

Tirsdag den 24. marts 2009

FORSÆDE: Mechtild ROTHE

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.00)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Den fremtidige reform af samhørighedspolitikken – Bedste praksis på det regionalpolitiske område og hindringer for anvendelsen af strukturfondene – Den bymæssige dimension i samhørighedspolitikken i den nye programmeringsperiode – Komplementaritet og samordning af samhørighedspolitikken med foranstaltninger til udvikling af landdistrikter – Nationale samhørighedsstrategier og de operationelle programmer – Mikrokreditter til fremme af vækst og beskæftigelse – (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

- A6–0083/2009 af van Nistelrooij for Regionaludviklingsudvalget om grønbog om territorial samhørighed og status for debatten om den kommende reform af samhørighedspolitikken (2008/2174(INI));
- A6–0095/2009 af Krehl for Regionaludviklingsudvalget om bedste praksis på det regionalpolitiske område og hindringer for anvendelsen af strukturfondene (2008/2061(INI));
- A6–0031/2009 af Vlasák for Regionaludviklingsudvalget om samhørighedspolitikken bymæssige dimension i den nye programmeringsperiode (2008/2130(INI));
- A6–0042/2009 af Roszkowski for Regionaludviklingsudvalget om komplementaritet og samordning af samhørighedspolitikken med foranstaltninger til udvikling af landdistrikter (2008/2100(INI));
- A6–0108/2009 af Mikolášik for Regionaludviklingsudvalget om gennemførelsen af strukturfondsforordningen 2007–2013: resultaterne af forhandlingerne om de nationale samhørighedsstrategier og de operationelle programmer (2008/2183(INI));
- A6–0041/2009 af Becsey for Økonomi- og Valutaudvalget med henstillinger til Kommissionen om et europæisk initiativ til udbredelse af mikrokreditter for at fremme væksten og beskæftigelsen (2008/2122(INI)).

Lambert van Nistelrooij, ordfører. – (NL) Fru formand! Det er Regionaludvalgets udtrykkelige ønske, at der skal være én forhandling under ét om samhørighedspolitikken fremtid ved afslutningen af denne periode, men i dag og i morgen skal der forhandles og også, så tæt på valget til Europa-Parlamentet, stemmes om ikke mindre end fem vigtige betænkninger af medlemmer af Parlamentet. Vi taler om Det Europæiske Fællesskabs største budget og den mest synlige del for borgernes vedkommende. Samhørighedspolitikken har givet Europa et ansigt, som viser dets gensidige forbundethed og solidaritet. Ingen anden del af verden har skabt så megen gensidig samhørighed. Samhørighed er desuden endnu en gang en central målsætning i den nye Lissabontraktat. Den tilføjer desuden en tredje komponent, nemlig territorial samhørighed.

Usædvanlige tider kræver nye løsninger. Finanskrisen, hårdere konkurrence som følge af globalisering, klimakrisen og den hidtidige manglende succes med at indfri Lissabonmålsætningerne kræver en mere integreret tilnærmelse samt en styrkelse af og et fremstød for forbedring i regionalpolitikken. Vi behandler disse spørgsmål i denne grønbog. Denne grønbog er på ingen måde en rutineopgave, men et krav om bedre forvaltning og territorial samhørighed, som også kritiserer udviklinger, hvor nogle regioner stiler højt, og der er fremgang i storbyområder, mens andre regioner sejles agterud. Det er ikke det Europa, som Europa-Parlamentet forventer. I denne forhandling under ét i dag udstikker vi derfor også kursen for perioden efter 2013, efter lovgennemgangen, som vi vil indlede næste valgperiode med, efter valget.

Jeg vil kort gennemgå de vigtigste punkter i denne forhandling og i territorial samhørighed. Hr. Guellec fremsatte Parlamentets ønsker i sin betænkning tilbage i 2005. Den nye territoriale dimension er nu fastlagt

som en permanent målsætning under den nye Lissabontraktats artikel 13 og 174. Som sagt er den en udtrykkelig modsætning til et asymmetrisk Europa bestående af nogle regioner, der ekspanderer for fulde omdrejninger, mens mere landlege regioner lades i stikken. Den er den samtidige enhed og mangfoldighed i ekspertisecentre eller pôles d'excellence og andre regioner og steds særstilling med deres egne kvaliteter og mangeartethed. Territorial samhørighed er også et supplement til den eksisterende politik for økonomisk og social samhørighed. Den er et integreret begreb. Den giver en indsigt i virkningerne af sektorbaseret EU- og decentraliseret aktivitet som forskning og udvikling, fælles landbrugspolitik, trafik og transport, beskæftigelsessituationen og imødegåelse af klimaændringerne.

De seneste seks måneders høring synes at antyde, at begrebet territorial samhørighed har vundet bred tilslutning, og det tager vi med glæde imod. Begrebet indbefatter koncentration og samtidig forbindelsesmuligheder og samarbejde, og det er et begreb, som vi kunne tænke os at videreudvikle i løbet af den kommende periode.

Constanze Angela Krehl, *ordfører*. – (DE) Fru formand, kommissær, mine damer og herrer! Samhørighedspolitik er vigtigt for Europa. Det er et udtryk for solidaritet. Det er imidlertid ikke kun de tilsyneladende svagere stillede i vores samfund, der har behov for samhørighedspolitik. Alle vores borgere har behov for en politik for solidaritet og europæisk integration. Dette gør tingene så meget desto vanskeligere, når der ikke gøres nogen brug af strukturfonde i regionerne, som vi har mere end 260 af i EU. Det er ikke, fordi der ikke er behov for hjælp, men fordi hindringerne for at få fat i kapitalen er for vanskelige at overvinde. Nogle af disse hindringer er selvskabte. Det er naturligvis et vigtigt, grundlæggende krav, at reglerne overholdes, og at der iværksættes kontroller for at sikre, at pengene fra de europæiske skatteydere anvendes korrekt. Dette må imidlertid ikke resultere i, at ansøgningsformularerne og forklaringerne på, hvordan finansiering kan opnås, er så omstændelige og uforståelige, at det kræver en ph.d.-grad at forstå dem.

Derfor kræver jeg i min betænkning specifikke foranstaltninger for at reducere mængden af bureaukrati på europæisk niveau, for vi har ansvaret for dette. Kontrolsystemet bør f.eks. forenkles, den administrative byrde på projekterne bør reduceres, og projekternes størrelse bør modificeres. I tillæg bør projektmetoderne forenkles, præciseres og speedes op og gøres mere resultatorienterede. Jeg er imidlertid overbevist om, at der også kan gøres noget i denne henseende på nationalt og regionalt niveau.

Anden del af min betænkning omhandler bedste praksis i samhørighedspolitik. Vi skal ikke genopfinde hjulet, for det ville hverken være effektivt eller klogt. Derfor må vi finde frem til et system, hvor vi kan gøre gode eksempler på projekter tilgængelige, så andre kan gøre brug af dem. Da der er titusindvis af samhørighedsprojekter hvert år, er kunsten at identificere, udvælge og fremskaffe information om eksemplariske projekter i regionerne. Efter min mening er Kommissionen allerede godt i gang på dette område, f.eks. med RegioStars-initiativet, men dette kræver yderligere udvikling.

På nogle af de områder, som jeg mener er nøgleområder, foreslår betænkningen kriterier for at udvælge disse projekter. Nøgleområderne omfatter forskning og innovation, skabelse af arbejdspladser af høj kvalitet, støtte til små og mellemstore virksomheder, klimaprojekter, integreret byudvikling og udviklingen af privat-offentlige partnerskabsprojekter for blot at nævne nogle få. Kriterierne for udvælgelse af projekterne med den bedste praksis kunne være kvalitet og bæredygtighed i projekterne, drivkraften for regionerne og for EU, effektiv udnyttelse af ressourcer og naturligvis muligheden for at overføre til andre regioner.

Der kan findes gode eksempler alle vegne. I tillægget til betænkningen har jeg oplistet nogle projekter, som jeg er blevet informeret om som resultat af det grundlæggende arbejde, der er gjort i regionerne. De kommer fra alle medlemsstater. Jeg vil gerne nævne et par af dem her: et ekspertisecenter for miljøteknologier i Slovenien, Burgenland Mobility Centre i Østrig, "hjernejagt"-konkurrencen i Estland, den nye bygning til Fraunhofer Institute for Cell Therapy and Immunology i Tyskland, forskerparken i Granada i Spanien og udviklingen af problemdistriktet Leipzig Øst i Tyskland.

Endelig vil jeg gerne i min egenskab af ordfører og koordinator for min gruppe rette en varm tak til mine kolleger for deres samarbejde, ikke kun om denne betænkning, men også igennem de seneste fem år. Jeg vil også gerne takke Kommissionen, Regionaludviklingsudvalget og alle de involverede medarbejdere for deres samarbejde. Jeg håber, at vi kan fortsætte med at arbejde sammen på denne måde i fremtiden.

(Bifald)

Oldřich Vlasák, *ordfører*. – (CS) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne kort præsentere betænkningen om samhørighedspolitikens bymæssige dimension. Det er en betænkning, som undersøger byers muligheder og inddragelse i forvaltningen og anvendelsen af europæiske midler i den

nuværende programmeringsperiode. Det er en betænkning, som på samme tid yder vejledning og byder på inspiration til, hvordan man tilpasser strukturfondsreglerne, så de passer bedre til de europæiske byer og metropolvers behov. Ved udarbejdelsen af betænkningen har jeg baseret mig ikke bare på videnskabelige undersøgelser og ekspertudtalelser fra interessegrupper som De Europæiske Kommuners og Regioners Råd og Eurocities, men også først og fremmest på den direkte erfaring og udtalelser fra borgmestre, rådsmedlemmer, kommunale tjenestemænd, projektledere og alle andre, som er i berøring med europæiske fondsmidler. Et af de inspirerende møder, som bød på en lejlighed til fælles drøftelser af den bymæssige dimension, var en event ved navn European Urban Day, som jeg arrangerede sammen med partnere i begyndelsen af februar i Prag i regi af det tjekiske EU-formandskab. Jeg vil i den forbindelse gerne endnu en gang takke kommissær Hübner, hr. Svoboda og mine kolleger hr. Olbrycht, hr. Beaupuy og fru Kallenbach for deres deltagelse og deres aktive indsats.

Det er logisk, at vores opmærksomhed er rettet mod byer. Byer er hjemsted for 80 % af de 500 mio. indbyggere eller deromkring i EU. Det er i byer, at langt størstedelen af arbejdspladser, virksomheder og uddannelsescentre befinder sig. Byer genererer mere end 70 % af Europas moms. Byer er derfor en afgjort drivkraft for den økonomiske vækst i hele Europa, hvilket gør dem så meget desto vigtigere i krisetid. Mange byer står imidlertid over for en række alvorlige problemer. Byer og bymæssige områder har derfor behov for særlig opmærksomhed inden for samhørighedspolitikens rammer.

Jeg vil gerne understrege to hovedtanker fra betænkningens tekst. Den første er spørgsmålet om videredelegering, hvilket betyder overførsel af kontrol med europæiske ressourcer til byer. Selv om europæisk lovgivning allerede tillader videredelegering af ressourcer til byer, så de kan fordele dem, når de udarbejder integrerede lokalplaner, har medlemsstaterne kun gjort brug af denne mulighed i marginalt omfang. Et af hovedmålene med denne betænkning er at støtte byernes rolle i samhørighedsprocessen. Vi må holde op med udelukkende at opfatte byerne som slutmodtagere og i stedet se dem som enheder, der administrerer et område. Ligesom regioner og nationale administrative organer har deres egne budgetter, må byer også opnå et større ansvar på strukturstøtteområdet for programmering og fordeling af strukturfondsmidler. Den bymæssige dimension må blive obligatorisk.

Den anden hovedtanke er virkelig at udnytte det finansielle instrument Jessicas potentiale. Samhørighedspolitik har hidtil udelukkende været baseret på et støttesystem, eller med andre ord på ikkertilbagebetalingspligtige tilskud. De organisationer og enkeltpersoner, der indgiver projekter, er derfor vant til en situation, hvor de modtager europæiske midler og nationale budgetmidler, som er øremærket "gratis" samfinansiering. Prioriteten er ofte fordeling i sig selv snarere end en effektiv investering eller en evaluering af tilgængelige midler. Derfor fører støtteprincippet af og til til en situation, hvor noget af strukturstøtten ikke anvendes effektivt. I indeværende programmeringsperiode har vi oplevet, at Jessica er blevet implementeret for at skabe rum for en systematisk ændring af samhørighedspolitikken. Fakta er imidlertid, at der ikke er gjort meget brug af dette rum. Dette skal blive anderledes i næste programmeringsperiode. Europæisk politik bør gøre mere brug af muligheder, der knytter sig til brugen af finansieringstekniske fonde som f.eks. revolverende fonde. Det var alt for nu. Tak til alle, der hjalp mig med at udarbejde denne betænkning.

Wojciech Roszkowski, ordfører. – (PL) Fru formand! Reformen af EU's strukturpolitik for perioden 2007–2013 har medført ændringer i fondenes struktur og grundlaget for tildeling af støtte. En vigtig ændring var oprettelsen af en ny Europæisk Landbrugsfond til Udvikling af Landdistrikterne knyttet til den fælles landbrugspolitik. Mens de finansielle overslag for 2000–2006 knyttede midler til udvikling af landdistrikterne sammen med strukturfondene og samhørighedspolitikken og adskilte dem fra FLP-midlerne, blev de i den nye finansielle ramme for 2007–2013 en del af de afsatte midler, som var knyttet til FLP. Som følge af disse ændringer opstår imidlertid spørgsmålet om, hvorvidt denne adskillelse faktisk har ført til en mere effektiv anvendelse af de til rådighed stående midler.

At knytte FLP sammen med finansiering af udvikling af landdistrikterne medfører kun en tilsyneladende forenkling af de budgetmæssige systemer. I virkeligheden betyder det, at midler afsat til ikkelandbrugsorienterede mål udskilles fra samhørighedspolitikken, og følgelig, at visse mål enten overflødiggøres eller forsømmes inden for begge områder. Der er en risiko for, at de til rådighed stående midler inden for regionalpolitikken i overvejende grad anvendes til at styrke den økonomiske konkurrenceevne, der er samlet i storbyområder eller i de mest dynamiske regioner, hvorimod midlerne til udvikling af landdistrikterne fortrinsvis er beregnet til ikkelandbrugsorienteret forbedring, dvs. til at forbedre landbrugets konkurrenceevne. Under disse omstændigheder kan de midler, der er afsat til støtte for ikkelandbrugsorienterede aktiviteter og udvikling af små og mellemstore virksomheder i landdistrikterne, komme til at ligge mellem de to fonde, men ikke være omfattet af nogen af dem.

Manglen på støttemidler vil også få følelige konsekvenser for de grundlæggende offentlige tjenesteydelser og for investeringerne i landdistrikternes infrastruktur, der udgør politikområder, som samhørighedsfonden også bør bidrage til. I denne sammenhæng vil formuleringen af en gennemsigtig og langsigtet strategi for udvikling af landdistrikter på medlemsstatsniveau og regionalt niveau være af afgørende betydning, såfremt hensigten er at opstille klare prioriteter og mål for landdistriktudviklingen og tilpasse bistandsmidlerne fra de forskellige, tilgængelige kilder i overensstemmelse hermed. Hvis den anden søjle knyttes sammen med samhørighedspolitikens foranstaltninger, vil det imidlertid kræve en nøje samordning af aktiviteterne på nationalt plan.

Det er endnu ikke defineret helt præcist, hvad der forstås ved et landdistrikt. Landdistrikter skelnes traditionelt fra byområder ved lavere befolkningstæthed, anderledes beskæftigelsesmønster, lavere indkomstniveau og begrænset adgang til offentlige goder og tjenesteydelser. I forbindelse med territorial samhørighed, hvilket jeg gentager heller ikke er blevet tilstrækkeligt defineret, bør en lavere befolkningstæthed ikke være den afgørende faktor.

Et af EU's udviklingsmål er at modernisere de sociale strukturer, herunder beskæftigelsesstrukturerne. Det er derfor muligt at øge den territoriale samhørighed ved at bringe beskæftigelsesstrukturerne i landdistrikter og byområder på linje med hinanden. De største udfordringer for den sociale samhørighed er imidlertid fortsat indkomstniveauet og adgang til offentlige goder og tjenesteydelser, og det mest effektive middel til at nå disse mål er at støtte ikkelandbrugsorienterede aktiviteter i landdistrikterne. Foranstaltningerne til udvikling af landdistrikter bør imidlertid ikke medføre en nedskæring af de midler, der afsættes til direkte støtte til landbruget.

Vanskelighederne i forbindelse med gennemførelsen af politikken til udvikling af landdistrikter hænger sammen med overlappingerne mellem sektorpolitikkerne og den territoriale samhørighedspolitik, såvel som mellem disse politikkers økonomiske og sociale dimensioner, og derfor har tidligere foranstaltninger fokuseret på at adskille beføjelserne snarere end at skabe synergier. Formålet med samordning bør imidlertid være at skabe synergier i kapitalanvendelsen. Der findes i de forskellige medlemsstater adskillige modeller til samordning af disse foranstaltninger, og det er på nuværende tidspunkt vanskeligt at kræve, at et specifikt lands løsning bør tjene som model for andre. Det forekommer imidlertid, at den politiske vilje kunne være mere afgørende for at sikre succes end nogen organisatorisk løsning. En passende løsning kunne derfor være at anvende den åbne koordinationsmetode på dette aspekt af samarbejdet på EU-niveau.

Det bør dog gøres klart, at politikken for udvikling af landdistrikter har en kolossal indflydelse på den territoriale samhørighed. Derfor forekommer det uigennemtænkt at udskille foranstaltningerne under denne politik fra samhørigheds- og regionaludviklingspolitikken. Denne politik kan i mere effektiv grad end FLP medvirke til at løse de problemer vedrørende udviklingen af landdistrikter, som ikke angår landbrugssektoren, som f.eks. at omskole folk, så de kan arbejde i andre økonomiske sektorer. Under alle omstændigheder kan politikken til udviklingen af landdistrikter ikke integreres i samhørighedspolitikken, medmindre de nødvendige midler afsættes til udvikling af landdistrikter.

Miroslav Mikolášik, ordfører. – (EN) Fru formand! Tillad mig, inden vi indleder forhandlingen om betænkningen om gennemførelsen af strukturfondsforordningen 2007–2013, at benytte denne lejlighed til at takke Kommissionen for den konkrete meddelelse og landefaktaene, som udgjorde et solidt arbejdsgrundlag. Jeg vil især gerne takke dem, der arbejdede sammen med mig om betænkningen, særligt vores PPE-DE-rådgiver fru Stoian og vores udvalgssekretær hr. Chopin, som begge lagde et stort arbejde i denne betænkning.

Lad mig give en kort sammenfatning af tilblivelsen af denne betænkning, som med kun nogle få kompromiser opnåede fuld støtte fra Regionaludviklingsudvalget så sent som forrige måned. Som De måske allerede er klar over, er formålet med denne betænkning at vise, hvordan medlemsstaterne har forstået og fulgt Fællesskabets strategiske retningslinjer for samhørighed fra 2006 i forbindelse med udarbejdelsen af deres 27 nationale strategiske referencerammer og 429 operationelle programmer, som er tilpasset deres specifikke behov og begrænsninger.

Jeg har derfor besluttet at basere denne betænkning på tre hoveddokumenter. For det første Kommissionens meddelelse, for det andet de 27 landefaktablade, som Kommissionen har tilvejebragt, og for det tredje Rådets beslutning af 2006 om Fællesskabets strategiske retningslinjer for samhørighed, som udgør en vejledende ramme for medlemsstaterne til udarbejdelse af de nationale strategiske referencerammer og de operationelle programmer for perioden 2007–2013.

De tre prioriterede mål, som klart blev fastlagt i førnævnte beslutning af Rådet, er for det første at gøre Europa og dets regioner til et mere attraktivt område at investere og arbejde i, for det andet at fremme viden og innovation med henblik på at skabe vækst og for det tredje at tiltrække flere folk til beskæftigelse eller iværksætteraktiviteter for at skabe flere og bedre arbejdspladser.

Før jeg fortæller, hvad jeg har observeret, mens jeg arbejdede med denne betænkning, er det vigtigt at understrege, at dens anvendelsesområde delvist er begrænset af den kendsgerning, at de operationelle programmer først blev vedtaget i juni 2008, og det vil tage mindst et år, før det er muligt at fastslå nogle reelle fremskridt i gennemførelsen heraf. Jeg kan ikke desto mindre allerede fastslå, at alle medlemsstater har tilsluttet sig de generelle prioriteringer med specificeringer i henhold til deres respektive niveauer af økonomisk og territorial udvikling.

Det er også vigtigt at bemærke, at de kan blive udsat for visse ændringer i lyset af det voksende fokus på investeringer i områder med øjeblikkeligt vækstpotentiale og hasteforanstaltninger i forbindelse med den europæiske økonomiske genopretningsplan, Fællesskabets svar på den globale finanskrisen, og den nuværende økonomiske afmatning. Det er med andre ord vigtigt at huske på, at alle medlemsstater og i endnu højere grad regioner har forskellige behov alt efter deres geografiske beliggenhed og økonomiske og institutionelle udvikling. Derfor varierer de resulterende skræddersyede nationale samhørighedsstrategier i de operationelle programmer utvivlsomt betydeligt i henhold til disse behov.

Det er en kendt sag, at medlemsstaterne i henhold til den generelle forordning om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden skal øremærke 60 % af de samlede midler til konvergensmålet og 75 % af midlerne til målet om regional konkurrenceevne og beskæftigelse. Jeg er imidlertid glad for at se, at de nationale myndigheders bestræbelser har sikret, at den gennemsnitlige tildeling af midler til gennemførelse af Lissabondagsordenen tegner sig for 65 % – mere end de disponible midler i konvergensregionerne – og 82 % i de regioner, der er omfattet af målet om regional konkurrenceevne og beskæftigelse, hvilket faktisk overstiger det, der oprindeligt var anmodet om.

Jeg kan se, at min tid er udløbet. Jeg havde forberedt meget mere. Jeg vil afslutte mit indlæg efter forhandlingen.

Zsolt László Becsey, ordfører. – (HU) Efter adskillige udsættelser er vi endelig nået til den store dag. Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed for, at Kommissionen behandlede emnet mikrokredit i en separat meddelelse tilbage i november 2007, selv om det også er sandt, at Parlamentet allerede den sommer havde anmodet om, at vi skulle behandle dette emne. Jeg er også enig i, at denne forhandling koordineres af den ansvarlige for samhørighed i Kommissionen, for som vi ved, blev det tidligere bragt på bane, at kommissæren for finansielle anliggender skulle koordinere den; men målet er, at Fællesskabets værktøjer i sandhed bør afspejle samhørighedsperspektiverne.

Jeg beklager imidlertid, at Kommissionens materialer ikke omfattede lovgivningsarbejde eller inkluderede lovgivningsforslag. Derfor påberåbte Økonomi- og Valutaudvalgets betænkning sig den stærkest tænkelige foranstaltning, nemlig artikel 39, og krævede, at Kommissionen skulle træffe konkrete lovforanstaltninger eller tage organisatoriske og finansielle greb på fem forskellige områder.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at sige tak til min skyggeordfører fru De Vits, min kollega fru Baeva og fru Ambruster fra Generalsekretariatet for deres entusiastiske indsats.

Hvorfor er mikrokredit vigtig? På den ene side vil vi gerne indlemme medlemsstaternes pligt til at rapportere regelmæssigt om deres fremskridt på dette område i de nationale Lissabonhandlingsprogrammer. Kun det, der er obligatorisk, skaber resultater.

På den anden side, og dette er den største fordel ved kommissærens tiltag, ønsker vi at indlemme nye sociale segmenter i erhvervsmæssige aktiviteter. I den hensigt er vi nødt til at lancere en form for kredit, som hjælper mennesker med beskedne færdigheder, der mangler den lånesikkerhed eller sikkerhed i fast ejendom, som kræves for et almindeligt lån til mindre virksomheder, for at komme ind på arbejdsmarkedet. Det vil være absolut nødvendigt at indlemme disse nye segmenter i arbejdsmarkedet for at få en bæredygtig udvikling og for at opnå den lovfæstede beskæftigelsesgrad på 70 %.

Men hvordan bør vi nærme os disse samfundslag? På den ene side er vi nødt til, hvilket også nævnes i min betænkning, at bevæge os ud over tendensen til at opfatte de dårligt stillede som en enkelt gruppe. Vi er nødt til at definere dårligt stillede grupper mere præcist, nemlig migranter i vestlige lande, romaer i de østlige områder, folk, der bor i landbrugsområder eller lejre og, overordnet set, kvinder.

Disse mennesker kan imidlertid ikke nås på almindelig vis, direkte gennem de traditionelle netværk af forretningsbanker, for disse målgrupper er mistænksomme over for de ovennævnte instrumenter, og de er som allerede nævnt ikke i stand til at komme ind på det frie marked. Derfor er vi, inspireret af det asiatiske eksempel overført til Europa, nødt til at yde lån i små netværk, som har vundet deres fortrolighed, og basere kreditten mere på tillid end på sikkerhed. Den formidlende organisation spiller en vigtig rolle i dette system, og denne organisation skal kunne udføre disse aktiviteter, selv om den ikke har en tilladelse til at udøve bankvirksomhed. Det er det lykkedes os at opnå i visse medlemsstater, men det er endnu ikke tilfældet overalt, og vi er derfor nødt til at involvere organisationer, som ikke er banker, bl.a. finansielle institutioner, som er tæt på befolkningen og uden for securitisationsmarkedet.

Spørgsmålet om en øvre grænse for rentesatser er dukket op, og vi er af den mening, at selv om det er dyrt at låne, er den vigtigste overvejelse ikke desto mindre en stabil likviditetsstrøm for dem, der anvender systemet. Derfor støtter jeg ikke forslaget om at indføre en øvre grænse for rentesatser. Her er vi nødt til at skelne mellem forbrugslån og mikrokredit, for de to bør ikke forveksles.

Det er endvidere vigtigt at skabe incitamenter på nationalt niveau, så folk har lyst til at blive mikroiværksættere ved hjælp af mikrokredit snarere end ved at modtage dagpenge. Vi er nødt til at vise solidaritet i kampen mod terror såvel som i kampen mod hvidvaskning af penge, for det er lige netop ved hjælp af et vejledersystem, at vi på en eller anden vis kan overvinde problemerne med en manglende fast adresse eller bankkonto, og manglen på startkapital.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne takke Lambert van Nistelrooij, Constanze Krehl, Oldřich Vlasák, Wojciech Roszkowski, Miroslav Mikolášik og Zsolt László Becsey af hele mit hjerte for at have givet os denne mulighed for vores drøftelse i dag. Det er en drøftelse, som med sikkerhed vil bidrage til forhandlingen om den fremtidige samhørighedspolitik.

Vi står midt i denne forhandling, som De ved, og der er mange meget specifikke henstillinger i Deres betænkninger, som jeg vil bruge som vigtige input i denne forhandling om den fremtidige samhørighedspolitik, samtidig med at der også er flere hovedbudskaber, som går på tværs af alle betænkningerne.

Det første er, at samhørighedspolitikken er og bør forblive en central søjle for at indfri EU's målsætninger om bæredygtig udvikling. Denne forpligtelse vil blive endnu mere relevant i perioden efter krisen, når genereringen af miljøarbejdspladser bliver det europæiske adgangskort til bæredygtig beskæftigelse.

Der er også et andet klart budskab i alle betænkningerne, nemlig at samhørighedspolitikken bør dække hele EU's territorium, mens fokuset for samhørighedspolitikken tydeligvis bør forblive at støtte opfølgningsprocessen for de fattigste. Jeg deler Deres synspunkt om betydningen af at tilbyde offentlige europæiske goder og tjenesteydelser i alle regioner. Krisen gør dette budskab endnu mere relevant. Mange regioner er i disse tider på udkig efter nye måder og midler til at tilpasse sig hastige globale ændringer og undgå faren ved at halte bagud. Ved at mobilisere underudnyttede ressourcer og udnytte komparative fordele har samhørighedspolitikken til hensigt at sikre, at alle europæiske regioner, hvad enten de halter bagud eller ej, bidrager til den overordnede økonomiske vækst og ændring og til skabelsen af bæredygtige arbejdspladser, og til, at alle borgere kan få udbytte af det indre marked.

Vi deler også den overbevisning, at geografi har en betydning i Europa, og det er en af hovedårsagerne til, at vi lancerede grønbogen om territorial samhørighed. Jeg er utrolig glad for at se, at De opfatter territorial samhørighed på en måde, som står mit hjerte nær, nemlig den, at territorial samhørighed først og fremmest handler om at mobilisere udviklingspotentialer i alle de forskellige regioner. Regionalpolitik er en udviklingspolitik, som hjælper borgere og virksomheder med at frisætte det ideoende potentiale der, hvor de bor og arbejder.

Jeg er enig med Dem i behovet for at fremme synergier og samordning mellem alle europæiske og nationale politikker med indflydelse på territoriale anliggender. Her er udfordringen for den territoriale samhørighed at blive taget i betragtning fra begyndelsen, når politikkerne udformes, og ikke at blive betragtet som et værktøj til at reparere skaden, når den først er sket. Det betyder bl.a., at vi er nødt til at investere mere i at knytte de regioner, som halter bagud, sammen med de mere fremgangsrige regioner.

Deres budskab om behovet for at styrke forholdet mellem by- og landområder er også klart. Stillet over for den nuværende opsplitning af fondsmidler betyder det også, at vi er nødt til at få en bedre forståelse af, hvordan vi ensretter bestemmelserne og procedurerne for alle fondene, hvad angår finansieringsberettigede udgifter, forvaltning, overvågning, rapportering og økonomiske forvaltningskrav.

Der er behov for større fleksibilitet, når vi udstikker de områder, hvor programmer under samhørighedspolitikken skal udformes og implementeres. Vi er med andre ord nødt til at målrette politikken mod funktionelle områder. Vi er f.eks. nødt til indimellem at se ind i byerne på kvarterniveau, og indimellem ud over bygrænserne på metropolniveau.

Denne funktionelle eller fleksible geografi stopper ikke ved landegrænser, og et samarbejde på tværs af landegrænser har en tydelig europæisk merværdi og betydning for borgerne. Der er stadig barrierer på det indre marked i EU og et betydeligt uudnyttet potentiale i de grænseoverskridende arbejdsmarkeder og tværstatslige erhvervsklynger. Østersøstrategien, som vi er i færd med at udarbejde, er et godt eksempel på, hvad vi mener med et funktionelt område. Jeg ser denne som en test for territorial samhørighed, som så kan udvides til andre makroregioner. Det arbejder vi på.

Alle betænkningerne understreger, at samhørighedspolitikken er nødt til at tage nye udfordringer som demografi, energi, klima og globalisering op. Alle europæiske regioner vil blive berørt af disse nye udfordringer, men deres indflydelse vil variere betydeligt i Europa og ofte resultere i tab af konkurrenceevne, beskæftigelse og social samhørighed. Dette risikerer at konsolidere eksisterende skævheder og skabe nye, men disse udfordringer kan også vendes til muligheder. For at gøre dette er vi nødt til at fortsætte med at understrege samhørighedspolitikken investeringer i forskning og udvikling og innovation i udviklingen af en videnbaseret økonomi og i promoveringen af iværksætteri og erhvervsfremmetjenester. Dette er nøgelfaktorer til fremme af den bæredygtige konkurrenceevne i den europæiske økonomi og til at skabe varige arbejdspladser og vækst. De er centrale for samhørighedspolitikken og har en stærk territorial dimension, som kræver skræddersyede løsninger og støtteinstrumenter for politikkerne.

For at gøre forvaltningen af programmer under samhørighedspolitikken mere effektiv – og dette er et fælles anliggende – er der et behov for at styrke interregional udveksling af erfaring og god praksis. God forvaltningspraksis skal udbredes til hele Europa hurtigst muligt. Dette kan måske også være med til at overvinde vanskeligheder i gennemførelsen af samhørighedsprogrammer. Jeg deler Deres synspunkt om, at vi må fortsætte med at reformere den politiske gennemførelse.

De taler for at støtte den bestræbelse, der lægges i såkaldt "finansieringsteknik" som et middel til at udnytte potentialet i den private sektor. Som De ved, har vi midt i et stort kulturskifte besluttet at supplere en traditionel landbaseret løsningsmodel med nye værktøjer.

Deres støtte til vores mikrokreditinitiativ er en god nyhed, og det skal De have mange tak for. Jeg er overbevist om, at udviklingen af mikrokreditordninger er altafgørende for de europæiske regioner og byers bæredygtige udvikling og konkurrenceevne. Det kræver, at der handles på alle niveauer. Vi vil undersøge, på hvilke måder og med hvilke midler vi kan styrke dette instrument i fremtiden.

De taler også for at styrke samhørighedspolitikken grundlæggende principper som partnerskab, forvaltningssystemer med flere niveauer og gennemsigtighed, og jeg giver min fulde støtte til dette. Ved at basere sig på lokal viden, ved at involvere alle de relevante aktører lokalt og ved at fremme den europæiske samhørighedspolitik synlighed vil vi uden tvivl højne betydningen og kvaliteten af de europæiske samhørighedsinvesteringer.

Jeg vil gerne endnu en gang takke for Deres vedvarende bestræbelser på at gøre samhørighedspolitikken mere slagkraftig og mere effektiv i fremtiden.

Gary Titley, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget*. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne nøjes med at fokusere på mikrokreditspørgsmålet, som Budgetudvalget støtter fuldt ud, da det vil hjælpe mennesker uden adgang til normale finansieringskilder – de selvsamme mennesker, som har brug for hjælp under de nuværende vilkår. Vi byder også Kommissionens Jasmineinitiativ velkommen.

Der er imidlertid visse overvejelser, som vi gerne vil fremføre. For det første bør fondene kun anvendes, hvor andre finansieringskilder ikke er hensigtsmæssige enten på grund af høj risiko eller lav rentabilitet. For det andet skal de også anvendes til at indhente privat finansiering. For det tredje vil vi gerne på grund af forskellige tiltag fra forskellige medlemsstater se på, hvorvidt det kan lade sig gøre at have en ramme for mikrofinansieringsinstitutioner, som ikke er banker. Vi vil også gerne se på, hvorvidt renteløfter, som anvendes i nogle lande, er hensigtsmæssige under disse omstændigheder.

På længere sigt vil vi gerne nå ud over at anvende strukturfondene til dette vigtige initiativ, for nogle af de mennesker, som har brug for hjælp, befinder sig ikke i de områder, som modtager støtte fra strukturfondene.

Nathalie Griesbeck, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget*. – (FR) Fru formand, fru Hübner! Vi ser i dag på fem yderst vigtige betænkninger om samhørighedspolitik, som, vil jeg minde Dem om, nu i nogle måneder har været hovedposten på vores budget. På den vis sender vi naturligvis allerede et stærkt signal til de fremtidige fornyede institutioner, nemlig til Parlamentet, naturligvis, men også til Kommissionen.

Det siger sig selv, at samhørighedsværktøjer og først og fremmest fondene skal repræsentere en reel europæisk merværdi for vores medborgere, men de må i dag, i lyset af den alvorlige krise, der rammer Europa, være mere lydhøre over for og bedre tilpasset til især bymæssige forhold. Jeg glæder mig især over det arbejde, der er lagt i planen om boligstøtte, eftersom boliger er borgernes næsthøjeste prioritet efter arbejdspladser.

Faktisk er det ikke altid et spørgsmål om penge, eftersom midlerne er der, men om det, jeg måske kan kalde en "strukturel" træghed – af og til i statsforvaltningen, af og til grundet administrativ inertie og af og til, desværre, i begge – hvilket står i vejen for den indflydelse, vi altid taler om, som er essentiel for vores regioner og vores borgere. I værste fald kunne det ligefrem synes at virke mod sin hensigt.

Som fast ordfører for Strukturfonden i Budgetudvalget vil jeg nu mere end nogensinde insistere på, at vi i den nuværende krise bør forenkle og klarlægge disse EU-midler og give dem ægte politisk substans.

Atanas Papanicolas, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (BG) Fru formand! Som ordfører, der repræsenterer Udvalget om Industri, Forskning og Energi i gennemførelsen af strukturfondsforordningen, vil jeg gerne takke hr. Mikolášik for, at de grundlæggende konklusioner og forslag fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi afspejler sig i hans betænkning.

Dette vedrører først og fremmest medlemsstaternes bestræbelser på at knytte anvendelsen af midlerne tæt sammen med Lissabonstrategien. Det understreges samtidig også, at de ressourcer, som er afsat til energispørgsmål, er yderst utilstrækkelige, særligt med henblik på ressourcerne til vedvarende energikilder.

Vi opfordrer endnu en gang kraftigt Kommissionen til at øge de ressourcer, som er øremærket til at forbedre energieffektiviteten i boliger fra 3 % til mindst 5 %.

Samtidig afspejler betænkningen ikke vores forslag om projekter for kulstofopsamling, selv om medlemsstaterne i sidste uge blev enige om at støtte 12 projekter i syv lande med et beløb på 1,05 mia. EUR.

Dette er overhovedet ikke tilstrækkeligt til at løse problemerne i alle medlemsstaterne, som er interesserede i at sikre sig midler inden 2012 til gennemførelsen af sådanne projekter. Derfor opfordrer jeg på det kraftigste til, at Kommissionen tager spørgsmålet i betragtning i sin søgen efter ressourcer, også når det drejer sig om anvendelsen af midler fra Den Europæiske Investeringsbank.

Neena Gill, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (EN) Fru formand! Små virksomheder spiller en afgørende rolle i at skabe samhørighed i EU, og udbredelsen af mikrokredit vil understøtte de små og mellemstore virksomheders økonomiske genopretning.

Retsudvalget anerkender, at det kan være en vovelig affære at oprette et firma. EU er nødt til at hjælpe mere til ved at yde behørig juridisk rådgivning om, hvordan man opretter en virksomhed. En måde at gøre dette på ville være at etablere et europæisk netværk af advokater, som er parate til at rådgive om opstart af mikrovirksomheder, indledningsvist på et pro bono-grundlag. Vi har behov for øjeblikkelige tiltag for at tackle den lovmæssige byrde, der hviler på mikrovirksomheder, og for at gøre mikrofinansieringsinstitutioner så tilgængelige som muligt.

Vi har mere end nogensinde behov for denne form for lovgivning, men lovgivning alene er ikke nok. Kommissionen er nødt til at sikre sig, at den udmønter sig i reel handling, som kan mærkes øjeblikkeligt ude blandt folk, for denne betænkning handler ikke bare om iværksætteri, idet mikrokredit også giver social samhørighed og opmuntrer folk til at tage ansvar for deres liv og deres potentiale. Et tillykke til alle ordførerne.

Zita Pleštinová, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling*. – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at takke min kollega hr. Mikolášik, der har inkorporeret punkterne i min udtalelse, udarbejdet for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, i punkt 12, 16, 17, 18 og 23 i sin betænkning. Disse punkter er baseret på min egen erfaring som rådgiver i byen Chmelnice og på forslag fra frivillige organisationer, og jeg betragter dem som centrale for en mere effektiv og mere gennemsigtig fordeling af EU's fondsmidler.

Jeg er helt overbevist om, at programmeringsperioden 2007–2013 ikke bliver en succes, hvis medlemsstaterne ikke fjerner de unødige administrative hurdler, som afskrækker frivillige organisationer fra at søge om

projektfinansiering, særligt dem, der er rettet mod at støtte kvinder, som er dårligt stillet rent økonomisk, kvindelige flygtninge, kvinder tilhørende etniske mindretal, fysisk handicappede kvinder og kvinder, som er ofre for voldtægt eller tortur.

Jeg vil gerne endnu en gang opfordre medlemsstaterne og især dem, der tilsluttede sig EU efter den 1. maj 2004, til at undgå unødige forsinkelser i godtgørelsen af udgifter til afsluttede projekter, idet den insolvens, der forårsages af en sådan praksis, ofte forhindrer modtagerne, særligt de lokale myndigheder og frivillige organisationer, i at iværksætte andre aktiviteter på deres indsatsområder.

Den økonomiske krise har en indflydelse selv på ansøgningen om penge fra EU-fonde. Den nuværende metode til projektfinansiering er særligt uhensigtsmæssig for små lokale myndigheder, som ikke har nogen chance for at opnå projektkapital. Det er derfor vigtigt at drøfte og vedtage foranstaltninger til at forenkle finansieringssystemet. Repræsentanterne for de lokale myndigheder i mit hjemland Slovakiet insisterer på, at de, såfremt den nuværende lovgivning ikke bliver ændret, vil ansøge om langt færre midler fra Den Europæiske Strukturfond end tidligere. Manglen på en effektiv, enkel og ligefrem støtte til små lokale myndigheder er et meget alvorligt spørgsmål, og jeg tror derfor, at denne betænkning vil være en hjælp i ansøgningen om strukturfondsmidler.

Emmanouil Angelakas, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Alle de seks betænkninger, som vi forhandler om, er vigtige på den måde, at de afspejler den nuværende situation udtrykt i regionalpolitik og beskriver modellen og prioriteterne for perioden efter 2013.

Tillykke til alle ordførerne med resultatet. Jeg vil især gerne komme med en bemærkning til fru Krehls betænkning om bedste praksis på det regionalpolitiske område, for hvilken jeg var ordfører for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, og understrege min kollegas dygtige indsats.

Denne betænkning præsenterer de grundlæggende hindringer for en korrekt anvendelse af strukturfondene, og hvordan de kan overvindes ved hjælp af en række kriterier til klassificering af visse projekter og aktiviteter som bedste praksis, og refererer til manglen på en definition på bedste praksis, som er acceptabel for alle.

Når jeg taler om bedste praksis, finder jeg det yderst vigtigt, at ændringsforslag som f.eks. nedenstående blev indlemmet i betænkningen:

- behovet for at styrke små og mellemstore virksomheder og knytte regionalpolitik sammen med industri og videnskab;
- foranstaltninger til at fastholde befolkningen, særligt den unge generation, i deres regioner og at tilbyde pasningsordninger for udearbejdende forældre; og
- foranstaltninger til fremme af integration af indvandrere.

Samtidig er vi, når vi taler om bedste praksis på det regionalpolitiske område, nødt til at tage hensyn til:

- for det første eksistensen af geografiske og demografiske særegenheder i regioner;
- for det andet den manglende ensartethed, hvad angår medlemsstaternes regionale organisationsmodeller;
- for det tredje behovet for at opdele kriterierne for bedste praksis i obligatoriske og valgfri kriterier; og
- for det fjerde behovet for at tage højde for succesfulde metoder, som allerede anvendes, så de kan blive defineret som bedste praksis.

Jeg vil gerne sige et par ord om hr. van Nistelrooij's betænkning om grønbogen for at sætte fokus på det gode stykke arbejde, han har gjort, og påpege, at ordføreren gør ret i at understrege behovet for offentlig høring, så vi kan finde en fælles acceptabel definition på territorial samhørighed, samt behovet for at behandle områder med særlige karakteristika på en sådan måde, at territorial samhørighed også omfatter disse områder på den bedst mulige vis.

Iratxe García Pérez, for PSE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at takke de forskellige ordførere for deres arbejde, i særdeleshed fru Krehl og hr. van Nistelrooij. De gjorde det muligt at opnå bred konsensus i vores udvalg. Vi må også hilse Kommissionens grønbog om territorial samhørighed velkommen. Den sætter nogle vigtige spørgsmål på dagsordenen.

For det første er samhørighedspolitik vigtigt som et instrument til at sikre en afbalanceret udvikling i EU, hvor ethvert forsøg på at renationalisere disse politikker afvises. Det nye begreb territorial samhørighed er indlemmet, hvilket er grunden til, at der blev indledt en høringsproces – der nu er ved at slutte af – som må tages i betragtning. Det er tilpasset de nye udfordringer som f.eks. virkningerne af globaliseringen, klimaændringer og demografiske ændringer.

Tallene fra den seneste samhørighedsrapport viser os, at selv om forskellene mellem regioner mindskes og således indfrier konvergensprincippet, må vi nu tackle et andet spørgsmål, nemlig de fortsatte interne skævheder i regionen. Som følge heraf må vi, når vi fastlægger kriterier for støtteberettigelse til fondsmidler, overveje muligheden af at tage højde for andre aspekter end blot indkomst pr. indbygger.

I tillæg må vi med hensyn til at indlemme det "territoriale" være klar over nødvendigheden af at tage højde for visse regioners specifikke træk som f.eks. deres geografiske ulemper, deres beliggenhed i den yderste periferi eller affolkningsprocessen i visse regioner.

Samhørighed er en af de mest indlysende succeser for EU. Spanien har været et tydeligt eksempel herpå i betragtning af den økonomiske og sociale udvikling, som landet har gennemgået. Det er den retning, vi må fortsætte i for at sikre lige muligheder for alle europæere, uanset hvor de bor.

EU består af en bred vifte af regioner med forskelle, som beriger dem og giver dette projekt mening. Hvis vi imidlertid skal insistere på noget, hvad angår samhørighedspolitik, må det være behovet for at give vores regioner alle værktøjer til at sikre, at de har lige muligheder for at opnå udvikling og vækst.

Grażyna Staniszevska, for ALDE-Gruppen. – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne komme med en bemærkning til særligt to betænkninger, nemlig betænkningen om territorial samhørighed og betænkningen om udveksling af god praksis. Mine kolleger fra ALDE-Gruppen vil tage sig af de andre betænkninger.

Hr. van Nistelrooij's betænkning er knyttet til Kommissionens grønbog om territorial samhørighed. Vi er alle enige om, at den forhandling, der er indledt om den fremtidige samhørighedspolitik, bør suppleres med den territoriale dimension. Vi står imidlertid med et paradoks, nemlig at vi drøfter territorial samhørighed uden at definere, hvad det vil sige.

Vi vil have den territoriale dimension til at hjælpe med til at opnå en mere afbalanceret udvikling, end den hidtil har gjort, så alle EU's borgere har muligheden for lige adgang til især tjenester. Vi mangler imidlertid til dato et præcist sæt kriterier, som vi kan referere til. Dette er ikke desto mindre af grundlæggende betydning for fremtiden. Drøftelsen om territorial samhørighed i EU giver ikke længere nogen mening, hvis vi ikke udarbejder forslag til en sammenhængende definition.

At opnå territorial samhørighed betyder at sikre den bedst mulige udvikling for hele Fællesskabets territorium og at forbedre livskvaliteten for dets indbyggere. Som fremført i betænkningen bør målet med territorial samhørighed først og fremmest være at udjævne forskellene i udviklingsniveau for de enkelte regioner og medlemsstater og i særdeleshed at eliminere de voksende forskelle inden for regionerne og landene.

Jo mere kløften mellem de enkelte stater reduceres, jo større bliver den interne differentiering. De fleste investeringer og fondsmidler akkumuleres i de nationale og regionale hovedstæder på bekostning af de andre områder, og medlemsstaterne kan eller vil ikke modarbejde dette. I denne situation er det nødvendigt at skabe mekanismer på fællesskabsniveau, som effektivt vil stimulere en mere jævn og bæredygtig udvikling.

Efter min mening bør vi granske de statistiske data for NUTS3 og ikke kun for NUTS2. NUTS3-dataene afslører meget tydeligere problemet. Vi bør tage dette med i betragtning, når vi tildeler fondsmidler. Processen med at opnå territorial samhørighed skal gennemføres på alle niveauer, både europæisk, nationalt og regionalt, og under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet.

Udveksling af god praksis er yderst vigtigt. Samhørighedspolitikens effektivitet afhænger i høj grad af, at procedurerne forenkles, og særligt af, at vi får kendskab til de muligheder, som skabes af de mest effektive af de løsninger, som bruges andre steder.

Mieczysław Edmund Janowski, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Vores forhandling drejer sig om regionaludvikling og samhørighedspolitik, som er vigtige anliggender for hele Fællesskabet. Det skyldes, at ulighederne mellem regionerne, hvad angår rigdom, er enorme, endda mere end 10:1. Det er derfor i EU-borgernes interesse, at alle muligheder udnyttes til at vise, at europæere faktisk er solidariske.

Det betyder på ingen måde, at alle skal have nøjagtig det samme. Det bør betyde, at alle skal have lige muligheder. Det skal både gælde for indbyggere i bymæssige områder og i landdistrikter, indbyggere midt i Europa og i periferien og den yngre og den ældre generation. Vi er nødt til at foretage fornyelse på dette område, både med henblik på nutiden og fremtiden.

I dag ligger der seks fortræffelige betænkninger foran os. Det er beklageligt, at vi behandler dem under ét. Jeg lykønsker forfatterne. Jeg ville meget gerne have, at vores aktiviteter tjener et virkelig europæisk fællesskab, denne enhed, og at hver euro anvendes til et godt formål, ikke til at gøre de rige endnu rigere ...

(Formanden afbrød taleren)

Elisabeth Schroedter, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I Deres tale i dag, fru kommissær, nævnte De samhørighedspolitikens bidrag til klimabeskyttelse. Jeg bifalder dette sindelagsskifte, fordi det ikke fremhæves i grønbogen om territorial samhørighed. Hvorfor ikke, i betragtning af den klimakrise, som vi i øjeblikket står over for?

De europæiske strukturfondes bidrag til miljøændringer er et fremtidigt emne for den territoriale samhørighed. Kommissionens dokument "Regioner i 2020" viser, at klimaændringer har haft en massiv indflydelse på mange af Europas regioner. Som følge deraf må vi ændre kurs. Strukturfondene bør kun bruges til at støtte bæredygtige projekter. Projekter og programmer, som skader klimaet, og mange af disse er tidligere godkendt, bør ikke længere tillades. EU-fonde skal ikke bruges til at fremme programmer og projekter, som skader klimaet. Hvorfor indtager De ikke allerede nu den holdning?

Det andet spørgsmål vedrører gennemførelsen af partnerskabsprincippet. De nævnte, fru kommissær, at lokalt kendskab er et vigtigt grundlag for en vellykket udvikling. Hvorfor har De så godkendt operationelle programmer, hvor partnerskabsprincippet er fuldstændig tilsidesat, og hvor partnerne har meddelt, at de ikke deltog? De har ikke besvaret dette spørgsmål. Lokal græsrodsviden er værdifuld for os. Hvis De fortsat forsøger at ignorere den kendsgerning, at medlemsstater fuldstændig tilsidesætter partnerskabsprincippet, og at give dem støtte til trods for dette, overtræder De strukturfondsforordningen.

De undlader fuldstændig at nævne i Deres meddelelse, som danner grundlag for Mikolášik-betænkningen, at mange medlemsstater ikke har fulgt partnerskabsprincippet. De har ikke taget hensyn til partnernes rapporter. Hvorfor er De stadig tavs om dette emne?

Det er på dette punkt klart, at vi har behov for en ny dimension for strukturfondene. De skal baseres på miljømæssige og demokratiske principper, udnytte lokal viden og følge partnerskabsprincippet.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Lad os være tydelige. Traktaterne siger, at Fællesskabet, for at fremme en harmonisk udvikling som helhed, skal udvikle og fortsætte sin indsats for at styrke sin økonomiske og sociale samhørighed ved at sigte på at mindske forskellene mellem de forskellige områders udviklingsniveau og forbedre situationen for de mindst begunstigede områder eller øer, herunder landdistrikter.

Under denne forhandling om den fremtidige samhørighedspolitik, hvortil samhørighedens såkaldte territoriale dimension skal føjes, skal de følgende væsentlige principper derfor understreges.

For det første skal strukturpolitikens primære og vigtigste mål være at fremme virkelig konvergens ved at optræde som et omfordelingsinstrument, hvad angår udgifterne, ulighederne og de asymmetriske udviklinger, der skyldes det indre marked, Den Økonomiske og Monetære Union og liberaliseringen af verdenshandelen, for de lande og regioner i EU, som er økonomisk mindre udviklede.

For det andet kan den såkaldte konkurrenceevne ikke være en erstatning for konvergens i de medlemsstater og regioner, hvis socioøkonomiske udvikling er bagud. Derfor må samhørighedspolitik og de dertil knyttede økonomiske ressourcer ikke underordnes konkurrencen og liberaliseringen, som der står i Lissabonstrategien.

For det tredje skal den såkaldte territoriale samhørighed medvirke til økonomisk og social samhørighed. Med andre ord skal dens centrale mål være at formindske forskellene mellem de økonomiske udviklingsniveauer i de forskellige regioner og forbedre situationen for de mindst begunstigede områder.

For det fjerde skal nye mål og prioriteter afpasses efter EU's nye økonomiske ressourcer. Med andre ord skal den såkaldte territoriale samhørighed ikke finansieres på bekostning af konvergensmålet.

For det femte er EU's nuværende økonomiske ressourcer til samhørighedspolitik utilstrækkelige til at opfylde behovet for virkelig konvergens og til at reagere på de regionale skævheder, høje arbejdsløshedsprocenter, indkomstforskelle og fattigdom i EU.

For det sjette er det absolut væsentligt, at EU-budgettet øges for at fremme økonomisk og social samhørighed.

For det syvende er fysisk planlægning de enkelte medlemsstaters ansvar.

Endelig vil vi foruden andre vigtige aspekter, som vi ikke har fremhævet her, endnu en gang bekræfte, at det er uacceptabelt, at regioner lider økonomisk skade gennem den såkaldte statistiske virkning. Derfor skal der vedtages foranstaltninger, der udligner denne virkning.

Peter Baco (NI). – (SK) Fru formand! Diskussionen om samordning af samhørighedspolitikken og foranstaltninger til udvikling af landdistrikter er fuld af modsigelser. Den vigtigste årsag hertil er en fundamental nedskæring af budgettet til udvikling af landdistrikter, hvilket gør det umuligt at nå de oprindelige mål for politikken til udvikling af landdistrikter. Dette skete under Det Forenede Kongeriges formandskab. Den højeste pris for dette kommer landdistrikterne i de mest tilbagestående områder i de nye medlemsstater imidlertid til at betale. Den fælles landbrugspolitik er således, ligesom diskriminering, når det gælder direkte betalinger, blevet et instrument for udvikling af landdistrikter i to hastigheder og indirekte også af regionerne.

Den nuværende udvikling viser faktisk tydeligt, hvor absurd det er at tro, at landdistrikter med landbrug i tilbagegang kan udvikles. Vi vil aldrig opnå en revitalisering af tilbagestående regioner i EU, hvis vi undlader at sikre udviklingen af landdistrikter inden for de oprindelige budgetmæssige rammer. Udvikling af landdistrikter kan ikke gennemføres gennem pludselige ad hoc-beslutninger, men skal baseres på en langfristet plan. Vi mangler imidlertid en sådan plan. En genindførelse af et budget for udvikling af landdistrikter er derfor også ved at blive en særdeles vigtig forudsætning for hele samhørighedspolitikken.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordførerne for alle disse fremragende betænkninger og især den, som jeg var skyggeordfører for. Jeg takker ordføreren for hans gode samarbejde og solide arbejde. Det var ikke den nemmeste betænkning, der skulle udarbejdes, men det lykkedes os at finde gode kompromiser om de vigtigste punkter. Jeg er glad for, at vi nu har denne forhandling.

Udvikling af landdistrikter er et meget vigtigt anliggende, og vi må sikre, at alle disponible EU-midler til udvikling af landdistrikter udnyttes og anvendes på den mest effektive og hensigtsmæssige måde. Efter min mening drejer udvikling af landdistrikter sig om at støtte aktive landbrugssamfund, især unge landmænd og landmænd, som ønsker at diversificere deres virksomheder. Egentlige virksomhedsprojekter i landdistrikter bør fokusere på at forbedre infrastrukturen og støtte små og mellemstore virksomheder.

Denne betænkning koncentrerer sig især om at sikre, at projekter til udvikling af landdistrikter, hvad enten de finansieres af strukturfondene eller af EFRU, ikke overlapper hinanden eller i værste fald går glip af muligheder. Det fremgår tydeligt af denne betænkning, at der er behov for en bedre samordning mellem regionaludvikling og EFRU.

Jeg føler imidlertid ikke, at jeg kan støtte en situation, hvor der gennem graduering skaffes penge, som føres tilbage gennem regionaludviklingsmyndighederne. Hvis landmænd anmodes om at betale til FLP, skal de sikre, at deres penge kommer tilbage til landbrugssamfundene. Jeg mener, at dette skal være aktivt gennem FLP's anden søjle. Ordføreren har imidlertid med succes åbnet en debat om dette relevante, aktuelle emne. Jeg er enig med ham, når det gælder de ting, som denne betænkning især fokuserer på, men dette bliver et problem, som det næste Parlament skal løse.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Fru formand! De to sidste tiltrædende EU-lande har ført til en betydelig forværring af de regionale uligheder i EU. Resultatet er det stadig tydeligere fænomen ghettodannelse, der fører til isolerede regionale enklaver, især områder, der ligger langt fra udviklingscentre, dvs. hovedsagelig landdistrikter.

Den europæiske regionalpolitikks altoverskyggende mål er en miljøvenlig, bæredygtig økonomisk udvikling og en formindskelse af regionale uligheder. I oktober 2006 vedtog Rådet strategiske retningslinjer for samhørighed, som skulle udgøre referencepunkter for medlemsstaterne ved udarbejdelsen af deres nationale strategiske referencerammer og operationelle programmer for 2007-2013.

De prioriteter, der er opstillet i disse dokumenter, gør Europa og regionerne mere attraktive, hvad angår investeringer og job, øger vidensniveau og innovation med henblik på vækst og skaber flere job med bedre kvalitet. Gennemførelsen af disse prioriteter i operationelle programmer ville gøre det muligt for regionerne

at klare de udfordringer, som globalisering og strukturelle, demografiske og klimamæssige ændringer skaber, og øge en harmonisk, langsigtet, bæredygtig udvikling af regionerne.

Vi bør erkende, at alle medlemsstater allerede har gjort sig bestræbelser for at optage prioriteter i deres operationelle programmer i overensstemmelse med Lissabonstrategiens mål. På grund af den usædvanlig langsomme absorbering af midler fra den nye programmeringsperiode, som vi har observeret i mange medlemsstater, risikerer vi, at de ikke anvendes effektivt.

Det er derfor overordentlig vigtigt, især for de nye medlemsstater, at styrke kapaciteten til virkelig at anvende de disponible midler. Det gælder både måden, hvorpå disse midler anvendes, oplysningskampagner, udveksling af bedste praksis og af ny teknologi og udvikling af forskellige typer partnerskab, således at programmeringskravene kan omdannes til virkelige kvalitetsprogrammer. Dermed kan man effektivt undgå forsinkelser i udviklingen, hvilket er et særligt problem i EU's fattigste regioner.

Elsbeth Attwooll (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil tale om van Nistelrooij-betænkningen og fremhæve tre punkter.

For det første at territorial samhørighed indebærer en polycentrisk udvikling af EU som helhed. Dette betyder, at uligheder både inden for og mellem regioner skal fjernes. Der er derfor behov for en bedre rumlig analyse og udvikling af indikatorer med henblik på at udforme politikker og vurdere disses indvirkning.

For det andet skal der være en integreret tilgang, idet den indvirkning, som sektorpolitikker ville få på regionalt plan, og opnåelsen af større synergi mellem disse, skal måles på forhånd. En sådan konsekvensanalyse kunne ganske givet komme visse problemer i forkøbet, såsom de problemer, der opstår ved den elektroniske identifikation af får i Skotland.

For det tredje kræver en integreret tilgang en ordentlig regeringsførelse på flere niveauer, idet alle implicerede parter i udformningen og gennemførelsen af strategier involveres.

Hvad kommissæren sagde herom, var meget glædeligt, og jeg håber, denne fremragende betænkning får stor støtte.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Roszkowski-betænkningen fremhæver ulighederne mellem de forskellige landområder og mellem disse og byområder, hvad angår forvaltningen af strukturfondene. Ordføreren peger med rette på behovet for at genindføre nogen konsistens mellem EFRU og ELFUL, selv om han måske skulle have været tydeligere, hvad angår betydningen af udtrykket åben koordinationsmetode, som er i strid med de åbenlyse uligheder, som findes, og de områder, som hører under nationale beføjelser.

En større konsistens kræver gennemsigtighed, når det gælder data og betalinger. At vide, hvordan ressourcer fordeles, er et væsentligt redskab til at fremhæve og rette op på skævheder. Vi mangler imidlertid en sådan gennemsigtighed. I praksis oplever vi, at de mest forskelligartede aktiviteter udføres – af offentlige instanser og vores egne nationale regeringer – med det formål at skjule data, nægte adgang og fortie oplysninger. Kommissionen siger, at den ikke har beføjelser, og alt bliver vagt og uklart. Vi siger, at vi støder på en mur af tavshed.

Hvis vi ikke løser dette problem, vil vi fjerne os endnu mere fra de virkelige problemer, som strukturfondene bør løse.

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det glæder mig meget, at vi i rette tid på grundlag af initiativbetænkninger har en politisk forhandling, som vil gøre det muligt for os at bruge vores solidaritetsinstrument på en mere målrettet og effektiv måde senest i 2014. Det er også meget vigtigt for mig at informere Europas borgere om den europæiske merværdi, som dette vil give.

Derfor er det logisk for os at afvise alle forsøg på at renationalisere strukturpolitikken. Mere end nogensinde har vi brug for en standard EU-politik, som er i stand til at tage de udfordringer op, som vi i øjeblikket står over for, såsom globalisering, klimaændringer og demografiske ændringer. Om vi har haft succes, eller om vi fører os selv bag lyset med budgetforpligtelsen til Lissabonstrategien, vil forhåbentlig vise sig, senest efter den krævede analyse.

Vi er nået til en skillevej, hvor vi må beslutte, om territorial samhørighed og virkelig bæredygtig udvikling er symboler for europæisk politik. For at træffe denne beslutning har vi brug for et stort antal partnere, især store byer. Derfor ønsker vi også, at globale bevillinger skal gå direkte til disse partnere, ikke blot på papiret,

men også i praksis. Hvor højt vi end værdsætter subsidiaritet, skal europæiske midler tildeles på grundlag af bindende kriterier. Foruden betydningen af den bymæssige dimension skal disse omfatte en integreret tilgang og gennemførelse af vores klimamålsætninger. Vi er allerede nået til overensstemmelse om dette. Desværre var det ikke tilfældet under afstemningen i Regionaludviklingsudvalget.

Jeg har et andet punkt. Ifølge Kommissionens økonomiske genopretningsplan skal tildelingen af midler fra strukturfondene forenkles og fremskyndes. Det er endnu ikke tydeligt for mig, hvorfor vi har brug for en krise, før dette skal ske, men det er et lovende tegn. Hvis den omfattende analyse af bedste praksis-projekter virkelig udgør en del af den politiske diskussion, skulle der ikke være flere hindringer for, at Europa spiller en pionerrolle, når det gælder udviklingen af en virkelig bæredygtig politik.

Jeg vil gerne takke alle ordførerne for deres solide arbejde.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Myten om konvergens og samhørighed mellem lande og regioner i EU gør virkeligheden en ende på.

- De økonomiske og sociale uligheder bliver hele tiden større,

- kunstige statistiske konvergenser, der forårsages af nye medlemsstaters tiltrædelse, kan skuffe arbejderne, landmændene, de unge og kvinderne, som oplever en konstant forringelse af deres levestandard,

- regionaludvikling inden for kapitalistiske rammer kan ikke fjerne klassekonflikter i systemet,

- en skæv udvikling er uløseligt forbundet med den kapitalistiske produktionsmetode, fordi incitamentet til enhver udviklingsproces er at øge kapitalen mest muligt,

- nationale samhørighedstaktikker og operationelle programmer i de nationale strategiske referencerammer for 2007-2013 er i lighed med tidligere programmer specifikt klasseorienterede. De adlyder Lissabonstrategiens antigræsrodstilgang og er tilpasset nationale reformprogrammer. Med andre ord fremmer de kapitalistiske strukturlægninger og mere fleksible arbejdskontrakter.

EU og de borgerlige regeringer tjener således kapitalens behov, både i perioden med kapitalkrise, ved at flytte hele byrden over på arbejderklassen, arbejderne, og med det tydelige mål at gøre disse arbejderfjendtlige foranstaltninger permanente for også i fremtiden at garantere og øge monopolernes fortjeneste.

Den nye relevante faktor, som er tilføjet samhørighedspolitikens rækkevidde, er begrebet territorial samhørighed og, hvad der er vigtigere, grønbogen om den. Retningslinjernes reaktionære karakter i Kommissionens forslag overskrider rammerne for EU's stilling og beføjelser ifølge Lissabontraktaten, som EU's forfatning nu kaldes, og dette er en fornærmelse af medlemsstaternes befolkninger.

Grønbogen om territorial samhørighed lægger med det samme skylden på monopoler i sektorerne sundhed, uddannelse, energi og andre tjenesteydelser, idet det fundamentale element først og fremmest er adgang til transportnetværk.

Det græske kommunistiske parti er kategorisk imod og afviser helt og holdent de reaktionære rammer i Kommissionens forslag om territorial samhørighed.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Hensigten med alle former for samhørighedspolitik er, at den skal være drivkraften for lighed, og det er ofte lykkedes. Samhørighedspolitik skal imidlertid betragtes i lyset af en langsigtet vurdering af dens samlede virkning. I en sådan vurdering er spørgsmålet enkelt. Er de samfund og befolkninger, som berøres af den, bedre stillet på grund af EU's samhørighedspolitikker og strukturfondene, som støtter dem? Efter en ærlig undersøgelse af sagen ville man sandsynligvis finde ud af, at det umiddelbare svar er ja, men at det på lang sigt alt for ofte er nej.

Vi hører, at landmænd i Irland har klaret sig godt, og det er rigtigt. Men hvorfor er der på lang sigt så få landmænd tilbage og så mange arbejdsløse og underbeskæftigede i de irske landdistrikter? Er det, fordi strukturfondene og samhørighedspolitikken ikke passede til den fælles landbrugspolitik? Eller fordi de ikke kunne dæmpe virkningerne af den fælles fiskeripolitik, som i løbet af tre et halvt årti decimerede irske kystsamfund og fiskebestande i irske farvande? Og hvorfor er Limerick i det sydvestlige Irland ved at blive en sort plet for beskæftigelsen, til trods for bedre veje og infrastruktur etableret med velvillig støtte fra EU? Er det, fordi samhørighedspolitik står svagere end konkurrencepolitik, som tillader en ny medlemsstat at lokke Dell, en nøgleindustri i området, væk med 54 mio. EUR i statsstøtte?

Samhørighedspolitik stræber efter lighed. Alligevel har privatiseringsdirektiver såsom postdirektivet haft den virkning, at yderligere serviceydelser fjernes fra områder, hvor der i forvejen ikke var for mange serviceydelser. Problemet er måske, at vores samhørighedspolitik ikke hører sammen med andre EU-politikker såsom konkurrence, markedsliberalisering osv.

Hemmeligheden er, at samhørighed ikke kommer fra politikker. Den kommer fra grundlæggende principper, der forener, og som burde findes i alle politikker, nemlig principperne om respekt for mennesker, virkelig subsidiaritet, prioritet til de sårbare, respekt for livet, ansvar for det skabte, familiens betydning, arbejdets værdighed, solidaritet og central fokus på almenvellet. Så længe alle EU-politikker ikke styres af disse principper, vil programmer fortsætte med at være i strid med hinanden.

(Formanden afbrød taleren)

Carl Lang (NI). – (FR) Fru formand! Mellem 2007 og 2013 vil samhørighedspolitik være den største udgift for EU. Denne udvikling vil langtfra gavne de franske regioner, men faktisk straffe dem. Forøgelsen af de regionale udgifter sker på bekostning af den fælles landbrugspolitik og derfor på Frankrigs bekostning. Vi kan se, at den andel, der tildeles de franske regioner, konstant skrumper ind. Langt størstedelen af de 347 mia. EUR fra strukturfondene skal gives til Østeuropa, der er ødelagt af mere end 40 års kommunisme.

Allerede i 2000 trak Bruxelles de strukturfondsmidler, der var givet i henhold til det tidligere mål 1, tilbage fra distrikterne i den franske region Hainaut. I dag giver Frankrig, som bidrager med 16 % af de europæiske budgetindkomster, stadig mere, men modtager stadig mindre.

Hvad mere er, denne regionale støtte har ikke beskyttet dem, som er ramt af den globale økonomiske krise, fordi den udgør en del af Lissabonstrategiens ultraliberale filosofi. Mere end nogensinde er vi nu nødt til at opbygge et nyt Europa, som omsider vil yde økonomisk beskyttelse af vores regioner og vores nationer gennem en aktiv politik, som genoptager kontrollen med vores indre marked.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for, at jeg kan benytte denne lejlighed til at komme nærmere ind på Roszkowski-betænkningen.

De to politiske områder, som betænkningen dækker – strukturfondene og støtte til landdistrikter – synes at fungere godt. Jeg har dog indtryk af, at disse to politikker i nogle tilfælde har identiske målsætninger. På områderne demografi, energi og telekommunikation finder vi projekter, der finansieres både af strukturfondene og af politikken til udvikling af landdistrikter, som stræber efter de samme mål, men hører ind under forskellige ministeriers ansvar. Vi har et stort antal europæiske projekter, men har vi også projekter med europæisk merværdi? Det er mit indtryk, at man sommetider forsømmer at se det hele i sammenhæng.

Hvis vi knyttede projekter sammen på tværs af forskellige ministerier, ville vi være i stand til at opnå meget mere for landdistrikterne, såsom decentraliserede energiinfrastrukturer, bredbåndskabler i et meget større område og grænseoverskridende vandinfrastrukturer. Vi har brug for flere projekter, som støttes af flere ministerier på én gang. Hvis dette sker, vil vi ikke længere arbejde i mindre målestok, men i stedet være i stand til at skabe permanente forbedringer i regionerne ved hjælp af europæiske midler. Vi må gøre de europæiske krav for tværministerielt samarbejde obligatoriske. Måske skulle vi endog overveje at fastsætte et minimalt projektbeløb.

Jeg har endnu en bemærkning om finansieringen. Efter min opfattelse er graduering ikke et pænt ord. Det fjerner betalingen af kompensation, som landmændene har fået tilsagn om, uden at sørge for udviklingsprogrammer i landdistrikterne med pålidelig finansiering. Derfor skal landbrugspolitik i fremtiden være en politik for landmænd med tydelige finansielle forpligtelser og ingen overførsel af midler til andre ting. På samme måde skal regionalpolitik være en politik for regionerne, med særlig fokus på landdistrikter og deres behov. Dette vil resultere i virkelige europæiske initiativer, som vil forbedre vores regioner på lang sigt.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Under forhandlingen i dag synes der igen at være almindelig enighed om, at samhørighedspolitikken er en nødvendig og nyttig politik.

De af os, der støtter den, ønsker, at den fortsætter med at udvikle sig og give positive resultater. Derfor tror jeg, at det er vigtigt for os at opfylde ét fundamentalt krav, nemlig at samhørighedspolitikken skal være tilgængelig for dem, som den er beregnet på, og som har brug for den, specielt de regioner og områder, som er tilbagestående, og som støder på vanskeligheder i deres socioøkonomiske udvikling.

Fru Krehl nævner i sin betænkning en række hindringer, som potentielle modtagere af støtte fra strukturfondene stilles over for. Disse hindringer, som skyldes bureaukratiske vanskeligheder og komplekse, uklare procedurer, fører til fejl, hvilket tager modet fra modtagerne og giver næring til kritik fra kontrolorganer.

For at kunne tage denne dobbelte udfordring op er vi på den ene side nødt til at samarbejde med alle institutioner og medlemsstater, og på den anden side vil jeg gerne opfordre os til at udnytte de erfaringer, vi har gjort, og fokusere mere på de positive resultater, når vi leder efter idéer til, hvordan vi kan overvinde hindringerne.

Hvad det angår, udgør de forslag, som vi fremsætter i fru Krehls betænkning om bedste praksis, et solidt grundlag for de efterfølgende foranstaltninger og aktiviteter, der sigter på at forenkle reglerne og forbedre udvekslingen af oplysninger og kommunikationen, når vi anvender strukturfondene. Kommissionen og regeringsinstanser opfordres atter til at spille en nøglerolle, men de er helt klart nødt til at vide, at de støttes af Europa-Parlamentet.

Hr. van Nistelrooij understregede, at samhørighedspolitikken er et udtryk for solidaritet. Nu skal vi arbejde hårdt for at sikre, at vores borgere konkret kan mærke, at de har gavn af resultaterne af denne solidaritet. Samhørighedspolitikens endelige mål skal være at skabe lige muligheder for alle europæiske borgere, uanset hvor de bor.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Fru formand, fru kommissær! I de seneste 30 år har vi oplevet fordelene ved de forskellige samhørighedspolitikker, som vi har ført. Vi må fremhæve disse fordele under det kommende valg, da de helt klart er til gavn for de borgere, som i nogle tilfælde har mærket, at deres livskvalitet er tredoblet, og for regioner, som efter at have siddet med en gæld nu virkelig gør fremskridt. Fordelene kan altså ikke benægtes.

I dag har samhørighedspolitikken desuden indtaget førstepladsen som den største post på EU-budgettet. Det spørgsmål, som disse seks betænkninger i formiddag tager op, og hvad vi som parlamentsmedlemmer ønsker at opnå, er, at disse fonde og forordninger, som vi stiller til rådighed for vores medborgere, gøres mere effektive.

Fru kommissær! Det er Kommissionen, der afgør, om disse bestemmelser og disse budgetter er effektive. Hvordan det? For det første, hvis De ikke har noget imod det, fru kommissær, og vi kender Dem godt, ved vi, at De vil lytte til os og sikre, at Kommissionen tager behørigt hensyn til opfordringerne i disse seks betænkninger, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at lykønske de seks medlemmer, som har udarbejdet dem.

Disse betænkninger giver yderst detaljerede løsninger, hvad enten det gælder bymiljø, landdistrikter, bedste praksis eller fremtidig samhørighedspolitik. Som De ved, indeholder de meget specifikke eksempler, som vil gøre Kommissionens arbejde lettere.

Vi afventer derfor Kommissionens forslag om specifikke løsninger på EU-plan, men det er kun det halve arbejde, der er nødvendigt for at opnå effektivitet. Derfor, fru kommissær, anmoder vi Dem også om at bruge så meget indflydelse, som De kan, på regeringsplan og på regionalt og lokalt plan, eftersom disse myndigheder i praksis skal gennemføre vores bestemmelser, budgetter og forordninger, og vi vil ikke være effektive, medmindre de også er det.

Vi regner med, at De, fru kommissær, både på europæisk og på nationalt plan vil gøre de seks betænkninger, som vi fremlægger, til en succes.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Fru formand! En vigtig modvægt til den voksende tendens til national protektionisme i Europa i dag er en fornuftig samhørighedspolitik og en politik til udvikling af landdistrikter. Den nuværende støtteordning fra forskellige udviklingsfonde har kun tjent til at forankre udviklingsniveauerne i de forskellige dele af EU i stedet for at udjævne dem.

Resultatet er en enorm ulighed, hvad angår landbrugssubsidier, mellem de nye og de gamle medlemsstater, og disse uligheder vil fortsætte efter 2013. Alle landmænd har samme produktionsomkostninger, og tjenesteydelser på landbrugsområdet i de nye medlemsstater tiltager og nærmer sig hurtigt prisniveauerne i de gamle medlemsstater. Hvilke chancer har landdistrikter så for at udjævne forskellene i deres udviklingsniveau i de kommende årtier?

Kun stabil og langfristet støtte til lokalsamfund i de fattige regioner ledsaget af en maksimal strømning af procedurerne vil gøre det muligt at udjævne ulighederne og at tale om virkelig konkurrence inden for EU i løbet af det næste årti eller lignende.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne tale om midler til bymæssige områder og storbyer. Fru kommissær! De har besøgt Belfast nogle gange. Jeg håber, at De som jeg har set den tydelige støtte fra Urban-programmet. Derfor beklager jeg, at dette program afvikles, især fordi der ikke er kommet noget lignende i stedet. At flytte fokus over på offentlig-private partnerskaber er en ringe erstatning, idet der med adgang til Jessica kun gøres lidt for at afbøde slaget, i hvert fald indtil nu. Faktisk opgav vi Urban uden at sætte noget praktisk i stedet.

Med det nuværende finansielle klima bliver udsigten til, at Jessica skaber den ventede løftestangseffekt, mindre, og der efterlades et tomrum i mange storbyer, hvor der stadig er behov for sanering og investeringer. Kløften mellem hykleri i regeringsstrategier og levering på stedet bliver større, hver gang skattetrykket stiger. Således mærkes det i stigende grad, at der mangler specifikke midler til udgifterne i byområder i programmet for 2007-2015.

(Formanden afbrød taleren)

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Det skal understreges, at grunden til, at denne forhandling er forløbet, som den er, og den kendsgerning, at vi drøfter flere betænkninger på samme tid, ikke er nogen tilfældighed. Det skyldes, at hverken hovedemnerne eller de enkelte sager kan adskilles, hvis vi ønsker en seriøs drøftelse af europæisk politik i de kommende år. Hvis vi desuden tager den nuværende forhandling om genopretningspakken i betragtning, vil de beslutninger, vi nu er nødt til at træffe, naturligvis få stor indflydelse på samhørighedspolitikens udformning efter 2013.

Hvis vi skal tale om alle betænkningerne, er det derfor vigtigt, at vi ikke kører fast i detaljer, men at samhørighedspolitikken bliver både en mulighed og et grundlag for virkelige fremskridt i retning af integrering af forskellige slags europæiske politikker, komplementaritet af disse politikker og indførelse af en integreret tilgang. Det er ikke tilfældigt, at Kommissionen forelægger moderne løsninger, som er i stand til at ændre europæisk politik som helhed.

Diskussionen om territorial samhørighed er grundlæggende en forhandling om integreret handling. Det er en forhandling om at ophøre med enhver form for behandling af europæisk politik i hver enkelt sektor. Dette er også en retning, som antyder, at hele EU's territorium skal behandles som en helhed i stedet for at være delt i rige og fattige dele, hvilket betyder, at vi står over for vigtige beslutninger vedrørende samhørighedspolitik. Jeg vil gerne takke Dem, fordi De har gjort denne forhandling til en rigtig forhandling under ét.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Fru formand! Allerførst vil jeg gerne helhjertet lykønske hr. Becsey og takke ham for det gode samarbejde, vi har haft i forbindelse med betænkningen om mikrokreditter. Vi behøver ikke understrege betydningen af denne betænkning, især ikke under de nuværende omstændigheder. Jeg vil gerne se en sammenhæng mellem denne betænkning og den krise, vi i øjeblikket befinder os i. Vi konstaterer, at medlemsstaterne forsøger at komme ud af den økonomiske krise ved at bruge en bred vifte af foranstaltninger, og at de ofte er optaget af sig selv og af at få deres egne markeder i gang igen.

Løsningen er imidlertid ikke, at enhver er sig selv nærmest, men en mere europæisk tilgang til problemerne. Præsident Obamas USA har valgt at foretage massive offentlige investeringer, og jeg tror, at det er den rette vej. Her i Europa har vi 27 genopretningsplaner, om end de er koordinerede med hinanden, men i hvert enkelt tilfælde finansieret af medlemsstaten selv. Disse genopretningsplaner er nødvendige, men de er i høj grad et begrænset skridt i den rigtige retning.

I denne forbindelse udgør betænkninger om mikrokreditter og også en anden betænkning, som kommer på dagsordenen i de kommende uger, nemlig om Globaliseringsfonden, meget konkrete skridt for befolkningen, især netop nu, hvor vi har stigende arbejdsløshed, og hvor bankerne er meget mindre tilbøjelige til at give kredit. Jeg har derfor ikke ret meget at sige om hr. Becseys betænkning. Frem for alt vil jeg gerne endnu en gang fremhæve de punkter, som efter vores mening er de vigtigste. Vi har set, at disse punkter er tilbage i denne betænkning, hvilket har medført, at Kommissionens tekst er forbedret på forskellige områder.

For det første er der vedvarende offentlig EU-finansiering. Denne er vigtig, da vi i øjeblikket har for mange initiativer i gang sideløbende. EU-budgettet skal indeholde et budget for disse mikrokreditter.

For det andet er der behovet for at tydeliggøre, at disse mikrokreditter bestemt er beregnet for langtidsarbejdsløse, folk fra dårligt stillede grupper og alle, som ikke er i stand til at opnå kredit på almindelig vis. Disse mikrokreditter gives primært på lokalt plan. Derfor er det meget vigtigt, at en aktiveringspolitik gennemføres på lokalt plan. Vi insisterer derfor på, at folk, som modtager sociale ydelser, ikke mister retten til ydelser, hvis de modtager mikrokreditter.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Fru formand! Det er meget vigtigt at oprette en Europæisk Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne, når det gælder strukturpolitik. For at udnytte de eksisterende muligheder ordentligt er vi imidlertid nødt til at udforme en gennemsigtig, langfristet udviklingsstrategi for landdistrikter og regionerne og oprette et system, der gør det muligt permanent at samordne aktiviteter på nationalt plan.

Vi ved alle udmærket, at forhandlingen om samhørighedspolitik dækker over mange forskellige opfattelser af, hvordan midler til landbrugssubsidier og udvikling af landdistrikterne skal udnyttes. Der er også den opfattelse, at nogle af disse midler efter en omfordeling vil blive anvendt til at udvikle bymæssige områder og de mest dynamiske områder på bekostning af de historisk mere tilbagestående områder, som forvaltes mindre aktivt. Vi kan ikke gå med til den slags løsninger og resultater.

Ambroise Guellec (PPE-DE). - (FR) Fru formand! Jeg tilslutter mig alle mine kolleger og udtrykker min tilfredshed med dagens forhandling. Jeg vil gerne fokusere på territorial samhørighed. Jeg vil sige, at det aldrig er for sent at gøre de rigtige ting, men ikke desto mindre er der spildt en masse tid ved at gøre territorial samhørighed til en særdeles vigtig politisk målsætning for EU. Der har naturligvis været institutionelle problemer, som forhåbentlig snart vil blive fjernet, og, hvis De undskylder mig, fru kommissær, Kommissionens ekstreme forsigtighed på dette område. Vi bør imidlertid lægge mærke til, at Parlamentet gennem hele denne valgperiode, siden 2004-2005, konstant har forsøgt at sætte farten op, fordi vi betragter princippet om lige behandling af alle EU-borgere, uanset hvor de bor, som overordentlig vigtig, og vi tror, det er afgørende, at vi gør fremskridt sammen.

Grønbogen foreligger omsider, og det er vi glade for. Den mangler efter min mening lidt ambitioner. Vi havde gerne set, at Kommissionen havde givet en definition og opstillet klare målsætninger i stedet for at fremsætte meget åbne bemærkninger om emnet. Vi gør ikke desto mindre fremskridt, selv om jeg tror, vi igen vil blive noget hæmmet af den overdrevne forbindelse med Lissabonstrategien ved gennemførelsen af den foregående generation af strukturfonde.

Samrådet er nu på vej, og jeg håber, det vil nå frem til den konklusion, at vi skal øge vores ressourcer, perfektionere vores redskaber – disse planer er for 2013 og derefter, vi har tid, men den vil hurtigt flyve af sted – forstærke finansielle midler, udvikle samarbejde på de forskellige niveauer, have et integreret syn på udviklingen, især hvad angår problemet med sektorpoltikker, som vi nu drøfter, og samordne den fælles landbrugs- og regionaludviklingen osv. Vi har brug for hvidbogen hurtigst muligt, fru kommissær.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at det er presserende, at territorial samhørighed fremmes i alle Europas regioner, fordi territorial lighed er væsentlig for at kunne gøre en ende på krisen og opnå økonomisk genopretning og frem for alt for at opmuntre vores medborgere til at deltage i europæiske projekter.

Pierre Pribetich (PSE). - (FR) Fru formand! "Når ord og handling følges ad, opstår der en smuk harmoni". Montaigne må uden tvivl have haft politikeres ord og handling i tankerne, da han sagde dette.

Her, i samhørighedspolitikken, må vi stræbe efter denne harmoni. Inspireret af vores ønske som europæere om at se på den europæiske by som et vigtigt fokus for udviklingen af vores samfund har vi fået spørgsmål at tænke over og løfter, vi skal holde, med hensyn til den generelle befolkningsnedgang, arbejdsløshed, byforurening, nedsat mobilitet i byerne og boliger, der ikke egner sig til bæredygtig udvikling. Det er alt sammen vigtige udfordringer, vi er nødt til at tage op for at gøre vores europæiske byer attraktive, konkurrencedygtige og behagelige steder at bo. For at lindre problemerne er vores ord derfor nødt til at være i overensstemmelse med vores handlinger. Essensen af den bymæssige dimension af samhørighedspolitikken er: at koordinere og harmonisere resultater og kredit og gøre dem effektive til den nye programperiode.

Vi har altså to forpligtelser, nemlig at skaffe betydelige og klart definerede finansielle ressourcer til at opfylde Leipzig-målene med og endelig at få vores byer til at samarbejde indbyrdes, så de kan være med i konkurrencen på verdensplan ved brug af de rige og mangfoldige løsninger, der findes på europæisk område.

Rolf Berend (PPE-DE). - (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Hr. van Nistelrooij's betænkning om grønbogen og den fremtidige form for samhørighedspolitik er en af de vigtigste betænkninger, som Regionaludviklingsudvalget har frembragt de seneste år.

Vi er enige i den grundlæggende tanke i grønbogen, hvor det fastslås, at formålet med territorial samhørighed er at sikre en polycentrisk udvikling af EU som helhed, en holdbar udvikling af områder med forskellige karakteristika, samtidig med at deres mangfoldighed bevares. I næste programperiode skal der indføres et mere omfattende system, der kan give gradvis hjælp til overgangsregioner, som overskrider tærsklen på 75 % af BNP, så disse regioner har en klar status og større sikkerhed i deres udvikling.

Krehl-betænkningen om forhindringerne for brug af strukturfondene opremser helt korrekt de største problemer, som ansøgere af strukturfondsmidler møder, f.eks. for meget bureaukrati, for mange komplekse lovregler eller en langsom og besværlig centralstyret administration i medlemsstaterne. Kommissionen får mange anbefalinger med hensyn til, hvilke effektive foranstaltninger der skal træffes for at fjerne disse hindringer. Jeg vil gerne fremhæve to af disse foranstaltninger og tilføje yderligere til dem.

For det første skal projektledere på nuværende tidspunkt opbevare projektdokumenterne i 10 år af hensyn til Kommissionens inspektion. Denne bestemmelse lægger en alt for stor bureaukratisk byrde på især små projekter. Det er rigtigt at nedsætte denne periode til tre år.

For det andet skaber de evalueringskriterier, som anvendes af Kommissionen til innovative projekter, betydelige problemer. Der bør ikke gælde de samme kriterier for innovative projekter som for andre projekter. Det er afgørende, at der anvendes en anden proces i dette tilfælde.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Fru formand! Regionaludviklingspolitik bidrager klart til EU-borgernes almene trivsel. Den er allerede en socialpolitik i princippet, og som sådan går vi fuldt ind for den i Europa-Parlamentets Socialdemokratiske Gruppe, samtidig med at vi løbende udvikler den. For nylig var der på et offentligt møde nogle, der spurgte mig, hvorfor de skulle besvære sig med at vælge repræsentanter til Europa-Parlamentet. Efter at have talt om, hvor meget og på hvilke områder EU bidrager til de forskellige europæiske regioner, og givet konkrete eksempler på, hvordan det har påvirket flere millioner, blev samhørighedspolitikken for mig et af de vigtigste argumenter for, at vi bør stemme.

Herudover nævnte jeg også den vigtige rolle, Europa-Parlamentet spiller i processen for forbedring af både samhørighedspolitikken og budgetmidlerne, og at dette vil blive endnu stærkere, hvis Lissabontraktaten træder i kraft. Jeg fremhævede, at regionalpolitikken, på grundlag af denne traktat, også vil have en langt større direkte virkning på borgerne, og at der vil være en større rolle til de lokale myndigheder og alle potentielle modtagere med hensyn til at forvalte regionalpolitikker, støtte synergien og styrke udviklingen af territorial samhørighed, også i landdistrikterne. Endvidere nævnte jeg, at regionaludviklingspolitik er et af de enkleste og mest fleksible fællesskabsinstrumenter til at løse kriser som den, vi oplever for tiden. Regionalpolitik er f.eks. med til at løse problemer med arbejdsløshed og investering samt sociale problemer. Hvis regionalpolitik gennemføres professionelt og med gennemsigthed, er der ingen tvivl om, at den er en stærk EU-søjle. Vi bliver nødt til at lade denne søjle bære meget i fremtiden, og vi skal gøre den mere effektiv, da den er en meget vigtig forbindelse mellem europæiske borgere og europæiske institutioner.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Hvad er de grundlæggende mål for mikrokreditinitiativet? Målene er at stimulere udviklingen af dette instrument og skabelsen af positive institutionelle og virksomhedsvenlige forhold, hjælpe ikkebanker og finansielle institutioner med at øge deres kapacitet, skabe vækst og bæredygtig udvikling samt sikre det private kapitalmarkeds tillid.

Becsey-betænkningen fokuserer på de muligheder, mikrokreditter giver, for at integrere dårligt stillede befolkningsgrupper på arbejdsmarkedet. Europa-Kommissionen bør koordinere forskellige foranstaltninger og initiativer i denne sammenhæng og foreslå overordnede europæiske rammer med konkrete parametre, også for ikkebanker og finansielle mikrokreditinstitutter.

Hvis der tilskyndes til iværksætteri, resulterer det i større konkurrenceevne og videnbaseret økonomi af højere kvalitet, hvilket er i overensstemmelse med den finpudsede Lissabonstrategi.

FORSÆDE: MRS MORGANTINI

Næstformand

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Fru formand, fru Hübner! Jeg beklager, at Rådet og Kommissionen endnu ikke er kommet med en klar definition af territorial samhørighed. Det franske formandskab forsøgte, og det glæder mig. Parlamentet insisterer fortsat på, at dette mål bør gælde, fra Lissabontraktaten træder i kraft, og at det bør tydeliggøres så snart som muligt.

Jeg håber, ud fra Lambert van Nistelrooij's fremragende betænkning, at territorial samhørighed bliver retsgrundlaget for en harmonisk udvikling i alle EU-regioner, som giver mulighed for at udnytte de bedste egenskaber i hver enkelt europæisk region. Det er af afgørende betydning, at koordineringen af fællesskabspolitikkerne forbedres for at få den maksimale effekt på lokalt niveau.

Det er ikke meningen, at territorial samhørighed udelukkende skal fokusere på regioner med permanente handicap. Den bør dog følge den polycentriske udvikling af Den Europæiske Union som helhed og tage

højde for hver enkelt regions karakteristika, samtidig med at mangfoldigheden bevares. Jeg tror, at dette nye koncept er relevant, når der skal tages hensyn til regionerne i den yderste periferi for at sikre dem en holdbar og afbalanceret vækst.

I denne henseende vil jeg gerne takke ordføreren, fordi han i kompromisændringsforslagene har medtaget anmodninger vedrørende de særlige udfordringer, som regionerne i den yderste periferi står overfor, med hensyn til tilgængelighed og konkurrenceevne, der er centrale aspekter af territorial samhørighed.

Efter at have læst Kommissionens seneste meddelelse: "Regionerne i den yderste periferi: et aktiv for Europa" så jeg, at Kommissionen vil anvende alle henstillingerne om forbedret styring i samhørighedspolitikken på regionerne i den yderste periferi og hermed gøre dem til et banebrydende eksempel på gennemførelsen af territorial samhørighed.

Jeg håber, at den oversøiske høring, eller *États généraux de l'Outre-Mer*, som snart bliver iværksat i Frankrig, vil have den samme effekt og generelt integrere den store territoriale virkning, som de europæiske politikker har på regionerne i den yderste periferi, og hvis merværdi man ikke kan afvise eller diskutere.

Til sidst vil jeg naturligvis takke alle vores ordførere.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Fru formand! Hvis vi skal imødegå de udfordringer, som Den Europæiske Union står overfor, skal vi gøre alt, hvad der er muligt, for definitivt at udligne forskellene i økonomi og levestandard i bestemte regioner. I denne henseende skal vores samhørighedspolitik i fremtiden fokusere på det oprindelige mål, nemlig at skabe strukturelle ændringer i regioner, der står med økonomiske og sociale problemer.

For at være mere effektive i fremtiden er vi nødt til at koncentrere os om territoriale enheder, som passer til de pågældende udfordringer. Vi er nødt til at omstrukturere de måder, det økonomiske samarbejde foregår på, en proces, hvor makroregioner kan spille en vigtig rolle.

Samtidig er vi også nødt til at se på den fattigdom, der er koncentreret i bestemte områder. Hvis vi gerne vil fremme virkelige ændringer, er vi nødt til at koncentrere os om det niveau, hvor problemerne optræder. Det, der er brug for, er med andre ord komplekse foranstaltninger, også på niveauet under regionerne. Det er ikke nok at finansiere projekter. Vi er nødt til at have en integreret strategi, der involverer alle midler og yder reel bistand til EU's mest sårbare borgere.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). - (BG) Fru formand, mine damer og herrer! Samhørighedspolitikken er et af de grundlæggende elementer i Den Europæiske Union. Den har i årtier afspejlet europæiske borgeres overordnede ønske om en bedre fremtid med en højere livs- og arbejdskvalitet.

Samhørighedspolitikens resultater viser, at det er en af EU's mest succesrige politikker. I dag er medlemsstater, som tidligere har været langt mindre udviklede i forhold til EU-gennemsnittet, nu blandt de mest udviklede lande i verden. Disse principper er med til at vise samhørighedspolitikens effektivitet og motivere nye stater, der er tiltrådt EU, f.eks. mit land, Bulgarien.

Vi bulgarere ventede længe fuldt medlemskab af Den Europæiske Union og sætter med rette vores lid til de muligheder, som strukturfondene og Samhørighedsfonden giver. Jeg tror, jeg taler på alles vegne, når jeg takker kommissær Hübner for hendes store indsats inden for regionaludvikling og hendes afgørende støtte til samhørighedspolitikken.

De fem betænkninger fra Regionaludviklingsudvalget understreger Europa-Parlamentets langsigtede forpligtelse, også til en stærk og effektiv samhørighedspolitik. Ud over at håndtere finanskrisen er vi i dag også nødt til at tage os af de problemer, der følger af klimaændringer, demografiske ændringer, energieffektivitet, for stor urbanisering, indvandring og andre problemer.

Alle disse spørgsmål kræver en stærk, samlet respons fra EU. Derfor skal samhørighedspolitikken anvendes som en drivkraft for de ændringer, vi er nødt til at foretage. En af de udfordringer, som EU står overfor, er f.eks. nedsættelsen af den eksterne afhængighed af olie og gas.

Samhørighedspolitikken og strukturfondene har altid været mere end blot en gestus som udtryk for europæisk solidaritet. De indgår i et system til gensidig gavn, der kan bruges til at skabe nye markeder og nye kommercielle relationer. Til sidst vil jeg sige, at alle borgere har ret til at nyde godt af samhørighedspolitikken. Dette gælder naturligvis også for mit lands borgere, der fortjener en højere kvalitet af arbejds- og levevilkår.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Fru formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke alle for deres indsats.

De tre nøglebegreber, der opstilles i grønbogen – koncentration, forbindelse og samarbejde – kan muligvis bidrage til at løse bestemte problemer, der står i vejen for Fællesskabets harmoniske udvikling, især de negative virkninger, der er forbundet med koncentrationen af økonomisk aktivitet, uligheder vedrørende adgang til markeder og tjenesteydelser på grund af afstande og de opdelinger, der består som følge af grænserne mellem medlemsstaterne – især de mindst begunstigede – og mellem regionerne.

Derfor må vi forsøge at forbedre synergien mellem disse politikker med metoder til effektiv måling af deres territoriale virkning. Dette er netop grunden til, at jeg altid har talt for, at der bør udarbejdes yderligere kvalitative indikatorer med henblik på en bedre udformning og gennemførelse af de tilsvarende politikker på området, idet der tages højde for de forskellige territoriale karakteristika.

BNP er fortsat det eneste kriterium, der anvendes til at afgøre, om regionerne er berettiget til at modtage støtte gennem strukturfondene.

Udarbejdelsen af yderligere indikatorer og gennemførelse af territoriale vurderinger bør imidlertid ikke føre til mere bureaukrati eller yderligere forsinkelser, men snarere til en forenklet anvendelse af nye politikker og aktiviteter for at støtte den territoriale samhørighed.

Den femte situationsrapport – jeg er ved at slutte, fru formand – omtaler specifikt overgangsregionerne, der ligger et sted mellem konvergensregioner og konkurrenceevne- og beskæftigelsesregioner. Man bør ikke glemme, at disse regioner har brug for en mere klar status med mere sikkerhed og stabilitet i deres udvikling.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle ordførerne for den pakke af betænkninger om regionaludvikling, de har frembragt. Især vil jeg gerne takke hr. van Nistelrooij for hans særlige indsats. Det er lykkedes ham at indføre et krav om, at medlemsstaterne gennemfører foranstaltninger med henblik på skabe territorial samhørighed, i beslutningsforslaget.

Desuden er grønbogen med til at fremhæve, at den territoriale samhørighedspolitik, sammen med social og økonomisk samhørighed, er et af EU's vigtigste mål. Europas regioner vil udvikle sig på forskellige måder, medmindre de koordineres med en fælles EU-politik.

Territorial samhørighed er et vigtigt element i den europæiske integrationsproces og processen med at opnå konvergens mellem regionerne. Jeg tror, at der bør sættes særlig fokus på EU's konvergensregioner både nu og i fremtiden, så de store forskelle mellem dem snarest muligt kan nedbringes væsentligt.

Hvad angår mit eget land, Rumænien, er der gjort betydelige fremskridt med udviklingen af regionerne, men vi har uligheder både mellem og i regionerne samt mellem land- og byområder.

Afbalanceret, holdbar regionaludvikling bør foregå under forhold, hvor de konkrete ressourcer anvendes effektivt til hvert enkelt område. Et af de vigtigste kendetegn ved det vestlige Rumænien er f.eks. de mange geotermiske kilder. Hvis der tildeles tilstrækkelige midler i denne region til at skabe en alternativ kilde til elektricitet og anvende det geotermiske vand, vil det skabe nye arbejdspladser og give utallige økonomiske fordele.

Jeg anser den pakke, der drøftes i dag, for at være af særlig stor betydning, også for Rumænien.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Fru formand! Samhørighedspolitik er den vigtigste søjle i integrationsprocessen. En nødvendig betingelse for, at der kan opnås social, økonomisk og territorial samhørighed i EU, er en velfungerende samhørighedspolitik. I dag består vores største udfordring i at gennemføre en hurtig reform af det grundlag, vores politik er baseret på, og at forenkle og udarbejde mere fleksible procedurer for gennemførelsen af komplekse projekter samt støttebestemmelser.

Udviklingen af et interregionalt koncept og udveksling af bedste praksis indgår i planerne for reform af samhørighedspolitikken og supplerer den på fremragende vis. Derfor bør Kommissionen, hurtigst muligt, fremsætte et konkret forslag om muligheden for at udveksle erfaringer mellem de organer, der gennemfører projekterne.

Jeg mener ikke, det er nødvendigt at overbevise nogle af de stater, som er repræsenteret her, om, at strukturfonde i en tid med økonomisk og finansiel krise er et centralt værktøj til at stimulere økonomien på regionalt niveau. Derfor er det vigtigt at forenkle procedurerne og sætte mere gang i strømmen af midler til

medlemsstaternes økonomier. Europæiske projekter er en måde at skabe nye, faste arbejdspladser på og en chance for dem, der er mest betrængt, for EU's fattigste regioner.

Samhørighedspolitik bør også være et værktøj, som kan bruges til at møde nye udfordringer med, f.eks. en fælles energipolitik og klimaændringer.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru formand! Samhørighedspolitik er ofte blevet betragtet som det bedste eksempel på solidaritet inden for EU. Det er i hele EU's interesse at udjævne udviklingsforskellene mellem lande og regioner i Fællesskabet. Efter min opfattelse er grønbogen et kommissionsdokument, som har sat fingeren på netop de aktuelle udfordringer, som EU møder i sin samhørighedspolitik.

Kommissionen imødekommer også det særlige behov for at støtte regioner af en særlig geografisk karakter såsom bjergområder og ugunstigt stillede landbrugsområder, der har brug for en målrettet støtte. Det er særlig vigtigt, at vi koordinerer og på en hensigtsmæssig måde planlægger støtten til landbrugsområder. Disse områder er karakteriseret af et lavere niveau af økonomisk udvikling, lavere befolkningstæthed, utilstrækkelig adgang til alle former for offentlige tjenester og begrænsede jobmuligheder uden for landbruget. Der er også en væsentlig ulighed blandt disse områder i individuelle medlemsstater. Hvis vi sammenligner land- og byområder, er skævhederne endnu større.

De planlagte forøgelse af midlerne til udvikling af landområder har været udsat for stor kritik i de nuværende finansielle perspektiver. Jeg vil gerne minde alle om, at politikken for udvikling af landdistrikterne og midlerne til denne politik er med til at holde disse områder i live og gøre beboernes liv lettere. Kort sagt er Kommissionens dokument, betænkningerne og dagens forhandling alt sammen et skridt i den rigtige retning.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). - (PT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne indlede med at takke fru Krehl og hr. Van Nistelrooij for deres betænkninger og for deres villighed til at tage imod bidrag fra deres kolleger. I deres betænkninger anerkendes betydningen af bedste praksis, som er en synergifaktor, især på områder som miljø, energi og beskæftigelse, og drøftelserne om territorial samhørighed kædes sammen med drøftelserne om EU-samhørighedspolitikens fremtid.

Jeg er enig i grønbogens vurdering og i analysen af begrebet territorial samhørighed, og jeg kan tilslutte mig henstillingerne i disse betænkninger med hensyn til den territoriale samhørigheds fremtid, især disse: definition af territorial samhørighed, offentliggørelse af en hvidbog om territorial samhørighed, styrkelse af målet om europæisk territorialt samarbejde, inddragelse af territorial samhørighed i den fremtidige udvikling af alle fællesskabspolitikker, udarbejdelse af yderligere kvalitative indikatorer, måling af fællesskabspolitikernes territoriale virkning og forslag til, hvordan der skabes synergi mellem territoriale politikker og sektorpolitikker, udvikling af en altomfattende strategi for regioner med specifikke geografiske træk, især regionerne i den yderste periferi, indførelse af et mere omfattende system for assistance til gradvis overgang for de såkaldte overgangsregioner og udvikling af territorial forvaltning på flere planer (europæisk, national, regional og lokal).

Af disse årsager opfordrer jeg medlemmerne af Europa-Parlamentet til at støtte disse betænkninger og medlemsstaterne – samt Kommissionen – til at følge op på dem.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Fru formand! Først og fremmest vil jeg sige, at jeg glæder mig over idéen om en grundig debat om samhørighedsspørgsmålet. Jeg vil gerne takke alle medlemmerne for deres indsats og for de forslag, de har fremsat.

Jeg har et par kommentarer til nogle af emnerne og vil gerne begynde med territorial samhørighed. Det grundlæggende problem er, hvordan vi garanterer en harmonisk udvikling af alle EU's områder og partnerskabet mellem by- og landområder, så vi ikke længere mister områder, men imødegår affolkningen af landdistrikterne. Uden den definition af territorial samhørighed, som Parlamentet venter på, danner det samlede begreb økonomisk, social og territorial samhørighed det fremtidige grundlag for EU's regionalpolitik og for strukturfondenes format efter 2009.

Hvad angår Krehl-betænkningen, støtter jeg alle forslagene i denne betænkning, som støtter Europas regioner og omtaler fjernelse af hindringer og forenklingsprocedurer samt deres stabilitet på sigt, samt forslaget om at angive faste metoder til udveksling af god praksis mellem regionerne.

Hvad den urbane dimension af samhørighedspolitikken angår, ved vi, at vi ikke har en fælles definition af "urban". Vi ved også, at vi har groft taget 5 000 byer i Europa med under 50 000 indbyggere. Rumænien har et betydeligt antal bebyggelser med et befolkningstal i den størrelsesorden. Jeg mener, vi bør have en

udviklingsmodel og tilstrækkelige ressourcer til den slags byer, da det netop er områder, som får for lidt af eller går glip af den gunstige virkning af den polycentriske strategi.

Som en del af den territoriale samhørighed vil integreret, holdbar byudvikling i henhold til den nye traktat blive forvaltet i fællesskab af medlemsstaterne og EU. Lokale og regionale myndigheder bør være klar til denne strategi, der allerede er indført som forvaltning på flere planer. Jeg går ind for idéen om et obligatorisk minimumsbeløb pr. indbygger på 1 000 euro i forhold til det tidligere beløb på 500 euro.

Francisca Pleguezuelos Aguilar (PSE). – (ES) Fru formand! Hvad angår betænkningen om mikrokreditter, vil jeg gerne takke alle ordførerne for det store arbejde, de har gjort. De har uden tvivl forbedret Kommissionens initiativ.

Jeg tror, at de henstillinger, der indgår i betænkningen, vil sætte os i stand til at skabe grundlag for udviklingen af en egentlig ramme i EU for mikrokreditsektoren. Sektoren har haft succes i mange ulande, også i visse europæiske lande, både som et middel til at skabe økonomisk aktivitet og som et redskab til at øge social integration og fremme jobskabelse. Indtil videre er denne succes imidlertid ikke blevet overført til fællesskabsforhold. Jeg tror, det er nu, vi har lejlighed til at gøre dette, især på baggrund af den økonomiske og finansielle krise, vi står i.

I denne henseende bør styrkelse af de initiativer, der foreslås i betænkningen, prioriteres højt, men vi bør også tage andre skridt. Vi er nødt til at øge de midler, der er til rådighed til disse strukturer for mikrokreditstøtte. Vi er nødt til at sikre nemmere adgang for personer og virksomheder, der ikke kan få lån. I denne forbindelse vil jeg gerne fremhæve eksemplet med den europæiske garanti til mikrolån, da det er et redskab, som kan forbedre denne adgang, og som også indgår i betænkningen.

Til sidst vil jeg gerne sige, at denne betænkning uden tvivl vil danne et grundlag, som vi kan bruge til en harmonisk ramme i europæisk sammenhæng for at fremme mikrokreditsektoren.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! I 2010 skal Kommissionen og medlemsstaterne revidere metoden til at anvende strukturfondene og deres udnyttelsesgrad. Jeg vil opfordre medlemsstaterne til at være meget omhyggelige, når de omdefinerer de prioriter, de har, og som de agter at anvende strukturfondene til.

Jeg mener, at mobilitet i byer, udvikling af landdistrikterne, energieffektivitet i bygninger og udvikling af transportinfrastruktur skal være blandt medlemsstaternes prioriteter for brug af strukturfondene i perioden 2011-2013.

Som ordfører vedrørende energieffektivitet i bygninger anmodede jeg om en højere EFRU-rate, som medlemsstaterne kan bruge til socialt boligbyggeri og til at øge energieffektiviteten i bygninger fra 3 % til 15 %. Dette vil give medlemsstaterne større fleksibilitet og mulighed for at øge udnyttelsen af europæiske midler til forbedring af de europæiske borgeres livskvalitet.

Især i den nuværende krise bør medlemsstaterne bruge offentlige midler, og især strukturfondsmidler, til at sikre økonomisk udvikling og øge antallet af arbejdspladser.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke de ordførere, som har deltaget i denne særdeles vigtige betænkning. Jeg tror, at den økonomiske krise har tvunget os til at se godt og grundigt på vores tidligere økonomiske adfærd. Herved får vi så mulighed for at tage ved lære af fortidens fejltagelser. Da vores økonomier havde fuld fart på, lod vi nok desværre bestemte grupper i stikken.

Når vi ser på og forbedrer adgangen til mikrokredit, får vi mulighed for at rette op på fortidens fejltagelser. Ved at omforme mikrokreditrammerne kan vi styrke og genopbygge vores økonomier fra samfundet og op. I Irland er der gjort et prisværdigt arbejde i denne henseende. I min egen valgkreds i Dublin er der fire erhvervssammenslutninger, som er blevet dannet siden 1993, og de har ydet støtte til mikrovirksomheder på lokalt plan i hele Dublin by og amt. Den irske sammenslutning af amts- og byråd annoncerede sin egen finansielle stimuleringspakke tidligere på året, som skal støtte 3 000 virksomheder i hele Irland og skabe 15 000 nye arbejdspladser. Projektet omfatter også uddannelse til næsten 50 000 mennesker.

På europæisk plan er det små tal, men vores mikrokreditsektor i Dublin og Irland er meget betydningsfuld. Jeg håber oprigtigt, at vi som opfølgning på denne fremragende betænkning vil se en betydelig, koordineret indsats på fællesskabsplan for at støtte det uvurderlige arbejde, der gøres af og for mikrovirksomheder på lokalt og nationalt plan i hele EU. Dette er nemlig en meget vigtig del af vores økonomi i dag og en meget vigtig del af vores økonomi ind i fremtiden.

Formanden. – Tak, hr. Ryan! Jeg har ikke været særlig streng, da vi rent faktisk har lidt mere tid end fastsat i forretningsordenen.

Før vi går over til catch-the-eye-proceduren, vil jeg dog gerne gøre opmærksom på en ting. Her til morgen blev en meget vigtig begivenhed lanceret her i Parlamentet. Det var hr. Pöttering, der lancerede den, og der er tale om en europæisk organisation ved navn FLARE, hvor over 30 lande er repræsenteret, og hvor unge – men ikke kun unge – er stærkt engageret i indsatsen for at bekæmpe organiseret kriminalitet og sikre, at beslaglagte varer, der stammer fra organiseret kriminalitet, anvendes i socialt arbejde.

Også Europa-Parlamentets formand og formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender er engageret, og her til stede i Parlamentet er nogle af de unge mennesker, som jeg ser som et aktiv for Europa, da de – sammen med os – forsøger at sikre et Europa uden racisme og uden organiseret kriminalitet. Derfor vil jeg også gerne byde dem, der er til stede her i Parlamentet, velkommen.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle ordførerne. Disse betænkninger er en guldgrube, der kan bruges til nye politikker. Jeg er blot ked af, at ingen af dem omtaler kulturpolitik.

Måske er kulturpolitik pr. definition samhörighedspolitik. Det er kultur, der giver en region samhörighed, og den kunne have været nævnt, eftersom der endnu ikke findes tværregionale kulturpolitikker. Vi har altid svært ved at finansiere tværkulturelle projekter, da der ikke findes noget tværkulturelt samfund, ingen social sikring, som kan give kunstnere den nødvendige mobilitet, så de kan arbejde uden for grænserne for deres region. Jeg vil indtrængende opfordre alle, som arbejder med gennemførelsen af denne politik, til ikke at glemme dette aspekt. Det er vigtigt i alle europæiske politikker.

FORSÆDE: MR MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Territorial og social samhörighed forebygger konflikter ved at fjerne årsagerne. Det er det, der gør foranstaltninger til udligning af levestandarden i by- og landområder og til afbalancering af infrastrukturen i regionerne så vigtige. En bred anvendelse af mikrokreditter er et godt redskab til samhörighedspolitikken. I dag, hvor der er finansiell og økonomisk krise, hvor vi alle prøver at finde måder at beskytte arbejdspladser på, bør vi være klar over truslerne mod samhörighedspolitikken, trusler som protektionisme og forskelsbehandling af de fattigere regioner.

Den Dover (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Regionaludviklingsudvalget og de midler, der går til hele Europa, er det vigtigste program i hele Det Europæiske Fællesskab.

Jeg kan på Nordvestenglands vegne sige, hvor meget disse midler har gavnet især Liverpool by igennem de seneste 10 år. Hvis jeg ser på fremtiden, kan jeg se, at byen fortsætter med at vokse på grundlag af disse vel fordelte og vel kontrollerede midler.

Jeg vil gerne opfordre til større engagement fra den private sektor i den måde, midlerne fordeles, forvaltes og kontrolleres på, da den private sektor altid kan gøre en mere effektiv indsats end den offentlige.

Jeg vil også gerne understrege, hvor uvurderlige disse midler har været for de nordvestlige landdistrikter, hvor der er mange landbrugsområder, som er af afgørende betydning for hele økonomien.

Til sidst vil jeg sige, at jeg er enig med hr. Becsey omkring mikrokredit. Dette er en meget interessant udvikling af afgørende betydning på dette tidspunkt i den økonomiske situation.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg betragter dagens koordinerede forhandling om regionalpolitik som den vigtigste forhandling ikke kun i denne mødeperiode, men også en af de vigtigste forhandlinger i vores valgperiode. Her er en mulighed for at tale til de europæiske borgere om et emne, som de nemt kan forholde sig til, især med valget til Europa-Parlamentet i juni lige om hjørnet. Den manglende effektive, enkle og direkte støtte til mindre lokale og regionale myndigheder, især hvad angår adgang til investeringsmidler, er alarmerende. Derfor tror jeg, at vi på grundlag af disse betænkninger vil opleve en nyvurdering af samhörighedspolitikken og især nogle af de operationelle programmer, som man bør tage op og se på igen.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg er overbevist om, at Europa-Parlamentets henstillinger i disse fem betænkninger vil tilføre merværdi og opfylde forventninger hos borgere både i Europas storbyer og i landdistrikterne, som

tror på, at samhørighedspolitik vil sikre udvikling i deres regioner, gradvis udligning af regionale forskelle, nye beskæftigelsesmuligheder, sikker energiforsyning, forbedret energieffektivitet i deres hjem, bedre transport- og teknisk infrastruktur og højere levestandard.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I denne vigtige forhandling om territorial samhørighed og den økonomiske og sociale samhørighedspolitikens fremtid er jeg nødt til at nævne det meget specifikke problem, som regionerne i den yderste periferi står med. På grund af en fast kombination af flere forskellige geografiske faktorer er disse regioner ekstremt sårbare, økonomisk og socialt set, især i en alvorlig international krise som den, vi oplever nu.

Derfor vil jeg gerne opfordre Kommissionen, og især kommissær Hübner, til at være meget opmærksom på virkningerne af den nuværende krise i regionerne i den yderste periferi. En vurdering af disse virkninger for de enkelte regioner i den yderste periferi, især inden for turisme, byggeri og arbejdsløshed, ville bidrage meget til at sikre disse regioner en konkret europæisk respons.

Derfor opfordrer jeg Kommissionen til at udarbejde en europæisk respons på krisen for regionerne i den yderste periferi, som går ud over de foranstaltninger, som allerede er offentliggjort inden for den økonomiske og sociale samhørighedspolitik for de europæiske regioner som helhed. En konkret europæisk respons på krisen for regionerne i den yderste periferi ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Tiden er gået.

Ifølge bestemmelserne fastsat af Præsidiet kan op til fem medlemmer få ordet i denne type forhandling, og taletiden er strengt begrænset til et minut pr. person.

Ud over de fem medlemmer, som allerede har haft ordet i henhold til bestemmelserne, har yderligere seks medlemmer bedt om ordet. Da vi har lidt ekstra tid – ifølge Parlamentets Bureau – vil jeg gøre en undtagelse og give ordet til de medlemmer, der har bedt om det. Jeg vil dog opfordre dem til at holde sig strengt til emnet og til det minut, de må tale i henhold til denne catch-the-eye-procedure.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det glæder mig at kunne bekræfte, at det tjekkiske formandskab arbejder for en klar definition af samhørighedspolitik, som indebærer bistand til mindre udviklede regioner. Jeg vil også gerne opfordre Kommissionen til at stille forslag til bindende lovgivning, der harmoniserer betingelserne for et effektivt mikrokreditmarked. Dette er vigtigt, og ikke kun i en krise. Vi er nødt til at gøre det nemmere at få adgang til finansiering for privatpersoner og iværksættere, som ikke kan opnå lån fra den traditionelle banksektor. Forbrugerkreditens historie viser, at EU er nødt til at handle samlet og effektivt, især hvad angår kontrolredskaber. Endvidere mener jeg, at mikrokredit især bør anvendes i projekter i de mindre udviklede europæiske regioner på samme måde som samhørighedspolitikken, og ligeledes til ugunstigt stillede samfundsgrupper eller stærkt innovative projekter i overensstemmelse med Lissabonstrategiens mål. Jeg vil også gerne advare Kommissionen mod risikoen for, at mikrokredit misbruges til hvidvaskning af penge. Det er en skam, at vi stadig ikke har fået et konkret lovforslag.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Nu hvor vi taler om EU's samhørighedspolitik og regionaludvikling, bør vi måske kaste et blik på kandidatlandene til optagelse i EU. Sidste weekend var jeg i Tyrkiet, nærmere bestemt det østlige Anatolien, og jeg så de problemer, der er i Diyarbakir i det kurdiske område. Det gik op for mig, at det var nødvendigt at vejlede tiltrædelseslandene om fordelene ved og nødvendigheden af regionaludvikling.

Problemet i det kurdiske område er ikke kun et etnisk problem og handler ikke kun om selvbestemmelsesret og lignende spørgsmål. Det drejer sig heller ikke om terrorisme, men har langt mere at gøre med regionaludvikling og med at skabe en regionaludvikling med balance mellem byer og landområder. Jeg tror, vi skal forklare Tyrkiet, at det bør anvende den europæiske samhørighedspolitik i dette tilfælde, da landet ellers ikke vil være parat til optagelse i EU, heller ikke i denne henseende.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Strukturfondene og Samhørighedsfonden er meget omdebatterede emner, som imidlertid også er en meget værdifuld, men desværre underudnyttet mulighed. Der er utallige årsager hertil, lige fra bureaukrati, besværlige regler eller regler, som hele tiden bliver ændret, til utilgængelige informationer samt manglende gennemsigtighed.

Jeg kan sige, at mange rumænske ansøgere klager over problemer med retten til at få dækket udgifter, regler, som hele tiden bliver ændret, uforståelig dokumentation og naturligvis lange projektevalueringsperioder.

Det glæder mig, at Kommissionen også er begyndt at få øjnene op for disse hindringer. Forslagene om ændring af reglerne omfatter – især i den nuværende økonomiske krise – bestemmelser til forenkling af reglerne for brug af disse fonde. Det er et skridt i den rigtige retning, og jeg håber, at Kommissionen også vil vedtage mange af vores forslag.

En af løsningerne på disse problemer er venskabsby- og teknisk bistandsprogrammerne, men som jeg også støttede med mine ændringsforslag til Krehl-betænkningen, er det nødvendigt med et program på EU-plan ...

(Formanden afbrød taleren)

Ljudmila Novak (PPE-DE). - *(SL)* Hr. formand! Livskvaliteten er virkelig blevet forbedret betydeligt af midlerne fra strukturfondene, som EU har brugt til at styrke den sociale, økonomiske og territoriale samhørighed og til at udvikle i alt 268 regioner.

I lyset af dette glæder det mig at konstatere, at Parlamentet i den nuværende sammensætning også har medvirket til at tildele flere midler til de drøftede formål end oprindeligt foreslået. Samtidig beklager jeg, at der som allerede påpeget af min kollega findes alt for mange bureaukratiske hindringer. Undertiden funderer jeg over, om det er Europa eller de nationale regeringer, der bærer skylden for det.

Under alle omstændigheder skal vi efter min mening gøre det lettere at overvinde den slags hindringer for at kunne behandle de kommunale og regionale myndigheders presserende behov. Hvis vi ønsker at beholde de unge og kvinderne i landdistrikterne, skal vi imidlertid investere langt flere ressourcer i støtte til udvikling af landdistrikterne.

James Nicholson (PPE-DE). - *(EN)* Hr. formand! Gennemførelsen af meget af det, vi har drøftet her til formiddag, vil blive overdraget til det næste Parlament. Der kan ikke herske tvivl om, at udvikling af landdistrikterne er afgørende for udviklingen af økonomien i disse distrikter, men da den anden søjle blev udformet og etableret til hjælp for samfundene i landdistrikterne, blev der ikke tilvejebragt tilstrækkelige midler til at støtte søjlen. I dag har vi graduering, som tager de ekstra midler fra enkeltbetalingerne til landbrugsbedrifterne for at udvikle samfundet og økonomien i landdistrikterne.

Jeg ved, at der vil blive kæmpet. Der findes mennesker, som ønsker at flytte regionalpolitikken eller støtten til landdistrikterne fra Generaldirektoratet for Landbrug til Generaldirektoratet for Regionalpolitik, hvilket er uacceptabelt for dem, der lever i landdistrikterne. Det var en debat, vi førte først i 1990'erne under Ray MacSharry, og den vil vi under ingen omstændigheder tilbage til. Ekstra midler skal bruges under landbrugsparaplyen og på udvikling af økonomien i landdistrikterne til støtte for små landbrugere og mennesker, der arbejder i landdistrikterne.

Francesco Ferrari (ALDE). - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke ordføreren for hans betænkning. Det behandlede emne er meget følsomt på grund af de følger, det kan få for de forskellige medlemsstaters økonomiske systemer. Der kan være positive eller negative sider ved en sammenkædning af den nye Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og den fælles landbrugspolitik alt efter, hvordan en sådan fond anvendes.

Ud fra en bestemt synsvinkel vil en sammenkædning af midlerne betyde en mere virkningsfuld anvendelse, og det er bestemt positivt. Imidlertid er jeg enig med ordføreren i, at skillelinjen er hårfin, og at der blandt andet er risiko for, at midlerne kun vil blive anvendt til at gøre landbruget mere konkurrencedygtigt til skade for andre sektorer i landdistrikterne.

Landbrugsdistrikterne har faktisk brug for store investeringer i strukturen og fødevarerproduktionen for at give økonomien nyt liv, uddanne unge landbrugere, som er drivkraften bag økonomien i landdistrikterne, og for at uddanne kvinder, der lever her. Der er også behov for investeringer i it-sektoren for at gøre de unge mere fortrolige med nye teknologier. Der er risiko for, at midlerne vil blive brugt forkert.

Det er derfor fortsat min overbevisning, at fornuften skal sejre, hvis vi skal forhindre misbrug af støtten, fordi landdistrikternes økonomi kan få voldsom indflydelse i Europa.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - *(PL)* Hr. formand! Samhørighedspolitikken har endnu større betydning i lyset af den nuværende økonomiske krise, eftersom de strukturfonde, den tilbyder, kan tjene som effektive redskaber til stimulering af økonomien på regionalt plan. Koncentrerer man sig om vækststimulerende aktiviteter såsom bevillinger til forskning og udvikling, innovation eller aktivt jobskabende

redskaber, skulle det give den europæiske økonomi en saltvandsindsprøjtning og sikre, at vi igen får vækst. Jeg bifalder også tildeling af yderligere midler til forbedret internetadgang i landdistrikterne.

Danuta Hübner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg sparede to minutter i mine indledende bemærkninger for at få mere tid til at svare på spørgsmålene nu. Mens jeg beklager, at jeg ikke kan svare på alle spørgsmålene, sætter jeg megen pris på de bilaterale meningsudvekslinger, vi har haft i de forløbne år i Bruxelles eller under mine besøg ude i valgkredsene. De må meget gerne fortsætte denne dialog med os i Kommissionen. Jeg vil gerne takke Dem for denne virkelig gode og oprigtige forhandling i dag.

Vi skal udnytte potentialet i alle europæiske og nationale politikker i fuldt og fornuftigt omfang for at sikre, at EU som økonomi og samfund kommer økonomisk, socialt og politisk styrket ud af krisen med solide grundlag for en langsigtet bæredygtig udvikling. Det er min opfattelse, at dagens forhandling bekræfter, at den europæiske samhørighedspolitik skal spille sin rolle i denne proces både nu og i fremtiden. Det er vores fælles opgave i dag at sikre, at samhørighedspolitikken muligheder, nemlig evnen til at gennemføre en bæredygtig udvikling og skabe beskæftigelse, udnyttes til fulde og med omtanke i denne nye globale sammenhæng. Jeg tænker ikke blot på krisen, men også på alle de velkendte udfordringer, vi for flere år siden identificerede som vigtige udfordringer for den europæiske udvikling.

Støtte til en bæredygtig konkurrenceevne er den mest effektive måde at opnå samhørighed i EU på. I denne sammenhæng skal vi bruge samhørighedspolitikken i en målrettet indsats for faktorer som adgang til finansiering for små og mellemstore virksomheder. Vi skal også tage fat på spørgsmål såsom bedre adgang til offentlige tjenester, der tilsigter at forbedre beskæftigelsesmulighederne og produktiviteten og dermed bidrager til en større udbredelse af lige muligheder.

Som understreget af flere talere er det i de senere år blevet generelt anerkendt, at de nye udfordringer klart kræver en integreret og lokalitetsbaseret tilgang, som optimerer brugen af ressourcer og også mobiliserer alle partnere på regionalt og lokalt, nationalt og europæisk plan, så vi sætter ind på alle europæiske forvaltningsniveauer.

Hvad partnerskabsprincippet angår vil jeg gerne understrege, at det har været en meget vigtig målsætning fra min første dag i embedet, og Kommissionen har investeret meget i at gøre partnerskabsprincippet og samhørighedspolitikken konkret, noget der reelt bruges i marken. På et tidligt tidspunkt efter forhandlingerne foretog vi en omfattende vurdering af gennemførelsen af partnerskabsprincippet og processen med at udforme strategiske programmer i medlemsstaterne og regionerne. Det var ikke vores hensigt, at partnerskabsprincipperne blot skulle eksistere formelt, så vi arbejdede med partnerne og hjalp dem med at opbygge evnen til at være reelle partnere i forvaltningen af politikken. Vi reagerer temmelig effektivt på alle de signaler, vi får udefra om, at dette princip ikke bliver respekteret i de enkelte medlemsstater. Jeg har lige holdt et møde om netop dette spørgsmål med ngo'er fra en af de centraleuropæiske medlemsstater.

Jeg er også helt enig med de talere, der siger, at samhørighedspolitikken ikke må fungere isoleret, men at vi skal styrke synergierne og koordineringen mellem samhørighedspolitikken og alle andre politikker på sektormæssigt, nationalt og europæisk plan. Det er ikke blot for at undgå overlapning eller dobbeltarbejde, men også for at udnytte den synergi, der opstår ud fra en god indbyrdes koordinering af politikkerne. Politikkerne til udvikling af landdistrikter og regioner er et ekstremt eksempel på behovet for en meget god koordinering og anvendelse af synergierne mellem politikkerne.

Et andet eksempel er konkurrenceevnen og behovet for at tage højde for de begrænsninger, en lav-CO₂-økonomi og klimaændringerne forårsager med hensyn til infrastrukturinvesteringer. Jeg vil gerne kraftigt understrege, at vi har investeret meget i at gøre den europæiske samhørighedspolitik grønnere. Vi fastlagde målene i relation til klimaændringer, energieffektivitet og vedvarende energi, inden den store debat om klimaændringer tog fart i EU. I dag går en tredjedel af samhørighedspolitikken midler direkte til grønne investeringer i alle områder af tilværelsen. På det seneste er politikken blevet udvidet med yderligere 4 % til brug på området energieffektive boliger og brug af vedvarende energi, så vi i højere grad kan imødegå denne udfordring.

Det fremgår også klart af debatten, at der er behov for både kontinuitet i og reform af gennemførelsen af politikken. I kontinuitetsmæssig sammenhæng vil jeg gerne stærkt fremhæve, at denne flerårige programmering, finansielle additionalitet, delte forvaltning og partnerskabsprincipperne udgør en stor europæisk værdi, som vi fortsat skal lægge kræfterne i. Men der eksisterer også et behov for ændring, så der skabes en bedre balance mellem kravene om finansiell forvaltning og kontrol og de opgaver, der går ud på at opnå gode resultater og en god gennemførelse af politikken. Der kan ikke være tvivl om behovet for at

iværksætte en enklere, mere effektiv og virkningsfuld gennemførelsesmekanisme og gøre administrationen mindre kompleks og byrdefuld.

Vi har arbejdet med denne udfordring i de seneste måneder med stor støtte fra Parlamentets side. Vi fik allerede den første ændring af artikel 55 i december måned, og vi skal stemme om hovedparten af forenklingsforslagene om en uge. Den taskforce, vi nedsatte sammen med medlemsstaterne for at forenkle politikkerne, fortsætter arbejdet, og med udgangen af marts vil vi have et nyt forslag, forhåbentlig stadig i sammenhæng med denne periode.

Jeg er enig med Dem i, at en effektivisering af politikken også kræver større fokus på resultater, større overvågning og en evalueringskultur. Vi fortsætter arbejdet hermed. Jeg sætter stor pris på Deres støtte til finansieringstekniske instrumenter. Vi er på rette vej, men der kan bestemt gøres meget endnu. Bemærk også i forbindelse med finansieringstekniske instrumenter, som i dag er et af de betydningsfulde redskaber til hjælp for små og mellemstore virksomheders adgang til låntagning via JEREMIE og nu også via JASMINE til mikrokreditter, at vi startede denne proces, længe før krisen ramte, så politikken har også været relativt godt forberedt på disse vanskelige tider.

Nogle af medlemmerne nævnte gennemsigtighed. Jeg vil gerne minde alle de tilstedeværende om, at vi har nye regler for tidsrummet 2007-2013. Vi er forpligtet til at informere offentligheden om alle støttemodtagere, så vi håber, at vi med disse gennemsigtighedsforpligtelser også vil konstatere væsentlige ændringer i den offentlige bevidsthed og i hele processens integritet.

Ganske kort om kultur, fordi det blev nævnt som et vigtigt element. Her er vi os fuldt bevidst, og det konstaterer jeg også på mine rejser, at både regioner og byer er betydningsfulde aktører på kulturområdet i Europa. Kultur spiller også en vigtig økonomisk rolle i regionaludviklingen. Det har vi anerkendt inden for rammerne for den europæiske samhørighedspolitik. Vi har mange regionale og lokale bystrategier, hvor det er lykkedes at integrere kultur i politikken.

Jeg kan også berette, at Kommissionen snart vil lancere en uafhængig undersøgelse om kulturens bidrag til lokal og regional udvikling. Forhåbentlig vil undersøgelsen være fuldført i starten af 2010. Herigennem vil vi opnå et mere velbaseret videngrundlag for yderligere inddragelse af kultur i europæiske politikker.

Lad mig til slut sige, hvor stor pris jeg sætter på alle kommentarerne, ikke blot til betænkningen, men også de bekymringer og idéer vedrørende fremtiden, som De har givet udtryk for her. Jeg vil medtage de fleste af disse budskaber i det orienteringsdokument, som jeg vil fremlægge for Rådet i slutningen af maj. Vi er også i færd med at færdiggøre en uafhængig undersøgelse foretaget af en gruppe forskere og eksperter under professor Fabrizio Barcas forsæde. Den vil blive fremlagt for offentligheden i slutningen af april. Den afsluttende officielle vurdering af høringen om grønbogen om territorial samhørighed vil blive fremlagt i vores sjette statusrapport om samhørighed, som Kommissionen vil vedtage mod slutningen af juni.

Constanze Angela Krehl, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte to kommentarer, her hvor forhandlingen nærmer sig afslutningen.

Offentligheden har et meget ambivalent syn på den europæiske strukturpolitik. Visse mennesker tager det for givet, at de vil modtage støtte, men finder ganske enkelt de bureaukratiske hindringer for store. For andre, herunder nogle her i Parlamentet, opfattes det blot som en indgangsportal til svig. Ingen af disse opfattelser er korrekte.

Solidaritet er virkelig vigtigt for min gruppe, men den skal være velfunderet og ikke en ensrettet gade. På den anden side passer det ikke, at projektpromotorer, samfund og foreninger, der ansøger om støtte til projekter, ønsker at bedrage EU. Komplicerede processer resulterer ofte i fejl, men de giver ikke anledning til svig. Det er derfor, vi skal ændre den måde, tingene gøres på.

Det andet punkt, jeg gerne vil behandle, vedrører samhørighedspolitikken som en ubestridelig vigtig del af europæisk politik. Konfronteret med udfordringer såsom klimaændring, den økonomiske krise og globalisering sammen med demografiske ændringer og udviklinger på arbejdsmarkedet er der et presserende behov for denne politik. Europa-Parlamentet skal omdefinere den fremtidige samhørighedspolitik for at opfylde de europæiske regioners behov. De betænkninger, vi lige har behandlet, danner et godt grundlag for denne proces. Det vil gøre det muligt at skabe europæisk merværdi for EU. Dog må vi ved nyudformningen af strukturpolitikken ikke lade, som om den kunne løse alle EU's problemer. Vi skal virkelig koncentrere os om de forestående opgaver. Tak.

Oldřich Vlasák, ordfører. – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne opsummere de udfordringer og høflige henstillinger, Europa-Parlamentet vil rette til sine partnere, Europa-Kommissionen og medlemsstaterne, hvis denne betænkning vedtages. Det står klart, at der primært er behov for at vurdere nytten af at inkorporere URBAN-initiativet som et centralt led i samhørighedspolitikken. Vi skal vurdere valgmulighederne og verificere graden af tilfredshed blandt borgmestre, by- og kommunalrådsmedlemmer og valgte repræsentanter i relation til de midler, byområderne har trukket fra europæiske fonde. Integreret planlægning og overførsel af ansvar eller såkaldt uddelegering af ressourcer eller finansieringstekniske instrumenter er klart områder, hvor der kræves en mere aktiv strategi fra Kommissionens side, i det mindste via fremlæggelse af anbefalinger eller eksempler på tilgange, der har bevist deres værd. Samtidig skal vi fortsætte med at forenkle samhørighedspolitikken i dens helhed og ikke blot det bymæssige aspekt. På lang sigt kunne man for eksempel overveje muligheden af en fusion mellem Den Europæiske Udviklingsfond og Den Europæiske Socialfond. Sidst, men ikke mindst, er det helt afgørende for Kommissionen at måle og regelmæssigt vurdere indvirkningen af alle politikker på livet i byerne og samtidig drøfte effektiviteten af disse politikker direkte med myndighederne i byerne. Denne betænkning indeholder derfor en anbefaling af, at Kommissionen og medlemsstaterne nedsætter en EU-gruppe på højt plan med ansvar for byudvikling og anvender den åbne koordineringsmetode i byudviklingspolitikken på EU-niveau på samme måde, som den anvendes på andre områder såsom social integration. Samtidig indeholder betænkningen også krav om styrkelse af byområdernes position i initiativet "Regioner for økonomisk forandring" og om en videreudvikling og regelmæssig ajourføring af Urban Audit-projektet. I mangel af pålidelig sammenlignelig statistik kan vi ikke basere vores afgørelser på relevante data. De europæiske fonde er faktisk et af de mest synlige og effektive udtryk for europæisk integration. Vi skal derfor sikre både i tidsrummet før og efter valget, at de faktiske modtagere af strukturfhjælp involveres mere i debatten om, hvilken form samhørighedspolitikken skal have. Disse mennesker er vores medborgere og vores vælgere.

Wojciech Roszkowski, ordfører. – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Det emne, min betænkning dækker, er meget specifikt, men også meget vigtigt for optimeringen af anvendelsen af EU-midler fra en samhørighedssynsvinkel, uanset om den opfattes i traditionel forstand eller i betydningen territorial samhørighed.

Bæredygtig vækst er et uhyre kompliceret spørgsmål. Vi skal derfor være glade for alle forsøg på at forenkle opnåelsen af dette mål. Imidlertid er begrebet territorial samhørighed endnu ikke blevet defineret præcist. Grønbogen er derfor begyndelsen snarere end afslutningen på debatten om denne sag.

Det glæder mig, at Kommissionen påpegede behovet for at reducere ulighederne i udviklingsniveauerne og betydningen af synergier i gennemførelsen af EU's politikker. Forskellige regioner har meget forskellige problemer med hensyn til indkomstniveauer, geografisk beliggenhed, migration osv. Vi skal dog huske på, hvad de andre polske medlemmer, fru Staniszevska, hr. Podkański og hr. Zapałowski, sagde, nemlig at midlerne har en tendens til at hobe sig op i regionscentre. Vi må heller ikke glemme, at målsætningerne for politikken til udvikling af landdistrikter ikke nødvendigvis er i modstrid med Lissabonmålene, hvis man gør brug af princippet om den relative konkurrenceevne eller produktivitetstigninger forbundet med lave omkostninger.

Landbrugsudvalget har ikke udtalt sig om min betænkning, så jeg tolker deres tavshed som billigelse. Efter min opfattelse beror hr. Bacos stemme snarere på en misforståelse. I min betænkning sagde jeg udtrykkelig, at ressourcer til udvikling af landdistrikter ikke må medføre nedskæringer i de direkte betalinger. På den anden side er det en kendsgerning, at bevillinger til udvikling af landdistrikter kan hjælpe landdistrikterne ud af økonomiske vanskeligheder ved at støtte ikkelandbrugsaktiviteter. Jeg glæder mig over hr. Nicholsons støtte i denne sag.

Endelig vil jeg gerne sige tak til rådgiverne fra Regionaludviklingsudvalget og til min egen politiske gruppe for deres bistand ved udarbejdelsen af denne betænkning, og til alle dem, der deltog i dagens forhandling.

Miroslav Mikolášik, ordfører. – (EN) Hr. formand! Lad mig som konklusion præsentere visse idéer, som jeg ikke havde tid til at tage med i min indledende tale.

Det glæder mig meget at konstatere, at der vil blive investeret over 100 mia. EUR i miljøbeskyttelse.

Samtidig vil jeg i høj grad sætte pris på en langt større bevilling til energieffektivitet og vedvarende energi, for nuværende 9 mio. EUR, samt større bevillinger til foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringer, som med 48 mia. EUR er mindre end krævet i øjeblikket.

Det er min faste overbevisning, at beslutningen om, hvordan vi bruger disse midler til at beskytte vores regioner og bekæmpe følgerne af klimaændringer såsom oversvømmelse og tørke, vil være afgørende for vores regioners fremtid og deres økonomiske stilling. Jeg sætter også megen pris på, at alle medlemsstater allerede har afsat en betydelig del af deres samlede finansielle bevillinger til investeringer i forskning, udvikling og innovation, men jeg har også bemærket, at sikring af adgangen fortsat er et betydeligt problem for de fleste af EU's konvergensregioner, da de mangler transportinfrastruktur.

På den anden side glæder det mig at se medlemsstaternes bestræbelser på at prioritere investeringer med sigte på at øge arbejdstagernes deltagelse og forbedre færdigheder samt bekæmpe fattigdom og social udstødelse i deres programmer finansieret af ESF. Desuden tilskynder jeg de nye medlemsstater til fortsætte opbygningen af effektive partnerskaber og til konsekvent at styrke partnerskabsprincippet, mens de gennemfører de operationelle programmer. Efter min mening kunne de nye medlemsstater afgjort nyde godt af yderligere udvekslinger af eksempelvis bedste praksis og viden om udvikling af teknologier og af andre fælles aktioner til at øge deres potentiale med hensyn til gennemførelsen.

Zsolt László Becsey, ordfører. – (HU) Hr. formand! Det var i indledningen ikke muligt for mig at behandle et eller to spørgsmål i direkte relation til mikrokreditter, men det vigtigste her er additionalitetsprincippet. Jeg vil gerne gentage, at det også er et vigtigt grundlæggende princip for samhørigheden ud over for partnerskab og en integreret tilgang.

For således at kunne yde lidt mere skal vi sikre, at mennesker uden fast adresse kan deltage i mikrokreditprogrammet gennem vejledningsprogrammet. Vi kan opnå det ekstra ved at sikre, at vi under det nyligt lancerede JASMINE-program kan uddanne og involvere nye mikrofinansieringsinstitutioner, som er nær ved menneskene. Vi skal derudover yde det ekstra ved at anlægge en mere fleksibel tilgang til konkurrenceevne, både med hensyn til *de minimis*-programmerne og i relation til offentlige indkøb, ved at de selvstændige nyder godt af positiv forskelsbehandling.

Jeg vil også gerne behandle spørgsmålet om finansiering. På den ene side lanceringen af det eksperimentelle program, som Parlamentet nu har tilskyndet til i to år, med 2 mio. EUR årligt. Jeg håber, det kommer i gang i årets anden halvdel. Vi samler alle programmer, der eksplicit behandler mikrokredit, på ét sted, og gør dem dermed gennemsigtige, som en række af mine kolleger også har bemærket.

Additionalitetsprincippet er også vigtigt for at overtale medlemsstaterne til at tilskynde folk til at starte mikrovirksomheder og ikke sidde hjemme som socialhjælpsmodtagere, noget fru De Vits også har henvist til. Jeg anser det for vigtigt fortsat at tilskynde folk i så henseende. Det er meget vigtigt, at additionalitet ikke betyder, at folk udsættes for åger af formidlerne af mikrofinansiering. Eksempelvis skal romaerne ikke underkastes deres eget aristokrati. Vi vil skulle fostre aktiviteter baseret på sandt partnerskab og en vilje til at hjælpe.

Lambert van Nistelrooij, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg var den første taler i denne forhandling under ét her til formiddag. Set i bakspejlet mener jeg, at vi over for de borgere, der er involveret i gennemførelsen af integreret politik på decentral vis, har afgivet et meget stærkt signal om, at Europa-Parlamentet vælger at fortsætte samhørighedspolitikken og værdsætter det arbejde, borgerne udfører med talrige projekter, uanset om de vedrører forskning- og udviklingstendenser, forskningsinfrastruktur eller projekter om energimodernisering. Det er af stor betydning. Når vi går ud til vælgerne i de kommende måneder, vil der være tusindvis af projekter, hvor Europa er tæt på borgerne. Det er efter min mening også af stor betydning. Jeg ønsker også kommissær Hübner lykke og held med den kampagne, da jeg jo har forstået, at De også vil henvende Dem til vælgerne i de kommende måneder. Det er virkelig positivt, herunder for alle os her. Jeg vil også gerne rette en særlig tak til Dem for de ændringer i politikken, som De har tilvejebragt, nemlig større opmærksomhed på Lissabonmålsætningerne, at gøre vores aktiviteter grønnere, eftertryk på F&U. I dag har jeg endnu en gang bemærket, at De også henviste udtrykkeligt til kulturarven som noget, der har økonomisk og kulturel værdi.

Jeg har endnu et par kommentarer, hvoraf den første drejer sig om den vægt, der lægges på grænseoverskridende samarbejde, den tredje målsætning, som vi i den kommende periode også skal styrke økonomisk.

Det andet punkt er, at vi ikke må formøble vores fonde. Vi har nogle glimrende fonde, hvorigennem vi kan tilbyde vores partnere midlerne til at gennemføre udviklingerne via partnerskabsrammen. Vi må ikke formøble dem i den kommende periode.

Endelig skal der udarbejdes en hvidbog om territorial samhørighed. De er kommet med mange fingerpeg, men hvidbogen danner grundlag for kommende lovgivning, og det ville efter min mening være yderst påklageligt, hvis Europa-Kommissionen forsømte at udgive en hvidbog. Jeg vil også gerne takke skyggeordførerne for min betænkning for samarbejdet og især personalet, som var fantastisk.

Formanden. – Før jeg udsætter mødet for en kort stund, vil jeg lige tillade mig at byde hjertelig velkommen til en besøgergruppe bestående af pensionister fra Toledo-provinsen, i min region Castilla-La Mancha, fordi de er her for at opfylde deres forpligtelser som europæere.

Jeg erklærer hermed forhandlingen under ét for afsluttet.

Vi går nu over til afstemningen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Folk fra samfund i landdistrikterne står specielt dårligt i konkurrencen på arbejdsmarkedet. I EU og især i Polen er der betydelige forskelle i levestandarden mellem by- og landområder. Det gælder især for adgangen til tjenesteydelser. Der er i landdistrikterne i Polen kun halvt så mange som i byområderne, der har adgang til moderne teknologier såsom bredbåndsinternet.

Samhørighedspolitikken burde have til formål at iværksætte særlige initiativer til udligning af levestandarderne i specielle regioner. Det er her uhyre vigtigt at hjælpe små og mellemstore virksomheder til at opnå støtte fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne.

Regeringerne i specielle lande bør støtte små og mellemstore virksomheder ved at eliminere administrative og lovmæssige hindringer og ved at stille egnet infrastruktur til rådighed. Det er grundlæggende betingelser for udviklingen af områder, der ligger fjernt fra store byområder.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mikrokreditter og sågar lån ydet af fællesskabsfonde til iværksættere udgør en institutionel løftestang, som kan og skal udfylde tomrummet efter forretningsbankerne som følge af finanskrisen, der allerede rammer realøkonomien.

En forretningsbank gavner kun samfundet, så længe den yder lån, hvilket ikke sker i øjeblikket, på trods af den omfattende indsprøjtning af offentlige midler i forskellige banker.

Under disse omstændigheder foreslår jeg, at medlemsstaterne ikke længere foretager direkte finansiering af forretningsbanker i vanskeligheder, så de med de modtagne midler kan dække deres enorme tab og/eller forbedre deres finansielle koefficienter med offentlige midler, stille deres aktionærer tilfreds og få anledning til sågar at tildele sig selv rundhåndede bonusser. På den anden side må man heller ikke lade dem (alle) gå konkurs.

Mit forslag involverer brug af forretningsbankerne som simple formidlere, agenter til ydelse af lån og mikrokreditter fra offentlige midler til økonomiske aktører og iværksættere, som i mangel af finansiering også løber risiko for konkurs.

Som konklusion bør der ydes lån og mikrokreditter til dem med behov herfor via bankerne, men uden at blive opført i sidstnævntes balance. Man skal kun gøre brug af deres ekspertise og netværk til at gøre det lettere at låne sådanne midler.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE), skriftlig. – (RO) Forbedret adgang til mikrokreditter, der sætter små iværksættere, arbejdsløse og svage med lyst til at starte egen virksomhed uden at have adgang til traditionelle banklånsinstrumenter til udvikling af en virksomhed, er i kombination med den nylige beslutning om at reducere momsen for visse tjenesteydelser løsninger, som EU tilbyder medlemsstaterne for at hjælpe dem til at overvinde krisen.

Det hævdes i den seneste analyse, at tjenesteydelsessektoren, landbrug og turisme kunne være områder, der kan absorbere en betydelig del af den disponible arbejdsstyrke på arbejdsmarkedet, herunder de arbejdsløse. Det er grunden til, at Rumænien og de andre EU-lande skal udvikle de redskaber, det kræver at realisere denne idé, især som en del af det markedssegment, der ikke dækkes af banker.

Efter min mening kan disse mikrokreditter med held bruges til at udvikle tjenesteydelser til selskaber, enkeltpersoner eller husholdninger lige fra it-specialister til vinduespuksere, fra gartnere til personer, der tilvejebringer pasnings- og plejeydelser for børn og ældre. De kan også bidrage til brug af personlige kvalifikationer og kvaliteter i en succesfuld virksomhed.

Der er adgang til mikrokreditter for virksomheder med under 10 ansatte. Det gavner mennesker, der ønsker at arbejde, og arbejdsløse, der ønsker at starte virksomhed. Mikrovirksomheder står for 91 % af Europas kommercielle selskaber.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Grønbogen om territorial samhørighed med titlen "Territorial forskelligartethed skal være en styrke" lancerer en bred høring med regionale og kommunale myndigheder, foreninger, ngo'er og civilsamfundet med henblik på at fremme en fælles forståelse af dette nye koncept og følgerne heraf for EU's fremtidige regionalpolitik, dog uden at tilbyde en definition af "territorial samhørighed".

Målet for territorial samhørighed er at sikre en harmonisk udvikling af alle EU's territorier og give alle borgere mulighed for at få mest muligt ud af disse territoriers iboende karakteristika. Grønbogen indeholder forslag om som noget specielt at gøre mangfoldigheden til et aktiv og en konkurrencefordel, der bidrager til en bæredygtig udvikling af hele EU. Den henviser også specifikt til behovet for effektiv styring af samhørighedspolitikken for at gøre den mere fleksibel.

Den væsentligste udfordring består i at hjælpe territorierne med at bruge dette aktiv og udveksle god praksis. Hr. van Nistelrooij's betænkning dækker dette kæmpestore territoriale samhørighedsområde og giver udtryk for nogle virkningsfulde synspunkter om Kommissionens meddelelser på området. Som følge heraf er grønningen om territorial samhørighed fortsat åben for nye udfordringer, men er ved at blive omformet til et effektivt redskab for partnerskaber og udveksling af god praksis.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Samhørighedspolitikken og foranstaltningerne til udvikling af landdistrikter falder ind under samme solidaritetsprincip, som fremmes af det europæiske projekt, og bidrager til at opfylde Lissabonstrategiens målsætninger.

Vores analyser og de beslutninger, vi skal træffe, skal tage højde for de forskellige landbrugsmæssige udviklingsniveauer på tværs af EU, denne sektors vægtning i medlemsstaternes økonomier og de forskellige situationer i henseende til regional samhørighed og udvikling. Jeg er glad for den endelige udgave af denne betænkning, som også vil indeholde mit forslag om at fremme større fleksibilitet i brugen af strukturfondene, så de supplerer foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne.

For at sikre en velkoordineret og komplementær samhørighedspolitik i forhold til foranstaltningerne til udvikling af landdistrikterne vil medlemsstaterne skulle indføre mekanismer, der tilskynder til konsekvent og fair brug af de europæiske fonde. Samtidig skal EU bruge de til rådighed stående redskaber til en bedre overvågning af brugen af europæiske fonde på regionalt plan for at sikre, at landdistrikterne ikke forfordeles.

Denne betænkning af en første analyse af temaet, og den skal fortsættes, så de fremtidige finansielle overslag sikrer større harmonisering mellem de EU-foranstaltninger, der tilbyder økonomisk støtte.

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne takke hr. Becsey for hans betænkning, som er af stor betydning for mig og mine landsmænd.

Mange mennesker indser åbenbart ikke, i hvor stort et omfang mikrokreditfænomenet kan påvirke et lands socioøkonomiske udvikling. Små lån uden sikkerhed er ikke forbeholdt de fattigste i udviklingslandene. Idéen kan lige så godt anvendes på de arbejdsløse, på nystartede virksomheder eller eksisterende mikrovirksomheder.

At tilbyde mennesker uden adgang til låntagning mulighed for at finansiere deres initiativer er et betragteligt skridt i retning af at gennemføre princippet "Tænk småt først". Ved at foreslå sådanne lån fremmer vi iværksætterkultur, øger arbejdsaktiviteten og afværger og reducerer dermed social udelukkelse. Mikrokreditter kan få en meget positiv virkning på arbejdsløshedsniveauet, noget der er specielt vigtigt i mit land.

Når man indfører denne type lån, er der imidlertid et par vigtige spørgsmål at tænke på.

For det første skal de institutionelle og retlige rammer om mikrokreditter tilpasses lånefondsmarkedets udviklingsniveau.

For det andet skal procedurerne for denne tjenesteydelse undersøges. Fordi procedurerne er komplicerede, er mikroiværksættere og nystartende erhvervsfolk desværre mere tilbøjelige til at ansøge om forbrugslån.

For det tredje kræver en udbredelse af mikrokreditter, at iværksætterne gøres opmærksomme på, at man kan rejse finansiering på andre måder end gennem banklån.

På trods af disse forbehold byder jeg mikrokreditter i Polen velkommen med åbne arme.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne lykønske min kollega hr. Becsey med hans betænkning, der slår til lyd for udvikling af mikrokreditsystemet til støtte for økonomisk vækst og beskæftigelse. Der peges i dokumentet med rette på, at europæiske initiativer vedrørende mikrokredit bør fokusere på dårligt stillede grupper, herunder de langtidsledige, bistandsmodtagere og specielt etniske mindretal som romaerne.

Mikrofinansiering har i talrige lande haft gevaldig succes med at fremme social og økonomisk integration ved at støtte selvstændig virksomhed. I en økonomisk krisetid er det specielt værdifuldt at have enkle finansielle instrumenter, som kan finansiere virksomheder, især i underudviklede regioner eller de ovennævnte sociale grupper. Dem, der ønsker at drive små familievirksomheder, kan komme ud for betydelige vanskeligheder med licitationer, der forvaltes inden for rammerne af samhørighedspolitikken, især i tilfælde af medfinansiering. Skabelse eller genetablering af social samhørighed skal have forrang for overskud, da støtte til selvstændig virksomhed er langt mindre bekostelig end arbejdsløshedsunderstøttelse, hvorfor det ud fra en nationaløkonomisk synsvinkel betaler sig at yde mikrokredit, selv om det fra en streng økonomisk synsvinkel måske ikke er så profitabelt. Mikrokreditsystemet skal gøres tilgængeligt for dem, som ikke er solide lånerne, dvs. mennesker, som ikke kan optage lån i den traditionelle banksektor, fordi de har en høj risikoprofil og giver bankerne lave avancer med risiko for manglende tilbagebetaling. Systemet bør muliggøre en målrettet inddragelse af dårligt stillede grupper.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg vil i forhandlingen om samhørighedspolitikken gerne henlede opmærksomheden på visse spørgsmål, som berøres i hr. Roszkowskis betænkning om spørgsmålet.

1. I de finansielle overslag for 2007-2013 blev Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne gjort til den anden søjle under den fælles landbrugspolitik og blev dermed skilt ud fra samhørighedspolitikken. Som følge af denne udvikling, især i lyset af de begrænsede disponible budgetmidler, har samhørighedspolitikken, især under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, fokuseret på økonomisk konkurrenceevne koncentreret om de større bycentre eller de mest aktive regioner, mens ELFUL koncentrerer sine ressourcer om at forbedre landbrugets konkurrenceevne.

Denne tilgang kunne resultere i enten en dobbeltindsats for visse målsætninger, eksempelvis miljøbeskyttelse, uddannelse og kultur, eller i, at disse udelades inden for begge områder.

2. Derfor bliver vi nødt til at vurdere, om de bevillinger, der er afsat til udvikling af landdistrikter i 2007-2013, i højere grad skal bruges til støtte for landbrugere, eller om de i højere grad skal tildeles til støttemodtagere i landdistrikterne, som ikke er landbrugere, eller sågar til modtagere, som er forblevet i landdistrikterne, men vil gå fra landbrugssektoren til andre erhvervsaktiviteter. Hvis det viser sig, at støtte til landbrugere er det foretrukne mål under den anden søjle, ser det ud som om, det i de næste overslag ville være gunstigere at binde disse midler til samhørighedspolitikken.

3. Det bliver også nødvendigt at øge bevillingerne til den fælles landbrugspolitikens anden søjle, selv om det som krævet af Europa-Parlamentet skal ske via en reduktion i de direkte betalinger til store landbrugsbedrifter og en progressiv graduering.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Regionalpolitikken, som er kommet til udtryk i struktur- og samhørighedsfondene, anses med rette for den mest synlige og håndfaste fællesskabspolitik for Europas borgere. Ingen anden politik skaber så megen synlighed for EU eller illustrerer fordelene ved integration på bedre vis. Det er grunden til, at vi tillægger forhandlingen om samhørighedspolitikken så stor betydning. Der har aldrig været så stort behov for samhørigheden som i dag, hvor Europas to halvdele, adskilt efter krigen af jerntæppet, er samlet. Det er uhyre vigtigt for de lande, der blev skubbet i baggrunden i Jaltaaftalen. Krisen, og strukturfondenes potentielle værdi som krisebekæmpende pakker, er et særligt aspekt.

Vi kan ikke gentage situationen i 2008, hvor der blev tilbagebetalt 4,5 mia. EUR i ikkeanvendte midler. Her fejlede vi alle sammen. Det i sig selv betyder, at det er helt afgørende at få denne del af EU-budgettet igennem i dag. På kort sigt kan man udsætte andre ting. På lang sigt skal vi forsvare samhørighedspolitikken som en fællesskabspolitik, der giver alle regioner en chance. Som sådan skal samhørighedspolitikken bøje sig for regional og lokal viden om den bedste måde at forvalte midlerne på. Yderligere kriterier til evaluering af projekter vil øge det omfang, hvori evalueringen beror på skøn og dermed komplicere selve anvendelsen af midlerne. Det er der ingen mening i i dag, hvor vi konfronteres med krisen, eller på længere sigt.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Lad mig starte med at takke ordføreren for hans store indsats.

Det er velkendt, at gennemførelsen af strategierne og de operationelle programmer for 2007-2013 stadig er på et indledende trin. Derfor er anvendelsesområdet af den betænkning, vi drøfter, stadig begrænset. Jeg vil imidlertid gerne nævne de kræfter, alle medlemsstater har lagt i at integrere samhørighedspolitikens generelle prioriteter som led i udarbejdelsen af og forhandlingerne om det operationelle program.

En succesfuld gennemførelse af de operationelle programmer afhænger i allerhøjeste grad af, hvor hurtigt vi formår at forenkle procedurerne og fremme foranstaltningerne til forenkling af den institutionelle kapacitet, og ikke mindst af, hvordan vi identificerer de specifikke faglige uddannelseskrav til det personale, der arbejder med europæiske fonde.

For at sikre bedre økonomisk forvaltning af fællesskabets udgifter og samtidig den relevante gennemsigthed i forvaltningen af midlerne er det efter min opfattelse specielt vigtigt, at medlemsstaterne har effektive overvågningssystemer.

Det er også min faste overbevisning, at det er helt nødvendigt at øge den offentlige bevidsthed yderligere for at få midlerne absorberet i videst muligt omfang og få udviklet gennemførlige projekter.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) På europæisk plan vil man i EU's fremtidige regional- og samhørighedspolitik anse uligheder for at være forårsaget af strukturel mangel på centrale konkurrencefaktorer i regionerne og specielt mangel på innovationsevne og iværksætterånd.

Denne situation kunne afhjælpes ved at anlægge en strategisk tilgang i form af øget regional konkurrenceevne i hele EU, noget der anses for afgørende for at styrke økonomien som helhed og for at begrænse de risici, der følger af trængsel forårsaget af koncentrationen af økonomiske aktiviteter.

Vi skal gentage budskabet om, at disse uligheder kun kan fjernes ved at lancere en omfattende informationskampagne og få sat en dialog mellem borgerne og civilsamfundet i gang. Ellers vil der fortsat ikke blive gjort brug af projekterne.

Tilsvarende kræver en smidig gennemførelse af programmer og projekter med EU-støtte forvaltnings- og kontrolsystemer af høj kvalitet. Tilskud til projekter forudsætter overholdelse af EU-lovgivningen, eksempelvis forordningerne om miljø og lige muligheder. Bortset fra forskud fra fondene skal Kommissionen inden gennemførelsen af andre betalinger sikre, at forvaltnings- og kontrolsystemerne overholder forordningerne fuldt ud.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Territorial samhørighed styrker den økonomiske og sociale samhørighed og er en af de afgørende komponenter i opnåelsen af målsætningerne for EU's samhørighedspolitik, da den bidrager til en effektiv afbalancering af de udviklingsmæssige forskelle både mellem og i medlemsstaterne og regionerne.

Territorial samhørighed spiller også en vigtig rolle i den fremtidige udvikling af EU's regionalpolitik som påvist af tilføjelsen af princippet om territorial samhørighed til den økonomiske og sociale samhørighed i Lissabontraktaten.

I sammenhæng med den nuværende økonomiske krise er det økonomiske genopsving i EU blevet et meget vigtigt emne, som vil blive realiseret via fornuftige investeringer, der er afgørende for økonomisk succes, videnskabelige opdagelser, teknologisk fornyelse og job.

Jeg støtter helhjertet ordførerens idé om, at EU i den territoriale samhørigheds navn bør stimulere til større interoperabilitet og overførsel af viden mellem forsknings- og innovationscentre og de omliggende regioner for at de foretagne investeringer får størst mulig virkning for de europæiske borgere.

En mere effektiv håndtering af de problemer og vanskeligheder, som medlemsstaterne oplever i disse krisetider, kræver en fælles europæisk samhørighedsstrategi med eftertryk på samhørighedspolitikens territoriale dimension, og at der ved gennemførelsen af de politiske foranstaltninger tages hensyn til den enkelte medlemsstats helt specifikke behov.

Vi skal i dag lancere en bredere drøftelse af den mulige fremtid for regional- og samhørighedspolitikken i EU efter 2013 og om strukturfondenes eventuelle form i den kommende programmeringsperiode for derved at bidrage til en bevidst forøgelse af den europæiske økonomis konkurrencemæssige fordele i verden.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) På linje med EU's motto "forenet i mangfoldighed" skal vi øge indsatsen for at gøre vores kontinent til et "regionernes Europa". Territorial samhørighed spiller en afgørende

rolle i så henseende. Af samme grund bør vi lægge vægt på at gøre det til et separat mål på linje med økonomisk og social samhørighed.

I denne proces til styrkelse af regionerne skal vi være specielt opmærksomme på følsomme områder, som det er blevet nævnt i den igangværende samhørighedsdebat. Der skal tages højde for de forøgede omkostninger, specielt i bjergregionerne, som det kræver megen tid og mange penge at forvalte.

At kompensere for disse vanskelige forhold er et vigtigt skridt hen imod skabelsen af et Europa, hvor alle områder er værd at leve i. I denne sammenhæng bør vi fremhæve landbrugssektoren. Mælkeproduktionen i bjergene yder et vigtigt bidrag til bevarelsen af landområderne og bør derfor gives tilstrækkelig støtte. Små og mellemstore virksomheder, som skaber job uden for de store europæiske kommercielle centre, bør også modtage hjælp. Overordnet afstikker den nuværende debat om samhørighed retningen for moderne regionalpolitik. Den vil føre Europas traditionelle struktur ind i fremtiden.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Polen vil i årene 2007-2013 modtage over 67 mia. EUR fra EU's budget. Som led i disse finansielle overførsler sendte Kommissionen alene i 2008 i alt 19,3 mia. PLN til Polen. Imidlertid betyder gennemførelsen af disse programmets særlige træk, at de fleste betalinger vil blive foretaget i programmernes sidste år, nemlig i 2013-2015. Uheldigvis er der opstået nogle grundlæggende begrænsninger, som forhindrer en effektiv gennemførelse af strukturfondene i Polen. Fra starten af programmerne for 2007-2013 til begyndelsen af marts 2009 blev der underskrevet næsten 8 400 aftaler om økonomisk støtte til et samlet beløb af 15,4 mia. PLN. Det omfatter et bidrag fra EU på 11,4 mia. PLN. Desværre beløber ansøgningerne om modtagelse af betalinger fra disse fonde sig til i alt 1,75 mia. PLN. De overdrevent lange procedurer for tildeling af kontrakter om offentlige indkøb kan forsinke gennemførelsen af strukturfondene og dermed bidrage til et lavt absorptionsniveau. Strukturfondene er offentlige fonde, som er underlagt national lovgivning om offentlige indkøb. Denne lovgivning skal skabe en enkel og effektiv procedure for udvælgelse af kontrahenter. Overdrevent lange licitationsprocedurer kan sinke realiseringen af strukturfondene. EU-fondene bør være et middel til afbødning af én af de alvorligste følger af finanskrisen. Fremskyndes brugen af midlerne, vil det muliggøre en styrkelse af økonomien i 2009 ved at foretage investeringer i infrastruktur, humankapital og virksomheder til en værdi svarende til mindst 1,3 % af BNP. For at det kan ske skal regeringen lette adgangen til EU's fonde og forenkle procedurerne.

(Mødet udsat kl. 11.50 i afventning af afstemningstiden og genoptaget kl. 12.05.)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Vedrørende enkeltheder om resultatet af afstemningen: se protokollen)

4. Afstemningstid

4.1. Aftale EF/Nepal om visse aspekter af lufttrafik (A6-0071/2009, Paolo Costa) (afstemning)

4.2. Landbrugs- og skovbrugshjultraktorer (A6-0130/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg)

4.3. Fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (A6-0129/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

4.4. Den Europæiske Centralbanks indsamling af statistisk information (A6-0119/2009, Sirpa Pietikäinen) (afstemning)

4.5. EU's prioriteringer for FN's Generalforsamlings 64. samling (A6-0132/2009, Alexander Graf Lambsdorff) (afstemning)

4.6. Et år efter Lissabon: Udviklingen i partnerskabet mellem Afrika og EU (A6-0079/2009, Maria Martens) (afstemning)

4.7. Kontrakter om millenniumudviklingsmål (A6-0085/2009, Alain Hutchinson) (afstemning)

4.8. Kunstneruddannelser i EU (A6-0093/2009, Maria Badia i Cutchet) (afstemning)

4.9. Aktiv dialog med borgerne om EU (A6-0107/2009, Gyula Hegyi) (afstemning)

– Før afstemningen

Gyula Hegyi, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil fatte mig i korthed. De socialistiske medlemmer af Kulturudvalget fulgte mit råd og afholdt sig fra at stemme ved den endelige afstemning om denne betænkning.

Jeg var som ordfører temmelig utilfreds med resultatet af afstemningen om ændringsforslagene. Mange af vores nye og banebrydende idéer blev stemt ned af andre politiske grupper. Efter min mening bør en initiativbetænkning være et modigt og undertiden sågar provokerende dokument fri for gamle dogmer. Jeg havde planlagt at afholde mig fra at stemme og at opfordre mine kammerater til heller ikke at stemme i plenum, men mine kløgtige og tolerante kvindelige kolleger overbeviste mig om, at det ikke ville være en god idé, og at en udvandet betænkning er bedre end intet. Derfor vil jeg bede Parlamentet om at støtte betænkningen i dens nuværende form i håbet om, at der bliver mulighed for at forbedre den i fremtiden.

4.10. Arbejdet i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU i 2008 (A6-0081/2009, Thierry Cornillet) (afstemning)

4.11. Bedste praksis på det regionalpolitiske område og hindringer for anvendelsen af strukturfonden (A6-0095/2009, Constanze Angela Krehl) (afstemning)

4.12. Komplementaritet og samordning af samhørighedspolitikken med foranstaltninger til udvikling af landdistrikter (A6-0042/2009, Wojciech Roszkowski) (afstemning)

4.13. Kosmetiske midler (omarbejdning) (A6-0484/2008, Dagmar Roth-Behrendt) (afstemning)

4.14. Markedsføring af biocidholdige produkter (A6-0076/2009, Daciana Octavia Sârbu) (afstemning)

4.15. Punktafgiftsstruktur og -satser for forarbejdet tobak (A6-0121/2009, Zsolt László Becsey) (afstemning)

– Før afstemningen

Zsolt László Becsey, *ordfører*. – (HU) Hr. formand! Jeg bad om ordet for at gøre dagens afstemning mindre kedelig, fordi det er et spørgsmål, som vi ikke kunne forhandle om i plenum. Jeg vil ganske kort fortælle medlemmerne, at vi står ved afslutningen af en meget lang forhandling. Det drejer sig om et meget følsomt emne, og jeg vil gerne undgå, at det lider samme skæbne som alkoholspørgsmålet, som Parlamentet ikke nåede frem til en udtalelse om.

I dette tilfælde overvejer vi en prisstigning blandt andet ud fra en helbredssynsvinkel, men vi kan ikke være så fanatiske, at vi indfører en prisstigning, som visse medlemsstater simpelthen ikke kan bære, eller som ville øge smugleriet, især i medlemsstater ude i periferien.

Jeg vil derfor bede alle om at stemme ansvarligt og overveje en moderat, men afgjort prisstigning over minimumsniveauet. Jeg vil desuden bede medlemmerne følge mit forslag til afstemning i denne sag, som efter indgåelse af kompromis blev vedtaget i Økonomi- og Valutaudvalget. Endelig vil jeg bede mine kolleger optræde ansvarligt og på en sådan måde, at vi med stort flertal kan afgive udtalelse til Rådet om dette meget omstridte spørgsmål.

4.16. Bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU (A6-0054/2009, Cristiana Muscardini) (afstemning)

– Før afstemningen

Lissy Gröner, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! De Europæiske Socialdemokraters Gruppe vil stemme for dette alternative beslutningsforslag. Vi vil imidlertid gerne understrege, at udtrykket "seksuelle og reproduktive sundhed" i betragtning G ikke bør ses som et tilbageskridt i forhold til tidligere beslutninger. Det er vigtigt, at kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder anerkendes.

4.17. Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse (A6-0092/2009, Vasco Graça Moura) (afstemning)

– Før afstemningen

Vasco Graça Moura, ordfører. – (PT) Hr. formand! Min betænkning er i overensstemmelse med alle de tidligere dokumenter om flersprogethed, uanset om de kommer fra Parlamentet, Rådet eller Kommissionen.

Dette alternative beslutningsforslag er et forsøg på at inddrage Europa-Parlamentet i en række interne stridigheder, som udspiller sig i Spanien i øjeblikket. Så sent som i går kunne man i den spanske avis *El País* læse, at den spanske højesteret for tre måneder siden havde fastslået, at indmeldelsesblanketter skal indeholde et felt, hvor forældrene skal angive, på hvilket sprog undervisningen af deres børn skal foregå, og at de catalanske myndigheder ikke overholder denne afgørelse.

De medlemmer, der har indgivet det alternative beslutningsforslag, ønsker ikke, at denne ret anerkendes for forældre i lande med mere end et officielt eller regionalt sprog.

De ønsker ikke at anerkende, at det er meget vigtigt, at der undervises i modersmålet, ikke kun for at opnå gode resultater i skolesystemet generelt, men også og især for at lære andre sprog.

De ønsker ikke at sikre fuld tvær sproglig forståelse i de medlemsstater, hvor der findes flere officielle sprog, særlig på ældreområdet og retsområdet og inden for sundhedssektoren, forvaltningsapparatet og på beskæftigelsesområdet.

De accepterer ikke, at ét sprog ikke bør fremmes i disse lande på bekostning af rettighederne for dem, der taler et eller flere andre sprog.

Dette er i strid med alle de principper, som Parlamentet og de øvrige europæiske institutioner har forsvaret.

Punkt 11, 12, 14 og 17 i min betænkning er således udeladt i det alternative beslutningsforslag. Hvis man ser på indholdet af disse punkter, er sådanne negative holdninger helt klart i strid med vores grundlæggende rettigheder og friheder og en åbenlys krænkelse af subsidiaritetsprincippet.

Min betænkning er ikke et angreb på eller til skade for såkaldte mindretalssprog. Disse sprog og deres værdi anerkendes, men der gøres ligeledes forsøg på at fastlægge generelle og grundlæggende principper.

Parlamentet må ikke være et redskab for ekstremistisk nationalisme eller for regionalt eller lokalt had eller aversion. Det handler om vores troværdighed som medlemmer af Europa-Parlamentet. Jeg opfordrer Dem derfor til at stemme imod det alternative beslutningsforslag og for min betænkning.

Formanden. – Må jeg bede om Deres opmærksomhed et øjeblik. Jeg har modtaget en anmodning om at få ordet, og der kommer muligvis andre. Idet jeg er bekendt med indholdet, går jeg ud fra, at en række medlemmer ikke støtter de udtalelser, som ordføreren netop er kommet med, men som De ved, er det udelukkende ordføreren, der har fået tildelt to minutters taletid, og jeg har derfor ikke mulighed for at genåbne forhandlingen.

Jeg kan derfor ikke give ordet og genåbne forhandlingen. Det kan jeg kun gøre i overensstemmelse med forretningsordenen, hvis der er en bemærkning til forretningsordenen. Hvis der er tale om en bemærkning til forretningsordenen, kan hr. Guardans Cambó få ordet. De må ikke anse mig for at være grov, hvis jeg fratager ham ordet, hvis jeg konstaterer, at der ikke er tale om en bemærkning til forretningsordenen.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Hr. formand! Dette er så sandelig en bemærkning til forretningsordenen. Jeg ønsker ikke at genåbne forhandlingen, men ordføreren har netop sagt noget, der ikke er i overensstemmelse med det forslag, der vil blive sat under afstemning. Han sagde, at fire af punkterne i hans oprindelige beslutning ikke er medtaget i det alternative beslutningsforslag, og det er ikke rigtigt. Der er blot tale om en ændring af nummereringen. Det er kun ét af de fire punkter, han henviste til, der ikke er med i begge beslutninger. Det er en kendsgerning. De øvrige tre punkter er indeholdt i begge beslutninger.

(Kraftig uro)

Dette er således en bemærkning til forretningsordenen med henblik på en præcisering. Medlemmerne stemmer om det, ordføreren bad dem om at stemme om. Der er kun ét punkt, der intet har at gøre med den spanske højesteret, som er forskelligt i de to beslutninger. Da ordførerens udtalelser ikke var korrekte, mener jeg, at dette er en bemærkning til forretningsordenen.

Formanden. – Tak. Vi går nu over til afstemning. Ændringsforslag 1 sættes under afstemning. Afstemningen sker ved navneopråb. Afstemningen er påbegyndt.

Cristiana Muscardini (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker blot at spørge, om det ikke er latterligt, at det er muligt at stjæle en andens betænkning og forelægge en identisk betænkning, henset til muligheden for at stille ændringsforslag under det gamle system. Jeg opfordrer Dem på denne baggrund til at gennemgå vores forretningsorden, da den skaber utrolig stor forvirring og blåstempler et uretfærdigt system.

Formanden. – Jeg påtager mig den opgave at rejse dette spørgsmål på ny i Præsidiet, selv om Præsidiet som bekendt er blevet frataget en række beføjelser, der nu udøves via gruppeformændene i forening, men uanset hvem der har beføjelse til at afgøre dette spørgsmål, vil jeg gerne påpege, at hvis det er latterligt, vil det også fortsat være latterligt, og det vil helt sikkert ikke blive ændret.

4.18. Grønbog om territorial samhørighed og status i debatten om den fremtidige reform af samhørighedspolitikken (A6-0083/2009, Lambert van Nistelrooij) (afstemning)

4.19. Den bymæssige dimension i samhørighedspolitikken i den nye programmeringsperiode (A6-0031/2009, Oldřich Vlasák) (afstemning)

4.20. Gennemførelsen af strukturfondsforordningen 2007-2013: resultaterne af forhandlingerne om de nationale samhørighedsstrategier og de operationelle programmer (A6-0108/2009, Miroslav Mikolášik) (afstemning)

4.21. Henstillinger til Kommissionen om et europæisk initiativ til udbredelse af mikrokreditter for at fremme væksten og beskæftigelsen (A6-0041/2009, Zsolt László Becsey) (afstemning)

5. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– **Betænkning: Maria Martens (A6-0079/2009)**

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om Martens-betænkningen, da titlen "Et år efter Lissabon" er en anledning til at overveje, hvor vi står i EU et år efter Lissabon. Vi står i en fuldstændig kaotisk situation. Vi kan ikke sætte ind over for krisen. Protektionismen vinder fornyet indpas, navnlig i Frankrig, og det er nu nødvendigt at anerkende, at Lissabontraktaten ikke blot er fejlslagen, men ineffektiv.

Vi har lyttet til – eller vi burde have lyttet til – befolkningen i Irland, der gjorde det helt klart under folkeafstemningen, at den ikke ønskede denne traktat. Hvis vi ikke lyttede før, bør vi lytte nu. Denne traktat var upopulær, uønsket og navnlig ineffektiv, og Parlamentet bør anerkende denne kendsgerning.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er helt klar over, at Lissabontraktaten, som min kollega David Sumberg netop påpegede, er et forulykket tog i EU-sammenhæng.

Jeg vil imidlertid gerne fokusere på den fremragende betænkning, som Maria Martens har udarbejdet. Hun kommer ind på noget meget grundlæggende med hensyn til den måde, hvorpå vi tildeler vores støttemidler. Maria Martens understreger, at der er risiko for, at de midler, som EU allokerer til AVS-landene, anvendes forkert, hvis de nationale parlamenter i AVS-landene ikke får mulighed for at se nærmere på landestrategipapirerne og drøfte dem åbent. Det foreslås, at de nationale parlamenter i AVS-landene får beføjelse til at se nærmere på den udviklingsbistand, der ydes, på samme måde som Lissabontraktaten burde have givet nationale parlamenter i EU flere beføjelser til at kontrollere de tiltag, der gøres i EU. I fru Martens' betænkning fokuseres der også på ansvarlighed og gennemsigtighed, og jeg støtter derfor betænkningen.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er enig med min kollega, hr. Sumberg, der talte lige før, i hans overvejelser om Lissabontraktaten og om, hvor vi står i dag et år efter Lissabontraktaten. Jeg vil imidlertid i denne forbindelse fokusere på EU-Afrika-partnerskabsaspektet.

I ethvert partnerskab er det efter min opfattelse vigtigt, at vi gør os klart, hvem vi er i dialog med. Der er ofte tale om en dialog på regeringsniveau. Hvis man taler med iværksætterne – skaberne af velstand – i mange afrikanske lande, siger de imidlertid til os: "Hjælp os med at tilskynde vores regering til at åbne markederne, således at vi kan få adgang til varer og tjenesteydelser, som I tager for givet i Vesten". Vi kan kun bidrage reelt til at skabe velstand og hive kontinentet ud af fattigdom, hvis vi hjælper iværksætterne. Vi må ikke glemme, at skaberne af velstand er af afgørende betydning for udviklingen og ikke nødvendigvis udelukkende bistandsorganisationerne.

Philip Claey's (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte imod Martens-betænkningen, men ikke fordi jeg mener, at denne betænkning er fuldstændig ubalanceret, tværtimod, idet den omfatter en række punkter, der så afgjort er helt korrekte. Det er et problem, når der i en betænkning af denne karakter overhovedet ikke hentydes til problemet med ulovlig indvandring, selv om det er et meget alvorligt problem, når vi drøfter samarbejdsproblemer med Afrika på udviklingsområdet.

Jeg synes også, at det er underligt, at det i betænkningen understreges, at EU's nye ordning med det blå kort ikke må tiltrække afrikanere fra sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft i Afrika. Det er nemlig et grundlæggende aspekt i hele ordningen med blå kort. Problemet med det blå kort er, at det fremmer hjerneflugten af netop de mennesker, der er helt afgørende for udviklingen i udviklingslandene. Vi tiltrækker disse mennesker, således at problemerne i Afrika forværres, og indvandringen til Europa øges. Dette er afgørende, og vi bør derfor drøfte dette spørgsmål snarere end fokusere herpå i et enkelt afsnit i en betænkning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) (*mikrofonen ikke tilsluttet i starten af indlæg*) ... er et omfattende sæt redskaber, der skal bruges til at bistå de afrikanske lande i deres udvikling. Det er en omfattende pakke, da det kun er muligt at løse de mange forskellige problemer, der har hobet sig op i Afrika, gennem en samlet tilgang.

Hvad er der sket indtil videre? Kina har igennem de senere år udvist stor interesse for Afrika og gennemført en ekspansiv investeringspolitik i Afrika. Sådanne initiativer vil fremme udviklingen i Afrika, men kun hvis afrikanerne, navnlig lokalbefolkningerne, i vidt omfang inddrages i opbygningen af velstand, og ikke ansatte i udenlandske selskaber, der investerer i Afrika.

EU's succes kan tilskrives den gradvise indførelse af økonomiske barrierer. EU skal støtte den økonomiske udvikling i de enkelte stater, udvikle et net af gensidige forbindelser og øge udbuddet af afrikanske produkter på verdensmarkedet.

– **Betænkning: Alexander Graf Lambsdorff (A6-0132/2009)**

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I lighed med de øvrige medlemmer af den britiske konservative delegation undlod jeg at deltage i afstemningen om Lambsdorff-betænkningen om prioriteringerne for FN's Generalforsamlings 64. samling. Mit parti støtter fuldt ud FN's arbejde, selv om vi accepterer, at det er en ufuldkommen organisation, og at der er behov for reformer. De britiske konservative er imidlertid meget uenige i en række af de spørgsmål, der er behandlet i denne betænkning, bl.a. Den

Internationale Straffedomstols rolle og opgivelsen af Det Forenede Kongeriges og Frankrigs faste sæde i Sikkerhedsrådet til fordel for et enkelt fast EU-sæde. Vi mener også, at spørgsmålet om anvendelse af dødsstraf for voksne henhører under de enkelte medlemsstaters kompetence, og vi har ikke en partipolitisk holdning til dette spørgsmål. Vi undlod derfor at deltage i afstemningen.

– **Betænkning: Maria Martens (A6-0079/2009)**

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til fru Martens betænkning.

Jeg vil for det første gerne sige, at Lissabontraktaten ikke er et forulykket tog, og det er noget sludder at sige det. 26 af de 27 EU-medlemsstater vil ratificere eller har ratificeret traktaten, herunder det britiske parlament. Det er en skam, at de britiske medlemmer ikke respekterer deres eget parlament i en række af de udtalelser, de kommer med her.

Den irske befolkning gav udtryk for bekymring over en række spørgsmål, og den irske regering og det irske parlament forsøger at afklare disse spørgsmål. Hvis disse spørgsmål afklares, og hvis befolkningen stemmer ja ved den anden folkeafstemning senere på året, vil de så komme her med deres nissehuer og opføre sig lige så skandaløst, som de gjorde sidste gang? Overlad irske anliggender til Irland. Vi har ikke brug for hjælp i denne sag fra det folk, det tog os 700 år at få fordrevet fra vores land!

Med hensyn til Lissabontraktaten vil jeg gerne sige, at EU's befolkning vil repræsentere 6 % af verdens befolkning i løbet af den næste generation. Kina og alle disse lande bliver meget magtfulde.

– **Betænkning: Alain Hutchinson (A6-0085/2009)**

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg undlod at deltage i afstemningen om Hutchinson-betænkningen. Som medlem af Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU er jeg enig i, at udviklingsstøtten ikke altid er effektiv. Den er ikke velkoordineret, og de administrative omkostninger er høje. Ordføreren påpeger, at partnerlande ikke altid identificerer sig med udviklingsstrategien, men at statsstøtte er det eneste effektive instrument – og det er jeg enig i – selv om den naturligvis bør være mere forudsigelig. Jeg er helt overbevist om, at vi først og fremmest skal harmonisere prioriteringerne med andre leverandører af finansiel bistand såsom USA og lande, der støtter deres tidligere kolonier. Ordføreren har også undervurderet virkningen af Kinas investeringspolitik i udviklingslandene. I denne politik tages der ikke hensyn til millenniumudviklingsmålene eller andre mål, men udelukkende til kinesiske handelsinteresser.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske min kollega, hr. Hutchinson, med den fremragende betænkning, som han har udarbejdet om et meget vigtigt spørgsmål. Kommissionen og EU giver enorme summer til udviklingslandene, herunder navnlig til Afrika. Næsten halvdelen af afrikanerne lever fortsat for under 1 USD om dagen, og 75 % af alle aidsramte i hele verden kommer fra Afrika.

I lyset af disse skrækkelige statistikker bør vi ganske rigtigt støtte Afrika, tilvejebringe rent drikkevand og give den afrikanske befolkning mulighed for en bæredygtig udvikling. Når vi giver penge til afrikanske regeringer, hvilket Kommissionen nu gør inden for rammerne af den såkaldte "budgetstøtte", bør vi imidlertid også insistere på, at deres egne parlamenter har mulighed for at føre meget streng kontrol med budgetstøtten, og på offentlig indsigt i og gennemsigtighed omkring de finansielle aftaler, der undertegnes af Kommissionen og de afrikanske lande, i de nationale parlamenter i de afrikanske lande og AVS-landene. Det er meget vigtigt at understrege dette for at beskytte den europæiske skatteborgers penge.

– **Betænkning: Maria Badia i Cutchet (A6-0093/2009)**

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Alle vi her i Parlamentet går ind for kunst og fremme af kunst og uddannelse i vores respektive lande. Jeg håber ikke, at der er nogen, der er uenige heri.

Problemet med denne betænkning er imidlertid, at der på ny slås til lyd for et EU-perspektiv, og det er ikke hensigtsmæssigt. EU's mangfoldighed ligger i, at alle de forskellige nationer har forskellige kulturer, forskellige historier og forskellig baggrund, og jeg mener derfor, at det er vigtigt, at kunst og uddannelse er nationale kompetenceområder. EU eller Europa-Parlamentet bør ikke blande sig i sådanne anliggender.

"Lad tusinde blomster blomstre", sådan lød den forunderlige sætning vist. Lad i det mindste 27 blomster blomstre i EU, men lad dem blomstre solitært. Jeg mener, at de vil blomstre langt bedre og meget længere, hvis vi gør det.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Badia i Cutchet for hendes betænkning.

Som opfølgning på hr. Sumbergs poetiske indlæg vil jeg gerne sige, at det er meget vigtigt, at kulturens blomst kan nå sin fulde blomstring, herunder Europa. Det er af afgørende betydning, at der på uddannelsesområdet ikke kun er fokus på viden og eksaminer, men at vi også husker på vigtigheden af menneskers udvikling. Kultur, kunst og sport er af stor vigtighed, hvis vi ønsker at udvikle den enkeltes personlighed.

Det er i denne forbindelse kun rimeligt som led i den åbne koordinationsmetode at gøre de statslige skolesystemer opmærksom på, at det er nødvendigt at fastholde videregående kunstuddannelser på skemaet, og det bør omfatte Europa, da Europa er kendt for sin mangfoldighed, sin pluralisme, sin stærke kunsttradition og sin kultur. Vi bør også lære de andre landes kultur og de store europæiske kulturpersonligheder på de forskellige kulturelle områder at kende.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Hr. formand! I lyset af den europæiske kunsts universelle karakter er det nødvendigt at give skolerne deres rolle som de primære centre for udbredelse af kultur tilbage. Det er en mulighed for at demokratisere adgangen til kultur. Kunstuddannelse udvikler forståelsen og udløser det kreative potentiale. Den bør være et obligatorisk fag i skolernes læseplaner på alle udviklingstrin.

Det europæiske år for kreativitet og innovation er en god lejlighed til at sikre, at kunsten på ny får den placering, der retmæssigt tilkommer den – også på uddannelsesområdet – således at kunstens integrationsmæssige rolle kan blive værdsat. Det skaber nye muligheder for kreativ udvikling at beskytte de enkelte regioners traditionelle kulturelle identitet og muligheden for at lære om disse gennem mobilitet, herunder inden for kulturel uddannelse.

Derfor er det meget vigtigt at fastsætte en mobilitetsramme for europæere, der udøver kunstnerisk og kreativ virksomhed. Derfor stemte jeg for betænkningen, selv om jeg er imod anvendelsen af hasteproceduren i forbindelse med forhandlingen om dette dokument og vedtagelsen stort set uden forhandling.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg har altid betragtet enhver god sport som kunst. Som et eksempel på kunst i EU vil jeg gerne fremhæve det irske rugbylandsholds sejr på Millennium Stadium i Cardiff i lørdags, hvor vi slog waliserne. Der var tale om en ypperlig sportsmæssig og kunstnerisk præstation. Vi har også banket englænderne, franskmændene, italienerne og skotterne. Dette irske landshold vandt Six Nations – Grand Slam. Sport er kunst, kunst er sport. Vi skal anerkende denne vidunderlige præstation.

Formanden. – Havde jeg vidst, at De ville nævne Wooden Spoon-præmien til italienerne, ville jeg ikke have givet Dem ordet.

– Betænkning: Gyula Hegyi (A6-0107/2009)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne forklare, hvorfor Attackpartiets delegation stemmer imod denne betænkning.

Det skyldes bestemt ikke de mange positive punkter i betænkningen vedrørende gennemsigthed i institutionernes arbejde. Vi går naturligvis ind for gennemsigthed i de europæiske institutioners arbejde, men vi er imod, at denne gennemsigthed kun kan opnås ved at vedtage Lissabontraktaten og ved at sætte denne traktat, som vi allerede betragter som "død", på dagsordenen igen i en lang række nye betænkninger af denne art, hvor der i andre henseender gives udtryk for en anden holdning, eller som behandler et andet spørgsmål.

Bortset herfra er vi imod vedtagelsen af Lissabontraktaten, da den vil åbne op for Tyrkiets medlemskab. Hvis Tyrkiet bliver medlem af EU, vil dette være dødsstødet for Bulgarien i økonomisk og demografisk henseende. Derfor stemte vi imod denne betænkning.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Da jeg så titlen på denne betænkning – "Aktiv dialog med borgerne om EU" – troede jeg, at det var en morsomhed. Hvis bare vi havde en aktiv dialog med borgerne i EU. En dialog er ikke en monolog. Vi skal lytte efter, hvad EU-borgerne siger. Med hensyn til Lissabontraktaten har EU-borgerne i Nederlandene, Frankrig og Irland givet meget klart udtryk for, at de ikke ønsker denne traktat.

Hvis Parlamentet og alle de øvrige EU-institutioner derfor ønsker en dialog med deres borgere, hvilket er en god idé – bør de give klart udtryk for, at de vil reagere på denne dialog, og at de vil lytte til borgerne. Det er fuldstændig spild af tid, at Parlamentet drøfter og udarbejder betænkninger eller stemmer om en dialog, hvis det – og det er sandheden om Parlamentet – kollektivt nægter at anerkende det, der bliver sagt, og nægter at reagere herpå. Parlamentet svigter her.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er en meget vigtig betænkning – jeg er enig med ordføreren i, at vi måske kunne have udvist større mod og gået lidt længere.

Jeg kommer fra et land, hvor vi stemmer om hver eneste traktat, og jeg er derfor helt klar over behovet for en fortsat aktiv dialog med borgerne. Jeg oplever, at flere og flere mennesker mister troen på og tilliden til institutionerne. EU repræsenterer en enorm institution, og vi har et meget stort ansvar for at sikre, at der er fokus på en aktiv dialog.

Jeg støtter navnlig punkt 32, og jeg takker ordføreren for hans støtte til mit ændringsforslag om det forhold, at det europæiske år for frivilligt arbejde i 2011 vil give EU-institutionerne en ideel mulighed for at skabe forbindelse til civilsamfundet.

Vi har opfordret Kommissionen til at forelægge et passende lovgivningsforslag inden 2011, og dette arbejde er blevet påbegyndt. Vi skal nu sikre, at vi har en meningsfuld dialog med de 100 mio. frivillige i hele EU, at nye planer, politikker og programmer vil blive baseret på deres synspunkter og holdninger, og at en aktiv dialog med borgerne vil sikre et stærkt, solidt EU.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Hr. Hegyis betænkning er fremragende og nødvendig. Vi har brug for en aktiv dialog mellem de europæiske nationer og borgerne. Vi har brug for forståelse på begge sider. Vi har også brug for tolerance, således at vi er indstillet på at lytte til, hvad forskellige mennesker har at sige. Det har vi også brug for i Parlamentet, i Europa-Parlamentet.

Jeg syntes, at det var meget sørgeligt, at en række medlemmer forlod mødesalen under præsident Klaus' tale, og at dette skulle ske under det nuværende tjekkiske formandskab. Er de ikke indstillet på at lytte til forskellige borgers, præsidenters, institutioners og enkeltpersoners holdninger til europæiske anliggender generelt?

Vi bør være villige til at lytte til forskellige synspunkter. Vi har brug for interaktion og dialog, herunder også på græsrodsniveau, således at borgerne føler, at de har indflydelse, og således at de ikke får det indtryk, at EU blot er en debatklub for en lille elite. Jeg støtter forslaget om en udvidet aktiv og tolerant europæisk dialog på alle niveauer. Det har vi virkelig brug for

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Under denne økonomiske krise skete der noget skægt på vejen til Forum, som man sagde engang. De europæiske borgere forventede ikke, at EU skulle redde dem ud af den økonomiske krise. De forventede, at deres medlemsstater og deres nationale regeringer skulle redde dem ud af den økonomiske krise. Om et par timer får vi besøg af den mand, der hævder, at han har reddet verden, men bortset fra det forventer borgerne i disse lande (der også får at vide, at de er EU-borgere), at de nationale regeringer – i Paris eller London eller Washington eller Rom – redder dem, ikke denne større enhed kaldet EU.

Må jeg spørge, hvorfor det forholder sig på denne måde? Må jeg bede de personer, der råber op om, at EU er en storartet maskine, om at stille sig selv dette spørgsmål? Jeg kan besvare det. Svaret er, at der ikke gribes ind. Der er ingen forbindelse mellem EU-institutionerne og befolkningen. Borgerne forventer fortsat, at deres nationale regeringer redder dem.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg protesterer mod behandlingen af denne betænkning. Hvis EU-borgernes tillid til de europæiske institutioner skal opbygges, er det ikke tilstrækkeligt, at de blot har kendskab til institutionernes strategier og tiltag, hvilket de ofte ikke har. Det handler frem for alt om skabe en følelse af medbestemmelse, at der er mulighed for at få indflydelse i EU, at rettighederne i traktaterne ikke er blevet krænket.

Afholdelsen af en debat med inddragelse af EU-borgerne i alle EU-medlemsstaterne er den bedste metode til at forsikre borgerne om, at udviklingen i EU virkelig afhænger af borgerne i EU-medlemsstaterne. Det er den bedste metode til at forhindre, at de omkring 100 personer, der er inddraget i fastlæggelsen af de vigtigste opgaver, som EU-institutionerne skal gennemføre på vegne af alle polakker, føler sig snydt. Listen med krav bør overvejes nøje. Dette gælder også for de dokumenter, der udarbejdes af deltagere i debatten fra andre lande. Derfor er det så meget mere overraskende, at enhver reel diskussion om spørgsmålet om dialog med borgerne blokeres i Europa-Parlamentet.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Denne betænkning handler om aktiv dialog med borgerne, og den mest optimale form for aktiv dialog med EU-borgerne er en dialog, hvor der lyttes til borgernes udmeldinger i demokratiske afstemninger. Det er meget ironisk, at Parlamentet vedtager denne betænkning og samtidig fuldstændig ignorerer nogle af de demokratiske beslutninger, der er blevet truffet i medlemsstaterne. Det er ikke så underligt, at EU er meget upopulær i min valgkreds i det nordøstlige England

og andre steder i Europa. Denne demokratiske dialog går kun én vej, idet EU ikke lytter til borgerne og kun fortæller dem, hvad de skal tænke, og hvordan de skal stemme.

Hvis man ser tilbage på de sidste 10 år, har Frankrig, Nederlandene og nu Irland – to gange – alle stemt for en opbremsning af den europæiske integration, og EU har alligevel fuldstændig ignoreret deres holdninger.

Hvordan kan det forhold, at der kun lyttes til disse EU-finansierede ngo'er, afspejle vælgernes holdning? Den bedste dialog med borgerne er at lytte til deres udmeldinger i frie demokratiske afstemninger og folkeafstemninger.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, der er en misforståelse, når vi taler om aktiv dialog med borgerne om Europa, da vi ofte forveksler dialog med borgerne med dialog med civilsamfundet. Vi forveksler ofte dialog med borgerne med dialog med organisationer, der er helt eller delvis finansieret af Kommissionen. EU-institutionerne taler rent faktisk med organisationer, der er finansieret af Kommissionen, dvs. i sidste ende af skatteborgerne.

Når vi rent faktisk giver borgerne ret til at give udtryk for deres holdning – som vi gjorde i Frankrig og Nederlandene i forbindelse med forfatningen og i Irland i forbindelse med Lissabontraktaten – og de siger nej, hvad gør vi så? Vi ignorerer fuldstændig afstemningsresultatet! Når befolkningen har sagt nej, betyder dialog ikke, at de skal tvinges til at stemme igen og igen og igen, indtil det ønskede resultat opnås. Det er ikke dialog. Det er en fornægtelse af demokrati. Det er på tide, at vi indleder en reel aktiv dialog med borgerne.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Efter fem år i Parlamentet er der ikke meget i vores betænkninger, der kan overraske mig. Jeg må imidlertid sige, at jeg var overrasket over den rene og skære arrogance, der gives udtryk for flere steder i denne betænkning, og den bevidste forhånelse af dem, der vover ikke at underlægge sig og støtte det europæiske projekt. Det understreges i denne betænkning, at jo dårligere uddannet borgerne er, jo mere sandsynligt er det, at de vil modsætte sig yderligere europæisk integration, hvilket er en grov fornærmelse og udtryk for en utrolig arrogance.

Sandheden er, at der er større sandsynlighed for, at netop de borgere, der gjorde sig den ulejlighed at læse EU-forfatningen eller Lissabontraktaten for at få indsigt heri, vil stemme nej. Der er større sandsynlighed for, at de mennesker – f.eks. kommissærer – der end ikke gjorde sig den ulejlighed at læse dokumenterne, men blot accepterede propagandaen, stemmer ja. Jeg må således sige fra over for den forhånelse, der gives udtryk for i denne betænkning.

Med hensyn til hr. Mitchells første udbrud – hans republikanske udbrud om, at det tog 700 år at få alle briterne fordrevet fra øen Irland – vil jeg desuden påpege, at han bør glæde sig over, at det ikke lykkedes fuldt ud, idet han havde brug for assistance fra en række britiske statsborgere fra Nordirland for at hente rugbysejren hjem i Six Nations.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte nødtvungent for denne betænkning, ikke på grund af det sludder, vi netop har hørt fra den anden side i mødesalen, men fordi jeg deler ordføreren hr. Hegyis bekymringer.

Denne betænkning er virkelig blevet udvandet af de medlemmer i Europa-Parlamentet, der ikke ønsker at have en aktiv dialog med borgerne i EU. En aktiv dialog er efter min opfattelse ikke flotte brochurer, og jeg mener rent faktisk, at Kommissionen har fejlet på dette område. Den har ikke aktivt engageret sig i og skabt forbindelse til borgerne. Den har ikke skabt større forståelse for, hvorledes de tiltag, der gøres på EU-plan, løser mange af de reelle problemer, der berører borgernes dagligdag. Jeg håber, at Kommission på baggrund af denne betænkning vil tage dette spørgsmål op igen og foreslå nogle mere opfindsomme løsninger på dette problem.

– Betænkning: Wojciech Roszkowski (A6-0042/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne betænkning, da den rejser en række spørgsmål, som vi er nødt til at drøfte.

Jeg er navnlig enig med ordføreren i, at foranstaltningerne til udvikling af landdistrikter ikke bør udhule de midler, der afsættes til direkte støtte til landbruget. Jeg sætter derfor også spørgsmålstejn ved, om finansieringen af udviklingen af landdistrikterne overhovedet bør ske inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, da landmændene herved fratages de finansieringsmetoder, der hidtil har været anvendt. Hvis den i stedet var integreret i samhørighedsstøtten, ville det ikke være muligt at gøre indhug i landbrugsmidlerne på dette område.

Jeg glæder mig således over, at det i betænkningen understreges, at der fortrinsvis bør fokuseres på støtteforanstaltninger som led i politikken for udvikling af landdistrikter til støtte for den del af befolkningen, som er beskæftiget i landbruget. Denne balance er blevet forstyrret i mange programmer til udvikling af landdistrikterne, herunder i de programmer, der berører min egen region Nordirland.

– Betænkning: Dagmar Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte for denne betænkning, som jeg hilser velkommen. Vi troede gennem mange år, at vi kun blev påvirket af det, vi spiste og drak. Jeg mener, at det med denne betænkning virkelig understreges, at alt hvad vi smører på huden optages i systemet helt lige så effektivt, som hvis vi spiste det.

Mange af de sygdomme, der navnlig rammer kvinder, bl.a. brystkræft, fibromyalgi og ME, er i stigning. Jeg mener, at vi bør gå videre, ikke blot for at sikre os, at kosmetiske midler bliver mere sikre, men vi bør også for alvor begynde at forske i sammenhængen mellem visse kosmetiske bestanddele og disse former for sygdomme, der rammer kvinder, samt forsøge at udvikle mere sikre kosmetiske midler, idet vi alle naturligvis fortsat ønsker at bruge kosmetik.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over denne betænkning, da afprøvning af kosmetiske midler er et spørgsmål, der berører mange af vælgerne i min region, West Midlands, og jeg har modtaget mange breve desangående. Jeg glæder mig over denne betænkning og støttede den, da der fastlægges paneuropæiske standarder for anvendelsen af potentielt skadelige materialer og standarder for afprøvning af kosmetikfabrikanternes anprisninger. Vi skal imidlertid fastlægge lignende standarder for anprisninger om dyreforsøg. Sidste gang vi behandlede denne betænkning, drøftede vi forsøg med dyr til videnskabelige formål. Vi har nu et vigtigt redskab til at øge kundernes bevidsthed om, hvad der foregår i kosmetikbranchen, der kun vil blive øget, hvis der kommer fokus på dyreforsøg.

– Betænkning: Daciana Octavia Sârbu (A6-0076/2009)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte for denne betænkning om en strengere kontrol med biocidholdige produkter, men jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at understrege, at det i Irland er lovligt at hælde et giftigt forurenende stof i vores vand – et biocidholdigt produkt kaldet fluorid. Jeg vil gerne takke Kommissionen, der har indledt en høringsproces, hvor den bl.a. anmoder om videnskabelige dokumenter og borgernes holdning til forurening af drikkevandet med et giftigt stof kaldet fluorid.

– Betænkning: Zsolt László Becsey (A6-0121/2009)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod denne betænkning, da den efter min opfattelse har svækket Kommissionens forslag om at indføre højere punktafgifter for forarbejdet tobak. Alle undersøgelser har vist, at beskatning er den mest effektive metode til at få folk til at holde op med at ryge permanent.

I Irland har undersøgelser forestået af University College Cork vist, at antallet af indlæggelser som følge af hjerteanfald faldt med 11 % året efter indførelsen af et fuldstændigt forbud mod rygning på arbejdspladserne. Irland har også den højeste punktafgift på tobak i Unionen. Den udgør 4,99 EUR pr. pakke à 20 stk., der således koster over 8 EUR pr. pakke.

En kombineret tilgang med afskrækkende priser og beskatning, rygeforbud, offentlige oplysningskampagner og øget adgang til nikotinsubstitutionsbehandling for folk, der ønsker at holde op med at ryge, har utallige sundhedsmæssige fordele og forbedrer således befolkningens sundhed.

Den Tjekkiske Republik er den eneste EU-medlemsstat, der endnu ikke har ratificeret FN's rammekonvention om tobakskontrol, selv om 1 mio. dødsfald i EU skyldes tobak. Kan De som Parlamentets formand bede det tjekkiske formandskab for Rådet om at råde bod på denne alvorlige undladelse inden formandskabsperiodens udløb?

– Betænkning: Maria Martens (A6-0079/2009)

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! Mange af medlemmerne i den anden side af salen benytter tilsyneladende proceduren for stemmeforklaringer om forskellige betænkninger til at tale om ratificeringen af Lissabontraktaten i stedet. De fremsætter i denne forbindelse ubegrundede påstande om, at borgerne har forkastet Lissabontraktaten, og at vi ikke ønsker at lytte til dem.

Bortset fra at det er op til medlemsstaterne – ikke os – at ratificere Lissabontraktaten, er det naturligvis helt forkert. En medlemsstat har sagt nej. Vi lytter, og det har vi også pligt til. De andre medlemsstater har understreget, at de gerne vil høre årsagerne til dette nej, tage højde herfor og gå videre på dette grundlag. Da hr. Dover imidlertid ikke engang anerkender forskellen mellem forfatningstraktaten og Lissabontraktaten og siger, at Frankrig og Nederlandene forkastede denne traktat, glemmer han belejlighedsvis at nævne de lande, hvor afstemningerne resulterede i et ja til traktaten.

Vi ønsker ikke blot at lytte til den ene side. Vi ønsker at lytte til begge sider og bygge bro over kløften, finde en løsning, som de enkelte medlemsstater kan acceptere. De ønsker blot at lytte til dem, der stemmer nej. Det er dem, der ikke lytter til borgerne i Europa. Det er dem, der ikke accepterer demokratiske resultater, men blot det resultat, der passer dem, og ikke den generelle situation i alle medlemsstaterne.

– Betænkning: Cristiana Muscardini (A6-0054/2009)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter fuldt ud betragtning V i denne betænkning. Jeg er involveret i en sådan sag i Irland i øjeblikket, hvor en mor er flygtet fra sit hjemland Nigeria med sine to døtre, efter at hendes ældste datter døde som følge af kønslig lemlæstelse. Hendes sag kører i øjeblikket ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og domstolen har skrevet til den irske regering og anmodet den om at forsvare sagen eller at finde en såkaldt mindelig løsning.

Det understreges i betragtning V, at kønslig lemlæstelse af piger og kvinder udgør en krænkelse af menneskerettighederne, og at et stigende antal asylansøgninger fra forældre har som begrundelse, at de kan blive udsat for fare i deres hjemland, fordi de har afvist at give deres samtykke til, at deres barn skulle underkastes kønslæstelse. Jeg håber, at Menneskerettighedsdomstolen tager hensyn til vores erklæring i forbindelse med domsafsigelsen i denne sag.

Endelig er jeg enig med hr. Corbett i, at der har været mange indlæg om demokrati her i dag, men hvis man gør sig den ulejlighed at tælle, hvor mange, der har stemt om forfatningstraktaten og Lissabontraktaten i alle folkeafstemningerne i EU, har over 27 mio. europæere stemt ja, og 24 mio. har stemt nej. Det er demokrati i praksis.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne understrege, at jeg er helt enig i, at Parlamentet skal fokusere på vigtige spørgsmål som retten til seksuel identitet, retten til beskyttelse af den mentale sundhed og kvinders legemlige og mentale integritet, der meget ofte krænkes som følge af denne kvindefjendske praksis.

EU står ved sit tilsagn om at respektere menneskerettighederne, hvilket netop blev understøttet af den forrige taler. Børn og kvinder dør på grund af denne praksis, der er fuldstændig uacceptabel. EU bør ganske rigtigt forpligte sig på denne måde og vise, at EU påtager sig et stort ansvar for at sikre, at lovene harmoniseres i overensstemmelse hermed.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Jeg ville meget gerne have stemt for Muscardini-betænkningen om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder, da jeg har støttet et forbud mod denne barbariske praksis i mange år, og jeg støtter også en families sag, da de kan blive påtvunget denne praksis, hvis de vender tilbage til deres hjemland.

En række kolleger misbruger imidlertid som sædvanlig kønslæstede pigers og kvinders situation til endnu engang at fremme abortdagsordenen ved at indsnige mantraet om "seksuelle og reproduktive rettigheder" i betænkningen.

(Som følge af hr. Mitchells stemmerettelse vedrørende denne betænkning, der afspejler tekstens endelige ordlyd, er hans mundtlige stemmeforklaring ikke længere relevant.)

– Betænkning: Vasco Graça Moura (A6-0092/2009)

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne takke min kollega fra Kultur- og Uddannelsesudvalget, hr. Graça Moura, for udarbejdelsen af denne betænkning, som jeg støttede under afstemningen. Den hænger sammen med en række dokumenter, der allerede er blevet drøftet i Europa-Parlamentet. Udvidelsen har bidraget til den sproglige mangfoldighed i EU. Vi taler i dag 23 sprog og over 60 dialekter i regioner og befolkningsgrupper.

Globaliseringen og udvandringen bidrager til den brede palet af sprog, der anvendes af europæerne i dagligdagen. Sproglig mangfoldighed er således uden tvivl et af de mest karakteristiske træk ved EU, der

berører borgernes tilværelse i social, kulturel og arbejdsmæssig henseende samt medlemsstaternes økonomiske og politiske aktiviteter. Kommissionens meddelelse desangående er efter min opfattelse yderst vigtig. Jeg er enig med ordføreren i, at den sproglige og kulturelle mangfoldighed i EU udgør en kæmpemæssig konkurrencefordel, og at vi helt klart bør støtte sprogundervisningsprogrammer og skole- og kulturudvekslinger i og uden for EU fuldt ud.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med hensyn til Graça Moura-betænkningen må jeg sige, at vores kollega har gjort en fremragende indsats. Jeg vil blot fremsætte en bemærkning til forretningsordenen vedrørende dette system – fru Muscardini har allerede rejst dette problem i dag. Jeg håber, at De viderebringer vores anmodninger om, at det ikke bør være muligt at sætte to praktisk talt identiske betænkninger under afstemning og således straffe ordføreren. Det er sket i dette tilfælde, og det er jeg ked af.

Derfor ønsker jeg netop på ny at understrege, at vores kollega, hr. Graça Moura, har gjort en fremragende indsats, selv om det alternative beslutningsforslag, som jeg også stemte for, efterfølgende blev vedtaget. Jeg stemte ikke imod Graça Moura-betænkningen, tværtimod.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke hr. Graça Moura for hans fremragende indsats. Han er gået helhjertet ind i disse sproglige anliggender, og det er helt korrekt, at sprog er en grundlæggende rettighed. Vores identitet er baseret på sprog, og derfor bør vi værne om flersprogethed i EU.

Vi stemte for det alternative beslutningsforslag, som vi foretrak frem for den oprindelige betænkning. Jeg deltog selv i udarbejdelsen af det alternative beslutningsforslag, og årsagen til, at vi udarbejdede et alternativ til hr. Graça Mouras fremragende betænkning, bør måske nævnes. Årsagen var, at vi navnlig ønsker at sikre mindretalsprogs status.

I EU er vi som bekendt kun så stærke som vores svageste led – dvs. de dårligst stillede grupper i vores samfund. Vi er derfor nødt til at sikre, at minoritetsgrupper som f.eks. det samiske folk i mit land, Finland, bevarer retten til at anvende deres modersmål og modtager grundlæggende tjenesteydelser på deres eget sprog. Vi skal tage ansvar for disse grupper helt på samme måde som for alle andre oprindelige folk. Det er derfor meget vigtigt, at EU opfylder sin kulturelle forpligtelse og sikrer alle sprogs, herunder mindretalsprogs, levedygtighed.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Selv om den alternative beslutning om flersprogethed i EU, der i sidste ende blev vedtaget, var langt bedre end den oprindelige tekst, der var blevet forelagt, stemte jeg fortsat imod beslutningen efter forhandlingen, idet Kommissionen i begge beslutninger, både den vedtagne og den oprindelige, opfordres til at oprette et europæisk agentur for sproglig mangfoldighed. Selv om det muligvis lyder som en god idé, som jeg i princippet kunne støtte, læser jeg videre og ser, at ikkeeuropæiske indvandrere skal opfordres til at anvende deres modersmål i værtslandet, at Europa-Parlamentet endog foreslår, at lokale mindretalsmodersmål og fremmede modersmål indføres som et skoletilbud, og at medlemsstaterne ikke blot fremmer anvendelsen af oprindelseslandets sprog, men navnlig anvendelsen af indvandrernes hovedsprog. Undskyld mig, men dette er vanvid. Det vil føre til det modsatte af tilpasning og assimilering. Det er det modsatte af, hvad der rent faktisk er behov for i alle europæiske lande.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte også imod betænkningen om flersprogethed. Selv om jeg fortsat er en overbevist tilhænger af fremme af flersprogethed, indeholder den oprindelige betænkning og det alternative beslutningsforslag, der i sidste ende blev vedtaget, en række forslag, der er problematiske, hvis de skal gennemføres i praksis. I betænkningen opfordres indvandrere f.eks. til fortsat at anvende deres modersmål, hvilket er et problem i sig selv i mange medlemsstater, idet de ikke lærer værtslandets sprog ordentligt, hvilket har en række konsekvenser.

Et andet potentielt problem er strategien over for medlemsstater, hvor der er mere end ét officielt sprog. Det er naturligvis nødvendigt at tage højde for særlige tilfælde som f.eks. Belgien, hvor der er et officielt sprog i de enkelte regioner, undtagen Bruxelles. I Flandern har vi et problem med et stort antal fransktalende indvandrere, der nægter at tilpasse sig det nederlandsksprogede Flandern, og det er ikke EU's opgave at blande sig i dette og love alle mulige ikkeeksisterende rettigheder.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i mange af forbeholdene i denne betænkning vedrørende EU's fremme af den fortsatte anvendelse og udvikling af oprindelseslandenes sprog – selv om de generelle betragtninger i rapporterne fortjener opmærksomhed og støtte – idet vi i dag på grund af de problemer, der med rette er blevet påpeget, løber en endnu større risiko, nemlig at europæiske

sprog uddør, fordi vi i Parlamentet og andre steder tvinges til at anvende et standardiseret mundtligt og skriftligt engelsk. Det er en meget alvorlig risiko, som skal imødegås.

Vi må ikke glemme beskyttelsen af lokale sprog. Nationale sprog er ved at uddø, idet de har vanskeligt ved at komme til udtryk, men lokale sprog er virkelig ved at uddø på skammelig vis, selv om de burde beskyttes, hvilket vi ser i Italien i forbindelse med den føderalistiske reform, som vi forsøger at foreslå og gennemføre.

Træffer EU de nødvendige foranstaltninger for at beskytte lokale sprog? Fru Lo Curto talte lige før. Det ville helt sikkert være dejligt ind imellem at høre hende tale på det smukke sardinske sprog, som hun helt sikkert kender. Jeg vil også gerne lejlighedsvis tale på det piemontesiske sprog men Parlamentets bibliotek indeholder ingen kulturelle dokumenter, blade osv. om sprog og kulturel identitet eller lokale sprog.

I EU bør vi således bekymre os over vores mindretal og vores lokale sprog, inden vi bekymrer os om standardisering af tredjelandssprog.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Borghezio, jeg er fra Sicilien, og Sicilien er arnested for en mægtig civilisation og en storslået historie, og vi håber, at Sicilien vil være i stand til at skabe en fremtid for sig selv. Det første skridt er uafhængighed, og derfor kan jeg naturligvis kun være enig i, at der skal lægges mere vægt på modersmål, at vi skal lære at tale dem i større omfang og frem for alt lære at videregive dem til vores børn.

Jeg mener for det første, at den udvandringshistorie, der har været i Italien, men formodentlig også i andre lande, i dag betyder eller kan betyde, at de nye generationer af disse sicilianere – i lighed med venetianerne, sardinierne og utallige andre befolkningsgrupper i Europa, der har været igennem den samme proces – ikke husker, ikke længere kan tale siciliansk, venetiansk og sardinsk.

Jeg ønsker, at flere og flere mennesker bliver styrket ved også at anvende vores sprog, således at dette mægtige europæiske teater også kommer til at rumme en sådan mangfoldighed og sådanne selvstændige identiteter, jeg gerne ser i regionernes Europa, som vi vil komme til at værdsætte i fremtiden.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg undlod at deltage i afstemningen om denne betænkning af to grunde, selv om jeg er helt enig i titlen "Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse".

Vi har i dag fået at vide, at betænkningen vedrører "interne stridigheder i Spanien". Jeg er meget skeptisk over for at bruge en forhandling om flersprogethed og om fremme af sprog som dække, påskud eller politisk forhandlingsredskab for de forskellige nationale spørgsmål i alle medlemsstaterne, og det er tilsyneladende i et vist omfang sket under forhandlingen af dette spørgsmål i udvalget og her.

Dette er ikke et angreb på sproglige mindretals rettigheder. Jeg støtter rent faktisk fuldt ud disse rettigheder, og jeg mener virkelig, at vi skal respektere de rettigheder, der tilfalder de EU-borgere, hvis modersmål er et mindretalssprog. Der skal være plads til disse sprog i Europa-Parlamentet, men ikke nødvendigvis som officielle arbejdsprog, navnlig hvis disse borgere ligeledes taler flydende engelsk – som i vores tilfælde. Indlæg under vigtige drøftelser, f.eks. ved plenar- og udvalgs møder, på et mindretalssprog, der således skal oversættes passivt til over 20 andre sprog, kompromitterer hele formålet med den demokratiske debat på grund af tab af nuancer under oversættelsen og måske endog misforståelser. Vores demokratiske mandat her er at overbevise så mange mennesker som muligt om vores synspunkter, og derudover er det vanskeligt at få et tilstrækkeligt antal kvalificerede tolke, hvilket er en helt anden sag. Jeg undlod at stemme af disse to grunde.

– Betænkning: Lambert van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige, at jeg stemte for van Nistelrooij-betænkningen, men jeg vil også benytte denne lejlighed til at sige til de få tilbageværende tilskuere, at hvis de parlamentsmedlemmer, der rettede skarp kritik mod EU og dets procedurer, havde fremlagt langt mere objektive oplysninger i stedet for at rejse rundt i EU og i deres valgkredse og tale dårligt om Unionen, ville dette uden tvivl skabe en helt anden atmosfære.

Med hensyn til van Nistelrooij-betænkningen er samhörighedspolitikken netop blevet udformet på dette grundlag for at skabe solidaritet og etablere et samarbejde, og jeg mener navnlig, at de europæiske regioner – ikke kun nationerne, men også regionerne – i denne krisetid bør samarbejde, styrke deres stilling og forbedre indbyggernes livskvalitet. Det er netop derfor, at van Nistelrooij-betænkningen i høj grad fortjente min støtte.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om territorial samhørighed, da jeg er helt overbevist om, at dette koncept bør udvikles og anvendes som et horisontalt princip, der underbygger alle fællesskabspolitikker og fællesskabstiltag.

Under forhandlingen i dag om samhørighedspolitikken anmodede vi indtrængende om en betydelig styrkelse i den kommende programmeringsperiode af den direkte inddragelse af regionale og lokale myndigheder i planlægningen og gennemførelsen af de relevante programmer. Som følge af EU-politikkerne, og især samhørighedspolitikken, er forvaltningen, der ofte har været et centraliseret system, i stigende grad blevet et integreret system på flere niveauer.

Dette er baggrunden for, at jeg mener, at medlemsstaterne bør opfordres til at indføre et system for territorial forvaltning baseret på en integreret bottom-up-metode, der også i højere grad inddrager borgerne aktivt. Jeg opfordrer medlemsstaterne til at begynde at overveje, hvordan de bedst kan konsolidere og fremme den territoriale samhørighed i deres nationale reformprogrammer og politiske tiltag.

Jeg mener i denne forbindelse, at de grundlæggende principper om koordineret udvikling og partnerskaber mellem land og by er særlig vigtige, og at de skal overholdes fuldt ud.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om territorial samhørighed, idet der er tale om en yderst vigtig politik for alle EU's regioner.

Samhørighedsfondsmidlerne og nationale midler kan sikre, at selv de mest tilbagestående regioner bliver veludviklede regioner på niveau med de udviklede regioner. Det er af afgørende betydning for mit land, Bulgarien. Det er også vigtigt, at alle ressourcer forledes ligeligt, og at alle EU's prioriterede politikker baseres på samhørighedsprincippet i planlægningsfasen.

I lyset af de faktorer, der indvirker på en afbalanceret regional og social udvikling, skal vi finde de mest egnede mekanismer, således at vi kan give en række af de nye medlemsstater, der befinder sig på et lavere udviklingsstrin, mulighed for at komme på niveau med de øvrige medlemsstater.

Vi skal have klare kriterier i planlægningsfasen for at forhindre, at nogle lande straffes, idet det netop er i planlægningsfasen, der allokeres utilstrækkelige og ineffektive midler, som efterfølgende indvirker på borgernes livskvalitet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske hr. van Nistelrooij med denne betænkning. Jeg støtter navnlig punkt 42, hvori alle parter, der er involveret i regional og lokal udvikling på EU-plan og nationalt, regionalt og lokalt plan opfordres til at etablere rigtige partnerskaber.

Det er en forudsætning for territorial samhørighed. Det er gang på gang blevet påvist, at inddragelsen af lokale udviklingsgrupper og ngo'er i den regionale udvikling og territoriale samhørighed tilfører reel økonomisk og social merværdi. Idet der ikke er territorial samhørighed mellem vores regioner, er det af afgørende betydning at etablere og fremme sådanne partnerskaber.

– Betænkning: Miroslav Mikolášik (A6-0108/2009)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne støtte punkt 22, hvori medlemsstaterne – som i van Nistelrooij-betænkningen – opfordres til at styrke partnerskabsprincippet i deres programmer for indeværende periode, jf. artikel 11 i den generelle forordning om EFRU, ESF og Samhørighedsfonden.

Parlamentet udformer disse bestemmelser, men medlemsstaterne skal gennemføre disse bestemmelser, og Kommissionen skal overvåge deres gennemførelse. Der blev for nylig udarbejdet en rapport om ngo'ernes inddragelse i udviklingen, gennemførelsen og overvågningen af strukturfondene i de nye medlemsstater med titlen "The illusion of inclusion", og denne titel siger efter min mening alt. Medlemsstaterne og Kommissionen påtager sig ikke deres ansvar. Parlamentet er fortsat nødt til at insistere på, at de skal.

– Betænkning: Zsolt László Becsey (A6-0041/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg har stemt for mine kollegers betænkninger, hvori der peges på hindringerne for gennemførelse af samhørighedspolitikken. Jeg vil navnlig gerne tale om Krehl-betænkningen. Jeg vil gerne føje en bemærkning til dagens debat og påpege, at mine kolleger glemte at nævne, at vi vedtog en genopretningspakke for to uger siden, nemlig den pakke, som det tjekkiske formandskab og Kommissionen nåede til enighed om. Under pres fra Europa-Parlamentet har Kommissionen også udarbejdet klare forslag til forenkling af administrationen, og den har navnlig indført en stor grad af

fleksibilitet, der vil give alle modtagere af strukturfondsmidler mulighed for at overføre midler mellem programmer og endog anvende disse midler til dækning af lån, hvilket navnlig er vigtigt for de nye medlemsstater. Disse muligheder udbygges naturligvis i det næste forslag i denne pakke om mikrokreditter. Desværre er der endnu ikke blevet fastlagt klare retningslinjer for harmonisering af bestemmelserne om anvendelsen af mikrokreditter, hvilket især ville være til gavn for mindre iværksættere og lokale myndigheder.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter denne betænkning fuldt ud, herunder henvisningen til kreditforeninger og anerkendelsen af deres bidrag til tilvejebringelsen af mikrokreditfaciliteter. Som nonprofitorganisationer spiller kreditforeninger en fremtrædende rolle i tilvejebringelsen af mikrokredit til mange mennesker, der ikke ville have haft mulighed for at optage lån i mange af de øvrige finansielle institutioner. Jeg er klar over, at kreditforeninger ikke spiller en stor rolle i alle europæiske lande, men de står stærkt i mange europæiske lande med en reservebeholdning på over 40 mia. EUR. Kreditforeningernes reservebeholdninger beløber sig til over 1,1 trio. USD globalt og tæller næsten 180 mio. medlemmer globalt.

I en tid, hvor mange mennesker er ved at miste tilliden til bankerne, er nonprofit finansielle institutioner et realistisk alternativ, og de har brug for vores støtte. De skal navnlig omfattes af Jasmineprogrammet, således at de som mikrokreditudbydere kan få adgang til erhvervsfremmetjenester som f.eks. vejledning, uddannelse, rådgivning, finansiering og undervisning.

Med hensyn til Muscardini-betænkningen vil jeg gerne præcisere, at vi efter min opfattelse stemte om og vedtog ændringsforslag 1, hvor udtrykket "seksuelle og reproduktive rettigheder" blev ændret til "seksuelle og reproduktive sundhed". Jeg er således ikke sikker på, at jeg er enig med min irske kollega, der var inde på dette spørgsmål tidligere i dag.

Formanden. – Som De kan se, er De alene i mødesalen!

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne indledningsvis takke Dem og alle tolkene for den tålmodighed, der er blevet udvist under disse meget langvarige stemmeforklaringer.

Jeg tror, at der er enighed i Parlamentet på tværs af det politiske spektrum om fordelene ved mikrokredit. Det er et af de spørgsmål, som højre- og venstrefløjen i Parlamentet kan blive enige om.

Jeg vil i denne fase navnlig gerne takke to organisationer. Den ene er Opportunity International, der ledes af en tidligere centralbankdirektør i et afrikansk land, og som har en professionel tilgang til mikrokredit, der til tider desværre har manglet. Den anden er en organisation med et fremragende websted – www.kiva.org – der giver folk mulighed for at yde lån på helt ned til 25 USD, der lægges sammen til store mikrolån til iværksættere verden over, navnlig i udviklingslandene, således at de får mulighed for at skabe velstand og arbejdspladser i deres lokalsamfund.

Jeg vil gerne understrege én ting, nemlig at vi skal sikre, at lokale eller nationale myndigheder eller EU ikke fortrænger de små lokalbaserede og private mikrokreditudbydere. Det er der eksempler på i min valgkreds i London, hvor lokalbaserede organisationer er blevet fortrængt af de lokale myndigheder.

Jeg mener dog generelt, at vi kan være enige om, at mikrokreditter er et fremragende redskab til at hjælpe iværksættere i fattige lande.

Skriftlige stemmeforklaringer

– **Betænkning: Paolo Costa (A6-0071/2009)**

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for vedtagelsen af betænkningen om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Nepals regering om visse aspekter af lufttrafik.

Jeg støtter ordførerens forslag om at indgå denne aftale.

Jeg mener, at ændringsforslagene om udpegningsbestemmelsen, beskatning af flybrændstof og takster er berettigede i forhold til de eksisterende bilaterale aftaler.

Jeg håber, at den gensidige tillid til den anden parts systemer vil fremme indgåelsen af aftalen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Costas betænkning om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Nepals regering om visse aspekter af lufttrafik.

Jeg er enig med ordføreren i, at de takster, som opkræves af luftfartsselskaber, der udpeges af Nepal for transport, som udelukkende finder sted inden for Det Europæiske Fællesskabs område, skal underlægges Det Europæiske Fællesskabs lovgivning. Jeg går også ind for beskatning af flybrændstof til operationer på Fællesskabets område

– Betænkning: Geringer de Oedenberg (A6-0130/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Geringer de Oedenbergs betænkning om landbrugs- og skovbrugshjultraktorer.

Jeg er rent faktisk enig i Kommissionens forslag til kodifikation af gældende lovtekster, herunder de tekniske tilpasninger.

– Betænkning: Geringer de Oedenberg (A6-0129/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Geringer de Oedenbergs betænkning om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter.

Jeg er enig i forslaget til kodifikation af gældende lovgivning for at sikre, at fællesskabslovgivningen forenkles og udformes korrekt.

– Betænkning: Sirpa Pietikäinen (A6-0119/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I lyset af de stadig mere komplekse finansielle markeder og især finanskrisen er der behov for en sådan optimal indsamling af statistisk information. Troværdighed og rettidighed bør være hjørnestenene i den ændrede forordning. Ordføreren er af den opfattelse, at rettidig indsamling af statistisk information er af afgørende betydning. Derfor bør Det Europæiske System af Centralbanker og det europæiske statistiske system om nødvendigt indsamle data på månedlig basis. Dette kan øge statistikernes kvalitet og optimere deres anvendelighed, især hvad angår overvågning af sektoren for finansielle tjenester. Jeg er enig i Den Europæiske Centralbanks forslag om at ændre en række bestemmelser i Rådets forordning om Den Europæiske Centralbanks indsamling af statistisk information for at gøre indsamlingen af denne information mere effektiv. Den gældende forordning vil desuden således blive tilpasset udviklingen på de finansielle markeder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg ønsker ikke at deltage i afstemningen om Pietikäinen-betænkningen om Den Europæiske Centralbanks indsamling af statistisk information. Jeg støtter rent faktisk kun delvist den pågældende betænkning, da den efter min opfattelse indeholder en række kritiske punkter, der gør, at jeg ikke kan støtte den fuldt ud.

– Betænkning: Alexander Graf Lambsdorff (A6-0132/2009)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod Lambsdorff-betænkningen, da det ikke gøres klart, at EU-medlemsstaterne ville være bedst tjent med at styre uden om FN's Menneskerettighedsråd, hvis visse uacceptable afsnit i slutdokumentet fra revisionskonferencen i Durban fastholdes. Det skal slås fast én gang for alle, at Europa ikke skal belæres om menneskerettigheder af islamiske teokratier og andre (semi-)diktaturer.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Selv om jeg støtter de fleste punkter i hr. Lambsdorffs betænkning om Den Europæiske Unions prioriteringer for FN's Generalforsamlings 64. samling, har jeg et problem med hans forslag om et enkelt EU-sæde i FN's sikkerhedsråd. Jeg støtter en reform af FN's Sikkerhedsråd i lyset af de nye globale politiske realiteter – Japan, Tyskland, Indien og Brasilien kunne således være oplagte medlemskandidater, og det ville være uheldigt at udelukke afrikanske lande. En beslutning om støtte eller ej til et enkelt EU-sæde bør imidlertid træffes ved udløbet af en forhandling – selv om den er logisk – og ikke ved starten. På denne baggrund mente jeg, at det var passende at undlade at deltage i afstemningen om denne betænkning.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg undlod at deltage i afstemningen om denne betænkning, da jeg mener, at en evaluering og reform af FN er tvingende nødvendig. Det giver ikke ret meget mening at overveje et EU-sæde i Sikkerhedsrådet, hvis der kan sættes spørgsmålstejn ved repræsentationssystemet som helhed.

Hvorledes er Asien således repræsenteret i Sikkerhedsrådet? Dette kontinent er i øjeblikket kun repræsenteret af Kina, et udemokratisk land med en skrækkelig situation på menneskerettighedsområdet. Hvorfor stilles der ikke krav om et sæde til Indien, hvis befolkningstal med hastige skridt nærmer sig befolkningstallet i Kina, og hvis politiske, økonomiske og strategiske magt har stor regional og global betydning?

Inden vi begynder at fokusere på EU's indflydelse i FN, skal vi overveje, hvordan det nuværende FN-system kan forbedres. Det ville være et stort skridt i den rigtige retning, hvis verdens største demokratier blev behørigt repræsenteret i Sikkerhedsrådet.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Princippet om "én stat, én stemme" er et af de grundlæggende principper for samarbejdet i FN, og det bør det fortsat være. Vi mener derfor, at det er meget uheldigt, at EU sætter sig som langsigtet mål at opnå et enkelt EU-sæde i FN's Sikkerhedsråd. Den svenske udenrigspolitik er naturligvis ikke den samme som den polske udenrigspolitik, der afviger fra den græske udenrigspolitik. Lande med de samme holdninger kan derimod tale med én stemme, hvis de ønsker det.

Betænkningen indeholder imidlertid en lang række positive elementer, navnlig opfordringerne til at respektere menneskerettighederne og den humanitære folkeret. Vi mener, at disse punkter er så vigtige, at vi har valgt at støtte betænkningen, selv om den er mangelfuld på andre områder.

Richard Howitt (PSE), skriftlig. – (EN) Labour-Partiets medlemmer af Europa-Parlamentet støtter arbejdet i FN's Sikkerhedsråd og Sikkerhedsrådets positive bidrag til et fredeligt og positivt internationalt samarbejde. Med hensyn til denne beslutning bifalder vi navnlig, at der fokuseres på øget positivt samarbejde om menneskerettigheder, en positiv FN-reform, ikkespredning af kernevåben og opfyldelse af årtusindudviklingsmålene.

Vi deltog ikke i afstemningen om denne betænkning, idet vi ikke kunne støtte kravet i betænkningen om et enkelt EU-sæde i FN's sikkerhedsråd. Der gives ikke mulighed for et regionalt sæde i FN-pagten. EU er ikke medlem af FN, og i henhold til FN-pagten er det udelukkende stater, der kan være medlemmer af FN.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Lambsdorff-betænkningen er et vigtigt bidrag til EU's inddragelse i FN's aktiviteter og reform. Jeg støtter gerne betænkningen.

Henstillingerne i denne betænkning bekræfter, at de fleste EU-medlemsstater til stadighed er optaget af de vigtigste globale politiske spørgsmål, samtidig med at der ganske overbevisende lægges vægt på de spørgsmål, som har interesse for Rumænien og PPE-DE-Gruppen.

Som følge af EU's grundlæggende værdier har vi f.eks. pligt til at lægge særlig vægt på princippet om beskyttelsesansvar. Mit parti og de øvrige medlemmer af PPE-DE-Gruppen anser menneskerettigheder som en af hjørnestenene i vores udenrigspolitiske aktiviteter og som et centralt redskab til at give udtryk for vores holdninger globalt. Jeg glæder mig over, at disse henstillinger i vidt omfang berører disse spørgsmål. For at styrke de fremskridt, der er sket på disse områder, skal vi også fremme menneskers sikkerhed, ikke kun ud fra en økonomisk og social synsvinkel, men også den "hårde" sikkerhed.

Sidst, men ikke mindst, er det vigtigt for alle os, der ønsker en sikker, virkningsfuld multilateral mekanisme, der fremmer disse værdier, at denne organisation fungerer tilfredsstillende.

Hr. Lambsdorffs betænkning og henstillinger er et fremskridt, idet der lægges vægt på disse spørgsmål og andre spørgsmål af interesse for borgerne i EU, og jeg stemte således for betænkningen.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Alexander Graf Lambsdorffs betænkning med forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om Den Europæiske Unions prioriteringer for FN's Generalforsamlings 64. samling. EU skal tale med én stemme for at påvirke de afgørelser og tilsagn, der vil blive truffet og afgivet i september 2009 på FN's Generalforsamling.

Som medlem af Udviklingsudvalget vil jeg gerne understrege betydningen af fremskridt med hensyn til opfyldelsen af årtusindudviklingsmålene. EU skal påtage sig en ledende rolle i FN for at sikre, at vi kan overholde vores løfter til udviklingslandene, der rent faktisk er hårdest ramt af den nuværende økonomiske krise, idet vores indsats desværre ikke står mål med vores løfter i øjeblikket.

Krisen har uden tvivl berørt næsten alle lande, men navnlig i vanskelige tider som nu skal alle de udviklede lande gøre en fælles indsats og sætte sig ud over snævre nationale interesser, da millioner af menneskers liv i bogstavelig forstand afhænger af vores indsats og vores adfærd fremover.

Det kunne få katastrofale følger at ignorere problemerne nu, og det ville måske ikke være muligt at løse dem på et senere tidspunkt.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jeg ønskede at stemme for denne betænkning om Den Europæiske Unions prioriteringer for FN's Generalforsamlings 64. samling. Desværre er udtrykket "seksuelle og

reproduktive rettigheder" blevet føjet til prioriteringslisten af mine kolleger, og jeg kan ikke og vil aldrig bifalde drabet på mine medmennesker, i dette tilfælde ufødte babyer.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Selv om jeg støtter bestræbelserne på at sikre en samordning af de vestlige demokratiers holdninger i FN og længe har været fortalende for en institutionel reform af FN's strukturer, kan jeg ikke acceptere, at EU skal handle på vores vegne. De enkelte medlemsstater i FN, og da slet ikke medlemmerne af Sikkerhedsrådet, bør ikke under nogen omstændigheder give EU lov til at tilrane sig deres ret til at give udtryk for deres egne holdninger. Jeg forkaster målet om "et EU-sæde i Sikkerhedsrådet". Jeg undlod således at deltage i afstemningen om betænkningen af principielle årsager. Dette betyder på ingen måde, at jeg er imod FN-initiativer som f.eks. årtusindudviklingsmålene eller princippet om beskyttelsesansvar.

– Betænkning: Maria Martens (A6-0079/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Ulovlig indvandring er en af EU's vanskeligste udfordringer. Jeg har altid ment, at der kun kan foreslås løsninger, hvis begge parter opfatter hinanden som partnere. EU og de nordafrikanske lande (Maghreb) skal samarbejde og fokusere på de migranter, der krydser Middelhavet, og deres situation. Malta har siden 1970'erne til stadighed argumenteret for en sådan tilgang, men på daværende tidspunkt havde de fleste europæiske ledere ikke det nødvendige fremsyn. I dag, hvor vi er vidne til en udvandring af bibelske dimensioner, er situationens alvor pludselig gået op for EU.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Martens-betænkningen.

Den fælles strategi, der blev vedtaget i 2007, sigtede mod at benytte en mere bilateral tilgang, hvor de to parter kunne mødes på et mere ligeværdigt grundlag, og jeg er således enig i vigtigheden af en sådan strategi. Den fælles strategi sigter mod at lade dialogen og samarbejdet række ud over temaer som "udvikling", "Afrika" og "institutioner" gennem et større samarbejde mellem EU og Afrika inden for internationale organer og i multilaterale forhandlinger om spørgsmål såsom menneskerettigheder og klimaændringer.

Jeg er enig i, at EU og Afrika bør arbejde hen imod at gøre internationale institutioner såsom Verdensbanken, Den Internationale Valutafond og Verdenshandelsorganisationen mere demokratiske og repræsentative og således sikre, at Afrika endelig kan opnå den indflydelse, der svarer til kontinentets størrelse.

I betænkningen peges der på fire områder, hvor det er særlig vigtigt at opnå effektive resultater, for at den fælles strategi kan lykkes: fred og sikkerhed, regeringsførelse i bredeste forstand, handelsanliggender, regionale økonomiske fællesskaber og kapitalflugt samt centrale udviklingsspørgsmål såsom sundhed og uddannelse.

Jeg støtter også kravet om et særligt finansielt instrument til gennemførelse af den fælles strategi, hvor alle eksisterende finansieringskilder centraliseres på en klar, forudsigelig og programmerbar måde.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod Martens-betænkningen, selv om den indeholder mange sunde og acceptable elementer og er forholdsvis upartisk. Det er imidlertid beklageligt, at der i en betænkning om partnerskabet mellem EU og Afrika ikke henvises til problemet med ulovlig indvandring, et meget presserende problem for EU og Afrika, der fører til hjerneflugt fra Afrika og skaber mange sociale problemer i Europa. Det er desuden naivt, når det i betænkningen understreges, at EU's nye ordning med det blå kort ikke må tiltrække afrikanere fra sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft i Afrika. Der er ingen konkrete løsningsforslag til imødegåelse af dette problem i betænkningen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Martens-betænkningen "Et år efter Lissabon: Udviklingen i partnerskabet mellem Afrika og EU", da det på ny understreges, at forbindelserne mellem EU og Afrika skal styrkes, navnlig i lyset af den nuværende globale økonomiske ustabilitet.

Jeg vil gerne understrege, at afholdelsen af EU-Afrika-topmødet i Lissabon i 2007 navnlig kan tilskrives det portugisiske formandskab og Rådet for Den Europæiske Union. Der er imidlertid stadig lang vej igen, før vi har udviklet den fælles strategi, der blev skitseret på dette møde, navnlig på områderne fred, sikkerhed, regeringsførelse, menneskerettigheder, regional integration, sundhed og uddannelse.

EU skal oprette et særligt finansielt instrument til gennemførelse af den fælles strategi og inddrage civilsamfundet på en meningsfuld måde.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Ordføreren tegner et retvisende billede af Afrikas mange udfordringer. Hun har uden tvivl også ret i, at internationale bestræbelser og internationalt samarbejde spiller en stor rolle i bekæmpelsen af fattigdom, den manglende sundhedspleje og følgerne af den globale økonomiske afmatning.

Ordføreren argumenterer imidlertid kraftigt for, at Europa-Parlamentet skal spille en større rolle i forbindelserne mellem Afrika og EU. Det foreslås f.eks., at formanden for Europa-Parlamentet skal have lov til at deltage i møderne mellem repræsentanter for afrikanske regeringer og Kommissionen og/eller Rådet, uden at dette begrundes objektivt. Ordføreren ønsker ligeledes, at Europa-Parlamentet får større ansvar for Den Europæiske Udviklingsfonds struktur og funktion. Vi mener, at en sådan udvikling ville være yderst uheldig. Vi har derfor stemt imod betænkningen som helhed.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, hvori der fokuseres på effektiviteten af partnerskabet mellem EU og Afrika. Det understreges i betænkningen, at der er afsat meget få ressourcer til gennemførelsen af den fælles strategi, og der opfordres til oprettelse af et særligt finansielt instrument til gennemførelse af den fælles strategi, hvor alle eksisterende finansieringskilder centraliseres på en klar, forudsigelig og programmerbar måde

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod Martens-betænkningen om partnerskabet mellem Afrika og EU.

Jeg er rent faktisk uenig i den anlagte tilgang, der ofte viser sig at være uegnet til opfyldelse af de afrikanske landes behov, herunder institutionernes og den private sektors behov. De afrikanske lande skal i denne forbindelse også gøre en større indsats for at sikre, at et bredt spektrum af civilsamfundsaktører inddrages reelt i gennemførelsen af partnerskabsaftalerne.

Den partnerskabsstrategi, der er blevet gennemført indtil videre, har kun skabt beskedne resultater, der langt fra lever op til forventningerne og de fastlagte mål. Idet den første handlingsplan udløber i 2010, tror jeg ikke, at det vil være muligt at opfylde disse mål. Jeg er som sagt således imod betænkningen.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) God regeringsførelse er af afgørende betydning for den økonomiske udvikling og velstand i Afrika og bør have førsteprioritet. Det er en skam, at dette spørgsmål ikke skænkes synderlig opmærksomhed i betænkningen, hvor dette spørgsmål behandles i vendinger, der er udtryk for en overdreven hensyntagen til afrikanske regimer. Det nævnes ikke, at de fleste afrikanske regeringer stiltiende og åbent har støttet Mugaberegimet i Zimbabwe, der har påført befolkningen i Zimbabwe store lidelser. Og vi bør ikke forsøge at påtvinge et andet kontinent en skabelon for EU's institutionelle struktur uden at overveje, om en sådan struktur kan bruges i EU, endsige i Afrika.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Det er stadig bemærkelsesværdigt, at vi i denne institution klynger os til illusionen om Lissabontraktaten, hvad der end sker. Ved nærmere eftertanke er det rent faktisk ikke så bemærkelsesværdigt, da det er en perfekt illustration af, hvordan EU-bureaukraterne ser på lovlighed, oppositionens rettigheder og respekten for vælgeres frie valg.

Lissabontraktaten har trods alt i juridisk henseende været død siden folkeafstemningen i Irland. Hvorfor kan vi ikke blot respektere dette?

Dybest set spørger jeg mig selv, om det rent faktisk er nødvendigt at investere yderligere 55 mio. EUR nu til støtte for institutionerne i Den Afrikanske Union. I disse institutioner rejses der næsten aldrig kritik af de blodige diktaturer, der sidder på magten i en række afrikanske lande. Jeg spørger også mig selv, hvorledes den helt velbegrundede henvisning til, at det blå kort skaber frygt for yderligere hjerneflugt til Europa, er i overensstemmelse med de holdninger, der er blevet vedtaget i anden sammenhæng. Der henvises desuden end ikke til problemet med ulovlig indvandring i denne betænkning. Det ville måske være mere hensigtsmæssigt at investere de 55 mio. EUR på dette område.

– Betænkning: Alain Hutchinson (A6-0085/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Hutchinson-betænkningen, og jeg støtter fuldt ud opfordringen til Kommissionen om fortsat at knytte sin støtte på sundheds- og uddannelsesområdet, navnlig grundlæggende sundhed og grundskoleuddannelse, til de resultater, der er opnået på disse områder, og om at gøre budgetstøtten mere forudsigelig ved at indføre kontrakter om millenniumudviklingsmål.

Jeg er også enig i, at det er vigtigt at udvide disse kontraktens principper til et større antal lande, idet det væsentligste sigte med kontrakten om millenniumudviklingsmål er at bidrage til at forbedre bistandseffektiviteten og fremskynde opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene for de lande, der har størst behov herfor.

Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at Kommissionen gør det til en betingelse for ydelse af budgetstøtte, at der er opnået resultater med hensyn til god forvaltning og gennemsigtighed, men også at

menneskerettighederne overholdes, særlig for de fattigste og mest marginaliserede grupper, f.eks. handicappede, minoriteter og kvinder og børn, ligesom det bør påses, at budgetstøtten ikke anvendes til andre sektorer end dem, der er fastlagt i kontrakten om millenniumudviklingsmål.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning om indgåelse af kontrakter om millenniumudviklingsmål mellem EU og en række lande. Jeg støtter den finansielle gennemsigtighed, der anbefales i betænkningen, og den stabilitet, som kontraktstøtten vil give partnerlandene, der således nemmere vil kunne planlægge deres budgetter i forvejen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg ønsker ikke at deltage i afstemningen om Hutchinson-betænkningen om kontrakter om millenniumudviklingsmål. Jeg er rent faktisk kun enig i nogle af punkterne, og jeg kan således ikke støtte den pågældende tekst som helhed.

Kathy Sinnott (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) EU skal bakke fuldt ud op om millenniumudviklingsmålene, men jeg stemte imod betænkningen om kontrakter om millenniumudviklingsmål, da mine kolleger endnu engang har argumenteret for seksuelle og reproduktive rettigheder i betænkningen. Det er et vigtigt millenniumudviklingsmål at give børn en chance i livet.

– Betænkning: Maria Badia i Cutchet (A6-0093/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – (SV) Socialdemokraterne mener, at det er vigtigt at fremme både kunst og kultur i EU. Vi ønsker derfor en øget udveksling af erfaringer og samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område. Det er navnlig vigtigt, hvis vi skal gøre det nemmere for kunststuderende at studere i en anden medlemsstat.

Vi mener imidlertid ikke, at indholdet af medlemsstaternes kunstuddannelsestilbud bør fastlægges på EU-plan. Medlemsstaterne bør selv træffe sådanne afgørelser. Vi har derfor valgt at stemme imod betænkningen.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for betænkningen.

"Alle børn er født kunstnere. Vanskeligheden ligger i at forblive kunstnere, når vi bliver voksne". Pablo Picasso beskrev problemerne med kunstuddannelse med disse ord. Selv om kunstuddannelse er et obligatorisk fag i mange uddannelsessystemer i dag, er der store forskelle mellem undervisningsmodellerne i de forskellige medlemsstater.

Udviklingen af nye informations- og kommunikationsteknologier har fremmet en videnbaseret økonomi, hvori den intellektuelle kapacitet og kreativiteten optager en vigtig plads. I denne forbindelse er kulturundervisning blevet en vigtig faktor for at bevare identiteten og fremme forståelsen mellem kulturer og religioner.

Undervisning i kunst giver landene et middel til at udvikle de nødvendige menneskelige ressourcer til at udforske rigdommen i deres kulturarv. Dertil kommer det voksende krav om konkurrencedygtighed på en lang række områder, hvilket forklarer, hvorfor man i mange uddannelsessystemer i dag prioriterer at fremme udviklingen af kreativiteten via uddannelsesprogrammer, der er udviklet på grundlag af passende pædagogiske metoder, som har en stor indflydelse på de studerendes efterfølgende integration på arbejdsmarkedet.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Betænkningen om samordning af kunstneriske studier på europæisk plan er vigtig.

Kunstneriske aktiviteter indebærer en beherskelse af en lang række kompetencer, viden og materialer, som gennem længere tid har været tæt knyttet til uddannelsesmæssige og teknologiske fremskridt. Kunstnere har igennem historien benyttet sig af tidens mest avancerede teknologier, og mange æstetiske teorier har været påvirket af videnskabelige overvejelser. Samtidig har praktiske erfaringer og bestemte kunstneriske discipliner også påvirket den tekniske udvikling og således bidraget til den menneskelige viden og den globale udvikling. Selv om den kunstneriske skabelsesproces ikke udelukkende kan reduceres til anvendelsen af videnskabelig eller teknologisk kunnen, kan teknologier være nyttige for kunsten, selv om de ikke er blevet udviklet til dette formål. På samme måde kan kunst fremme forskningen og teknologiske fremskridt, også på andre områder end det kunstneriske. Kunstundervisningen medvirker med andre ord til at skabe tættere og mere frugtbare forbindelser mellem undervisning, kultur, it og kunst i det 21. århundrede.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, da jeg er enig i, at der er behov for at skabe en balance mellem teoretiske studier og praktisk indføring i alle områder, herunder kunstneriske studier.

Det understreges i fru Badia i Cutchets betænkning, at der som led i undervisningen i kunsthistorie også skal arrangeres møder med kunstnere og besøg på kulturinstitutioner for at vække de studerendes nysgerrighed og anspore dem til refleksion. Jeg håber, at de europæiske regeringer og Kommissionen vil følge henstillingerne i denne betænkning, og at der meget snart vil ske forbedringer.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I den initiativbetænkning, som der er blevet redegjort for i dag, og som har min fulde opbakning, understreges det, at undervisning i kunst og kultur, herunder undervisning i visuelle billeder, er et grundlæggende element i uddannelsessystemet. Denne undervisning medvirker rent faktisk til at frigøre den enkelte og sikre en mere demokratisk adgang til kultur. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet opfordres medlemsstaterne således i beslutningen til at fremme lærernes og de studerendes mobilitet, til at anerkende kvalifikationer på europæisk plan og til at samarbejde om undervisning i kunst og kultur.

Det understreges ligeledes, at uddannelsen af lærere og andre aktører (kunstnere og andre fagfolk) skal styrkes for at tilføre al undervisning et kunstnerisk og kulturelt element og sikre en høj undervisningsstandard. Det understreges ligeledes helt berettiget i betænkningen, at det er nødvendigt at gøre brug af nye kommunikations- og informationsteknologier for at sikre en moderne undervisning af høj kvalitet, der lever op til de unges forventninger. Der henvises i denne forbindelse til Europeana, det europæiske digitale bibliotek, der kan skabe reel merværdi på dette område.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Hvad blander Parlamentet sig i nu? Det fremgår f.eks. af punkt 1 i denne betænkning, at kunstundervisning for at fremme en demokratisering af adgangen til kultur skal være en obligatorisk del af undervisningsplanen på alle klassetrin. Sikke noget sludder og hvilken geskæftighed! Medlemsstaterne skal selv afgøre, hvorledes de ønsker at udfylde deres læseplaner. Det har de gjort uden problemer i de sidste hundrede år, og det vil de også fortsat kunne gøre i de næste hundrede år uden denne nedladende behandling fra EU's eller Europa-Parlamentets side.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Junilisten mener, at kulturelle anliggender bør henhøre under medlemsstaternes politiske kompetence. Denne betænkning indgår ikke i lovgivningsproceduren og er blot udtryk for den holdning, der indtages af det føderalistiske flertal i Europa-Parlamentet, som mener, at EU bør øge sin indflydelse på kulturområdet.

Vi har derfor stemt imod betænkningen som helhed.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Det er korrekt, at der undervises i kunst i skoler i hele Europa. Det er også korrekt, at Europa, dvs. samfundet, og informations- og kommunikationsteknologien udvikler sig hurtigt. Europa befinder sig desuden i en integrationsproces, og uddannelse i kultur kan fremme denne proces på samme måde som f.eks. det indre marked.

Dette kan ske gennem kunstnerisk uddannelse på alle undervisningstrin og ved at uddybe den teoretiske og praktiske viden om Europas mangfoldighed og mange kulturer. Dette videngrundlag er meget stort og i stadig udvikling. Idet undervisningen i kunstneriske fag er forskellig i de enkelte lande, er det f.eks. ikke muligt at anerkende undervisningen af en kunstner, hvis viden og potentiale vil blive anerkendt og brugt i en anden medlemsstat.

Dette er et spørgsmål om koordinering af politikker, og Badia i Cutchet-betænkningen indeholder et interessant løsningsforslag, den åbne koordinationsmetode, eller i praksis gensidig udveksling af viden og bedste praksis mellem medlemsstaterne. Denne metode er således næsten helt i hænderne på medlemsstaterne.

Denne tilgang er fleksibel og gør det muligt at koordinere komplekse spørgsmål og reagere hurtigt på aktuelle udfordringer. Kunstuddannelse er et kompliceret område. Der skal være en særlig interaktion mellem læreren og den enkelte studerende for at fremme kreativiteten, der skal undervises i europæisk kultur, der er i stadig udvikling, og i kreative redskaber, og det skal sikres, at der ikke skabes karrieremæssige hindringer. En rationel og konstruktiv drøftelse af kunstuddannelsen er en investering i fremtiden og i Europas identitet, et Europa forenet i mangfoldighed.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg glæder mig over fru Badia i Cutchets betænkning om kunstneriske studier i Den Europæiske Union.

I disse år, hvor vores samfund blive stadig mere heterogene, er kultur efter min opfattelse af grundlæggende betydning som et middel til at bevare identiteten og samtidig forbedre sameksistensen mellem forskellige befolkninger og kulturer.

Jeg er enig i, at kunst er et udtryk for kultur, og at kunst bidrager til at udvikle et lands kulturelle rigdom samt samfundet generelt. Kunstnerisk aktivitet kan desuden fremme den teknologiske forskning og udvikling og på samme måde blive påvirket heraf.

I lyset af de kunstneriske fags betydning går jeg ind for europæisk samordning af uddannelsesinstitutionernes undervisning.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – (SV) Det er bl.a. vigtigt, at kunstnere har mulighed for at bevæge sig frit, at fremme faciliteterne for ikkekommerciel kunst og at videreudvikle europæiske digitale biblioteker for at bevare vores kunstneriske arv. Jeg fortolker punkt 9 vedrørende kunstuddannelsernes art og varighed som et ønske om også at integrere kunstneriske studier i Bolognaprocessen, og jeg kan stemme for betænkningen under denne forudsætning.

– Betænkning: Gyula Hegyi (A6-0107/2009)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod denne betænkning, idet teksten er frygtelig hyklerisk. EU nægter at tage hensyn til folkeafstemningerne i Frankrig og Nederlandene om den europæiske forfatning og i Irland om Lissabontraktaten, og denne kendsgerning beklages ikke i betænkningen. Tværtimod påpeges det i betænkningens punkt 5 i yderst nedladende og fornærmende vendinger, at kvindernes nej skyldtes EU's manglende engagement.

Henvisningerne til Kommissionens såkaldte "Plan D" er også malplacerede, idet "plan D" i de fleste medlemsstater blot var en dialog mellem ligesindede, der helt klart ikke havde nogen interesse i at tage hensyn til kritiske røster. Ordføreren burde have kritiseret krænkelser af denne art i stedet for stiltiende at have accepteret dem.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod denne føderalistiske og arrogante betænkning med stor overbevisning. Det understreges i betragtning B, at de mennesker, der stemte imod den europæiske forfatning, har en utilstrækkelig forståelse af Europa. Hvilken arrogance! Det er helt klart forkert. Det er netop de borgere, der kun alt for godt forstår, at EU forsøger at underminere medlemsstaternes sidste rester af suverænitet, der stemte imod den europæiske forfatning. Hvor arrogant at hævde, at integration kun vækker gehør blandt veluddannede samfundsgrupper. Ordføreren udtrykker sig imidlertid klart. De borgere, som har de "forkerte" holdninger, skal kriminaliseres eller betragtes som idioter. Så kan vi tale om en aktiv dialog med borgerne.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg støttede Hegyi-betænkningen om aktiv dialog med borgerne om EU. En sådan dialog er af afgørende betydning, og i denne betænkning lægges der stor vægt på betydningen af lokale tiltag. Det er rent faktisk ved at træffe reelle tiltag tættere på borgerne, ved ganske enkelt at tale til dem om EU, at de kan få et klarere billede af de fordele, som EU giver borgerne i hverdagen.

Det vil være af afgørende betydning at fremme denne dialog i optakten til valget i juni, navnlig i landdistrikterne og blandt de mest euroskeptiske grupper som f.eks. de unge og kvinder. I den nylige interinstitutionelle politiske erklæring undertegnet af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, "Partnerskab om formidling af EU", gives der udtryk for samme holdning. Vi kan glæde os over den betydning, som institutionerne tillægger denne dialog, og den indsats, de agter at gøre for at sikre, at borgerne føler, at de er inddraget i EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte imod denne betænkning, da vi føler, at det stadige pres for at afslutte ratificeringen af Lissabontraktaten på trods af den irske folkeafstemning er uacceptabelt. For det første burde man, hvis den gældende traktat skal overholdes, og hvis den irske befolknings suveræne afgørelse skal respekteres, have skrinlagt udkastet til Lissabontraktaten. I denne betænkning argumenteres der på ny for en antidemokratisk holdning. Det er for den sags skyld uacceptabelt, at Europa-Parlamentet taler om at øge "EU's gennemsigtighed og borgernes inddragelse i beslutningstagningen", idet et flertal forkastede afholdelsen af folkeafstemninger i deres egne lande om Lissabontraktaten, netop fordi de var bange for flertallets holdning i deres lande.

Det er også beklageligt, at de ignorerer alle de borgere, der har en anden holdning, idet de er skuffet over en kapitalistisk integration, der forværrer ulighederne og øger fattigdommen og arbejdsløsheden stik imod deres løfter.

Selv de få positive forslag i betænkningen indgår efter vores opfattelse i en sammenhæng, der har til formål at føre den offentlige mening og borgerne bag lyset gennem propagandakampagner og ikke at sikre demokratisk deltagelse og skabe politiske forandringer, der lever op til borgernes og arbejdstagernes rimelige forventninger.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) De er virkelig uforbederlig. De mener, at hvis de europæiske borgere er stadig mere skeptiske over for EU, skyldes dette manglende uddannelse, uvidenhed eller endog dumhed.

Jeg mener, at det forholder sig stik modsat. Nogle nyder godt af åbningen af grænserne for alle bevægelser af personer, varer, kapital osv., og det store flertal lider under følgerne i form af arbejdsløshed, jobusikkerhed, reduceret købekraft, usikkerhed, tab af identitet, og de ved, hvem der har skylden.

EU er et teknokrati, der styres af en håndfuld ukontrollerede og ukontrollerbare oligarker, nemlig de 27 kommissærer og de få medlemmer af Den Europæiske Centralbanks direktion. Det er et teknokrati, der lytter til de tusindvis af lobbyer, der øver indflydelse, men som fuldstændig ignorerer det nej, som vælgerne giver udtryk for, når vi nedlader os til at konsultere dem i en folkeafstemning. Et system, hvis politik har banet vej for og forværret den nuværende finansielle, økonomiske og sociale krise, og som underminerer nationale beskyttelses- eller nødforanstaltninger.

Jeg håber således også, at de europæiske borgere vil møde talstærkt frem ved stemmeurnerne i juni, og at de vil bruge denne afstemning som en folkeafstemning og sige nej til Dem.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Denne betænkning indgår ikke i lovgivningsproceduren og er blot udtryk for den holdning, der indtages af det føderalistiske flertal i Europa-Parlamentet. Der argumenteres for afslutningen af ratificeringen af Lissabontraktaten.

Vi mener imidlertid, at Lissabontraktaten er blevet forkastet to gange, senest da den irske befolkning stemte imod traktaten i 2008, men også tidligere, da vælgerne i Frankrig og Nederlandene stemte imod et stort set identisk forslag i 2005. Hvornår vil det føderalistiske flertal i Europa-Parlamentet erkende, at vælgerne ikke støtter ønsket om at skabe et Europas Forenede Stater?

Det anføres endda i betragtning B i betænkningen, at "mennesker med en utilstrækkelig forståelse af EU's politikker eller af traktaterne er mere tilbøjelige til at være imod dem" Dette viser føderalisternes overlegne og arrogante holdning over for og manglende forståelse af vælgere med andre politiske holdninger end de holdninger, der er fremherskende i Europa-Parlamentet, der støtter centralismen.

Vi stemte derfor imod denne betænkning.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kommunikationen med og oplysningen af borgerne skal ikke længere blot være et ineffektivt forslag. Civilsamfundet skal inddrages i områder såsom god forvaltning og demokratisering, menneskerettigheder, udvikling og bekæmpelse af social udstødelse, miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling.

I lyset af den globale finanskrisen og den stadig stigende gældsætning blandt forbrugerne, indebærer en aktiv dialog med borgerne i EU, at EU-institutionerne og civilsamfundet skal gøre en indsats for at øge forbrugernes finansielle forståelse, især hvad angår deres rettigheder og forpligtelser og bedste praksis i forbindelse med opsparing og lån.

Medlemsstaterne bør desuden forstærke de økonomiske og menneskelige ressourcer, der tildeles Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre, med henblik på at øge kendskabet til og sikre anvendelsen af forbrugerrettighederne i EU.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den nylige kampagne med henblik på at gøre energisparepærer obligatoriske, der navnlig vil være til gavn for producenterne, understreger kløften mellem EU og borgerne. Hvordan kan EU's borgere føle, at de har et tilhørsforhold til et EU, der afholder folkeafstemninger om det samme spørgsmål – i det omfang de overhovedet afholdes – indtil det rigtige resultat opnås? Hvordan kan østrigske borgere f.eks. identificere sig med et EU, der har betydet, at de er ved at bukke under for en meget voldsom transittrafik, som har pålagt dem sanktioner for afholdelse af demokratiske valg og tvunget dem til at opgive deres neutralitet og afskaffe bankhemmeligheden?

EU blev skabt af økonomiske grunde, og det er fortsat tydeligt. EU er ikke skabt af borgerne, men af EU's establishment, der har fjernet sig fra virkeligheden, og som holder fast ved mantraet om liberalisering og fri kapitalbevægelighed. Hvis vi ikke ændrer vores tankegang, og hvis vi ikke fremover sikrer gennemsigthed

og demokrati, kan vi vedtage den ene hensigtserklæring efter den anden, men borgerne vil fortsat være fremmedgjorte i forhold til EU, og deres frustration vil fortsat vokse. Jeg har derfor undladt at deltage i afstemningen om denne betænkning.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), *skriftlig*. – (PL) Dialog med borgerne er et vigtigt og komplekst spørgsmål, som de siddende regeringer imidlertid skal have godt styr på. Det er dybest set deres arbejde at føre en dialog, der udmunder i et kompromis. I denne forbindelse er grundlaget for denne betænkning tilsyneladende til en vis grad selvmodsigende. Vi opfordres til at afslutte ratificeringen af Lissabontraktaten hurtigst muligt, da det er en vigtig forudsætning for dialogen om Europa. Det hævdes i betænkningen, at traktaten vil øge gennemsigtigheden og borgernes inddragelse i beslutningstagningen. Man kan få det indtryk, at de borgere, der ikke bryder sig om traktaten, vil blive ignoreret, og at deres stemme således ikke vil blive hørt. Det er derfor vanskeligt at tale om dialog og kompromis.

Idéen om opbygningen af et "fælles europæisk videngrundlag" gennem undervisning i EU's og den europæiske integrations historie er også kontroversiel. Dette skal sikres via et program, der fastlægges på fællesskabsplan, vedtages på frivillig basis af medlemsstaterne og finansieres via fællesskabsbudgettet. Der er kort sagt tale om et historisk kompromis, der vil tjene som redskab for opbygningen af fælles europæiske værdier. Det er efter min opfattelse ikke nødvendigt at gå så langt – et historisk kompromis er om ikke andet et vagt begreb, og spørgsmålet er, om vi har brug for et sådant kompromis overhovedet. Det vil desuden vække modstand at bruge historien som et middel, selv om hensigten er reel. Nøglen til en effektiv dialog ligger i nutiden, hvor der er rigeligt med problemer at tage fat på. Vi bliver nødt til at tale sammen! Jeg siger med andre ord ja til dialog og nej til betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg afholder mig fra at stemme om hr. Hegyis betænkning om aktiv dialog med borgerne om EU.

Selvom jeg til dels kan tilslutte mig teksten, er jeg uenig i flere punkter, som jeg finder vigtige. Derfor kan jeg ikke stemme for hele betænkningen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) Der er i høj grad behov for en debat om dialogen mellem EU og borgerne. Hvordan europæiske borgere betragter EU, og deres forståelse af, hvordan Fællesskabet fungerer, er et nøglespørgsmål. Folk accepterer det, de ved, men alt det, der ligger ud over deres horisont, vækker bekymring. Eksemplerne med den irske folkeafstemning og de foregående afstemninger i Frankrig og Holland viser, at vi ikke kan tilsidesætte borgernes synspunkter. Beslutninger bør ikke træffes bag lukkede døre, mens samfundets holdninger ignoreres. Nihil novi: intet nyt uden almindelig enighed.

Vi er nødt til at række ud til de fattigere og mindre uddannede borgere. Det, der er brug for, er at kommunikere klart og kortfattet til offentligheden, hvad vores handlinger er baseret på, hvad vi ønsker at opnå, og især de deraf følgende fordele for borgerne. Ægte integration er ikke mulig, hvis vores vælgere ikke fuldt ud accepterer EU's handlinger.

Undersøgelser har vist, at kun lidt over 50 % af EU's borgere er tilfredse med deres lands medlemskab af Fællesskabet. Tallet varierer naturligvis fra land til land. Det ville være en kæmpe succes, hvis tallet nåede op på 80 %.

Forpligtelsen til at bringe EU tættere på borgerne ligger ikke kun hos EU's institutioner samlet set, men efter min mening også hos os, medlemmerne af Parlamentet. Hvert år organiserer jeg hundredvis af møder med unge mennesker, landmænd og forretningsfolk. Lad os lære vores borgere at udnytte de fordele, EU giver dem. Valgene i juni vil blive den første test af, hvor effektive vi har været.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Hegyi-betænkningen om at fremme dialogen med EU's borgere bygger på den antagelse, at folks skeptiske holdning til EU skyldes, at de ikke har tilstrækkelig viden. I betænkningen foreslås der forskellige tiltag såsom uddannelse, Euronews og oprettelsen af et museum for EU's historie. Eftersom disse handlinger ligner propaganda langt mere end dialog, er jeg imod dem. I en ægte dialog betragtes borgernes holdninger som værdifulde.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Hegyi-betænkningen om at fremme dialogen med EU's borgere bygger på den antagelse, at folks skeptiske holdning til EU skyldes, at de ikke har tilstrækkelig viden. I betænkningen foreslås der forskellige tiltag såsom uddannelse, Euronews og oprettelsen af et museum for EU's historie. Eftersom disse handlinger ligner propaganda langt mere end dialog, er jeg imod dem. I en ægte dialog betragtes borgernes holdninger som værdifulde.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ifølge ordføreren er den aktive dialog med Europas borgere ikke særlig godt udviklet. Det har han desværre ret i. Information om EU når tit kun ud til de veluddannede og velhavende indbyggere, hvilket afføder skepsis og antipati hos andre borgere i Europas lande. Af denne årsag er europæisk uddannelse af EU's indbyggere et væsentligt element i EU's videre udvikling.

Ordføreren forsøger at finde måder, hvorpå man kan nå et bredere publikum, hvilket vil gøre det muligt at udvide indbyggernes viden om EU. Han baserer sin tilgang på følgende pragmatiske og meget populære metoder for at nå ud til det bredest mulige publikum: indføring af et års undervisning om EU efter 1945 i skolerne, oprettelse af en informationskanal på tv i stil med det amerikanske CNN og hjemmesider, der er udformet på en måde, som gør dem tilgængelige for unge.

Jeg er enig i og støtter vigtigheden af en informationskampagne om EU som en måde at styrke samfundets bevidsthed på, og jeg synes også, at ordførerens idéer om, hvordan man kan gennemføre det, er vældig gode.

Betænkning af Cornillet (A6-0081/2009)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Den Blandede Parlamentariske Forsamling er blevet et vigtigt instrument for politisk dialog såvel som for konfliktforebyggelse og -løsning.

Under politiske kriser har vores "uopsættelige forhandlinger" muliggjort dybtgående, konstruktive og tabufri drøftelser af situationen i Kenya, Zimbabwe og Mauretanien.

I 2008 vedtog Den Blandede Parlamentariske Forsamling konstruktive, ofte ligefrem dristige, holdninger til de store horisontale udfordringer mellem nord og syd såsom fødevarerikkerhed, effektiviteten af statsstøtte og børnearbejde.

Hvad angår gennemførelsen af Den Europæiske Udviklingsfond, fik Den Blandede Parlamentariske Forsamling fat i strategidokumenter, som det økonomiske udvalg er begyndt at gennemgå.

Men Den Blandede Parlamentariske Forsamlings dagsorden har frem for alt været kendetegnet ved en enkelt politisk prioritet, nemlig økonomiske partnerskabsaftaler. De "regionale møder" udgør et væsentligt aktiv og ubestridelig ekstra værdi i forhold til at overvåge de økonomiske partnerskabsaftaler.

Denne ekstra værdi skal nu anerkendes og æres. Den Blandede Parlamentariske Forsamling skal spille en central rolle i forhold til den parlamentariske kontrol med forhandlinger og gennemførelse af aftaler.

Sluttelig vil jeg gerne hædre medformanden, Glenys Kinnocks, arbejde. Det er lykkedes hende at gøre Den Blandede Parlamentariske Forsamling til et unikt værktøj for dialog mellem nord og syd og en mulighed for fair, bæredygtig og gensidigt understøttende udvikling.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg er imod hr. Cornillet's betænkning om arbejdet i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU i 2008.

Faktisk mener jeg ikke, at det arbejde, der er udført under de hidtidige arbejds-sessioner, altid har været tilfredsstillende, og det i en sådan grad, at der ikke er blevet vedtaget beslutninger om visse vigtige sager.

Desuden har Forsamlingens forhandlinger i visse tilfælde ført til indgåelse af partnerskabsaftaler, der ikke har ført gode resultater med sig, hverken for EU eller for de andre parter. Derfor er jeg imod den fremlagte betænkning.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jeg har netop undladt at stemme om arbejdet i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU, selv om jeg nu ville ønske, jeg havde stemt imod. Gennem de år, hvor jeg har været medlem af Parlamentet og arbejdet her, har jeg aldrig haft så stærk en fornemmelse af, at holdningerne til AVS først og fremmest tjener som en undskyldning for dejlige rejser rundt omkring i verden og endda i alle retninger. Lad os være ærlige – hvilken forskel har de nogensinde gjort?

Måske har vi bare brug for en evaluering af hele registret af parlamentariske holdninger. De ser jo vældig fine ud. Jeg er sikker på, det er ganske behageligt at komme ud og se verden på det offentlige regning, men om alle skatteydernes penge faktisk har medført nogen fordel uden for hotel- og luftfartssektorerne, tvivler jeg stærkt på.

Betænkning af Krehl (A6-0095/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Strukturfondene er nogle af EU's vigtigste værktøjer. En af de ting, det er sværest at forstå, er, hvordan man kan få adgang til disse fonde på regionalpolitiske områder. Titlen indeholder endda ordet "hindringer", hvilket kan sammentrænges til syv punkter:

- overdrevent bureaukrati,
- for mange indviklede regler,
- visse medlemsstaters hyppige ændringer i udvælgelseskriterier og den krævede dokumentation,
- manglende gennemsigtighed i beslutningsprocesser og samfinansieringsordninger,
- forsinkede udbetalinger og besværlig, centralt styret administration i medlemsstaterne,
- utilstrækkelig decentraliseret administrativ kapacitet samt
- forskellige modeller for regional administration i medlemsstaterne, hvilket forhindrer eksistensen af komparative data og udveksling af bedste praksis.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for fru Krehls betænkning om bedste praksis på det regionalpolitiske område, fordi den indeholder en nytænkende definition af disse bedste praksisser, eksempler på succeshistorier og meget specifikke anbefalinger for alle områder af EU-intervention på dette område.

Jeg henledte især ordførerens opmærksomhed på øget adgang til byers faciliteter og transport for bevægelseshæmmede personer og på muligheden for at opnå bedre sammenhæng mellem privatliv, familieliv og arbejdsliv, især for kvinder.

Vi håber, at disse omfattende anbefalinger vil hjælpe og inspirere regionalpolitikens interessenter.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for fru Krehls betænkning, fordi den fremhæver bedste praksis på flere forskellige områder, herunder miljø og bæredygtig energi. Det er tilfældet med vandkraftværket Socorridos i den selvstyrende region Madeira, der er anerkendt i henhold til RegioStars-initiativet.

Fru Krehls betænkning anerkender også de væsentlige hindringer for forberedelse af sådanne projekter, herunder

- indviklede regler,
- samfinansieringsreglernes manglende gennemsækelighed,
- begrænset lejlighed til at udveksle erfaringer samt
- begrænset lejlighed til interregionalt samarbejde og regionale strukturer, der er utilstrækkelige til et sådant samarbejde.

Som følge heraf er det afgørende vigtigt at konsolidere og forbedre indikatorerne, hvilket vil forøge Fællesskabets knowhow på området, især i forhold til

- respekt for princippet om lige muligheder, partnerskab og nyskabende foranstaltning,
- nøje tilrettelæggelse af projekter, effektiv brug af ressourcer og klarhed om deres varighed samt
- bedre muligheder for formidling af viden, så den også kan bruges i andre regioner i EU.

Alle disse aspekter anerkendes i fru Krehls betænkning.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om bedste praksis på det regionalpolitiske område, fordi jeg mener, at kun bestemmelser om tilstrækkelig, gennemsigtig information på rette tid kan fremme udbredelsen af vigtige oplysninger om struktur- og samhørighedsfondene.

Samhørighedspolitikens mål kan ikke opfyldes fuldt ud, så længe der findes hindringer som bureaukrati og administration, der forhindrer potentielle modtagere i at benytte EU's strukturelle ressourcer. De hindringer, der har forårsaget problemer indtil nu, omfatter bl.a. uforståelig dokumentation, udvælgelseskriterier, der ændres konstant, eller korte frister for indsendelse af dossierer.

De bedste resultater kan opnås ved aktiv informationsudveksling samt ved at etablere en database på fællesskabsniveau, der indeholder "succeshistorier" om gennemførelsen af projekter. Samarbejde inden for og mellem regioner og indsamling og udveksling af god praksis på det regionalpolitiske område vil forbedre muligheden for at optage europæiske fonde.

En europæisk portal oversat til alle EU's officielle sprog kan bidrage betydeligt til at udbrede information om de europæiske fonde på en hensigtsmæssig, gennemsigtig måde og til at udveksle bedste praksis inden for samhørighedspolitikken i regionerne i de medlemsstater, der er blevet medlem for nylig.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod fru Krehls betænkning om bedste praksis på det regionalpolitiske område og hindringer for anvendelsen af strukturfondene.

Jeg er faktisk overbevist om, at forslagene i denne betænkning ikke vil forbedre gennemførelsen af regionalpolitikken, som er en ekstremt vigtig politik, der bidrager til at udligne skævheden i udvikling inden for EU, og som modtager betydelig økonomisk støtte.

Jeg mener især ikke, at udvekslingen af god praksis kan løse problemet med, hvordan strukturfondene kan anvendes mere effektivt, eller at det virkelig kan bidrage til udviklingen af innovative projekter.

Betænkning af Roszkowski (A6-0042/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – (SV) Vi har stemt for hr. Roszkowskis betænkning, fordi vi er enige i de overordnede mål, for så vidt angår udvikling af landdistrikter og diversificering af aktiviteter for at maksimere det lokale udviklingspotentiale. Men betænkningen indeholder nogle punkter, som vi ikke er enige i, både fra en faktuel synsvinkel og i forhold til, hvordan visse punkter er formuleret. Vi er f.eks. ikke enige i, at finansieringen under den fælles landbrugs politikens anden søjle er reduceret væsentligt. Selv om der er vigtige årsager knyttet til miljø- og regionalpolitik, mener vi ikke, at en del af landbrugsproduktionen skal opretholdes ved hjælp af subsidier "for enhver pris". Vi mener også, at visse formuleringer foregriber landbefolkningens egne beslutninger. Vi har imidlertid valgt at fortolke disse punkter som uheldige formuleringer af gode intentioner såsom forebyggelse af ørkendannelse.

Iosif Matula (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om komplementariteter og koordinering af samhørighedspolitikken med foranstaltninger til udvikling af landdistrikter, fordi jeg mener, at disse politikker udgør vigtige søjler for national udvikling i lyset af Rumæniens særlige landbrugsmæssige potentiale.

Jeg føler, at det er vigtigt for politikken for udvikling af landdistrikter at sigte mod at reducere de økonomiske forskelle mellem by og land ved at identificere hvert områdes typiske potentiale og tilskynde til udvikling af aktiviteter, der er specifikke for dem.

Politikker for udvikling af landdistrikter skal rettes mod strategier, som ikke bør resultere i opbremsning eller ophør af landbefolkningens landbrugsaktiviteter. Om noget bør de hjælpe med at diversificere disse aktiviteter ved at stille lokalt producerede organiske produkter til rådighed og producere traditionelle fødevarer og drikkevarer.

Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne er oprettet som en separat fond, adskilt fra strukturfondene, med den hensigt at bruge europæiske midler mere effektivt i landdistrikterne. Den fordel, vi har som modtagerstat, er, at vi deler en bredere vifte af midler til udvikling af landdistrikter. Som følge deraf vil vi være i stand til at opnå vores mål om at modernisere sociale strukturer, samtidig med at vi styrker den territoriale samhørighed mellem land- og byområder.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I de senere år har landdistrikterne ikke kun lidt under fortsat afvandring til byerne, men også under nedbrydningen af infrastrukturen, f.eks. politistationer, fødevarebutikker, offentlig transport osv. Som følge heraf er disse områder blevet mindre og mindre attraktive, og tilbagegangen er accelereret. Hvis dereguleringen af nationale postvæsen fører til en bølge af lukninger af posthuse, vil hele regioner stå tilbage uden nogen form for ressourcer.

Vi bør ikke være overraskede over, at tendensen med at forlade landdistrikterne og den høje dødelighed blandt landmænd formentlig vil stige yderligere de kommende par år. Konsekvenserne af EU's fejlslagne støttepolitik, som det generelt kun er de store aktører, der nyder godt af, og mange års forsømmelse af landdistrikter viser sig efterhånden. Vi har stadig ingen overordnet model. Uden en sådan er individuelle foranstaltninger dømt til at slå fejl. Derfor har jeg stemt imod Roszkowski-betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod hr. Roszkowskis betænkning om komplementariteter og koordinering af samhørighedspolitikken med foranstaltninger til udvikling af landdistrikter.

Jeg tvivler især på, om støtte til ikkelandbrugsaktiviteter i landområder er den mest effektive måde at styrke territorial samhørighed på. I stedet mener jeg, at denne manøvre truer direkte støtte til landbruget og vil forårsage alvorlige socioøkonomiske skævheder i landdistrikter.

Betænkning af Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Indførelsen af så strenge bestemmelser for nogle af de stoffer, der bruges i kosmetik, er i modstrid med mange polske virksomheders interesser. Den polske kosmetikindustri består primært af små og mellemstore virksomheder, der ikke har råd til at udføre de omfattende undersøgelser, der er nødvendige for at indføre alternative stoffer i mange kosmetikprodukter. De indholdsstoffer, som denne forordning forbyder brugen af, vedrører for det første kun 5 % af kosmetikprodukterne, og kunne desuden bruges af industrien i ufarlige koncentrationer. Desværre blev de ændringsforslag, der var fremlagt fra polsk side, ikke vedtaget. Derfor støttede jeg ikke fru Roth-Behrendts betænkning.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Jeg er meget tilfreds med valget af en forordning som det juridiske form til den nye udgave i stedet for det ikraftværende direktiv. Det vil eliminere juridiske usikkerheder og uoverensstemmelser og vil fastlægge definitionen og gennemførelsesforanstaltningerne. Det andet vigtige mål er at styrke kosmetiske midlers sikkerhed. Eftersom der ikke fandtes nogen klare krav til risikovurdering i det ikraftværende kosmetikdirektiv, fastlægger forordningen de vigtigste standarder i denne henseende.

Hanne Dahl (IND/DEM), *skriftlig*. – (DA) Vi stemmer nødtvunget for den nye kosmetikforordning, på trods af at den åbner op for undtagelser fra forbuddet mod brug af de kræftfremkaldende CMR-stoffer. Heldigvis begrænser Parlamentet muligheden ved at kræve, at der under godkendelsen skal tages højde for CMR-stoffers generelle eksponering fra alle veje og kilder. Vedtagelsen af forordningen betyder, at vi ikke i Danmark kan forbyde stoffer, man allerede ved er kræftfremkaldende, hormonforstyrrende og allergifremkaldende, da dette ville blive set som en barriere mod den fri bevægelighed af varer, som loven netop skal sikre.

Dette opvejes dog af, at Parlamentet indfører regulering af nanopartikler, og dermed tager forsigtighedsprincippet i brug. Det skal fra nu af påvises at nanopartiklerne ikke er skadelige, før de må tages i brug, frem for at man skal kunne bevise at de er skadelige, før man kan forhindre dem, hvilket i praksis er det gældende princip i EU lovgivningen.

Med forordningen indføres der ligeledes strammere krav for udførlige varebeskrivelser.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for fru Roth-Behrendts betænkning om en forordning om kosmetiske midler (omarbejdning), fordi det efter min mening er afgørende vigtigt at gøre kosmetiske midler sikrere for at beskytte forbrugernes sundhed ved hjælp af minimumsstandarder, der skal være opfyldt, før et produkt markedsføres.

Jeg beklager dog, at den obligatoriske angivelse af mindste holdbarhed for alle produkter, herunder produkter med en mindste holdbarhed på mere end 30 måneder (artikel 15), ikke blev vedtaget. Det skal bemærkes, at selv om brugen af et kosmetisk middel, der har overskredet mindste holdbarhedsdato, ikke udgør en risiko for forbrugernes sundhed, medfører det omvendt heller ikke de tilsigtede fordele.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I denne betænkning er Parlamentet overordnet betragtet enig med Kommissionens holdning. Kommissionen har besluttet at omarbejde Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler. Kosmetikdirektivet, som har været genstand for 55 ændringer siden vedtagelsen i 1976, er blevet uhåndterligt og forældet og giver ikke længere den nødvendige retlige sikkerhed på et område i hastig udvikling. Med omarbejdningen tilsigter Kommissionen at fjerne juridiske usikkerheder og uoverensstemmelser ved at indføre et sæt definitioner og gennemførelsesforanstaltninger. For at undgå afvigelser i den nationale gennemførelse har Kommissionen ændret retsaktens juridiske form fra et direktiv til en forordning.

Et andet mål er at styrke kosmetiske midlers sikkerhed. Eftersom det nuværende kosmetikdirektiv ikke indeholder klare krav om en sikkerhedsvurdering, indfører Kommissionen nu "minimumsstandarder" herfor. Ordføreren har styrket det sikkerhedsmæssige aspekt for at sikre alle forbrugeres beskyttelse og sundhed, hvilket vi anser for at være den rette tilgang.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg støtter generelt Roth-Behrendt-betænkningen og det kompromis, der er indgået med Rådet. Jeg beklager dog en enkelt udeladelse, som jeg føler, kan være skadelig for forbrugerbeskyttelsen.

Ifølge det nuværende kosmetikdirektiv og forslaget om en forordning skal kun kosmetiske midler med en mindste holdbarhed på under 30 måneder have en sidste holdbarhedsdato. Af økonomiske årsager angives denne dato ofte som værende mere end 30 måneder. Derved opnår producenterne, at alle deres produkter er undtaget fra kravet om at oplyse en sidste holdbarhedsdato. Selv om brugen af et kosmetisk middel, der har overskredet mindste holdbarhedsdato, ikke udgør en risiko for forbrugernes sundhed, medfører det omvendt heller ikke de forventede fordele.

Desværre har Parlamentets og Kommissionens juridiske tjenester, efter min mening fejlagtigt, besluttet, at denne bestemmelse ikke kunne ændres under en omarbejdning.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg er meget tilfreds med det, vi har opnået i dag i forbindelse med forordningen om kosmetiske midler. Kosmetikmarkedet er fuldt af fantasifulde løfter og pseudovidenskabeligt sludder, hvor den eneste målestok for produktets virkning er reklametekstforfatterens sproglige evner. Nu bliver reglerne strammet op, og det er kun godt. I henhold til den nye forordning må reklamer kun indeholde påstande baseret på egenskaber, som produkterne faktisk besidder. Derfor skal der foreligge bevis for deres virkning. Ordføreren har bedt Kommissionen om at fremlægge en handlingsplan for påstande og vedtage en liste over kriterier til bedømmelse af dem.

Formålet med forslaget var at forenkle eksisterende lovgivning. I øjeblikket findes der over 3 500 sider med national lovgivning på området, og det skal sammentrænges til én tekst. På denne måde er det muligt at sikre høje beskyttelsesstandarder for mennesker overalt i EU og garantere, at det indre marked fungerer. Forældet lovgivning, især for kosmetikindustrien, udgør en sundhedsrisiko og en risiko for, i hvor høj grad vi kan forlade os på loven. Disse principper fortsætter i samme logiske spor som det arbejde, der blev påbegyndt, da REACH-forordningen om kemikalier blev drøftet.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Som ordfører for Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater blev jeg inddraget i udarbejdelsen af lovpakken om markedsføring af varer, der blev vedtaget af Parlamentet i februar 2008. Jeg arbejdede på betænkningen om udkast til beslutning om en fælles ramme for markedsføring af varer, og mine ændringsforslag fokuserede på at øge importørernes ansvar, reducere SMV'ers administrative byrder, bibeholde den nye metode som den grundlæggende ramme for markedsføring af produkter og etablere og anvende europæiske standarder på en mere fleksibel måde.

Denne varepakke er blevet den grundlæggende forudsætning for at revidere andre sektordirektiver, især legetøjsdirektivet, som nu er vedtaget, forordningen om kosmetiske midler og forordningen om produkter til bygningsformål.

Forordningen om kosmetiske midler er baseret på det grundlæggende princip fra lovpakken om markedsføring af varer. På den ene side er det producenterens ansvar at sikre, at deres produkter overholder gældende EU-lovgivning, og på den anden er det medlemsstaternes ansvar at sikre ordentlig kontrol med EU-markedet.

Jeg stemte for Roth-Behrendt-betænkningen om den foreslåede forordning om kosmetiske midler, der erstatter det nuværende direktiv, som er blevet for uflexibelt og forældet. De senere år har kosmetikindustrien gennemgået en hidtil uset vækst, og den nuværende lovgivning giver ikke længere den nødvendige retlige sikkerhed.

Jeg glæder mig over den nye lovgivning, som vil bidrage til bedre forbrugerbeskyttelse og sikre beskyttelse mod sundhedsskadelige kosmetiske midler.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Roth-Behrendts betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kosmetiske midler.

Jeg er helt enig i, at der skal være klare kontrolinstrumenter for at forøge kosmetiske midlers sikkerhed og derved sikre alle forbrugeres beskyttelse og sundhed. Jeg er også enig med ordføreren i, at for at styrke kontrolmekanismen bør ansvaret for påstande om kosmetiske midler pålægges en uafhængig organisation, hvilket vil sikre en uvildig bedømmelse.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kosmetiske

midler (omarbejdning), fordi jeg mener, at ethvert produkt, der markedsføres, skal leve op til både kvalitetsstandarder og en minimumsstandard for sikkerhed. En sådan forordning, som tilsigter at øge sikkerheden af kosmetiske midler, vil garantere forbrugeres beskyttelse og sundhed.

Lydia Schenardi (NI), *skriftlig*. – (FR) Siden indførelsen af nanopartikler i kosmetiske midler, og eftersom kosmetikindustrien hører til blandt de største ofre for forfalskning af varer, er det vigtigt at have tydelige kontrolforanstaltninger, især til at identificere forfalsket kosmetik, som derfor ikke opfylder lovens krav.

Nogle produkter fortjener faktisk særlig opmærksomhed, især kosmetik, der bruges omkring øjnene, på slimhinden, på beskadiget hud eller til børn eller personer med svækket immunsystem. Der er tydeligvis behov for særlig opmærksomhed på at vurdere lokal toksicitet, hud- og øjenirritation, hudsensibilisering og fotoinduceret toksicitet i forbindelse med UV-absorption. Desuden er kampen mod forfalskninger ved hjælp af disse kontrolforanstaltninger afgørende for den offentlige sundhed og for miljøet, men også for konkurrenceevnen. Derfor støtter vi betænkningen, men der bør ikke gennemføres nye undersøgelser af færdige produkter, hvis den eksisterende information om de ingredienser, de indeholder, overholder lovgivningen.

Betænkning af Sârbu (A6-0076/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I denne betænkning godkender Parlamentet Kommissionens begæring om at ændre direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter med nogle få ændringer. Kommissionen mener, at ændringen er blevet nødvendig, efter at en evaluering af direktivets gennemførelse viste, at 10-årsperioden indtil den 14. maj 2010, som var afsat til at evaluere aktive stoffer, der anvendes i biocidholdige produkter, med henblik på at optage dem på Fællesskabets positivliste, ikke ville være tilstrækkelig. Som følge heraf ville den overgangsperiode, hvor markedet for biocider fortsat vil være reguleret af nationale regler, udløbe, uden at Fællesskabet fik udarbejdet en positivliste. Det ville i praksis betyde, at vigtige produkter som f.eks. desinfektionsmidler til hospitaler skulle fjernes fra markedet fra den 15. maj 2010.

For at undgå denne uønskede virkning foreslår Kommissionen en forlængelse af overgangsperioden med tre år indtil den 14. maj 2013. I tilfælde af at selv disse tre år ikke er nok, indfører Kommissionen muligheden for at forlænge perioden yderligere ved en komitologibeslutning. Ordføreren ønsker dog ikke, at denne mulighed bruges til at forsinke hele processen i det uendelige, og foreslår derfor også begrænsninger.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter Sârbu-betænkningen og Kommissionens forslag, som er en teknisk ændring af den eksisterende lovgivning.

Det nuværende direktiv fastlægger en overgangsperiode (2000-2010), hvor markedet for biocider fortsat vil være reguleret af nationale regler. Det foreskriver imidlertid også et 10-årsprogram til evaluering af aktive stoffer, der bruges i biocider, med henblik på at opføre dem på en positivliste, som skal udarbejdes af Kommissionen.

Eftersom det trin, vurderingsprogrammet befinder sig på i øjeblikket, ikke giver mulighed for, at programmet som planlagt kan fuldføres i 2010, er det blevet nødvendigt at foretage relevante ændringer, så overgangsperioden for de mest forsinkede sager kan forlænges. Derfor er forslaget om ændringen hensigtsmæssigt.

Rovana Plumb (PSE), *skriftlig*. – (RO) Kommissionens ændringsforslag til direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter er blevet nødvendigt, efter at en evaluering af direktivets gennemførelse viste, at 10-årsperioden indtil den 14. maj 2010, som var afsat til at evaluere aktive stoffer, der anvendes i biocidholdige produkter, med henblik på at optage dem på Fællesskabets positivliste, ikke vil være tilstrækkelig. Som følge heraf ville den overgangsperiode, hvor markedet for biocider fortsat vil være reguleret af nationale regler, udløbe, uden at Fællesskabet fik udarbejdet en positivliste. Det ville i praksis betyde, at vigtige produkter som f.eks. desinfektionsmidler til hospitaler skulle fjernes fra markedet fra den 15. maj 2010.

Jeg stemte for betænkningen, fordi en forlængelse af den nuværende overgangsperiode vil gøre det muligt at afslutte evalueringen af aktive stoffer, der anvendes i biocidholdige produkter, og give medlemsstaterne tilstrækkelig tid til at indføre bestemmelserne og udstede tilladelser for og registreringer af disse produkter, ligesom industrien vil have tilstrækkelig tid til at udarbejde og indsende fuldstændig dokumentation. Desuden vil denne forlængelse muliggøre anvendelse af princippet, der forhindrer udviklingen af affaldsprodukter (stoffer, der ikke evalueres, bliver affaldsprodukter) og være med til at forhindre, at biocidholdige produkter markedsføres ulovligt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Sârbus betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter for så vidt angår forlængelse af visse tidsfrister.

I lyset af den følsomme og besværlige proces med at evaluere de aktive stoffer, der bruges i biocidholdige produkter, er jeg enig med ordføreren i at forlænge overgangsperioden til fire år i stedet for tre for at give industrien tilstrækkelig tid til at opfylde sine forpligtelser.

Betænkning af Becsey (A6-0121/2009)

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) I lyset af behovet for at fraråde folk, især unge mennesker, i samfundet at ryge har jeg undladt at stemme om denne betænkning. EU vil gøre cigaretter og finskåren tobak til cigaretter og cigarillos dyrere, men sagen handler om, hvorvidt den hykleriske metode med at hæve afgifterne er den rigtige måde at gøre det på. Tobaksindustrien beskæftiger trods alt et stort antal mennesker i medlemsstaterne, og i krisetider skal følgerne af sådanne tiltag på beskæftigelsen vurderes meget grundigt, før de gennemføres.

Ville det ikke være bedre at begrænse rygning ved at oplyse folk i stedet for at beskatte dem?

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Hr. Becseys betænkning foreslår tættere harmonisering af tobaksafgifterne på et højere niveau og gemmer sig ynkeligt bag målsætninger, der handler om den offentlige sundhed, for at retfærdiggøre det. Faktisk er det reelle mål et rent og perfekt cigaretmarked af europæisk tilsnit, et integreret marked med en fælles afgift, hvor konkurrencen kan løbe løbsk.

Må jeg bede om lidt sammenhæng i tingene! Det er enten sundhed, der er vigtigst, eller også er det markedet. For visse produkters vedkommende kan det ikke være markedet. Nogle stater såsom Frankrig og Belgien er blevet sagsøgt af Kommissionen for at have indført tærskel- eller minimumssalgspriser. Det er ikke uden grund, at handlen med tobak er så reguleret på nationalt plan (distribution, der kræver tilladelse) og internationalt plan (begrænsninger i indkøb på tværs af grænserne), og at der for en gangs skyld faktisk findes grænsekontrol, selv om den hæmmes af europæisk styring.

Og sluttelig vækker betænkningen bekymring for fremtiden for franske tobakshandlere, som spiller en meget vigtig rolle for at bevare lokale butikker og yde visse former for offentlig service i landområder, og som blev alvorligt truet af en tidligere afgiftsforhøjelse.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for hr. Becseys betænkning, som anbefaler højere punktafgifter på tobaksprodukter.

Jeg glæder mig meget over den gradvise stigning i afgifterne på cigaretter og andre tobaksprodukter fra 2014. Jeg mener også, at det er afgørende vigtigt at opdatere definitionerne af visse typer tobak for at sikre en højere grad af beskyttelse af sundheden.

Jeg har været kraftig fortalende for beskyttelse af ikkerygere i mange år, og efter min mening er denne betænkning endnu et skridt i den rigtige retning. Det understreges af Kommissionens forventning om, at tobaksforbruget vil falde med 10 % i løbet af de næste fem år.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Becsey-betænkningen, fordi en ekstrem stigning i punktafgifterne på tobaksvarer som foreslået af Kommissionen, især under den nuværende alvorlige krise, ville være skadeligt for beskæftigelsen i denne sektor i Europa. Erfaringen viser, at en politik med høje priser ikke er en effektiv metode til bekæmpelse af nikotinafhængighed.

Derfor er jeg lige så tilfreds med, at en tilnærmelse af minimumsafgifterne på rulletobak og cigaretter er blevet undgået. Rulletobaks bufferfunktion er afgørende for at undgå en stigning i smugling på europæisk territorium. En undersøgelse har vist, at i nogle tyske delstater er mere end en ud af to cigaretter smuglet. For at dæmpe op for dette fænomen skal finskåren tobak kunne fungere som erstatning for cigaretter.

Jeg beklager, at visse meget fornuftige ændringsforslag blev forkastet med en snæver margin.

Jeg håber, at vores budskab alligevel når Rådet, som skal træffe en enstemmig beslutning.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Selv om jeg går ind for, at tobak skal beskattes, og for en fælles europæisk minimumsafgift, undlod jeg at stemme på grund af den skade, den kunne medføre for den britiske tobaksafgift. Regeringen har frihed til at hæve afgifterne på tobak, hvilket kan fungere som en tilskyndelse for folk til at reducere forbruget og holde op med at ryge, forbedre vores sundhedstilstand og reducere belastningen på

det offentlige britiske sundhedsvæsen. Denne betænkning ville have bragt regeringens evne til at beskutte tobak i fare og indskrænket den, hvilket er grunden til, at jeg undlod at stemme.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod hr. Becseys betænkning om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 92/79/EØF, direktiv 92/80/EØF og direktiv 95/59/EF for så vidt angår punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak.

Jeg støtter ikke ovennævnte forslag, fordi det efter min mening kunne svække Kommissionens forslag. Som følge heraf ville det hindre opnåelsen af det tilsigtede mål, som er at få reduceret tobaksforbruget med 10 % inden 2014.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Kommissionens forslag har til formål at harmonisere tobaksafgifterne i EU for at dæmme op for den betydelige grænseoverskridende handel med tobak, hvilket risikerer at underminere medlemsstaternes mål for folkesundheden. Forslaget fra ordføreren for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget er betydeligt svagere end Kommissionens originale tekst. Som repræsentant for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa gjorde jeg mit yderste for at forbedre betænkningen. Spørgsmålet om tobaksafgifter er meget vanskeligt at løse på grund af de store forskelle mellem afgiftssatserne og holdningerne til de skadelige virkninger af tobak i EU. Uenighederne internt i de forskellige grupper var store, også i min egen. Trods min indsats nåede jeg til sidst til den konklusion, at Parlamentets forslag ikke var vidtrækkende nok. Jeg valgte derfor at undlade at stemme ved den sidste afstemning om de nye tobaksafgifter.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Europa-Parlamentets Labour-medlemmer er enige i, at for lave toldsatser tilskynder til grænseoverskridende arbitrage og fører til videresalg af tobaksprodukter uden kontrol/tilladelse. Minimumstoldsatser er derfor et meget nyttigt instrument til at foranledige de ændringer, der er nødvendige for at begynde at få ændret det. Nogle europæiske lande vil måske ønske at gå længere end minimumssatserne af berettigede videnskabelige og sociale årsager, hvilket også er på sin plads.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Jeg værdsætter ordførerens indsats for at udarbejde en betænkning, men jeg kan ikke støtte resultatet. Jeg er fuldstændig overbevist om fordelene ved at forøge punktafgifterne på tobak som led i bekæmpelsen af brugen af tobak. Jeg vil gerne understrege, at for mig er de sundhedsmæssige betragtninger vigtigere end de økonomiske i sig selv. Jeg finder det også stærkt beklageligt, at ordføreren udvander Kommissionens forslag. Af disse årsager stemte jeg imod hr. Becseys betænkning.

Betænkning af Muscardini (A6-0054/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for.

Gennem de sidste 30 år har en barbarisk og ulovlig skik, der hovedsageligt udføres i Afrika, lydløst spredt sig til Europa sammen med indvandringen til det gamle kontinent.

WHO's data er ganske tydelige: Kvindelig kønslemlæstelse er udbredt i 28 afrikanske lande, i Mellemøsten og i visse lande i Asien. Omkring 100-140 mio. kvinder og piger i hele verden har været udsat for denne skik, mens 4 mio. potentielt er i farezonen. Kvindelig kønslemlæstelse udgør en nedværdigelse af den europæiske integrationsproces og en undsigelse af ligestilling mellem kønnene.

Parlamentet, som i årevis er gået op i at overholde alle borgeres grundlæggende rettigheder, vedtog allerede i 2001 en beslutning på området. Men nu er tiden inde til at gå et skridt videre ved også at støtte Daphne III-programmet, som har finansieret 14 projekter relateret til kvindelig kønslemlæstelse til dato, og ved at skitsere prioriteringerne for forebyggelse og udryddelse af kvindelig kønslemlæstelse. Et af de områder, hvor indsatsen for bekæmpelse af kvindelig kønslemlæstelse skal styrkes, er forebyggelse i forhold til piger. Et afgørende skridt i den retning er at få identificeret af de børn, der er i farezonen, og at gennemføre forebyggende foranstaltninger i samarbejde med deres familier gennem psykologiske støttesystemer.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det er svært at forestille sig noget mere grusomt og primitivt end kvindelig kønslemlæstelse. Desværre har denne barbariske skik manifesteret sig i EU på grund af den stadige indvandring fra lande, hvor det er udbredt.

Muscardini-betænkningen udtrykker med rette vores afsky over for denne brutalitet midt iblandt os og indeholder forslag til at sikre, at vores værdier, lighed og frihed, omsættes til konkret handling mod kvindelig kønslemlæstelse. På trods af EU's engagement i multikulturalisme er vi nødt til at sikre, at den ubønhørlige strøm af politisk korrekthed, der udgår fra EU's lovgivning, ikke kolliderer med vores beslutsomhed om at udrydde denne skændige skik.

Der er naturligvis grænser for, hvad vi kan gøre for at forhindre kvindelig kønslemlæstelse i tredjelande. Men vi må være klar til at knytte handel og bistand til forbedringer i menneskerettigheder, især til at forbyde denne frastødende forbrydelse mod kvinder.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Vi har i dag stemt for fru Muscardinis initiativbetænkning, A6-0054/2009, om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU. Betænkningen fremdrager et meget alvorligt problem og illustrerer tydeligt behovet for handling imod denne skik. Betænkningen fremsætter desuden forskellige forslag til måder, hvorpå dette kan opnås. Derfor glæder det os, at medlemsstaterne samarbejder om at tackle problemet.

Vi vil dog gerne understrege, at spørgsmålet om regelmæssige, forebyggende lægeundersøgelser af piger og kvinder, der har fået asyl i EU på grund af truslen om kønslemlæstelse, bør håndteres af de enkelte medlemsstater under hensyntagen til de pågældendes rettigheder.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, som behandler det alvorlige problem med kvindelig kønslemlæstelse. Kvindelig kønslemlæstelse er blevet mere udbredt i Europa gennem de sidste 30 år på grund af indvandring. Kvindelig kønslemlæstelse er ikke kun årsag til meget alvorlige og uoprettelige skader på kvinders og pigers fysiske og psykiske sundhedstilstand – i visse tilfælde har det sågar haft dødelig udgang – men er en overtrædelse af grundlæggende rettigheder fastlagt i internationale konventioner, forbudt i henhold til medlemsstaternes straffelove og en overtrædelse af principperne i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Det skønnes, at omkring 500 000 kvinder i Europa har måttet gennemgå kønslemlæstelse, og at omkring 180 000 kvindelige indvandrere i Europa årligt gennemgår eller er i fare for at gennemgå kønslemlæstelse.

Kommissionen og medlemsstaterne opfordres i betænkningen til at samarbejde om at harmonisere eksisterende lovgivning. Målet er at fokusere på forebyggelse gennem bedre integration af indvandrerfamilier og at skabe større opmærksomhed ved at støtte uddannelseskampagner og oprette fora for dialog om traditionelle skikke. Enhver, der udfører kvindelig kønslemlæstelse, skal retsforfølges, og der skal stilles lægelig og juridisk hjælp til rådighed for ofrene, og der skal ydes beskyttelse til personer, som er i fare, herunder ved i visse tilfælde at give asyl.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Skikken med kvindelig kønslemlæstelse berører ifølge Amnesty International 130 mio. kvinder, for hvem omskæring er en "værdsat" social skik, som de udsættes for af kulturelle, religiøse eller andre ikketerapeutiske årsager. Forskning tyder på, at skikken består på grund af en overbevisning om, at omskæring vil virke begrænsende på den kvindelige seksualitet og derved sikre senere "giftefærdighed," og om, at det er religiøst sanktioneret. Man ved, at kvindelig kønslemlæstelse forårsager en lang række umiddelbare, langvarige komplikationer og sågar døden for kvinder, der udsættes for denne skik. Vi er primært blevet opmærksomme på skikken på grund af globaliseringen og folks mobilitet, og den er blevet uløseligt knyttet til indvandrings- og asylpolitikker og -politik.

Når folk er bange for forfølgelse, har de ret til at krydse grænser for at søge tilflugt og beskyttelse. Kvindelig kønslemlæstelse er i øjeblikket væsentlig for en debat om asylsager, hvor den nigerianske justitsminister Michael Aondoakaa for nylig har tilbudt at vidne imod familier, der søger asyl på grund af truslen om kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i Nigeria, hvor det officielt er ulovligt. Men uofficielt erkender jeg, at det stadig er en udbredt praksis, selv i Nigeria.

I Irland betragtes kvindelig kønslemlæstelse som udtryk for kønsbaseret vold. Jeg støtter fru Muscardinis betænkning.

Lena Ek og Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) I dag har vi vedtaget en beslutning om initiativbetænkningen om bekæmpelse af kvindelig kønslemlæstelse. Vi har valgt ikke at støtte den alternative beslutning, som bl.a. vores gruppe havde fremlagt her i Parlamentet, og som til sidst også opnåede flertal. Årsagen hertil er, at vi mener, at den oprindelige betænkning var bedre. Den alternative beslutning indeholder et krav om regelmæssige lægeundersøgelser af kvinder, der har fået asyl på grund af truslen om kønslemlæstelse. Formålet med denne formulering er at forhindre, at kvindelig kønslemlæstelse finder sted i EU. Men vi mener, at denne foranstaltning er en krænkelse af privatlivet og går alt for vidt, og at det vil belaste allerede sårbare unge kvinder på en uacceptabel måde. Det bør være frivilligt at gå til lægen. Derfor har vi valgt ikke at støtte den alternative beslutning.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for forslaget om Europa-Parlamentets beslutning om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU. Kvindelig kønslemlæstelse er ikke kun årsag til

meget alvorlige og uoprettelige skader på kvinders og pigers fysiske og psykiske sundhedstilstand, men er en overtrædelse af grundlæggende menneskerettigheder. På grund af de uoprettelige skader, kvindelig kønslemlæstelse forårsager, skal samfundet betragte denne skik som en meget alvorlig forbrydelse, der skal bekæmpes med alle midler.

Det anslås, at omkring 500 000 kvinder i EU har været offer for denne forbrydelse. Derfor er det afgørende, at Kommissionen og medlemsstaterne samarbejder om at harmonisere den eksisterende lovgivning for at forhindre og udrydde kvindelig kønslemlæstelse i EU.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Kvindelig kønslemlæstelse er en ondskafuld og umenneskelig skik, der ikke hører til i et moderne samfund. Eftersom Junilisten ikke kun betragter EU som en form for samarbejde med henblik på øget vækst og samhandel, men også som et forum til bevarelse af fælles, grundlæggende menneskerettigheder, har vi valgt at stemme for betænkningen.

Vi er dog fuldstændig imod flere af de vidtrækkende formuleringer vedrørende medlemsstaternes straffelove. Initiativer til og beslutninger om lovgivning, der tilsigter at bevare samfundets funktion, bør hidrøre fra nationale parlamenter, ikke fra Europa-Parlamentet.

Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Jeg har i dag stemt imod fru Muscardinis initiativbetænkning, A6-0054/2009, om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU. Betænkningen omhandler et meget alvorligt problem, og behovet for initiativer til at tackle det gøres klart. Jeg hilser samarbejdet mellem medlemsstaterne på dette område velkommen.

Men jeg har alligevel valgt at stemme imod den, fordi jeg mener, at al sundhedspleje skal være frivillig. Jeg er imod regelmæssige, forebyggende lægeundersøgelser af piger og kvinder, der har fået asyl på grund af truslen om kønslemlæstelse, fordi jeg mener, at det er diskriminerende og udgør en krænkelse af privatlivet.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemmer for fru Muscardinis betænkning om en strammere kurs over for kønslig lemlæstelse af piger og kvinder. Over en halv mio. kvinder er i øjeblikket påvirket af dette hæslige ritual, som skal forbydes én gang for alle, ligesom gerningsmændene skal retsforfølges. De foranstaltninger og beslutninger, der er truffet førhen, skal kombineres og udvides. Vi har brug for omfattende strategier og handlingsplaner, der gør det muligt at beskytte kvinder mod den arkaiske tradition med omskæring.

Under forhandlinger med tredjelande må Kommissionen fortsat forsøge at indføre afskaffelse af kvindelig kønslemlæstelse som en betingelse, og det skal være muligt for enhver, der gør sig skyldig i forbrydelsen kvindelig omskæring i en af EU's medlemsstater, at blive retsforfulgt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for fru Muscardinis betænkning om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder i EU.

Jeg betragter sådanne skikke som barbariske overtrædelser af retten til personlig integritet. Derfor er jeg enig med ordføreren i, at der er behov for en ordentlig strategi til forebyggelse og udryddelse af kvindelig kønslemlæstelse.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Vi må naturligvis støtte denne modige betænkning, som angriber forældede skikke – skikke, som spreder sig over Europa som følge af indvandring.

Efter verdenserklæringen om menneskerettighederne og konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder er det ikke længere acceptabelt, at sådanne skikke fortsat kan eksistere i Europa og resten af verden.

I henhold til data fra Verdenssundhedsorganisationen har mellem 100 og 140 mio. kvinder og unge piger i hele verden været udsat for kønslemlæstelse, og hvert år er 2 til 3 mio. kvinder i fare for at blive udsat for disse meget skadelige skikke.

Vi må ikke glemme, at disse skikke stammer fra sociale strukturer baseret på ulighed mellem kønnene og på skæve magtrelationer med dominans og kontrol ved hjælp af socialt pres og pres i familierne, og at dette svarer til en overtrædelse af grundlæggende rettigheder og forårsager alvorlig og uoprettelig skade.

Vi må betingelsesløst fordømme og straffe disse skikke. Indvandrere skal overholde vores lovgivning og vores respekt for enkeltpersoner og ikke tage disse uacceptable og barbariske skikke med sig.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Kvindelig kønslemlæstelse er en praksis, som medlemsstaterne må fordømme. Den udgør en overtrædelse af kvinders grundlæggende rettigheder, især retten til personlig integritet og seksuelle og reproduktive rettigheder. Der er dog aspekter ved Muscardini-betænkningen, som jeg ikke støtter fuldt ud, herunder formuleringerne om at stille spørgsmålstejn ved troværdigheden hos forældre, som søger asyl, fordi de har nægtet at tillade kønslemlæstelse af deres barn. Jeg kan ikke se nogen grund til at være særlig mistænkelig over for folk, der søger asyl af netop denne årsag. En anden formulering i betænkningen, som jeg ikke støtter, er forslaget om regelmæssige lægeundersøgelser af piger og kvinder, der har fået asyl på grund af truslen om kønslemlæstelse i deres hjemland. Det betragter jeg som diskriminerende mod disse kvinder og piger. Hvis en person får asyl i en medlemsstat, skal hun have samme rettigheder og forpligtelser som andre borgere i landet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Kvindelig kønslemlæstelse er en praksis, som medlemsstaterne må fordømme. Den udgør en overtrædelse af kvinders grundlæggende rettigheder, især retten til personlig integritet, og af seksuelle og reproduktive rettigheder.

Der er dog aspekter ved Muscardini-betænkningen, som jeg ikke støtter fuldt ud, herunder formuleringerne om at stille spørgsmålstejn ved troværdigheden hos forældre, som søger asyl, fordi de har nægtet at tillade kønslemlæstelse af deres barn. Jeg kan ikke se nogen grund til at være særlig mistænkelig over for folk, der søger asyl af netop denne årsag.

En anden formulering i betænkningen, som jeg ikke støtter, er forslaget om regelmæssige lægeundersøgelser af piger og kvinder, der har fået asyl på grund af truslen om kønslemlæstelse i deres hjemland. Det betragter jeg som diskriminerende mod disse kvinder og piger. Hvis en person får asyl i en medlemsstat, skal hun have samme rettigheder og forpligtelser som andre borgere i landet.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jeg støttede fru Muscardinis betænkning, eller rettere den ændrede tekst som helhed, for intet fornuftigt menneske kan undgå at blive fyldt med afsky, når de hører om den grusomme kønslige lemlæstelse af piger og kvinder i – og jeg bruger dette udtryk fuldstændig uden respekt – tilbagestående kulturer og religioner.

Jeg finder det beklageligt, at de sædvanlige kodeord om ”reproduktive rettigheder” bliver kastet ind igen, selv om de faktisk ikke er passende og formentlig kun har til formål at få den politisk korrekte venstrefløj om bord. Hvad retten til abort har at gøre med bekæmpelse af barbarisk kønslemlæstelse, vil jeg aldrig kunne forstå.

Det ville være bedre at benytte denne lejlighed til at spørge os selv, om f.eks. islam i tilstrækkelig grad respekterer lighed mellem mænd og kvinder som grundlæggende værdi, og hvis svaret er nej, om der så bør være plads til islam i vores Europa.

Anders Wijkman (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Den oprindelige initiativbetænkning om bekæmpelse af kønslig lemlæstelse af piger og kvinder var vældig god, men den reviderede version, som vandt afstemningen, indeholdt en formulering, hvor forfatterne tilkendegiver et ønske om at indføre regelmæssige lægeundersøgelser af kvinder, der har fået asyl på grund af truslen om kønslemlæstelse. Det tilsigtede formål hermed er at forhindre, at der foregår kvindelig kønslemlæstelse i den modtagende EU-medlemsstat. Jeg mener, at tvungne lægeundersøgelser udgør en enorm krænkelse af privatlivet. Det skal være frivilligt at gå til lægen. Brugen af tvang i denne situation er fuldstændig uacceptabelt. Derfor stemte jeg imod den reviderede udgave.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg har gjort en særlig indsats for at sikre, at det udvalg, jeg er formand for, kunne færdiggøre det arbejde, der skulle føre til vedtagelse af beslutningen. Der er ingen tvivl om, at det er et vigtigt emne.

Kvindelig kønslemlæstelse medfører alvorlige og uoprettelige skader på den fysiske og mentale sundhedstilstand hos de berørte kvinder og piger, det krænker dem som mennesker, og det overtræder deres integritet. I nogle tilfælde har det fatale følger.

I betænkningen opfordrer Parlamentet medlemsstaterne til at vedtage en forebyggende strategi med foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige piger, der ikke stigmatiserer indvandrersamfund, og som skal fungere gennem offentlige programmer og sociale tilbud med det formål at forhindre disse skikke og yde hjælp til ofre, som har gennemgået dem. I overensstemmelse med lovgivningen om beskyttelse af børn opfordres medlemsstaterne til at overveje, om truslen eller risikoen for lemlæstelse af en mindreårigs kønsdele ikke giver grund til indgreb fra myndighedernes side.

Medlemsstaterne skal udarbejde retningslinjer for sundhedspersonale, lærere og socialarbejdere med det formål på en taktfuld måde at informere forældre om risiciene i forbindelse med kønslig lemlæstelse af piger og kvinder, om nødvendigt med hjælp fra en tolk.

Men beslutningen indeholder også en opfordring til at støtte seksuel og reproduktiv sundhed. Dette begreb er aldrig blevet defineret af WHO eller af instrumenterne i den gældende fællesskabsret. Derfor udnyttes den af visse grupper til støtte for abort.

Jeg beklager, men af denne grund undlod jeg at stemme.

Betænkning af Graça Moura (A6-0092/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg har ved flere lejligheder talt til fordel for flersprogethed, så jeg tror, min holdning er ganske velkendt.

EU's sproglige og kulturelle mangfoldighed er en kæmpe konkurrencemæssig fordel. Efter min mening er det afgørende vigtigt i praksis at fremme programmer for sprogundervisning, kulturelle udvekslingsordninger og udvekslingsordninger for studerende, både i og uden for EU, som jeg gjorde, da jeg støttede Erasmus Mundus-programmet. Flersprogethed er helt afgørende for effektiv kommunikation og repræsenterer en måde at fremme forståelse mellem mennesker og dermed accept af forskellighed og mindretal på.

Sproglig forskellighed har også væsentlig indflydelse på EU-borgernes dagligliv på grund af mediernes udbredelse, stigende mobilitet, indvandring og voksende kulturel globalisering. Tilegnelse af et alsidigt udvalg af sproglige færdigheder har allerstørste betydning for alle EU-borgere, eftersom det gør det muligt for dem at drage den fulde økonomiske, sociale og kulturelle fordel af den frie bevægelighed i EU og af EU's relationer med tredjelande. Sprog er faktisk en grundlæggende faktor for social inddragelse.

Europas sproglige mangfoldighed repræsenterer derfor et vigtigt kulturelt aktiv, og det ville være en fejl, hvis EU begrænser sig til kun ét hovedsprog.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Flersprogethed i EU er en fantastisk egenskab i forhold til kontakter med tredjelande. Det kan give os en betydelig konkurrencefordel, og derfor bør uddannelses- og sproglige udvekslingsprogrammer støttes, men ikke kun i større byområder, hvor adgangen til disse ting allerede er lettere.

Når vi indfører sådan en politik, skal vi også huske, at europæerne, selv om de er forenet, først og fremmest er borgere i deres egne lande. Der skal drages omsorg for, at de kan identificere sig med deres eget sprog. Dette aspekt nævnes også i hr. Mouras betænkning.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) EU bruger enorme summer af skatteydernes penge hvert år i flersprogethedens navn. For en organisation, der tilsigter at nedbryde forskellene mellem nationer og befolkninger, lægger EU temmelig stor vægt på sproglig nationalisme. Et eksempel herpå er indrømmelsen over for irske nationalister i form af, at irsk blev gjort til officielt sprog i EU.

De omkostninger og det bureaukrati, der følger af en forfejlet politik for flersprogethed, vil kun vokse, efterhånden som EU udvides yderligere. Mine vælgere er med rette bekymrede for det, de opfatter som ukritisk brug af offentlige midler til at tilfredsstille en politik, der ikke har den store praktiske anvendelighed ud over at være politisk staffage.

På trods af, at engelsk er blevet fællessprog i Parlamentet, ville jeg være tilbageholdende med at gøre det til det eneste arbejdsprog. I betragtning af EU's forkærlighed for harmonisering mener jeg, at et fælles sprog er et naturligt skridt på vejen mod en føderal superstat. Derfor mener jeg, at vi burde have en håndfuld arbejdsprog. Hvis FN kan klare sig med seks sprog til omkring 200 medlemsstater, er jeg sikker på, at EU også kan skære ned.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod denne betænkning, fordi dens bestemmelser kunne blive anvendt uretmæssigt af visse mindretal i Flandern. Det er bestemt positivt at fremme især unge menneskers sproglige mangfoldighed i EU på enhver tænkelig måde, men en politik af den type må ikke indføres på bekostning af juridisk respekt for lokale sprog. Jeg tænker f.eks. på det nederlandske sprog i Vlaams-Brabant-provinsen i Flandern. Et europæisk agentur for sproglig mangfoldighed ville hurtigt blive til et middel for det fransktalende mindretal til at omgå den obligatoriske brug af nederlandsk i Flandern. Fortiden rummer talrige eksempler på, hvor lidt forståelse "Europa" har af specifikke situationer i

medlemsstaterne. Det er op til indvandrere og mindretal at lære og at bruge det sprog, der hører til det område, hvor de bor. Det er dét, der vidner om sproglig mangfoldighed, ikke omvendt.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte imod det alternative beslutningsforslag vedrørende Graça Moura-betænkningen om "flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse," fordi fjernelsen af muligheden for, at forældre kan vælge det officielle sprog, deres børn skal undervises på, i lande eller regioner med mere end ét officielt sprog eller med regionale sprog, strider imod visse principper, som Parlamentet støtter.

I stedet henviser det alternative beslutningsforslag blot til behovet for at være særlig opmærksom på elever, der ikke kan undervises på deres modersmål, og nedvurderer dermed det grundlæggende princip om det vigtige behov for undervisning på modersmålet, ikke kun af hensyn til undervisningens succes i almindelighed, men også af hensyn til at lære andre fremmedsprog.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det er generelt et meget positivt dokument, der indeholder forudsætninger og anbefalinger, som vi støtter. Det primære spørgsmål bliver, om det kan gennemføres, for der er meget, der skal gøres for at opnå det, dokumentet påstår, er afgørende, i lyset af den politiske retning, EU bevæger sig i.

På nogle af de berørte områder såsom visse europæiske sprogs dominans på bekostning af andre starter vi fra en klar negativ position. Hvad dette angår, vil vi påpege den sproglige og kulturelle isolation, som visse nationale politikker har henvist nogle etniske grupper i Europa til, hvilket har ført til betydelig diskrimination. Europas befolknings specifikke kulturarv og disses videregivelse til kommende generationer er på spil.

Vi vil også fremhæve værdien af læreres, oversætteres og tolkes rolle som professionelle, hvis arbejde er vigtigt for undervisningen i, formidlingen af og den fælles forståelse af de sprog, der tales i EU.

Derfor beklager vi, at det alternative beslutningsforslag blev vedtaget, eftersom det udvander visse aspekter i Graça Moura-betænkningen, ikke mindst forsvaret af modersmålet og af forældres ret til at vælge det officielle sprog, deres børn skal undervises på i lande eller regioner med mere end ét officielt sprog eller med regionale sprog.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Junilisten mener, at kulturelle spørgsmål bør høre under medlemsstaternes politiske kompetence.

Denne betænkning indgår ikke i den lovgivningsmæssige procedure og repræsenterer ikke andet end Parlamentets føderalistiske flertals holdning om, at EU bør forøge sin indblanding på det kulturelle område yderligere.

Som sædvanlig insisterer Parlamentets Kultur- og Uddannelsesudvalg på at foreslå nye, bekostelige programmer og agenturer på EU-plan. Vi fra Junilisten tror ikke, at et flerårigt program eller et europæisk agentur om sproglig mangfoldighed og undervisning i sprog på EU-plan vil gøre nogen forskel for Europas omkring 500 mio. indbyggere, bortset fra at bebyrde skatteyderne endnu mere.

Vi tror heller ikke, at Kommissionens planer om informations- og bevidstgørelseskampagner vedrørende fordelene ved sprogundervisning vil have nogen virkning i den virkelige verden. Det er medlemsstaterne, som med deres uddannelsespolitik må motivere deres respektive borgere til at lære sprog. Det vedrører ikke EU.

Derfor har vi stemt imod denne betænkning.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Nu om dage lever Europa i en ny verden med globalisering, større mobilitet og indvandring samt med regional genopbygning og en forstærket rolle til grænseoverskridende regioner. Derfor skal flersprogethed tilbyde Europas borgere og vores samfund nye løsninger.

Jeg vil gerne gratulere ordføreren med betænkningen. Jeg håber også, at de ændringsforslag, vi har fremlagt, vil garantere gensidig respekt for sprog, herunder dem, der tales af nationale mindretal eller vores indvandrere, for vores levende sproglige arv er en skat, en ressource, som vi skal værdsætte.

For hver enkelt af os er sproget det mest direkte udtryk for vores kultur. Så ved at lære andre sprog opdager vi andre kulturer, værdier, principper og holdninger. I Europa kan vi opdage de værdier, vi har til fælles. Denne modtagelighed over for dialog er en væsentlig del af vores europæiske medborgerskab og en årsag til, at sprog udgør et fundamentalt element i det.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) På den ene side fremmer EU's sprogundervisnings- og udvekslingsprogrammer til millioner af euro flersprogethed, og på deres hjemmeside fremhæver de vigtigheden af flersprogethed som en afgørende faktor for at styrke EU's gennemsløghed, legitimitet og effektivitet, men på den anden følger EU ikke selv disse principper. Selv det nuværende formandskabs hjemmeside tager ikke højde for, at tysk med en andel på 18 % er det sprog, som flest mennesker i EU har som deres modersmål, mens yderligere 14 % af EU's borgere taler det som fremmedsprog.

Der er EU gået glip af en lejlighed til at komme tættere på borgerne. I praksis ville en konsekvent anvendelse af de tre arbejdssprog tysk, engelsk og fransk gøre det muligt at nå ud til størstedelen af befolkningen. Eftersom ordføreren tilsyneladende er nået til en lignende konklusion, har jeg stemt for betænkningen.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Denne betænkning har endnu en gang vist, at forretningsordenens artikel 45, stk. 2 har alvorlige mangler. Den nye betænkning baseret på ændringsforslaget og det supplerende forslag vil gøre det muligt at ændre ordførerens oprindelige betænkning, som den blev vedtaget af det kompetente udvalg. Forslagsstillerne overtager betænkningen og indsætter nye afsnit, som ordføreren ikke har noget at skulle have sagt over for. På den måde bliver en betænkning, der er godkendt i et udvalg i form af et godkendt alternativ, erstattet med en ny tekst. Jeg betragter denne procedure som meget uretfærdig over for ordføreren. Jeg håber, at Parlamentet i den nærmeste fremtid vil tage denne procedure op til fornyet overvejelse og indføre en mere retfærdig løsning.

Jeg fandt hr. Graça Mouras betænkning meget afbalanceret, og derfor stemte jeg ikke for det alternative forslag fra PSE-, ALDE- og Verts/ALE-grupperne. Eftersom dette forslag gik igennem, kom den oprindelige betænkning ikke til afstemning. Jeg er enig med ordføreren i, at sproglig og kulturel mangfoldighed påvirker borgernes dagligliv i væsentlig grad. Det repræsenterer en enorm bonus for EU, og derfor skal vi støtte programmer i sprogundervisning og skole- og kulturelle udvekslinger inden for en ramme, der også rækker uden for EU.

Udvekslingsprogrammer for lærere på alle uddannelsesniveauer, hvor der undervises i forskellige fag på et fremmedsprog, er med til at forberede lærere, som derefter kan formidle deres sproglige ekspertise til elever og studerende i deres hjemlande. Jeg vil gerne opfordre medlemsstaterne til konsekvent at fokusere på at uddanne sprog lærere og samtidig at sikre, at de modtager passende økonomisk kompensation.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), *skriftlig*. – (PL) Spørgsmålet om flersprogethed og bevarelsen heraf er en af Fællesskabets største udfordringer. Virkningerne af politikken om flersprogethed er vidtrækkende og tydelige, men hvis den anvendes forkert, kan resultaterne være ynkelige.

Et af Europas fortrin er dets multikulturelle natur, som også kommer til udtryk i flersprogethed. Samtidig er det en fælles forpligtelse baseret på behov og vanskeligheden ved at forvandle multikulturalisme til en klar styrke, som forener Fællesskabet, hvilket også vil have en effekt, der rækker ud over dets grænser og giver Europa sin retmæssige plads i verden. Så der er meget på spil. En dårlig politik om flersprogethed er baseret på at begunstige et eller flere sprog og henvise resten til marginalisering inden for alle dele af det offentlige liv. Gennem sin lovgivning og sine institutioner har EU enorme muligheder for at føre en god sprogpolitik. Det gør ansvaret så meget større.

Hr. Graça Mouras betænkning løser ikke alle problemerne i forbindelse med de forskellige europæiske sprogs ret til at sameksistere eller med de deraf følgende privilegier. Ud over officielle sprog tales der også et enormt antal andre sprog i Europa, som i varierende grad er truet af udryddelse. En egenskab ved en god politik for flersprogethed ville være at beskytte disse sprog. Betænkningen fokuserer imidlertid mere på at lære de officielle sprog end på at gennemføre tanken om flersprogethed. Dette spørgsmål har brug for en fornuftig politik med en evolutionær karakter, og jeg mener, at der bør vedtages en betænkning i denne retning.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Spørgsmålet om flersprogethed er afgørende vigtigt i en europæisk sammenhæng. Derfor har jeg deltaget i forskellige initiativer, der har til formål at fremme og sikre fuld respekt for flersprogethed. Det Europa, jeg tror på, er også et Europa med sproglig mangfoldighed. Af disse årsager identificerer jeg mig med hr. Graça Mouras oprindelige betænkning. Men ligesom ordføreren kan jeg ikke acceptere, at den rigtige tanke om respekt for sproglig mangfoldighed og for enkeltpersoners og familiers frihed kan eller skal bruges som våben i et argument for yderliggående nationalisme. Det er ikke og må ikke blive karakteren af vores debat.

Flersprogethed bliver fremmet og skal fortsat fremmes ud fra tanken om respekt for den sproglige og kulturelle mangfoldighed i Europa i dette tilfælde. Men dette er hverken tiden eller stedet for en anden type kamp, især en, der forkaster subsidiaritet og frihed.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har stemt for hr. Graça Mouras betænkning om flersprogethed som et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse.

Især i min egenskab af universitetslektor støtter jeg kraftigt forslaget om at fremme sprogundervisning og udvekslingsprogrammer inden for de uddannelsesmæssige og kulturelle områder såsom de velkendte programmer for unges mobilitet. Disse ordninger, som styres af Kommissionens Generaldirektorat for Uddannelse og Kultur, tilføjer betydelig værdi til studerendes uddannelseserfaring og bidrager dermed til EU's fremskridt mod et videnbaseret samfund.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets beslutningsforslag om "flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse" (2008/2225(INI)), fordi jeg mener, at kulturel og sproglig mangfoldighed i EU er en skat, der udgør et effektivt bidrag til "forenet i mangfoldighed." Jeg mener også, at skoleudvekslinger og kulturelle udvekslinger samt programmer til undervisning i fremmedsprog i lande både i og uden for EU er gavnlige og skal støttes.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Flersprogethed er utvivlsomt en af det forenede Europas største dyder. Sproglig kompetence bør være medvirkende til at forbedre ens kvalifikationer, finde et bedre job eller opnå nye interpersonelle kontakter. Årlige undersøgelser udført af sprogeksperter viser, at flersprogede mennesker er mere kompetente, har en større forestillingsevne og i højere grad tænker uden for kasser end ensprogede mennesker. De er også mere kreative og har bredere horisont. Jeg vil ikke nævne de åbenlyse fordele ved at være i stand til at kommunikere med et større antal mennesker, som ofte har en helt anden mentalitet affødt af andre kulturer eller mennesker.

Disse fordele ved flersprogethed viser, at vi alle må prioritere det at lære sprog. Det er derfor, det er så vigtigt, at alle Fællesskabets borgere får lige adgang til at lære sprog. Og derfor støtter jeg alle Kommissionens handlinger for at undersøge og evaluere det at læse fremmedsprog og metoder og programmer til indlæring af sprog. Efter min mening er målet hermed at harmonisere indlæring af fremmedsprog i hele EU i fremtiden, hvilket vil medføre større sproglig kompetence og i sidste ende afspejle antallet af højt kvalificerede borgere i Fællesskabet.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Flersprogethed er et stort aktiv for Parlamentet. Som det eneste parlament i verden med simultantolkning på 23 forskellige sprog bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at bibeholde dette unikke aspekt af vores arbejde. Alle EU-borgere bør kunne læse om EU-institutionernes arbejde på deres eget sprog, og medlemsstaterne bør gøre alt, hvad de kan, for at give alle EU-borgere mulighed for at tale andre EU-sprog.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg støtter ubetinget EU's flersprogethed. Europas flersprogethed understreger dets kulturelle pluralisme, hvilket beviser dets enestående karakter. Borgerne i et forenet Europa bør konstant udbygge deres sprogkompetencer. Flersprogethed er et væsentligt element for europæisk integration, fordi det gør det muligt for EU's borgere frit at vælge, hvor de vil bo og arbejde. Samtidig er det nødvendigt at understrege betydningen af modersmålet som et middel til at få en passende uddannelse og faglige kvalifikationer.

Vi må være særligt opmærksomme på det vedvarende behov for at øge fremmedsproglæreres kvalifikationer og indføre nye undervisningsmetoder. Ordføreren understreger betydningen af at hjælpe de borgere, som gerne vil lære fremmedsprog på egen hånd, og bemærker samtidig vigtigheden af, at ældre tilegner sig fremmedsprog. Ligesom ordføreren mener jeg, at det er afgørende at yde borgerne permanent støtte til at lære fremmedsprog, og at dårligt stillede borgere bør have særlig opmærksomhed. Jeg tror, at sprogundervisning kan bekæmpe diskrimination og støtte integration i landene i et forenet Europa.

Jeg støtter fuldt ud Parlamentets krav i forhold til Europas flersprogethed.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Beslutningen om flersprogethed er et aktiv for Europa og et vigtigt skridt hen imod et uddannet Europa, for den insisterer på, at EU's officielle sprog anerkendes som værende ligeværdige inden for alle områder af det offentlige liv. Jeg tror fuldt og fast på, at Europas sproglige mangfoldighed repræsenterer et vigtigt kulturelt aktiv. Det ville være forkert, hvis EU var begrænset til kun ét sprog.

I beslutningen nævnes vigtigheden af flersprogethed, hvilket ikke kun gælder for de økonomiske og sociale områder, men også for den kulturelle og videnskabelige produktion og støtten til denne produktion, samt vigtigheden af litterære og tekniske oversættelser for EU's langsigtede udvikling.

Og sidst, men ikke mindst spiller sprog en vigtig rolle for at forme og styrke identitet.

Flersprogethed er et område med vidtrækkende konsekvenser. Det har enorm indvirkning på Europas borgeres liv. Det er en udfordring for medlemsstaterne at indarbejde flersprogethed, ikke kun i uddannelse, men også i alle fremtidige politikker.

Jeg er klar over, at beslutningen støtter undersøgelsen af et andet EU-sprog for embedsmænd, der kommer i kontakt med borgere fra andre medlemsstater i forbindelse med deres arbejde.

EU-institutionernes rolle er afgørende for at sikre overholdelse af principperne om lighed mellem sprogene, både i relationer mellem medlemsstater og i de enkelte EU-institutioner samt i relationerne mellem EU's borgere og nationale institutioner, fællesskabsorganer og internationale institutioner.

Jeg støttede beslutningen. Jeg gratulerer ordføreren, og jeg er stolt over at have været det første slovakiske medlem, der har startet en diskussion af flersprogethed inden for de institutionelle rammer ved hjælp af en skriftlig erklæring.

Betænkning af van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for van Nistelrooij-betænkningen, fordi territorial samhørighed er vigtig for at sikre, at EU fortsætter sin holdbare og harmoniske udvikling og i stigende grad vil forvandle sin territoriale samhørighed og mangfoldighed til et aktiv.

Grønbogen repræsenterer et vigtigt skridt fremad i udviklingen af territorial samhørighed og EU's fælles ansvar. Den ansporer også til bred debat om emnet blandt de europæiske institutioner, nationale og regionale myndigheder, økonomiske og sociale partnere og andre aktører, der er involveret i europæisk integration og territorial udvikling.

De mest positive aspekter er den værdi, der tillægges det europæiske territoriums potentiale og dets mangfoldighed, samt de tre nøglebegreber for mere afbalanceret og harmonisk udvikling i hver region, nemlig reduktion af de negative virkninger i forbindelse med forskelle i tæthed, forbindelsen mellem territorier for at overvinde afstande og samarbejde for at overvinde opdeling.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg gratulerer hr. van Nistelrooij med hans betænkning og især med hans villighed til at acceptere de forskellige ændringsforslag til hans udkast til betænkning.

Jeg støtter fuldt ud betænkningen.

Jeg er fuldstændig enig i, at debatten om territorial samhørighed skal knyttes til debatten om fremtiden for EU's samhørighedspolitik, eftersom reformen af sidstnævnte skal indeholde konklusionerne om førstnævnte.

Jeg er enig i betænkningens vurdering af grønbogen og i dens analyse af begrebet territorial samhørighed, og jeg støtter dens anbefalinger for den territoriale samhørigheds fremtid, især i forhold til

- definitionen af territorial samhørighed,
- udgivelsen af en hvidbog om territorial samhørighed,
- styrkelse af målet om europæisk territorielt samarbejde,
- integration af territorial samhørighed i den fremtidige udvikling af alle fællesskabspolitikker,
- udarbejdelse af yderligere kvalitative indikatorer,
- måling af sektorspecifikke fællesskabspolitikkers territoriale indvirkning og forslag til måder at skabe synergier mellem territoriale og sektorspecifikke politikker på,
- udvikling af en omfattende europæisk strategi for regioner med specifikke geografiske egenskaber,
- etableringen af et omfattende system med gradvis overgangsbistand til overgangsområder samt
- udvikling af territorial forvaltning på flere niveauer.

Derfor stemte jeg for.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Ordføreren skriver i sin betænkning, at samhørighedspolitik er en af EU's mest vellykkede investeringer. Det er en forbløffende konklusion, ikke mindst fordi Den Europæiske Revisionsret så sent som i november sidste år bekræftede, at 11 % af de

42 mia. EUR, der i 2007 blev vedtaget inden for rammerne af EU's samhørighedspolitik, aldrig burde have været udbetalt.

Det lader ordføreren til at være fuldstændig klar over, og i punkt 17 opfordrer han inderligt dem, der er involveret i debatten om territorial samhørighed, til at undgå alle referencer til de budgetmæssige og økonomiske følger af den foreslåede politik. Lægge låg på det, med andre ord.

EU's samhørighedspolitik er dårligt udtænkt. Set ud fra et socioøkonomisk perspektiv, hvor man er nødt til at tage hensyn til skatteydernes penge, er det intet mindre end en komplet katastrofe. Junilisten stemte naturligvis imod den samlede betænkning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Hvad betyder Parlamentets forkastelse af vores beslutningsforslag om fremtiden for EU's samhørighedspolitik? Forslagene understregede, at

- strukturpolitik skal have fremme af real konvergens som sit primære og vigtigste mål ved at fungere som omfordelingsinstrument til fordel for de mindst udviklede lande og regioner i EU,

- målet om at reducere de mindst begunstigede områders sakken bagud må ikke komme i anden række i forhold til territorial samhørighed,

- der skal findes nye fællesskabsmidler til nye prioriteter, ikke mindst eftersom de nuværende fællesskabsmidler er utilstrækkelige til at opfylde behovene i forhold til real konvergens,

- der er behov for at styrke Fællesskabets budget for at fremme den økonomiske og sociale samhørighed på EU-plan,

- arealforvaltning og fysisk planlægning hører under hver medlemsstat,

- der skal vedtages foranstaltninger, der udligner de såkaldte statistiske virkninger, og

- konkurrenceevne ikke må blive en erstatning for konvergens i de medlemsstater og regioner, der sakker bagud i deres socioøkonomiske udvikling, og at samhørighedspolitik og de dertil knyttede økonomiske ressourcer ikke må underordnes den konkurrence og liberalisering, som Lissabonstrategien søger at fremme.

Et muligt svar kunne være, at den bekendtgjorte samhørighedspolitik som et absolut minimum faktisk er i fare...

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Territorial samhørighed anerkendes nu som et nøglemål for EU sammen med social og økonomisk samhørighed.

Territorial samhørighed handler dybest set om at opnå en afbalanceret udvikling i hele EU, og i denne sammenhæng bør det udgøre et centralt mål for alle fællesskabspolitikker. Det fremhæves i denne betænkning, at territorial samhørighed vil være særligt relevant for geografisk dårligt stillede områder såsom bjergområder og øer.

For at opnå det må Kommissionen nu gå videre med en lovpakke, der skitserer konkrete bestemmelser og politiktiltag vedrørende territorial samhørighed.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Debatten om territorial samhørighed er meget mere end en debat om budgettet eller om fællesskabspolitikker. Det er en debat om det styrende princip for et af de fundamentale og bærende begreber for idéen om Europa, sådan som vi ser den. Vurderingen af samhørighedspolitikken og ønsket om at finde de mest hensigtsmæssige løsninger i et Europa, der er udvidet til 27 medlemmer, og som i øjeblikket befinder sig i en økonomisk krise, fortjener derfor vores støtte og bifald. Det betyder dog ikke, at vi er enige med eller bifalder alt det, der står i grønbogen.

I lyset af de kriterier, som vi værdsætter, er de tre nøglebegreber i vurderingen korrekte, nemlig reduktion af de negative virkninger i forbindelse med forskelle i befolkningstæthed, forbindelser mellem territorier for at overvinde afstande og samarbejde for at overvinde opdeling. Men i betragtning af hvad det er, der er på spil, må det ikke føre til, at strukturstøttens størrelse afhænger af antallet af omfattede indbyggere, tværtimod. Idéen om territorial samhørighed må selv baseres på idéen om at gøre et område, som folk forlader, attraktivt og levedygtigt. Det er et af vores mål, som klart skal forfølges.

Idéen om samhørighed er i bund og grund en idé om solidaritet, som vi alle er bundet af, og som vi alle kan drage fordel af.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod hr. van Nistelrooij's betænkning om grønbogen om territorial samhørighed og status for debatten om den kommende reform af samhørighedspolitikken.

Årsagerne til min uenighed bunder i et andet syn på territorial samhørighed, hvorfor jeg føler, at jeg ikke kan støtte ordførerens betragtninger.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg er enig med ordføreren i, at vi er nødt til at definere princippet om territorial samhørighed tydeligere.

Betænkning af Vlasák (A6-0031/2009)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for hr. Vlasák's betænkning om samhørighedspolitikken's bymæssige dimension i den nye programmeringsperiode. Jeg bor i Poznań, regionshovedstaden i Wielkopolska. Jeg ser næsten dagligt de positive virkninger af byens udvikling for hele regionen. Jeg tør endda vove det ene øje og sige, at den længe ventede synergi mellem by- og regionaludvikling er indtruffet.

Byudvikling har intet at gøre med lokal centralisme. De, der er imod store byers udvikling, er ofte ikke klar over disse byers vigtighed for de regioner, de ligger i. Nogle funktioner i storbycentrummer kan på grund af selve deres natur ikke flyttes til landområder. De personer, der administrerer byer, har et særligt ansvar. Deres opgaver vedrørende planlægning, arealforvaltning, social dialog, kultur og uddannelse samt skabelse af bæredygtige videnbaserede arbejdspladser, er alle meget komplicerede. Nogle af disse opgaver indebærer nært samarbejde med lokale myndigheder på andre niveauer.

Det er også vigtigt, at samhørighedspolitikken's bymæssige dimension ikke konkurrerer med, men supplerer udviklingen af landdistrikter. Både land og by kan og bør udvikle sig, og begge processer støttes af EU.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod hr. Vlasák's betænkning om samhørighedspolitikken's bymæssige dimension i den nye programmeringsperiode.

Selv om jeg forstår vigtigheden af bæredygtig byudvikling, mener jeg, at det bliver vanskeligt at opnå uden en fælles definition af "byområder".

Brian Simpson (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning og vil gerne benytte lejligheden til at fremme det synspunkt, at der er behov for en integreret tilgang til samhørighedspolitikken.

Men denne integration skal være et instrument til at videregive fordele med, ikke en foranstaltning, der kunne være begrænsende, og dette element skal overvåges nøje.

Bymæssig samhørighed er afgørende for bæredygtigt økonomisk og socialt fremskridt. I den forbindelse vil jeg fremhæve transportens og moderne transportinfrastruktur's rolle som afgørende for at kunne gennemføre samhørighedspolitikken i byområder.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Samhørighedspolitikken's bymæssige dimension skal opprioriteres.

Betænkning af Mikolášik (A6-0108/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte imod hr. Mikolášik's betænkning om gennemførelse af strukturfondsforordningen 2007-2013: resultaterne af forhandlingerne om de nationale samhørighedsstrategier og de operationelle programmer.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Det er nødvendigt at overvåge gennemførelsen af strukturfondsforordningen 2007-2013 nøje for at sikre, at skatteydernes penge bruges fornuftigt, og for at gøre det muligt for os at foretage evalueringer ordentligt med henblik på programmer efter 2013.

Betænkning af Becsey (A6-0041/2009)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Små virksomheder spiller en væsentlig rolle for jobskabelsen i Europa, og vi burde gøre det nemmere for dem at drive virksomhed. Jeg vil gerne understrege, at jeg støtter alle initiativer, der tilsigter at fremme små virksomheder i EU og at hjælpe folk, der gerne vil være selvstændige.

Jeg støttede Becsey-betænkningen, fordi den ser positivt på mikrokreditinitiativer i Europa.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Et vellykket europæisk initiativ for mikrokreditter kunne hjælpe markant med at opnå de vækst- og beskæftigelsesmål, den fornyede Lissabonstrategi har fastlagt, og skabe

en moderne, kreativ og dynamisk europæisk økonomi. Små virksomheder er en væsentlig kilde til vækst, beskæftigelse, forretningstalant, innovation og samhørighed i EU. Mikrokreditter støtter måske primært én af de fire prioriteringer fra Lissabonstrategien, nærmere bestemt skabelse af forretningsmuligheder ved at hjælpe folk med at blive socialt og økonomisk (gen)integreret og ved at beskæftige dem. Lissabonstrategien kan kun virkelig anses for vellykket, hvis beskæftigelsen vokser betydeligt. Udfaldet af et europæisk initiativ inden for mikrokreditter skal være moderne og give mest opmærksomhed til de målrettede grupper, der indtil nu ikke har fået tilstrækkelig opmærksomhed.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mikrokrediternes succes med at nedbringe fattigdom i udviklingslande, især i det sydlige Asien og i Latinamerika, har endnu ikke bredt sig i EU. Men behovet for mikrokreditter er stort, især blandt folk, der ikke kan få lån i den traditionelle banksektor. Som forretningsområde adskiller mikrokreditter sig fra traditionel bankvirksomhed. De ydes ikke kun på økonomisk grundlag og ikke kun med profit for øje, men også for at hjælpe med at fremme samhørighed ved at forsøge at integrere personer, der befinder sig i en ugunstig situation, og som ønsker at etablere en mikrovirksomhed.

Et vellykket europæisk initiativ til udvikling af mikrokreditter kunne hjælpe med at opfylde målene i den fornyede Lissabonstrategi for vækst og beskæftigelse og med at gøre den europæiske økonomi mere innovativ, kreativ og dynamisk. Mikrokreditter kan især bidrage til frigøre økonomisk potentiale ved at støtte integration, hvilket er højt prioriteret, eller social og økonomisk integration af mennesker ved at gøre dem til selvstændige erhvervsdrivende.

Derfor støtter jeg ordførerens forslag. Han beder os vedtage passende nationale institutionelle, juridiske og kommercielle rammer, som vil fremme et miljø, der er gunstigere for udviklingen af mikrokreditter, og etablere en harmoniseret europæisk ramme for mikrofinansieringsinstitutter uden for banksektoren.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for betænkningen med anbefalinger til Kommissionen om et europæisk initiativ til udbredelse af mikrokreditter for at fremme væksten og beskæftigelsen. Jeg er enig med ordføreren i, at små virksomheder er en væsentlig kilde til vækst, beskæftigelse, iværksætterevner, innovation og samhørighed i EU.

Vi bør understrege, at mikrokreditter ofte ikke kun ydes af økonomiske årsager og ikke kun med profit for øje, men også af hensyn til samhørigheden i et forsøg på at integrere eller genintegrere personer, der befinder sig i en ugunstig situation, i samfundet.

Jeg støtter vedtagelsen af betænkningen. Under henvisning til, at mikrokreditter kan bidrage til at frigøre forretningspotentiale ved at hjælpe folk med at blive selvstændige erhvervsdrivende, synes jeg, at denne metode skulle indføres i EU.

Jamila Madeira (PSE), skriftlig. – (PT) Denne betænkning er afgørende vigtig for det arbejde, EU udfører i forhold til samhørighedspolitikken og samarbejds- og udviklingspolitikken.

Dette synspunkt fandt også bred støtte i Parlamentet i dets skriftlige erklæring P6_TA(2008)0199, vedtaget den 8. maj 2008, som jeg havde den ære at være en af de første underskrivere af.

Derfor stemte jeg for denne betænkning, for enhver form for investering og udvidelse på dette område er afgørende og presserende, især under den aktuelle økonomiske krise og finanskrisen. Som følge heraf er specifik og omgående handling i forhold til at forøge systemets troværdighed og sammenhæng nu Kommissionens og Rådets mål.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Indtil videre er mikrokreditsystemers succes med at afhjælpe fattigdom i udviklingslande ikke blevet omsat til en EU-kontekst. Jeg støtter betænkningen, fordi et vellykket europæisk initiativ i forhold til mikrokredit kunne bidrage betydeligt til at opfylde målene i den reviderede Lissabonstrategi, eftersom små virksomheder er en væsentlig kilde til vækst, beskæftigelse, iværksætterevner, innovation og samhørighed i EU.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I øjeblikket er der diskussioner om igen at sætte kreditaktiviteter på dagsordenen. Under den nuværende økonomiske krise og især i lande som Rumænien, som i øjeblikket forhandler om lån fra internationale finansinstitutioner, er det afgørende vigtigt, at bankerne genoptager deres vigtigste funktion, hvilket er igen at yde lån til befolkningen.

Jeg føler, at hr. Becseys betænkning er nytænkende, fordi den bringer sagen tilbage på forhandlingsbordet, men fra en ny vinkel ved at søge uden for banksystemet for at finde løsninger på det aktuelle finansielle dødvande.

Betænkningen, som vedrører mikrokreditter, er rettet mod dårligt stillede grupper i samfundet såsom mindretal, romasamfundet og beboere i landdistrikter, der besidder uudnyttet potentiale og ønsker at etablere en lille virksomhed, men ikke kan, fordi de ikke kvalificerer sig til at opnå et lån fra et bankinstitut. Disse mennesker har ikke mange muligheder.

Derfor mener jeg, at hr. Becseys forslag om at etablere en fællesskabsfond til fremme af mikrokreditter til personer og selskaber uden direkte adgang til banklån og om at forbedre informationsniveauet om disse finansieringsinstrumenter er berettiget.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg vil undlade at stemme om hr. Becseys betænkning om et europæisk initiativ til udbredelse af mikrokreditter for at fremme væksten og beskæftigelsen.

Jeg er enig med visse dele af betænkningen, men jeg er direkte imod flere andre dele, hvorfor jeg ikke kan støtte den fremlagte tekst fuldt ud og vil undlade at stemme.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Mikrokreditordninger kan hjælpe mange af verdens fattigste ud af absolut fattigdom, især kvinder. EU's institutioner og medlemsstater burde gøre mere for at støtte sådanne ordninger.

6. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

Formanden. – Stemmeforklaringerne er afsluttet.

Vi vil genoptage arbejdet kl. 15 med redegørelser om forberedelserne til G20-topmødet.

(Mødet udsat kl. 13.35 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

7. Forberedelse af G20-topmødet den 2. april – med deltagelse af Gordon Brown, Det Forenede Kongeriges premierminister, medlem af Det Europæiske Råd (forhandling)

Formanden. – Mine damer og herrer, kære kolleger! Det er med stor glæde, at jeg kan hilse Det Forenede Kongeriges premierminister, Gordon Brown, velkommen her i dag. Hr. premierminister! Velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Premierministeren vil fremlægge en redegørelse for Parlamentet om forberedelserne til G20-topmødet i næste uge. Topmødet, som vil finde sted i London torsdag den 2. april 2009, ligger på et kritisk tidspunkt i håndteringen af den aktuelle internationale økonomiske krise og finanskrisen. Det udgør en afgørende mulighed for lederne af både den industrialiserede verden og de nye vækstøkonomier for at arbejde sammen om en fælles dagsorden for omgående økonomisk stabilitet og for genopretning på længere sigt. På topmødet i London skal man nå til enighed om de makroøkonomiske politikker og om det lovgivningsmæssige grundlag, der kan føre os gennem krisen og etablere en bedre og mere holdbar ramme for fremtiden.

Som formand for G20 har Gordon Brown udvist aktivt internationalt lederskab under det, der har vist sig at være en af de vanskeligste perioder i nyere tid. Den hast, hvormed han har været med til at udvikle G20 til et nyt værktøj for international økonomisk styring, er både opmuntrende og imponerende. Premierministeren har også gjort et stærkt og positivt indtryk ved at vise, hvordan Det Forenede Kongerige kan arbejde effektivt sammen med sine partnere i EU, for sammen finder vi innovative løsninger på de mange udfordringer, vi i fællesskab står over for.

Jeg har altid ment, at det er afgørende, at Storbritannien spiller en engageret rolle som en central aktør i EU.

(Bifald)

Hr. premierminister! Vi hilser Deres beslutsomhed i forhold til at spille en sådan rolle velkommen.

Det er med stor glæde, jeg giver ordet til Storbritanniens premierminister, Gordon Brown.

(Bifald)

Gordon Brown, *premierminister for Det Forenede Kongerige og Nordirland*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke for den store ære, det er for mig at få lov til at tale til Dem, samt for Deres vellykkede formandskab for Europa-Parlamentet. Jeg vil også gerne takke parlamentsmedlemmerne og medlemmerne af Kommissionen samt dens formand, hr. Barroso. Det er takket være indsatsen fra alle jer og fra de generationer, hvis arbejde vi bygger på, at vi i dag nyder godt af et Europa i fred og enighed, hvilket rangerer blandt de fineste resultater i den menneskelige historie, og som i dag er et håbets fyr for hele verden.

(Bifald)

Og hvis nogen i et land eller på et kontinent er det mindste i tvivl om, hvordan den menneskelige vilje og modet hos repræsentanter med en mission kan bygge en ny fremtid ud af tidligere årtiers fortvivlelse, skal de blot tænke på, hvordan europæerne for 60 år siden talte om fast forankrede fjendskaber og forhold, der aldrig kunne repareres. De talte om en hård, lang og bitter kold krig. De troede det ikke muligt, at der nogensinde kunne være helt fred i Europa, og de troede endnu mindre på, at Europa kunne blive forenet og samarbejde.

Lad dem så tænke på, hvordan det nu efter årtiers samarbejde og enhed kun er politiske ekstremiteter, der kan sætte spørgsmålstegn ved, at vi er stærkere og sikrere sammen, end vi nogensinde var hver for sig.

(Bifald)

Den 9. november i år kan vi fejre tyveårsdagen for noget, som for alle os her i mødesalen må tælle som en af de mest definerende begivenheder i vores liv, nemlig Berlinmurens fald. Murens nedrivning skyldtes et beslutsomt folk, der aldrig mere ville lade en barriere, intimidering eller undertrykkelse splitte den europæiske befolkning.

I dag findes der ikke et gammelt Europa, et nyt Europa eller et Vesteuropa. Der findes kun ét Europa, og det er vores hjemlige Europa.

Jeg er stolt over at stå her i dag som brite, som europæer og som repræsentant for et land, der ikke ser sig selv som en ø, der driver bort fra Europa, men som et land i Europas midte – ikke i Europas slipstrøm, men i Europas hovedstrøm.

(Bifald)

Derfor er jeg også stolt over, at et overvældende flertal i det britiske parlament ratificerede Lissabontraktaten.

(Kraftigt bifald)

Efter min mening er Europa i en enestående position til at føre verden an i håndteringen af de helt nye og vigtige udfordringer ved den kommende globalisering. Vi befinder os i en enestående position på grund af det, vi har opnået i EU. Jeg vil gerne takke medlemmerne af Europa-Parlamentet. I kan alle være stolte over det, som vi sammen har skabt – verdens største og stærkeste indre marked, der nu giver nye muligheder for 500 millioner mennesker, samt verdens mest vellykkede indsats med hensyn til økonomisk samarbejde. I skal være stolte over, at det er EU's fortjeneste.

I skal også være stolte over de omfattende rammer for miljøbeskyttelse, som vi opbygger, og som er et grundlæggende resultat af den europæiske koordination, som dette kontinent er det første i verden, der utvetydigt gennemfører på vejen mod at blive en lavemissionsøkonomi.

(Bifald)

I skal også være stolte over, at EU med verdens største bistandsprogram har gennemført det mest vedvarende engagement i at redde og ændre liv overalt i verden.

Mange af de forbruger- og arbejdsstedsrettigheder, vi alle nyder godt af i Europa, er resultatet af kampagner ført af individuelle medlemmer og grupperinger fra Europa-Parlamentet.

Lad os ikke glemme, at EU har verdens mest omfattende sociale beskyttelse i form af et sæt regler og forpligtelser, der blev forbedret for det britiske folk, da – må jeg med stolthed sige – vores regering førte Storbritannien ind i det sociale kapitel.

Hr. formand! Disse europæiske succeshistorier havde ikke været mulige uden det samarbejde mellem befolkningerne, som De og dette Parlament har leveret. Vi ser enhed formidlet af tjenestemænd, der mødes på tværs af grænserne. Vi ser enighed, når ledere møder ledere. Men den varige enighed er den demokratiske enhed, der er rodfastet i de fælles værdier hos de folk, der nu er repræsenteret her i Europa-Parlamentet, og det er i højere grad end traktater, institutioner og enkeltpersoner disse grundværdier, der binder os tæt sammen – vores tro som EU-borgere på, at frihed, økonomisk fremskridt og social retfærdighed går fremad sammen eller slet ikke.

Disse værdier er rodfastet i de lektioner, vi har lært af at samarbejde – sandheden om, at frihed aldrig må blive underlagt åben konkurrence, at markeder skal være frie men aldrig værdifrie, og troen på, at det at være fair er vigtigere end laissez faire.

Under den nuværende krise har vi endnu en gang lært, at velstand ikke har stor betydning for samfundet, medmindre den også tjener andre end de velhavende. Rigdomme har kun værdi, når de ikke kun beriger nogle men alle befolkningsgrupper.

Det er ikke kun vores politiske filosofi – i Europa tror vi på disse sandheder, fordi vi har gennemlevet dem i det arbejde, vi har gjort i vores lande.

Midt i den aktuelle globale krise, hvis hastighed og omfang er uden fortilfælde i historien, ønsker jeg under anvendelse af disse værdier, der nu er en del af vores DNA – disse lektioner, som vi har lært i tidens løb i Europa – at drøfte med Dem, hvordan Europa og verden kan vokse med globaliseringens fire udfordringer: finansiell usikkerhed i en verden med øjeblikkelige globale kapitalstrømme, miljødelæggelse i en verden med energimangler, ekstremismen og dens sikkerhedsmæssige trusler i en verden med hidtil uset mobilitet og voksende fattigdom i en verden med stadig større uligheder.

Jeg ønsker også at drøfte, hvordan vi – med en global økonomi, der forvaltes korrekt af os, der samarbejder – kan gøre milliarder af mennesker i Asien og andre steder, hvoraf mange kun producerer deres varer, til morgendagens forbrugere af vores varer, hvordan vi i løbet af de næste 20 år kan se den største vækst nogensinde i middelklassejob og -indtægter, og hvordan vi trods alle de aktuelle problemer forude kan se en verdensøkonomi, der bliver dobbelt så stor, og som skaber nye muligheder for os alle i alle vores lande.

Jeg ønsker at drøfte, hvordan vi på basis af en verden, der i dag ser ikkebæredygtig, usikker og ulige ud, kan opbygge et ægte globalt samfund, der er bæredygtigt, sikkert og fair for alle.

Lad mig gentage, at EU efter min mening er i en enestående position til at tage teten i opbygningen af denne fremtid, netop fordi vi gennem de seneste 60 år har bevist, at vi som Europa kan imødegå og overvinde udfordringerne ved samarbejde på tværs af grænser, ved koordinering mellem folk og ved at skabe enhed ud af mangfoldighed.

Nogle af jer ved, at jeg i mange år har arbejdet for et globalt Europa samt for de nødvendige økonomiske reformer til dets gennemførelse. Jeg ved, at nogle kritikere har antydnet, at jeg i højere grad støttede en global indsats, fordi jeg i mindre grad støttede en europæisk indsats. Men denne sag har ligget mig så stærkt på sinde i de seneste år, netop fordi jeg brændende ønsker, at Europa skal være førende på verdensscenen, og fordi de europæiske lande, der er mødtes om værdierne frihed, fairness og ansvarlighed, har så meget at tilbyde verden, at den også forenes.

Jeg ønsker en globalisering, der er åben, frithandlende og fleksibel, men som også er reformerende, inddragende og bæredygtig. Det er det budskab, som Europa i disse i økonomisk henseende meget krævende tider kan sende til og dele med resten af verden.

Som De ved, hærges verden af en international orkan. Intet europæisk land er immunt over for følgerne heraf. Den rammer alle virksomheder, alle arbejdstagere, alle husejere og alle familier.

Lad os være ærlige over for hinanden. Vores globale økonomiske system har udviklet sig og er blevet forvredet på måder, der er i strid med de værdier, vi hylder og støtter i vores familier, i vores samfund og i alle andre dele af vores liv. Disse værdier handler f.eks. om at være fair over for andre og om at tage ansvar, belønne hårdt arbejde og ikke belønne uansvarlige udskjelser.

Komplekse produkter såsom bankderivater, der angiveligt skulle sprede risikoen i verden, har i stedet spredt smitte. Vi kan ikke længere tillade, at risici overføres i verden uden ansvar. Efter min mening bør enhver del af det, der har været et skyggebanksystem, nu komme ind under tilsynsnettet.

(Bifald)

De grænser, som man er blevet enige om at opstille i et land eller en region, overhales af den globale konkurrence mellem alle lande. Efter min mening er det ikke nok at fremme selvregulering og tillade et tilbundsgående væddeløb. Vi er også nødt til at enes om internationale normer for gennemsigtighed, offentliggørelse og – ja – også lønninger.

(Bifald)

På samme måde som globaliseringen har overskredet de nationale grænser, ved vi, at den også har overskredet de moralske grænser. Som vi har opdaget på vores bekostning, er problemet med utøjlede frie markeder på en ukontrolleret markedsplads det, at de kan reducere alle forhold til transaktioner, alle motivationer til egeninteresser og alle værdifølelser til forbrugervalg og prisskilte.

Et godt samfund og en god økonomi har ikke desto mindre brug for en stærk fornemmelse for værdier. Ikke værdier, der udspringer af markedet, men værdier, som vi tilfører markedet; dvs. solide dyder som ærlighed, ansvarlighed, fairness og vurdering af hårdt arbejde – dyder, som ikke kommer fra markedet, men fra hjertet.

Så med udgangspunkt i dagens forhandling vil jeg foreslå, at vi i Europa som led i forberedelserne til næste uges topmøde i London spiller en central rolle med hensyn til at erstatte det, der engang blev kaldt for Washingtonkonsensus, med en ny og principiel økonomisk konsensus for vores tid.

Med alle disse globale problemer kan vi ikke blive stående. Vi er nødt til at skride til handling. Vi har selvfølgelig et valg, og jeg ved, at nogle føler sig fristet til at møde denne nye usikkerhed med en tilbagetrækning, hvor de forsøger at føle sig sikre ved at trække vindebroen op og stille uret tilbage. Men hvis der er noget, som vi ved fra forhistorien, er det, at protektionisme er defaitismens, tilbagetrækningens og frygtens politik, og at den i sidste ende ikke beskytter nogen som helst.

(Bifald)

Lad os i stedet for at søge hen imod isoleringens klipper i fællesskab udstikke en samarbejdskurs. Det er i alle vores nationale interesser. Derfor foreslår jeg, at Europa tager føringen med en dristig plan om at sikre, at alle kontinenter nu træffer de ændringer i deres banksystemer, der kan bane vejen for fælles velstand, at alle lande deltager i et samarbejde om at fastsætte globale standarder for finansforordninger, og at alle kontinenter tilfører de nødvendige ressourcer for at sikre økonomisk vækst og job.

Hvad er dagsordenen? Først og fremmest er markedet til for at tjene os. Det er ikke os, der skal tjene markedet. Derfor har vi i Storbritannien, i andre europæiske lande og i går i USA fjernet usikkerheden fra banksektoren for atter at sætte gang i udlånene til de folk, der har brug for dem for at komme videre med deres dagligdag i denne usædvanlige tid. Efter min mening vil de fælles principper bag de amerikanske, britiske og europæiske planer for at rydde op i bankernes regnskaber medvirke til at genopbygge tilliden og genskabe kreditgivningen til den bredere økonomi.

For første gang nogensinde i vores verden er vi enige, hvilket afspejles i Larosièrerapporten, Paul Volckers G30-rapport, Turnerrapporten i Det Forenede Kongerige og reformen for finansiell stabilitet, der for at beskytte folks sparepenge gennem reguleringsstandarder skal gennemføres på tværs af Europa og i hele verden, og som skal gennemføres og overvåges fuldt ud ikke bare i ét land men på alle verdens kontinenter.

Jeg tror, at vi for første gang også kan blive enige om de store ændringer, der er nødvendige for en koordineret indsats, der vil markere begyndelsen til enden for offshore-skattelylande og offshore-centre.

(Bifald)

Lad os sammen sige, at vores bestemmelser bør gælde for alle banker alle steder og til enhver tid uden undtagelser for et skyggebanksystem og uden muligheder for, at skatteunddragere, der nægter at betale deres rimelige andel, kan gemme sig noget som helst sted i verden.

Vi ved også, at en verdensomspændende skattemæssig og monetær stimulering af økonomien kan være dobbelt så effektiv i hvert enkelt land, hvis den vedtages af alle lande. I år ser vi de vist nok største

rentesænkninger nogensinde i verden, ligesom der gennemføres den største skattemæssige stimulering, som verden nogensinde er blevet enig om.

Jeg er sikker på, at topmødet i London kan bygge videre på den indsats, som Det Europæiske Råd og G20's finansministre vedtog for nogle få dage siden. Vi vil gøre, hvad det kræver at skabe de nødvendige job og den nødvendige vækst. Jeg tror, at hele Europa vil give præsident Obama ret i, at vores aktioner skal være vedvarende og solide, indtil økonomien er genoprettet.

Vi har også et ansvar over for de arbejdsløse. Jeg synes ikke, at folk skal være arbejdsløse i månedsvis uden at blive tilbudt en uddannelse, et job eller hjælp til at få et job, og jeg synes heller ikke, at unge, der forlader skolen, skal være uden skolegang eller arbejde i ret lang tid, uden at de får chancen for at få erhverve sig de færdigheder, de har brug for i fremtiden.

Jeg synes også, at vi under denne krise skal træffe hasteforanstaltninger og gøre en seriøs og storstilet indsats for at skabe et lavemissionsopsving og gøre vores økonomier bæredygtige. Europa førte an under den industrielle revolution, og nu kan det føre an i en lavemissionsrevolution gennem investeringer i energieffektivitet, ekspansion af vedvarende energikilder og atomkraft, CO₂-opsamling og -lagring, udvikling af det intelligente net og en kommercialisering af eldrevne køretøjer og køretøjer med et meget lavt emissionsniveau. Derfor er jeg stolt over at være en del af den europæiske 2020-pakke om energi og klimaændringer, som vi vedtog i december 2008 – en beslutning her i Europa-Parlamentet, som også opstiller de højeste standarder for globalt lederskab på vejen mod den klimaaftale, som vi alle ønsker os i København senere på året.

(Bifald)

Det, som vi nu oplever i nogle af landene i Central- og Østeuropa, viser, hvorfor vi på ny skal opbygge det økonomiske samarbejde for at hjælpe lande i nød.

En ny og reformeret International Valutafond, der forhåbentlig får flere repræsentanter fra vækstøkonomierne, og som skal have mindst 500 mia. USD i ressourcer – dobbelt så meget som i dag – skal have bemyndigelse til at hjælpe lande, der oplever en kapitalflugt, med at omstrukturere kapaciteten i deres banker og sætte dem i stand til at retablere udlånet til deres industrier. Jeg ønsker mig en International Valutafond, der ikke kun reagerer på kriser, men som forebygger kriser, og jeg ønsker mig en Verdensbank, der har de fornødne ressourcer til at forhindre fattigdom og til at fremme verdenshandelen midt i handelskrediternes sammenbrud.

På samme måde som vi husker og fejrer, at EU og Europa-Parlamentet har gennemgået en vellykket udvidelse med nye medlemmer af familien, vil jeg nu sige til EU's østeuropæiske medlemsstater, at vi ikke agter at lade jer i stikken i nødens stund. Vi vil gøre vores yderste for at støtte jer.

(Bifald)

Lad os heller ikke glemme, at den aktuelle krise for de hundredvis af millioner mennesker i de fattigste lande, der er røget ud i ekstrem fattigdom, ganske enkelt er et spørgsmål om liv og død. Den barske sandhed er den, at fordi banker kan krakke, og markeder og handel kan bryde sammen, vil en halv million ekstra børn – 10,5 mio. børn i alt – dø i år, fordi de i bogstavelig forstand er for fattige til at leve. 10,5 mio. børn er ikke kun statistik. Det er først et barn, så endnu et barn, så et tredje barn og så et fjerde. Hvert enkelt barn er ikke kun et barn, men nogens barn. De repræsenterer hver især en begravelse, der aldrig skulle have fundet sted. Hvert enkelt af dem er et liv, der kunne være reddet. Det er en tragedie, der berører mit og Deres inderste væsen.

(Bifald)

Vanskelige tider må aldrig blive en undskyldning for at vende ryggen til verdens fattigste eller for at lade det faktum, at der er fallerede banker, føre til eller retfærdiggøre brudte løfter om bistand. I stedet for at lade vores løfter om fællesskabsstøtte gradvist blegne til først hensigter, derefter vage forhåbninger og til slut tragisk stille forræderier, bør vi i stedet forstærke indsatsen for at sørge for, at vi i vores generation endelig gør fattigdom til historie.

(Bifald)

Sammen kan vi yde det største skattemæssige incitament, den største rentesænkning, den største reform i vores internationale finansielle system, de første internationale principper vedrørende banklønninger og bankstandarder, den første omfattende globale indsats mod skattely samt for første gang i forbindelse med en verdensomspændende krise en ny og supplerende hjælp til de fattige.

Hvordan skaber vi global enighed om de nødvendige globale ændringer? Lad mig sige, at en af de største muligheder foran os består i, at Europa og alle andre kontinenter samarbejder. I dag vil jeg også gerne understrege, at Europa og USA kan arbejde tættere sammen.

I går talte jeg med præsident Obama om, hvad jeg ønsker at tale om i dag – en ny æra af øget samarbejde mellem Europa og USA. Aldrig i de seneste år har vi haft et amerikansk lederskab, der er så opsat på at samarbejde på alle niveauer med Europa om finansiel stabilitet, klimaændringer, sikkerhed og udvikling. Sjældent har et sådant samarbejde haft så indlysende fordele for hele verden.

Hvis vi starter med topmødet mellem EU og USA om nogle få dage, hvor Obama kommer til Prag, kan vi ændre dette topmøde fra et almindeligt årsmøde til et ustopeligt progressivt partnerskab, der skal sikre den globale forandring, som verden nu har brug for.

Tænk på alle de fremskridt, som vi – Europa og USA – kan samarbejde om at gennemføre i en ny æra af transatlantisk samarbejde. Lad os samarbejde om en ny global klimaændringsaftale – en klimaændringsaftale, som forbundskansler Merkel tog initiativ til på G8-topmødet i 2005 – om de største nedskæringer i CO₂-emissioner, som verden nogensinde har set. Lad os samarbejde i Europa og USA om at bekæmpe den voksende terrortrussel fra Pakistan og Afghanistan, der når som helst kan ramme gaderne i vores lande.

Nu hvor Frankrig under ledelse af præsident Sarkozy atter kommer med i NATO's centrum, skal Europa og USA samarbejde om at skabe noget, der engang var en drøm, men som efter min mening nu er muligt – en verden, hvor atomvåben ikke hastigt spredes, og hvor atommagterne enes om ægte nedskæringer i deres arsenaler af atomvåben.

(Bifald)

Lad os også samarbejde om en uopsættelig nødvendighed, som vi alle ønsker at se i vores levetid, og noget, som alle partier her i Europa-Parlamentet nok tørster efter, nemlig fred i Mellemøsten med et sikkert Israel side om side med en levedygtig palæstinensisk stat.

(Bifald)

Men den mest umiddelbart tiltrængte gave, som vores europæisk-amerikanske samarbejde kunne resultere i, er, at der som følge af vores foranstaltninger bliver flere job, flere virksomheder og mere handel, når vi i fællesskab imødegår og får bugt med disse store finansielle udfordringer i vores tid.

Ifølge et citat fra en af de allermest berømte europæere, Michelangelo, er det bedre at sigte for højt og fejle end at sigte for lavt og få succes. Det er det valg, som vi ifølge Michelangelo nu står over for, for når jeg kigger rundt i mødesalen i dag, ser jeg, at vi alle ikke kun er vidner og tilskuere, men potentielle skabere af forandring, hvor vi har friheden til at forme vores egen skæbne.

Europas befolkning skal ikke styres af begivenheder. Uanset hvad de er, kan vi styre dem. Så lad folk sige om os, at når tiderne og nedgangen var værst, så bevarede vi troen på fremtiden, mens vi i fællesskab omdannede og fornyede verdensordenen for vores tid.

Jeg tror først, at det er når historiebøgerne er skrevet, at vi fuldt ud vil kunne fatte omfanget af de ekstraordinære udfordringer, som alle lande på alle kontinenter skal løse som følge af den aktuelle globalisering. Der er tale om mere end et øjeblik forandring i vores fælles historie. Det er en verden i forandring, og vi skal minde os selv om, at de mest skelsættende årtier i den europæiske historie aldrig er blevet forstået fuldt ud, mens de stod på.

Hvis man ser tilbage på renæssancen, der er en af de største perioder, som verden nogensinde har set, kan vi ikke knytte dens indvirkning på verden sammen med en enkelt dato eller person eller et enkelt gennembrud. Eller oplysningstiden – vi kan ikke med sikkerhed sige, hvornår, af hvem eller hvordan den blev søsat. Vi kan blot sige, at Europa eller verden af i dag ikke kunne eksistere uden den. Når vi ser tilbage på den industrielle revolution, kan vi ikke pege på den dag, hvor den blev fløjtet i gang, eller pege på en enkelt opfinder eller iværksætter eller et enkelt forvaltningsudvalg, der førte tilsyn med den. I dag kan vi kun sige om de begivenheder, der ikke blev forstået fuldt ud dengang, at vi alle nyder godt af dem.

I denne generation står vi over for en verden i forandring, som vi endnu ikke forstår fuldt ud, hvor vi hverken kan fremskynde eller forsinke fremskridtet med den myriade af beslutninger, som vi træffer hver dag. I denne verden af utrolig forandring – med klimaændringer, miljøkrav, energibehov, terrorrisici, fattigdom og uligheder der skal tackles, og en finanskriser der skal håndteres – skal vi ikke trække os tilbage til den protektionisme, der er vejen til undergang.

Lad dette være vores arv – at vi forudså og derefter skabte et ægte globalt samfund for vores nye tider, at vi i stedet for at lade globaliseringen være en kraft til uretfærdighed og ulighed har gjort globaliseringen til en kraft for retfærdighed på globalt plan, og at vi stillet over for den vanskeligste udfordring – et forenet Europa baseret på fælles idealer og værdier – var med til at bygge denne verden på ny.

(Vedvarende bifald)

Formanden. – Hr. premierminister! Jeg vil gerne på vegne af Europa-Parlamentet takke Dem for et yderst bemærkelsesværdigt indlæg her i Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Nu er det mig en fornøjelse at give ordet til Kommissionens formand, hr. José Manuel Barroso.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! G20-topmødet i London bliver en milepæl i den globale reaktion på den globale krise. Jeg er overbevist om, at det bliver et vellykket møde under ledelse af premierminister Brown.

Initiativet vedrørende en global løsning på en global krise kom fra Europa. Jeg erindrer, at både præsident Sarkozy og jeg selv tog til Camp David for at foreslå en global løsning for præsident Bush. G20-topmødet i Washington i november 2008 var netop resultatet af denne fælles indsats.

Europa har derfor et særligt ansvar i den aktuelle G20-proces. Vi vil gerne have et vellykket London-topmøde, og jeg er overbevist om, at det bliver en succes. Europa står samlet i London med et samlet budskab. De 27 medlemsstater i Det Europæiske Råd enedes i sidste uge om en proaktiv dagsorden for London. Vi ønsker konkrete resultater vedrørende en stimulering af verdensøkonomien og vedrørende reguleringen af alle finansielle aktører fra banker til hedgefonde og til nye regler for kreditvurderingsbureauer.

Vi skal gøre det klart, at der ikke er nogen skarp sondring mellem at stimulere økonomien og forbedre lovgivningen. Der er brug for begge dele. Og vi skal gå endnu videre. Vi skal også forkaste alle former for økonomisk nationalisme og protektionisme, og vi skal forny vores forpligtelser over for udviklingslandene og sikre os, at Europa respekterer millennium-udviklingsmålene.

Den økonomiske afmatning er meget alvorlig, så det er nødvendigt med en koordineret stimulering af økonomien ved at støtte den generelle efterspørgsel. EU gør allerede meget på denne front. Vores overordnede finanspolitiske indsats, der kombinerer en diskretionær indsats og automatiske stabilisatorer, svarer til næsten 4 % af BNP.

Nu skal vi gøre en stor indsats for at gennemføre vores genopretningsplaner. Vi ved, hvad vi skal gøre: sætte gang i lånene igen, bibeholde folk i beskæftigelse, forbedre deres færdigheder, inden opsvinget kommer samt fortsætte investeringer i produktivitet og europæisk konkurrenceevne. Kommissionen vil overvåge og evaluere, hvad medlemsstaterne gør for at koordinere vores overordnede reaktion på krisen.

Med hensyn til finansforordningen ønsker EU at rykke grænsen yderligere, således at intet finansielt produkt, ingen institution, intet marked og ingen jurisdiktion fritages for forordningen. Vi ønsker imidlertid ingen forordning for reguleringens skyld, men fordi der er brug for at få markederne til at fungere igen samt for at finansiere job og investeringer. Kun på denne måde bliver tilliden genskabt, og tillid er nøglen. Genskabelse af etik i det finansielle system er også en betingelse for den tillid, vi har brug for i åbne økonomier.

I EU flytter grænserne sig allerede. Kommissionen har stillet forslag om kapitalkrav og kreditvurderingsbureauer, som i øjeblikket også debatteres her i Europa-Parlamentet. I de kommende uger vil Kommissionen stille forslag om hedgefonde, privat egenkapital og ledelseslønninger, og inden Det Europæiske Råds møde i juni vil Kommissionen præsentere en pakke om et nyt europæisk tilsynssystem. EU bevæger sig. Vi siger det højt og tydeligt i London, så vi kan samarbejde med vores partnere, dvs. vores amerikanske venner.

Vi vil gerne have de andre til at følge os. Vi har brug for globale regler for en global økonomi. Tag f.eks. de værdiforringede aktiver. Hvis ikke der sker en udrensning af banksystemet, vil der ikke flyde kredit tilbage til økonomien. Kommissionen har nu leveret de nødvendige rammer til håndteringen af dette emne. G20-landenes finansministre diskuterer indgående håndteringen af værdiforringede aktiver for mindre end to uger siden. Det vedtagne sæt af principper afspejler i det store og hele EU's holdninger til sagen. Vi havde således endnu en gang en enestående oplevelse af at opstille supra- og tværnationale regler og vise, at EU er bedre rustet end alle andre til ikke at pådutte, men foreslå reglerne for denne globalisering.

I London skal EU også udsende et klart budskab om at afvise protektionisme. Vi vil forsvare vores indre marked herhjemme og holde det åbent, og vi vil også arbejde for åbne globale markeder. Vi må ikke opgive Doha, og vi skal snart nå frem til en aftale. Vi må heller ikke glemme de dårligst stillede lande. Vi må stå ved vores forpligtelser vedrørende millennium-udviklingsmålene.

Vi må hele tiden huske på, at vores foranstaltninger kun er et middel til at forbedre folks trivsel. Foranstaltningerne er ikke til ære for det finansielle system – ikke til ære for dette særlige segment af økonomien – men for befolkningen. På dette tidspunkt betyder det, at vi skal afbøde og mildne den økonomiske nedgangs indvirkning på beskæftigelsen i EU. Lige nu koncentrerer vi os primært om beskæftigelsen. Vi afholder et beskæftigelsestopmøde den 7. maj for at mobilisere idéer og foranstaltninger til at bevare folk i beskæftigelse og omskole dem til fremtidens job. Vi arbejder med arbejdsmarkedets parter, fordi det efter vores mening også er en del af vores model i Europa – tanken om at samarbejde med arbejdsmarkedets parter – og fordi vi på denne måde mener at kunne hjælpe med at forberede arbejdstagerne på fremtidens job inden for den bæredygtige lavemissionsøkonomi, som vi ønsker os i Europa.

G20-topmødet i London skal derfor give resultater på en række områder – et meget ambitiøst program. Jeg er sikker på, at G20-topmødet under Gordon Browns ledelse og med et stærkt europæisk bidrag vil give resultater og føre til global konsensus om den internationale økonomi.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne byde den britiske premierminister Gordon Brown velkommen. Han skal om nogle få dage være vært for et G20-topmøde, som der er usædvanlig store forventninger til.

Det første, man skal lære af denne krise, er, at økonomierne nu er så tæt forbundne, at nationale løsninger er utænkelige. De problemer, der primært kommer til os fra USA som følge af en manglende regulering, har nu vundet fodfæste, og Europa må forstå, at det kun kan være stærkt, hvis det optræder med én stemme for at forsvare sine fælles interesser. Det skal tilmed være stærkt nok til at trække alle de regionale økonomier ind på vejen mod ny vækst. Jeg kan ikke glemme hr. Manuel Barroso og det faktum, at det er efter pres fra Europa og i særdeleshed Nicolas Sarkozy, at G20 er blevet opfordret til at genskabe roen i et finansielt system, der er røget ud af kurs.

Solidaritet og ansvarlighed er Europas to vigtigste principper. I fællesskab er vi parate til at hjælpe og støtte de hårdest ramte af os. Skønt jeg ønsker premierministerens land alt vel, er de seneste tal fra IMF desværre meget foruroligende for det såvel som for andre EU-lande og specielt Ungarn.

Jeg har arbejdet som frivillig brandmand i adskillige år, og jeg ved, at når et hus står i flammer, varer det ikke længe, før nabohuset også trues af flammerne.

Kære kolleger! Efter mit indlæg vil vennerne fra venstre side af mødesalen utvivlsomt opfordre til et mere socialt Europa samt til mere beskyttelse. Inden de gør det, vil jeg svare, at disse overforenklede slagord – der omfatter brugen af penge, som vi ikke har – er den form for udtalelser, der resulterede i fejlslagne politikker i mange europæiske lande i 1980'erne.

(Bifald)

Det gælder selvfølgelig ikke Dem, hr. premierminister. Jeg er godt klar over, at De ikke sad i regeringen i 1980'erne. De samme medlemmer vil sikkert gentage, at den aktuelle krise skyldes globaliseringen og markedsøkonomien. Jeg vil på forhånd svare dem, at gennemsnitsindkomsten for vores medborgere takket være denne markedsøkonomi er steget med 40 % i løbet af de seneste 40 år. Jeg vil også minde dem om, at mens landene uden for markedsøkonomien bag Berlinmuren mødte deres veldokumenterede skæbne, så lod markedsøkonomien vesteuropæerne nyde godt af en gennemsnitlig årlig vækst på 2 %. Alt dette viser, at forsvarerne af det sociale Europa ikke nødvendigvis er dem, som vi tror, de er.

Hr. premierminister! Den europæiske integration har altid været et spørgsmål om solidaritet mellem landenes borgere, og i den aktuelle vanskelige periode er det mere end nogensinde tidligere Europas pligt atter at bevise dette gennem dets bedrifter. Det var nødvendigt at støtte bankerne, fordi det forhindrede dem, der troede på dem, i at miste alt, og det er noget, men det er ikke nok. Vi må først og fremmest bekymre os om og støtte dem, der mister deres job, samt de familier, der har vanskeligt ved at få enderne til at mødes. Det er kun ved at genskabe væksten samt det økonomiske og skattemæssige miljø, der gavner iværksættere, at vi får skabt fornyet tillid og flere job. Det europæiske bistandsprogram på 400 mia. EUR vil medvirke til at hjælpe os

gennem krisen. Det vil fremme nye investeringer og styrke efterspørgslen og af samme grund støtte væksten og skabe job.

Det indre marked kan fungere som en vigtig løftestang, mens enhver protektionistisk foranstaltning til gengæld kun vil forværre tingene. Hr. Brown! Det er ikke nok bare at fordømme protektionismen i udlandet. Vi skal også lade være med at bifalde slagord som "britiske job til britiske arbejdstagere" i vores hjemlande, da det vil fange os i en meget farlig økonomisk nationalisme. Jeg er imidlertid sikker på, at Kommissionen som traktaternes vogter vil sørge for, at loven respekteres, og at vores virksomheder kan handle på et frit og fair marked. Vi stræber efter at indføre en ny global finansiell arkitektur med mere stabilitet, mere tilsyn samt først og fremmest større gennemsigtighed. Vi skal sørge for en hastigere gennemførelse af "Basel II"-reformerne og indføre streng kontrol med spekulationsmidler.

Hr. premierminister! Jeg påskønner, at De ikke er kommet her for at pådutte os noget, men for at lytte til borgernes forventninger. Glem ikke – specielt ikke i næste uge – at De er en sand europæer.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Sikken et modigt indlæg, og hvilken genial beskrivelse af vor tids nødvendigheder. Det er netop den vej, vi skal gå, og vi Europæiske Socialdemokrater – og jeg taler ikke kun på vegne af medlemmerne af min egen gruppe, men også på vegne af hr. Rasmussen, der er formand for den socialdemokratiske bevægelse i Europa – kan tilslutte os hvert et ord i premierministerens indlæg. Det er en helt rigtig kurs.

(Bifald)

(FR) Hr. formand! Med hensyn til kommentarerne fra min kollega hr. Daul vil jeg sige, at man som minimum bør kunne forvente fra en formand for en parlamentsgruppe, at han kan sondre mellem protektionisme og social beskyttelse. Der er en enorm forskel.

(Bifald)

Det kan godt være, at Deres prægtige præsident, hr. Sarkozy, kender noget til protektionisme, men der er én ting, som han i hvert fald ikke kender noget til, og det er social beskyttelse.

(DE) Hr. formand! De har ret i, at det er et stort øjeblik. Umiddelbart før G20-topmødet er Gordon Brown kommet her for at tale til Europa-Parlamentet. Dette besøg viser, at de europæiske folks forum – Europa-Parlamentet – er det rette sted at præsentere de udsigter, som De, hr. premierminister, har beskrevet for os i dag.

Derfor er Deres besøg mere end blot et besøg i Europa-Parlamentet. Det viser vejen frem, fordi det viser, at De som premierminister for Deres land og som vært for G20-topmødet tillægger Europa-Parlamentet den betydning, som det fortjener. Dermed mener jeg, at De betragter det som stedet, hvor man diskuterer multinational og international politik inden for rammerne af Europas kontinentale forbindelser og Europas forbindelser med andre dele af verden. Mange tak for det, hr. Brown. De har gjort det rigtige.

(Bifald)

Hr. premierminister! De nævnte tre grundlæggende principper, som jeg gerne vil tage op, fordi de også er grundlæggende principper for vores bevægelse. Det var ikke den individuelle grådighed, der var den afgørende faktor. Den har været et permanent træk i den menneskelige historie, og den vil altid findes. Det handler om et system, hvor denne individuelle grådighed kan spredes og blive destruktiv. Det er dette system, der er forkert. Dette system af hæmningsløs markedsradikalisme og liberalisme har slået fejl og er gået fallit. Derfor skal det ændres.

Derfor har De ret i, at vi har brug for europæiske og verdensomspændende bestemmelser om privat egenkapital, hedgefonde og offshore-centre, der skal lukkes, ligesom vi har brug for regler vedrørende kreditvurderingsbureauer. Baissespekulation bør også forbydes. Dette repræsenterer en hel gruppe af foranstaltninger, som vi under hr. Rasmussens ledelse og med modstand fra de øvrige grupper har efterspurgt i lang tid. Det er netop det, der skal gøres.

(Bifald fra venstre)

Jeg ved, mine kære medlemmer fra højre side af mødesalen, at det er svært for jer at acceptere, at I gennem 10 år har fremmet den forkerte politik. I har problemer med at følge med i det, der sker. Det kan jeg godt forstå, men det ændrer ikke ved det faktum, at I hele tiden har været modstandere af politikken.

I har ret i, at atomvåbenkapløbet skal standses. I har ret i, at samarbejdet med USA vil muliggøre en ny atomnedrustningsæra. I har også ret i, at der både skal være solidaritet mellem samfundets befolkningsgrupper og mellem staterne. Jeg vil derfor skrive under på vegne af min gruppe for at sørge for, at de nye stater i EU kan stole på EU. Det er bestemt den rigtige kurs at følge, hr. premierminister.

Jeg har en enkelt afsluttende bemærkning. Jeg vil bede Dem om at fremføre følgende budskab på G20-topmødet: Enhver, der under den aktuelle økonomiske krise forsøger at spille miljøpolitikken ud mod den økonomiske politik, begår en katastrofal fejl. Den økonomiske krise går over, men klimaændringerne består. Derfor har vi brug for begge politikker. Vi har først og fremmest brug for en effektiv kamp for en bedre klimapolitik. Denne kamp vil også gøre det muligt at skabe mange nye job. En kombination af disse to ting er den helt rigtige tilgang.

(Bifald)

Gordon Brown holdt en glimrende tale. Jo mere højrefløjen modsætter sig disse udtalelser, desto tydeligere fremgår det af Deres indlæg, hr. Brown, at vi er på rette kurs. Vi er meget glade for, at en ægte socialdemokratisk regeringsleder har talt her i dag.

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg hilser premierministeren velkommen her på første del af "Browns G20-verdensturne". De har skitseret en stor dagsorden for G20-topmødet – fra bekæmpelse af verdens fattigdom til atomnedrustning – og jeg ønsker Dem held og lykke. Min gruppe lykønsker Dem og Deres kolleger i Det Europæiske Råd med at have tegnet konturerne af en fælles tilgang – skønt det er med en mere begrænset dagsorden – til næste uges topmøde.

Mulighederne for et samarbejde med Obamaregeringen bør ikke ødelægges af en transatlantisk krig på ord. Jeg ved, at vi er enige herom, men USA bevarer sin kærlighed til skeletforordninger, og denne recessions virkelighed viser, at de, der med vilje ignorerede dårlig praksis, nu lider mest. Vi har brug for en europæisk myndighed for finansielle tjenester. Vi bør bestemt presse andre til at gå ind for samme standarder, men forsigtighed fra deres side kan ikke tilgive passivitet fra vores side. Som De siger, skal vi låse hæderlighed, gennemsigtighed og retsstatsprincipper fast i det finansielle system. Det er også nødvendigt at reformere de globale finansielle institutioner for at undgå, at overskuddet på betalingsbalancens løbende poster og overskudslikviditet giver næring til globale op- og nedture.

IMF skal udfylde denne rolle. Kan den samle flere midler med øget adgang til krisefonde? Skal den blive til forvalter af likvide midler for dele af den globale opsparingspulje og for spekulanter, der søger at forudsige fremtiden, med henblik på at forhindre panik og stabilisere markederne? Hvordan kan vi reformere dens beslutningstagningsstruktur, så de afspejler efterspørgslen efter mere demokratisk opsyn og vækstøkonomiernes magt?

Trods lavkonjunkturens smerte er det også yderst vigtigt at se på udfordringerne fra klimaændringer og fattigdom.

De talte om behovet for en indsats, hr. premierminister, så vil De venligst give IMF og Verdensbanken et eksplicit mandat til at håndtere de tørker, oversvømmelser og sygdomme, der rammer udviklingslandene som følge af den globale opvarmning. Vil De sørge for, at de ikke kun bevilger, udlåner og planlægger med henblik på markedsmæssig succes, men også til fordel for sociale fremskridt og grønne mål? Vi har brug for en ny og bæredygtig økonomi, der er knæsat i en global social kontrakt. De lettjente penges æra er forbi. I den fremtidige vækst skal det at tjene til livets ophold ikke være ensbetydende med, at man slakter andre.

For at nå disse mål skal Europa imidlertid skabe enighed, og Det Forenede Kongerige skal være en del heraf. De og jeg har forskellig politisk farve, men som skotske landsmænd med en brændende tro på progressiv politik ved jeg, at vi begge forstår Burns' ønske om, at vi får mulighed for at se os selv på samme måde, som andre opfatter os. Og de partier, der skubber sig selv og Storbritannien ud på sidelinjen i EU, kommer til at koste deres land dyrt.

Så lad Storbritannien være en positiv partner, der står med fødderne solidt plantet i den europæiske jord. Hr. premierminister, jeg forventer, at den fælles valuta bliver styrket af denne krise. Under recessions kølige

vinde har investorerne søgt ly under euroens vinger. De udtænkte fem byzantinske prøver, der har holdt Storbritannien uden for euroen i de seneste 10 år. Vil De nu arbejde for at få Det Forenede Kongerige til at tilslutte sig eurosamarbejdet i tiden efter krisen? Det Forenede Kongerige bør ikke stå op ad muren, mens andre træder dansen. Det er en dans, som Storbritannien også bør deltage i.

(Kraftigt bifald)

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I stedet for at være fanget i socialisme, liberalisme, konservatisme eller en af de andre ideologiske "ismer", der regelmæssigt slynges rundt her i mødesalen, vil jeg først lykønske premierministeren med hans vilje til at præsentere og forsvare en sag her i mødesalen og vigtigst af alt til at forsøge at slå bro mellem Europa og USA med hensyn til, hvordan vi kan løse nogle af de problemer og vanskeligheder, vi står over for – specielt fordi vi nu befinder os i en global krise. Men den globale krise bør ikke få os til at glemme fortidens positive resultater.

I de seneste 15 år har der været en hidtil uset vækst i økonomien, beskæftigelsen og velstanden samt en hidtil uset indsats med hensyn til at hjælpe og bistå udviklingslandene. De nye planer, som vi nu præsenterer, skal ikke handle om at kaste barnet ud med badevandet. De skal handle om at bygge videre på tidligere succeser, om at erkende vores fejl og om at sørge for, at vi kan lægge en ambitiøs plan for et globalt opsving baseret på fælles mål af fælles værdier med en fælles kurs. Denne fælles kurs skal til enhver tid baseres på nødvendigheden af at skaffe bedre ting til mennesker – ikke bedre ting til markeder eller økonomien.

De citerede Michelangelo i Deres indlæg, og her er endnu et godt citat fra den irske digter Oscar Wilde, der sagde: "Vi ligger alle sammen i rendestenen, men nogle af os kigger op på stjernerne". Og vi kan nå stjernerne nu! Den nye krise indebærer en mulighed. Barack Obama har med rette set en mulighed for at bringe USA tilbage på verdensscenen. Det er et faktum, at hvis man sammenligner med Marshallplanen efter Anden Verdenskrig, så findes der i dag ikke noget stort bæst på verdensmarkedet, der kan redde resten af verdensøkonomien. Vi er indbyrdes afhængige af hinanden med hensyn til de udfordringer, der rammer os, og med hensyn til de løsninger, vi kan nå frem til.

Når vi skal afstikke en ny kurs fremover, kan vi selvfølgelig både tale om den CO₂-neutrale økonomi og de job, der skabes herved – hvilket er yderst vigtigt – og om omskoling, hvilket også er yderst vigtigt. Social beskyttelse af de mest trængende er en nødvendighed af hensyn til udviklingen, men lad os ikke hænge os i, hvor mange penge en bankansat får som en bestemmende faktor for den type løsning, vi vælger. En bedre regulering, et bedre tilsyn – men også en bedre håndhævelse af disse bestemmelser – fordi det i bankkrisen i mange tilfælde ikke handlede om en manglende regulering, men om manglende tilsyn med og håndhævelse af reglerne.

Efter min mening er et af de centrale elementer, som vi fremover skal arbejde med, ikke kun at skabe sikkerhed med hensyn til markedernes drift, hvilke tilflugtssteder, der skal afskaffes, samt eliminering af skattelylande og skyggebankvirksomhed, men også at bringe tilliden tilbage til befolkningen. Lad os vise dem, at der er en vej ud af denne krise, at der er lys for enden af tunnelen og vigtigst af alt, at de er en del af løsningen.

På irsk har vi udtrykket "meitheal", der betyder, at folk mødes og samarbejder om at redde høsten. Nu er tiden inde til, at vi alle sammen hjælpes ad med ikke blot at redde høsten, men at redde planeten.

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for at se premierministeren her i dag. I betragtning af den beskedne betydning, han i lang tid tillagde EU og Europa-Parlamentet, tager jeg hans tilstedeværelse som et godt tegn på, at folk kan ændre sig.

Jeg er også overbevist om, at premierministeren efter i dag vil annoncere afslutningen på et par fravalg eller tilmed – som min ven Graham Watson sagde – Det Forenede Kongeriges indtræden i eurosamarbejdet.

Jeg må imidlertid minde ham om, at hans regering i de fleste af de nævnte emner – demokratiske reformer, sociale spørgsmål, arbejdstidsdirektivet, skatter – var på den forkerte side.

(IT) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. premierminister! De har sammen med ganske mange af deres kolleger og vores egen formand for Kommissionen, hr. Barroso, ansvaret for det faktum, at EU ikke har de finansforordningsinstrumenter eller finans- og budgetpolitikker, der i dag kunne have været utrolig værdifulde til håndtering af krisen. Det er godt at huske på dette, for når det handler om at foreslå troværdige løsninger, er det god tone at indrømme, at der i begyndelsen blev lavet fejl.

Så lad os se på troværdigheden i dette korstog mod skattelylande. De ser ud til at være et let mål – alle hader dem – men virkeligheden er en smule anderledes. Der er endda mistanke om, at vi taler så meget om dem, fordi vi ikke kan blive enige om meget andet at tale om.

Vi finder det vigtigt at holde op med at tro, at det er umuligt at begrænse kapitalens frie bevægelighed og gøre god brug af de millioner af euro, der ødes bort på spekulation. Vi skal standse og ikke regulere spekulative fondes handlinger. Vi skal bringe bankerne tilbage til et punkt, hvor de kan udføre den opgave, til hvilken de blev opfundet i Toscana for mange århundreder siden – nemlig at finansiere realøkonomien.

Det er ikke nok at øge markedstilsynet. Vi skal også reducere spekulanternes profit. Det skal pointeres, at mafiaen i dag har 120 mia. EUR gemt væk i skattelylande. Vi skal gå målrettet efter dobbelterklæringer og dobbelt gennemsigthed: De personer, der deponerer penge i et andet land, skal deklarere dem. De banker, der modtager indskud, skal deklarere dem. Der findes ingen mellemvej. Resten er blot tom snak, og jeg er bange for, at tom snak vil begrave os, hvis ikke G20 når frem til et stærkere resultat end den tomme snak, vi hører rundt omkring os.

Ligesom Deres forgænger har De brugt stærke og følelsesmæssige ord i Shakespeares sprog, men ligesom ham har De kun få konkrete forslag. De talte om den økologiske rehabilitering af miljøet. Ikke desto mindre går kun 7 % af investeringerne under Deres regerings plan til miljøprojekter, mens Sydkorea og Kina og selv USA sætter et tempo, som vores fine ord ikke kan holde trit med.

De talte om København, men Det Europæiske Råd nåede ikke frem til en aftale om en klimafond for udviklingslandene. De ved imidlertid alt for godt, at mødet i København uden en betydelig finansiel indsats er dømt til at fejle – og dermed også vores ambitioner om at kontrollere klimaændringerne.

(EN) Hr. formand! Udmærket tale hr. Brown, men hvad agter De egentlig at gøre?

(Bifald)

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Barrot, hr. Brown! Som det blev sagt tidligere, faldt Berlinmuren for 20 år siden, hvilket én gang for alle gjorde en ende på den model, som den stod for, og som under alle omstændigheder havde været ved at dø ud i nogen tid.

Under disse omstændigheder var fristelsen til at give løssluppen kapitalisme frie tøjler for stor. EU har fulgt andre med hensyn til at falde for denne fristelse. Fædrene til denne nye model eller deres efterfølgere er i dag blevet overhalet af deres nu uregerlige skabning. For at komme igennem det, der også er en eksistentiel krise, skal vi først turde stille spørgsmål. Det er ikke mit indtryk, at vi er på rette spor.

På Det Europæiske Råds seneste møde sagde formanden for Kommissionen, at vi var opgaven voksen. Formanden for Rådet sagde, at han var yderst tilfreds med resultaterne, mens førstepræmien som så ofte før gik til hr. Berlusconi, der betragter EU som et sundt legeme, der er ramt af en virus. Det vil tiden afgøre.

Hidtil er de sjældne udbrud af selvkritik kommet fra de økonomiske kredse, f.eks. fra bestyrelsesformanden for Morgan Stanley i Asien, der sagde, at vi alle er ansvarlige – de finansielle institutioner, myndighederne, kreditvurderingsbureauerne, bestyrelserne, politikerne og centralbankerne – og at vi er nødt til at acceptere alt dette kollektivt. Det er det, der vil ændre os.

Jeg tror, hr. premierminister, at De er den første europæiske politiske leder, der har været med til at erkende sin egen skyld. Det handler om Deres holdning efter den asiatiske krise for 10 år siden – en holdning, som De i dag finder utilstrækkelig fast over for dem, der troede, at der var tale om forbigående problemer.

De sagde, at den gamle forestilling om effektive og selvregulerende markeder er slut. Jeg må sige, at jeg foretrækker denne ydmyge gestus frem for den utilstrækkelige tale fra Deres forgænger her i mødesalen i et tidligere liv.

Jeg er imidlertid overbevist om, at problemet ligger et andet sted. Som det fremgår af den nyligt udsendte rapport fra sekretariatet for De Forenede Nationers Konference om Handel og Udvikling, er vi nødt til at lukke det store kasino. Doktrinen for de seneste 20 år har slået gevaldigt fejl.

Derfor har de personer, der i svulstige vendinger bekendtgjorde, at G20 var et nyt Bretton Woods-system, hvor kapitalismen ville blive ændret eller tilmed moraliseret, bedraget vores medborgere. Der bliver ingen "tærskel til revolution" i London den 2. april.

Unit, der er en stor fagforening i Deres hjemland, har efter min mening fundet en meget enkel og præcis vending til at sige, hvor skoen trykker. Dens slogan for marchen næste lørdag i den britiske hovedstad bliver "sæt mennesker i første række". Det virker måske indlysende, men det nærmer sig en kopernikansk revolution i sammenligning med det, der er blevet det dominerende system.

Det taler stærkt til fordel for naturen af vor tids udfordringer.

(Bifald)

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Premierministeren har fået en del kritik i dag for udtalelsen om "britiske job til britiske arbejdstagere", men det kan De feje til side, fordi ingen helt alvorligt troede, at han nogensinde som britisk premierminister ville sætte de britiske arbejdstageres interesser over hans europæiske drøm. Ih du milde, hvor De viste det i dag, hr. premierminister.

Det er bare en skam, at ingen andre end UKIP synes at have skruet op for lyden og lyttet til Dem. De er meget populær her. De er bestemt meget populær, for nogle få dage efter irernes "nej" til Lissabontraktaten havde De banket den gennem det britiske parlament og brudt en programerklæring om, at De ville give det britiske folk en folkeafstemning om forfatningstraktaten.

Skam Dem, hr. premierminister, for at gøre det. De har devalueret demokratiet i Deres eget land, og De har devalueret vælgerens tillid til Dem som britisk premierminister. Vi ved selvfølgelig godt hvorfor, nemlig fordi vi ville have stemt "nej". De sagde i Deres tale, at kun de ekstreme er modstandere af EU. Det er måske nok tilfældet blandt professionelle karrierpolitikere, men et stort flertal af den britiske befolkning ønsker venskab og frihandel i EU, mens det ikke ønsker at være medlem af denne politiske union.

De kan ikke fortsætte med at opbygge et EU, der strider mod den offentlige mening. Hvis De gør det mod befolkningens ønske, opbygger De enorme sociale og politiske problemer for fremtiden. Vær rar at lade Europas befolkninger selv vælge deres skæbne. Lad ikke parlamenter som dette og parlamentet i Westminster træffe afgørelserne. Det kommer ikke til at fungere!

Med hensyn til økonomien har De fortalt os, at De på en eller anden måde er den økonomiske guru, at De er manden, der kan redde verden. Jeg kan udmærket huske Deres første store handling som finansminister, da De solgte 400 t guld på verdens børser til 275 USD pr. ounce. I dag ville den samme mængde være 10 mia. USD mere værd. Det var ikke blot det faktum, at De lavede en fejl, for det kan vi alle sammen gøre. Det var det faktum, at De på forhånd annoncerede, hvor meget De ville sælge, og hvornår De ville gøre det. Det var en så grundlæggende fejl, at selv den gennemsnitlige økonomistudent – end ikke i disse uddannelsesmæssigt devaluerede tider – ikke ville have begået den. Ydermere har De så ødelagt vores private pensionssystem og berøvet Bank of England muligheden for at regulere bankerne blot for at overdrage den til "afkrydsningsbureaukraterne" fra FSA i Canary Wharf.

Vi har ikke hørt en undskyldning. Deres regering har undskyldt for Amritsarmassakren, De har undskyldt for slaveri, De har undskyldt for næsten alting. Vil De venligst undskylde for det, De gjorde som britisk finansminister, og så vil vi måske lytte til Dem.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg kan se, at premierministeren allerede behersker det væsentligste håndværk som europæisk politiker, nemlig evnen til at sige én ting her i mødesalen og noget helt andet til de hjemlige vælgere.

Hr. premierminister! De har talt om frihandel, og "amen" til det. Efter at have lyttet til det, hvem skulle så have troet, at De er ophavsmanden til udtrykket "britiske job til britiske arbejdstagere", og at De har subsidieret – hvor De ikke ligefrem har nationaliseret – store dele af vores økonomi inklusive bilindustrien og mange af bankerne?

De ville måske have større moralsk autoritet her i Europa-Parlamentet, hvis De førte Deres ord ud i livet. De ville måske have større legitimitet i verdens råd, hvis Det Forenede Kongerige ikke gik ind i denne recession i den værste tilstand af alle G20-lande.

Sandheden er den, at De er løbet tør for penge. Landet som helhed har nu en negativ egenkapital. Alle britiske børn skylder omkring 20 000 GBP. Forrentningen af denne gæld koster mere end uddannelsen af barnet.

I dag har De endnu en gang forsøgt at fralægge Dem skylden. De talte om en international konjunkturedgang, en international krise. Det er sandt, at vi sejler sammen ind i uvejret, men ikke alle fartøjer i konvojen er i samme faldefærdige tilstand. Andre skibe brugte de gode år til at tætte deres skrog og ordne rigningen – med

andre ord til at betale af på deres gæld – men De brugte de gode år til at låne endnu mere. Som følge heraf er vores skrog under Deres styring blevet presset dybt ned under vandlinjen under den akkumulerede vægt af Deres gældsætning.

Vi har nu et underskud svarende til 10 % af BNP, hvilket er et næsten ufatteligt stort tal. Det er mere end i Pakistan og Ungarn, der allerede har indkaldt IMF.

Problemet er ikke, at De ikke undskylder. Ligesom alle andre har jeg for længe siden accepteret, at De er patologisk ude af stand til at påtage Dem ansvaret for disse ting. Problemet er, at De forsætligt fortsætter og forværrer situationen og tankeløst bruger den smule, vi har tilbage.

I løbet af de seneste 12 måneder er der forsvundet 100 000 job i den private sektor, og alligevel har De skabt 30 000 job i den offentlige sektor. Hr. premierminister! De kan ikke fortsætte i det uendelige med at presse den produktive del af økonomien for at finansiere en hidtil uset forslugenhed hos den uproduktive del. De kan ikke forbruge Dem ud af recessionen eller låne Dem ud af gælden, og når De på en stiv og ligeegyldig måde gentager, at vores situation er bedre end andres, og at vi er bedre rustet til at ride stormen af, må jeg sige, at De lyder som en partipamper fra Brezhnev-tiden, der fyrer partiparoler af.

De ved, og vi ved, og De ved, at vi ved, at det er nonsens. Alle ved, at Storbritannien er dårligere stillet end noget andet land i disse svære tider. IMF har sagt det. Kommissionen har sagt det. Markederne har sagt det, hvilket er grunden til, at vores valuta er devalueret med 30 %, og snart vil også vælgerne få lejlighed til at sige det.

De kan se, hvad markederne allerede har set – at De er en devalueret premierminister for en devalueret regering.

Gordon Brown, *premierminister for Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.* – (EN) Hr. formand! Europa-Parlamentet skal roses for, at så mange mennesker kan give udtryk for så mange forskellige synspunkter på så kort tid, og jeg takker for Deres synspunkter.

Jeg håber dog, at vi, også efter at de partipolitiske manifestationer er stilnet af, vil huske på tre ting. For det første er det vigtigt, at vi sammen bekæmper denne krise på globalt plan. At holde sig på afstand og ikke samarbejde med andre lande er den sikre vej til sammenbrud og manglende evne til at løse et problem, som i virkeligheden er et globalt banksammenbrud, der har bredt sig over hele den industrielle økonomi. Hvis vi ikke forstår problemet, forstår vi heller ikke løsningen.

Vi havde et sammenbrud i hele banksystemet verden over. Vi opdagede, at banker, som vi troede var uafhængige, var fuldstændig sammenfildrede med andre banker i forskellige lande, og det problem må vi løse. Uanset hvilke partipolitiske holdninger man har til dette, er sandheden den, at vi må løse problemet med en global omstrukturering af bankvæsenet.

Europa førte an. Vi rekapitaliserede vores banker. Det har andre lande nu gjort. Der er brugt over 1 mia. USD til at rekapitalisere bankerne verden over. Nu har vi indført forsikringsordninger og andre ordninger til håndtering af værdiforringede aktiver. Det skal gøres, og det skal ske ved hjælp af globalt samarbejde.

Det andet, som vi til trods for alle de forskellige politiske synspunkter i Parlamentet må erkende, er, at globalt samarbejde – ikke blot om banker, men også inden for finans- og pengepolitik og handel – skal være en meget vigtig del af vores fremtidige strategi. Hvad enten vi kan lide det eller ej, ændrer verden sig utrolig hurtigt. Der fremstilles flere varer i Asien end i Europa. Der er foregået handel over hele verden i et hidtil uset tempo indtil denne krise, og det må vi håndtere ved at skabe et globalt handelsmiljø, der er frit, men også retfærdigt. Uanset synspunkterne i Parlamentet mener jeg, at det er noget, man også må se i øjnene.

Den tredje konklusion, jeg har draget af denne debat, er, at vi for at få globale løsninger på globale problemer må sørge for ikke blot stærke europæiske institutioner, men også stærke globale institutioner. Nogle har som reaktion på min tale spurgt, hvad vi kan gøre for at reformere disse globale institutioner. IMF, Verdensbanken og WTO er alle tre organisationer, som blev oprettet i 1940'erne til at behandle de problemer, der var i 1940'erne. Nu befinder vi os i 2009. Vi havde nationale kapitalmarkeder. Nu har vi globale kapitalmarkeder. Vi havde konkurrence på hjemmemarkedet. Nu har vi global konkurrence. Verden har ændret sig radikalt, og vi må have institutioner, der afspejler en global økonomi i den måde, de fungerer og håndterer problemerne på.

Jeg blev spurgt, om jeg vil sikre eller forsøge at sikre, at IMF har de ressourcer, der er nødvendige for at løse problemerne for økonomier, som ikke for øjeblikket kan klare sig på grund af kapitalflugt. Svaret er, at vi

skal gøre det. Jeg blev spurgt, om Verdensbanken og andre internationale institutioner kan hjælpe lande, hvor der opstår voldsom fattigdom på grund af krisen. Det er vi nødt til. Jeg mener, at denne krise har vist, at vi nu befinder os i en global økonomi. Der er globale problemer, som kræver globale løsninger. Derfor skal vi tilpasse de globale institutioner, og mit budskab til Parlamentet er meget klart. Europa har ført an på utallige andre områder. Nu er det på tide at føre an i skabelsen af globale institutioner, der kan håndtere globale problemer og finde globale løsninger.

Dette er en prøve på, hvordan vi, der i løbet af de sidste 60 år har skabt et Europa med social beskyttelse og økonomisk fremskridt, kan bidrage til at skabe en verden med økonomiske fremskridt, miljøbeskyttelse og social retfærdighed på samme tid. Jeg mener, at der uanset de forskellige synspunkter, som er kommet til udtryk i Parlamentet, er en vilje blandt verdens befolkninger til at gøre det, og vi, Europa, kan spille en vigtig rolle i den forbindelse.

(Kraftigt bifald)

Formanden. – Mine damer og herrer! Den livlige debat i dag har vist den betydning, som vi i Europa-Parlamentet tillægger, at G20-topmødet bliver en succes. Jeg ved, at premierministeren er nødt til at gå om et øjeblik, fordi han skal til New York til yderligere forberedelser af topmødet i næste uge.

Hr. premierminister! Vi er meget glade for, at De kunne være til stede i eftermiddag, og vi ønsker Dem held og lykke med det vigtige arbejde, De udfører. Det er altid meget spændende at byde en britisk premierminister velkommen i Europa-Parlamentet. Den fremragende debat i dag har ikke været nogen undtagelse, og vi takker Dem mange gange.

(Bifald)

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Der fremsættes udtalelser, som ville have været utænkelige for et år siden. Alligevel er der stadig uenighed mellem de mest indflydelsesrige ledere. Dette viser på den ene side, at man forsøger at unddrage sig ansvaret for de alvorlige følger af de neoliberalistiske politikker, og på den anden side, at der lægges et røgslør ud for at dække over de løsninger, der vælges, som næsten er identiske med de tidligere med nogle få ubetydelige ændringer. Det betyder, at der endnu en gang slås til lyd for princippet om, at "tingene skal ændres, så alt kan blive ved det gamle", som Luchino Visconti behandlede så godt i sin film "Leoparden".

I overensstemmelse hermed har den britiske premierminister, Gordon Brown, forsikret, at "markedet er til for at tjene os", og tilføjet, at "vi ikke er til for at tjene markedet", men han har ikke indført grundlæggende foranstaltninger til effektiv kontrol af markedet og har begrænset sig til at insistere på samordnings- og reguleringsforanstaltninger for skattely, mens kommissionsformand Barroso har insisteret på liberalisering af den internationale handel og Dohadagsordenen.

Der er ikke blevet sagt noget om foranstaltninger til at bringe privatiseringen af vores økonomiers offentlige tjenester og strategiske sektorer til ophør. Der er ikke blevet sagt noget om at afskaffe den liberale Lissabonstrategi eller om at beskytte job med rettigheder ved at sætte en stopper for forsøgene på at ændre arbejdsmarkedslovgivningen til det værre.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

8. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

9. EIB's og EBRD's årsberetninger for 2007 – Fællesskabsgaranti til EIB (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A6-0135/2009 af Mitchell for Økonomi- og Valutaudvalget om årsberetningerne for 2007 fra Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (2008/2155(INI));

– A6-0109/2009 af Seppänen for Budgetudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om en fællesskabsgaranti til Den Europæiske Investeringsbank mod tab i forbindelse med lån til og lånegarantier for projekter uden for Fællesskabet (KOM(2008)0910 – C6-0025/2009 – 2008/0268(COD)).

Esko Seppänen, ordfører. – (FI) Hr. formand! EU kan yde udviklingslande og andre lande uden for EU finansiell bistand i form af lån til lav rente fra Den Europæiske Investeringsbank. EU garanterer lånene på en sådan måde, at långiver ikke pådrager sig tab, og det kan finansiere sin egen lånoptagelse yderligere med penge fra markedet.

Da EU's garantier til Den Europæiske Investeringsbank blev fornyet og udvidet til at omfatte flere lande end tidligere, var Europa-Parlamentet af den opfattelse, at beslutningerne skulle træffes i henhold til den fælles beslutningsprocedure og endvidere henhøre under Europa-Parlamentets kompetenceområde og ikke bare Rådets. EF-Domstolen var enig, og derfor blev Rådets ensidige afgørelse hjemvist til behandling i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Den nye afgørelse skal træffes inden den 6. november i år.

Nu behandler vi Kommissionens forslag til afgørelse, der må betragtes som midlertidigt, for Kommissionen skal inden udgangen af april næste år have udarbejdet et nyt, generelt forslag. Parlamentet har sat sit fingeraftryk på den "midlertidige" afgørelse, og det har Rådet accepteret. Det er et positivt tegn, at der efter nogle vanskelige forhandlinger nu er enighed mellem Rådet og Parlamentet, og at afgørelsen kan træffes i dag ved førstebehandlingen uden yderligere forhandlinger.

I den forbindelse vil jeg gerne takke repræsentanterne for det tjekkiske formandskab, som har gjort en stor indsats i Rådet for at skabe konsensus. Havde det ikke været for Tjekkiets aktive deltagelse, ville denne afgørelse aldrig være blevet truffet.

Alligevel er jeg nødt til at rette kritik mod alle dem, der skabte uro i Den Europæiske Investeringsbank. Den Europæiske Investeringsbank er vant til at få Europa-Parlamentets støtte til dette og hint, men denne gang har dens repræsentanter overset, at den fælles beslutningsprocedure finder anvendelse, og at Parlamentets beføjelser på dette område er udvidet betydeligt. Parlamentet ønskede at udøve sine beføjelser fuldt ud, hvilket ikke var muligt ved de tidligere høringsprocedurer. Det var efter min opfattelse helt uhørt, at Den Europæiske Investeringsbank, som er en af EU's institutioner, ikke viste lidt respekt for Parlamentets faste praksis, men tværtimod forsøgte at påvirke afgørelsen fra den politiske side.

Slutresultatet er imidlertid godt. Den Europæiske Investeringsbank fik det stort set, som den ville have det. Den fik Parlamentets sympati i en beslutningsprocedure, hvor Parlamentet dannede sin egen mening. Denne afgørelse støttes nu af langt de fleste politiske grupper, hvilket ikke ville have været tilfældet, hvis Den Europæiske Investeringsbanks tilgang var blevet vedtaget. Jeg takker EU's formandskab for at have opnået dette kompromis. Jeg takker også Budgetudvalget og dets skyggeordførere for at være nået til enighed med henblik på at få en afgørelse ved førstebehandlingen. Jeg er sikker på, at dette bliver en god afgørelse for alle berørte parter.

Gay Mitchell, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil indlede med at sige, at jeg ikke bryder mig om den måde, hvorpå medlemmerne af Parlamentet får forkortet deres taletid. Hverken Rådet eller Kommissionen deltager i spørgetiden i denne uge. Folk kan komme og tale så længe, de vil. Medlemmer af Parlamentet, som forelægger betænkninger på vegne af Parlamentet, bliver uden varsel frataget ordet. Det er en skandaløs behandling af medlemmerne af Parlamentet.

Som ordfører vil jeg indlede med at byde formanden for Den Europæiske Investeringsbank, hr. Maystadt, og formanden for Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling, hr. Mirow, velkommen i Parlamentet. Det er første gang, at Parlamentet har udarbejdet en betænkning om aktiviteterne i både EIB og EBRD. Der hersker ingen tvivl om, at den aktuelle finansielle krise har fremhævet betydningen af EIB's og EBRD's arbejde. De to banker skal roses for deres bestræbelser på at håndtere den økonomiske krises virkninger. De forsøger begge to at løse de problemer, der opstår, og det skal de have ros for. Det er vigtigt, at vi behandler de to banker samtidig, så vi sikrer bedre samarbejde mellem dem og undgår overlapning.

De to banker bør sørge for maksimal synergi med henblik på at forberede og bidrage til det økonomiske opsving. Beslutningen om at øge udlånet til små og mellemstore virksomheder med 50 % er særlig tilfredsstillende. De oprindeligt planlagte 5 mia. EUR årligt til udlån til SMV'er er blevet forhøjet til 7,5 mia. EUR årligt i løbet af firårsperioden 2008-2011.

Et eksempel på ny finansiering er de 310 mio. EUR, som EIB for nylig godkendte til investeringer i SMV'er i Irland. EIB har gjort det klart, at der kan stilles flere midler til meget konkurrencedygtige renter til rådighed

for irske og andre SMV'er. Efter min opfattelse bør Europa overveje noget i retning af den Marshallplan, der fungerede så godt efter Anden Verdenskrig.

Hvis EIB kunne overtales til at låne af f.eks. Kina for at investere i banken, kunne den bruge disse midler til at bidrage til at sætte skub i det økonomiske opsving, så det kom hurtigere. Disse lån kunne betales tilbage ved at afsætte en del af den ekstra told, som EU opkræver som følge af fornyet udenrigshandel, og nogle af de nye momsindtægter til dette formål. Det ville have den ekstra fordel, at det lettende presset på medlemsstaterne og deres individuelle krav om at overholde stabilitets- og vækstpakten med hensyn til yderligere låntagning.

I 2007 var EU's indgående investeringer i Kina 7,16 mia. EUR, mens Kinas indgående investeringer i EU kun var 0,6 mia. EUR. Både EU og Kina ville drage fordel af øget handel. Jeg er bekendt med kommissionsformandens, Økonomi- og Valutaudvalgets og Den Europæiske Centralbanks formands rejse til Kina før jul. Opfølgningstopmødet mellem EU og Kina giver håb.

Vi kom ud i uføre, fordi vi ikke fokuserede på problemerne. Det er på tide at begynde at sætte fokus på genopretning, bl.a. ved at gøre EU mere konkurrencedygtigt, som det foreslås i Lissabontraktaten. Jeg er meget tilfreds med de forslag, der bliver stillet om energikrisen og klimakontrol og navnlig EIB's rolle i den forbindelse. Jeg er også glad for, at EF-Domstolens nye afgørelse om fælles beslutningsprocedure er offentliggjort, og at Parlamentet nu spiller en større rolle i forbindelse med de to banker.

I min betænkning har jeg foreslået – hvilket udvalget støttede, og Parlamentet nok også vil støtte – at Kommissionen og de to banker regelmæssigt møder op i Økonomi- og Valutaudvalget for at redegøre for de to bankers rollefordeling og gennemførelse af politikkerne. Det vil være en meget positiv udvikling. Det, vi har brug for, er mere gennemsikkelighed og ansvar. Vi hørte premierminister Brown tale om det i forbindelse med den internationale finanskrisen. Vi bør overveje det, hvad angår Parlamentets ansvar for vores egne finansielle institutioner og for dem, der delfinansieres af finansielle institutioner.

Jeg bifalder bankernes hensigter, navnlig i forbindelse med klimakontrol og energi, og jeg håber, at Parlamentet vil støtte hovedpunkterne i min betænkning.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! I eftermiddag vil jeg på vegne af Kommissionen byde formanden for Den Europæiske Investeringsbank, hr. Maystadt, og formanden for Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling, hr. Mirow, velkommen. Jeg vil gerne takke dem begge, og ligeledes deres institutioner, for deres overordentligt positive samarbejde med Kommissionen, navnlig i denne vanskelige situation med økonomisk krise.

Hr. Seppänen! Mange tak for Deres ord og for Deres indsats som ordfører for betænkningen om et emne, som har været vanskeligt, men som har ført til et positivt resultat, som De selv sagde, nemlig aftalen ved førstebehandlingen om at løse de juridiske problemer, der var opstået vedrørende EIB's eksterne mandat.

Dette eksterne mandat giver os mulighed for gennem EIB's aktioner og i overensstemmelse med de europæiske politikker at træffe meget faste og effektive foranstaltninger inden for politikker og på områder af særlig interesse for EU og for alle EU's institutioner, deriblandt Parlamentet.

Kommissionen er tilfreds med, at Parlamentet fremover vil være direkte involveret i drøftelser om dette eksterne mandat. Vi må imidlertid også takke både Parlamentet og Rådet mange gange for den fleksibilitet, de har udvist i bestræbelserne på at opnå enighed hurtigt nok til at undgå inden årets udgang at skabe usikkerhed, eller øge den allerede eksisterende, om muligheden for fortsat at anvende dette eksterne mandats ressourcer og redskaber.

Den nye Kommission vil i begyndelsen af 2010 forelægge den pågældende retsakt for Parlamentet og Rådet. Vi håber, at vi endnu en gang ved førstebehandlingen kan sikre retlig stabilitet for et eksternt mandat, der som sagt giver mulighed for at udvikle europæiske politikker til gavn for os alle sammen.

Jeg vil også lykønske hr. Mitchell og takke ham for betænkningen. Det er første gang, at en betænkning har drejet sig om både Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling. Vi mener, at det er på sin plads at behandle disse to finansielle institutioner sammen, navnlig nu, hvor deres aktioners effektivitet skal tjene til at styrke vores politikker i forbindelse med den økonomiske krise, og hvor samarbejdet mellem disse to institutioner er særlig vigtigt.

Vi anmoder de to banker om at gøre en enorm indsats. I den genopretningsplan, der blev vedtaget i slutningen af 2008, anmodede vi de to institutioner om at øge deres udlånskapacitet betydeligt på et tidspunkt, hvor det også er vanskeligt for dem at rejse kapital i markederne.

De reagerer på denne opfordring til øget aktivitet ved at handle på de områder, som efter vores opfattelse skal prioriteres, som hr. Mitchell sagde, f.eks. små og mellemstore virksomheder, energieffektivitetssektoren og andre områder. Vi er især meget tilfredse med den aftale, de to banker har indgået med Verdensbanken i en fælles bestræbelse på at styrke deres finansielle instrumenter og forbedre deres effektivitet i forbindelse med anvendelse af deres udlånsinstrumenter i landene i Central- og Østeuropa, som befinder sig i en særlig vanskelig situation.

Vi håber, at forarbejdet og drøftelserne frem til næste år i den ekspertgruppe, som Rådet og Kommissionen har nedsat med hr. Maystadts samtykke, og som skal beskæftige sig med EIB's eksterne mandats fremtid, og ligeledes den strategiske gennemgang af EBRD, som også vil finde sted i begyndelsen af Parlamentets næste valgperiode og den næste Kommissions tjenesteperiode, på et tidspunkt hvor den økonomiske situation er mere stabil, giver os mulighed for fortsat at udnytte deres knowhow, udlånsfaciliteter, finansielle ressourcer, menneskelige ressourcer og erfaringer til at støtte de politikker, som vi alle sammen er enige om skal være dem, der bestemmer EU's udvikling i det kommende årti.

Gabriele Stauner, *ordfører for udtalelsen fra Budgetkontroludvalget*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil redegøre for Budgetkontroludvalgets udtalelse om Den Europæiske Investeringsbanks årsberetning.

Budgetkontroludvalget opfordrer EIB til at spille en mere aktiv rolle og til at føre en mere aktiv politik til bekæmpelse af svig, der omfatter nultolerance over for svig, korruption, hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme. Uanset de bestræbelser, som EIB har gjort sig tidligere, og som vi bør anerkende, må den nu føre en politik, der ikke blot er nedfældet på papir, men også omfatter konkrete foranstaltninger og kriterier for gennemsigthed med henblik på sporbarhed. Derfor bør virksomheder, der er fundet skyldige i korruption, ikke have lov til at låne, og informanter bør beskyttes effektivt. EIB's undersøgelsesfunktion og forebyggende funktion skal være mere fremtrædende end tidligere.

Især ønsker vi, at der i betragtning af den aktuelle finansielle og økonomiske krise gælder de samme tilsynsbestemmelser for EIB som for alle andre forretningsbanker, for uden reelt tilsyn kan EIB ikke være en troværdig aktør på kreditmarkedet. Der er også behov for uafhængige overvågningsstrukturer, som kan sikre kvaliteten af EIB's resultater og dens overholdelse af adfærdskodeksen.

Vores vigtigste budskab er, at Parlamentet i fremtiden bør udarbejde en særskilt betænkning om EIB's arbejde. Efter vores opfattelse vil en betænkning af denne art være både mulig og ønskelig, fordi medlemsstaterne er EIB's eneste aktionærer, hvilket betyder, at den har en direkte forbindelse med og dermed et direkte budgetansvar over for Parlamentet.

Zsolt László Becsey, *for PPE-DE-Gruppen*. – (HU) Jeg vil allerførst lykønske de to ordførere med betænkningerne, og jeg er også tilfreds med, at dette spørgsmål, problemerne vedrørende de to finansielle institutioner, bliver behandlet samtidig. Jeg mener, at vi i fremtiden må undersøge disse to institutioner mere indgående.

Det første problem er dobbeltarbejde. Vi må lave en langsigtet arbejdsdeling mellem de to institutioner og muliggøre tættere samarbejde. Jeg så, at ordføreren tildelte større projekter til Den Europæiske Investeringsbank, mens aktiviteter forbundet med mindre virksomheder blev overladt til Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling. Under alle omstændigheder mener jeg, at der kræves en eller anden form for fordelagtig specialisering.

Det glæder mig, at Europa-Parlamentet omsider kan nå sine længsels mål og debattere, hvilke retningslinjer der skal følges i fremtiden. Jeg er forbeholden over for spørgsmålet om at vende udgående og indgående. For 12 år siden troede vi i Ungarn, at vi kunne glemme IMF én gang for alle, og nu er de her, og vi kaster os over dem for at optage lån.

For nogle få år siden troede vi ikke, at EBRD ville komme til at spille nogen vigtig rolle i f.eks. de medlemsstater, der er uden for euroområdet, og at EBRD i stedet for ville rette blikket østpå. Nu kan vi med glæde konstatere, at disse to institutioner sammen med Verdensbanken har muliggjort en stor centraleuropæisk fond.

Som formand for den relevante arbejdsgruppe i min politiske gruppe vil jeg gerne gøre opmærksom på, at finansiering af små og mellemstore virksomheder og disse virksomheders likviditet er helt afgørende. Derfor anmoder jeg om, at de optioner, der for nylig blev vedtaget, træder i kraft hurtigst muligt, så vi sammen med

forretningsbankerne har reel mulighed for at tilvejebringe likviditet til især centraleuropæiske små og mellemstore virksomheder.

Udo Bullmann, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi diskuterer den aktuelle økonomiske krise som et misforhold mellem deregulerede markeder på den ene side og manglende offentlig interesse på den anden. Det er ikke altid lykkedes os at skabe offentlig interesse for de finansielle markeder og for de virkelige økonomiske processer. Det er grunden til, at det i dag er vigtigt, at vi debatterer de offentlige investeringsbanker, som befinder sig på netop denne grænseflade, som lader markedet fungere, og som har et offentligt mandat til at varetage vores fremtidige interesser. Derfor forventer jeg, at vi i fremtiden får endnu mere brug for disse bankers formænd, som er til stede i dag, end vi har i øjeblikket og har haft tidligere.

Hr. Mitchells betænkning indeholder to hovedpunkter. Han opfordrer os til at finde en god arbejdsdeling, så de stærke sider udnyttes optimalt. Han foreslår også, at vi giver de to banker mulighed for at koncentrere sig om de opgaver, der venter i fremtiden. Det drejer sig om klimaændringerne, bekymringen for massearbejdsløshed og recession, medmindre der træffes forebyggende foranstaltninger, og de små og mellemstore virksomheders efterlysning af offentlig infrastruktur, så vi kan gøre fremskridt og få et pusterum og et overblik over situationen. Derfor takker jeg hr. Mitchell for hans udmærkede arbejde. Han har udarbejdet en positiv betænkning. Europa-Parlamentet har kæmpet for at bibeholde sin rolle, og det vil gøre mere brug af sin indflydelse i fremtiden. Det er budskabet fra min gruppe.

Jeg har en bemærkning til fru Stauner, som netop talte om tilsynsbestemmelserne. Offentlige banker skal naturligvis underkastes tilsynsbestemmelser og behørig kontrol. Men de kan ikke underkastes de samme tilsynsbestemmelser som normale banker, for så kunne de ikke påtage sig de risici, som vi ofte ønsker, at de skal påtage sig. Derfor går jeg ind for kontrol, men af en anden art.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling har levet i skyggen i lang tid. I de senere år har en stor del af offentligheden næppe været bekendt med deres eksistens. Jeg håber, at det vil ændre sig i disse tider med finansiel og økonomisk krise, for disse vigtige europæiske institutioner bliver mere betydningsfulde end nogensinde.

Som følge af de store beløb, som de to banker håndterer og tildeler i form af lån, er det afgørende, at de arbejder i henhold til klare kriterier og principper. Det er ingen garanti, selv om der er tale om offentlige institutioner. Vi har offentlige banker, f.eks. i Tyskland, som har tilsidesat disse principper og er kommet i vanskeligheder på præcis samme måde som mange private banker. Jeg håber at EIB og EBRD fastsætter deres prioriteringer på grundlag af meget nøje overvejelser, og at disse prioriteringer i fremtiden, når vi ser tilbage på denne periode, vil blive betragtet som korrekte og realistiske.

Det vigtige er, at bankerne, og det kan jeg kun støtte dem i, fortsat fokuserer på mellemstore virksomheder, som udgør rygraden i Europas økonomi, og at de fokuserer på projekter, der helt klart opfylder kriteriet om bæredygtighed. Bankerne har en glimrende kreditvurdering, bedre end AAA. Det giver dem mulighed for at opnå og yde finansiering på forholdsvis gunstige vilkår. Vi må sørge for, at vi ikke lægger for stort pres på dem og, navnlig i krisetider, ikke forsøger at udnytte dem som en kapitalkilde på områder, hvor andre kapitalkilder allerede er ved at tørre ud.

Det glæder mig, at medlemmerne af Europa-Parlamentet skal være med til at fastsætte prioriteringerne fra næste år og fremefter. Det vil efter min mening være et udgangspunkt for godt og konstruktivt samarbejde, at bankerne er endnu mere ansvarlige over for Parlamentet, end de har været tidligere.

Til sidst vil jeg opfordre de to banker til at intensivere bestræbelserne og til at sikre, at deres aktiviteter ikke overlapper hinanden. De bør tværtimod supplere hinandens arbejde og samarbejde komplementært.

Jeg mener også, at det er vigtigt, at EBRD fortsat spiller en rolle i overgangslandene, for vi må ikke svigte disse lande og slet ikke i krisetider.

Sepp Kusstatscher, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil allerførst takke ordførerne for de to betænkninger, som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance støtter. Vi går ind for, at Den Europæiske Investeringsbanks aktiviteter udvides i udviklingslandene. Vi har længe kæmpet for EIB-projektstøtte til at overholde sociale og miljømæssige standarder og værne om menneskerettighederne. Det vil nu ske i praksis på grund af fællesskabsgarantien til EIB-projekter. Vi takker Budgetudvalget, som har taget dette punkt op og med succes har ført det igennem sammen med Rådet.

EIB er et meget vigtigt redskab i EU, som sikrer, at medlemsstaternes sociale, miljømæssige og økonomiske udvikling kan kontrolleres. Derfor anmoder jeg om nærmere kontrol end den, der er blevet udført tidligere, af alle projekter, som EIB støtter, for at fastslå, om den samfunds- og miljømæssige bæredygtighed og rentabilitet virkelig kan garanteres. Det er især vigtigt under den aktuelle finansielle og økonomiske krise.

F.eks. ville det være en alvorlig fejltagelse, hvis EIB støttede store projekter som broen over Messinastrædet eller Brennerbasetunnellen til højhastighedspassagertog. Disse projekter kræver meget maskineri og er meget kapitalintensive. Støtte til modernisering og udvidelse af eksisterende infrastruktur er langt mere fordelagtig for arbejdsmarkedet og miljøvirkningerne.

Den kvantitative vækst hidrører fra en forældet filosofi om "hurtigere, højere, længere". Vi må have en bæredygtig social- og miljøpolitik af hensyn til både borgerne og miljøet.

Konstantinos Droutsas, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! I betænkningen bifaldes de to bankers aktiviteter, men deres ansvar for og bidrag til den kapitalistiske krise nævnes ikke. EIB har påtaget sig rollen som långiver til banker og virksomheder med det formål at støtte kapitalens profitter.

EU's genopretningsforanstaltninger ledsages af obligatoriske finansielle forsigtighedsforanstaltninger. EU er kendetegnet ved Lissabonstrategiens, stabilitetspagten og Maastrichttraktatens græsrodsfjendtlige politik, som har til formål at lægge krisens byrde på arbejdernes skuldre ved at skære ned i lønningerne, gøre fleksible ansættelseskontrakter til reglen og skabe arbejdsløshed og med nye forsikringsfjendtlige omslag.

Et typisk eksempel er Grækenland. To gange på fem år er proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud blevet indledt mod Grækenland. Kommissionen kræver permanente og varige foranstaltninger, dvs. yderligere foranstaltninger til at skære ned på de sociale udgifter, navnlig til folkesundhed og pleje, mens den private sektor på dette område bliver rigere. Samtidig kræver den højere skatter på basale forbrugsvarer og højere momsafgifter.

Den eneste tilgang, der er i græsroddernes interesse, er at forkaste de foranstaltninger, som kapitalen pålægger os, og som stort set alle de kræfter, der støtter Maastricht og EU, er enige i, og at danne en socialpolitisk alliance, der går ind for græsrodsøkonomi og græsrodsmagt.

John Whittaker, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det, der bekymrer mig mest, er forestillingen om, at Den Europæiske Investeringsbank har stor betydning for løsningen af den finansielle krise – at den på en eller anden måde kan optræde som et europæisk organ, der kan skabe incitamenter, når medlemsstaterne tydeligvis har undladt at samordne deres egne incitamenter.

Faren er, at dens misundelsesværdigt høje kreditvurdering kan blive sænket, som det er sket for nogle af vores regeringer, hvis den udvider sine aktiviteter for meget og støtter forretningsbanker og regeringer – hvilket er blevet foreslået.

EIB har en gearing på ca. 35 gange, og dens aktionærer er medlemsstaternes regeringer. Det ville være en alvorlig sag, hvis den gik rabundus ligesom nogle af vores forretningsbanker. I betænkningen opfordres EIB og Kommissionen endog til at øge udlåningen ved at eksperimentere med nye og innovative finansielle instrumenter. Jeg troede, at verden havde fået nok af smarte finansielle fiduser.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil allerførst takke vores finske kollega Esko Seppänen for hans indsats, som bidrog til, at der blev opnået et kompromis med Kommissionen og Rådet om EIB-lån og fællesskabsgarantier.

Efter at Parlamentet vandt sagen ved EF-Domstolen, blev den pågældende rådsafgørelse som bekendt annulleret, men den skal være gældende i et år, indtil der er vedtaget en ny afgørelse. Kommissionen foreslog den fælles beslutningsprocedure, og i morgen skal vi stemme om det kompromis, der blev indgået under trepartsmødet, og afslutte den fælles beslutningsprocedure.

Det er vigtigt at huske på, at EIB oprindeligt blev oprettet til finansiering af operationer inden for EU. Fællesskabsgaranti til EIB mod tab og lånegarantier er derfor grundlaget for dens aktiviteter uden for EU. Det forslag, vi behandler i dag, omfatter ca. 10-15 % af EIB's aktiviteter, dvs. dens aktiviteter uden for EU i landene i førtiltrædelsesfasen, Middelhavslandene, Asien, Latinamerika og Sydafrika. Disse EIB-aktiviteter er særlig relevante i mellemindkomstlande og inden for infrastruktur og finans- og handelssektoren. De er af største betydning i en situation med global finansiell krise og recession.

Det glæder mig, at vi formåede at opnå et kompromis om alle de vigtigste spørgsmål, f.eks. fristen for forelæggelse af et nyt forslag til afgørelse, som nu er den 30. april 2010, og udløbsklausulen, som er 18 måneder efter fristen, dvs. den 31. oktober 2011.

Europa-Parlamentet ændrede Kommissionens forslag og påpegede betydningen af respekt for menneskerettighederne, udviklingspolitikker, diversificering af energikilderne, anmodning om strategiske dokumenter og større gennemsigthed i EIB's politikker og aktiviteter.

Resultatet er godt, og jeg håber, at kompromiset i morgen bliver vedtaget med det fornødne flertal. Jeg regner med alle Parlamentets politiske gruppers støtte.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Hr. formand! Jeg tilslutter mig mine kollegers ros af det fremragende arbejde, som vores ordfører i Budgetudvalget har udført, og af den måde, hvorpå han kæmpede for Europa-Parlamentets rettigheder og beføjelser.

I henhold til EF-Domstolens dom af 6. november 2008 har Europa-Parlamentet fulde medbestemmelsesbeføjelser på dette område. Desuden har Den Europæiske Investeringsbank et klart mandat til at støtte bæredygtig økonomisk og social udvikling, integration af udviklingslande i verdensøkonomien, kampagnen mod fattigdom og landenes overholdelse af retsstatsprincippet, menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder.

Vi vil sikre, at EIB's investeringer forfølger disse mål.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Den Europæiske Investeringsbank er verdens største bank, og det står klart, at den er vigtig for udviklingen af økonomien på og uden for EU's indre marked. Der bliver for øjeblikket stillet mange forslag om udvidelse af Den Europæiske Investeringsbanks aktiviteter. Jeg er medlem af Økonomi- og Valutaudvalget, men alligevel kan jeg ikke huske alle forslagene. Det lader til, at alle nu ved, hvad Den Europæiske Investeringsbank skal gøre. Der er også mange forslag om igen at evaluere EIB's aktiviteter uden for EU. Det dokument, som ordføreren har udarbejdet, har specifikt til formål at udvide gyldigheden af Fællesskabets garantier til at omfatte tab i forbindelse med EIB's lån til projekter uden for EU.

Forslagenes variation viser tydeligt, at vi må have en bredere debat om Den Europæiske Investeringsbanks aktiviteter og om, hvilken retning de skal udvikle sig i. Jeg håber, at Kommissionen vil give sig tid til at undersøge dette problem nærmere i forbindelse med den europæiske økonomiske genopretningsplan. Hvad angår de garantier, som Den Europæiske Investeringsbank tilbyder, er der fastsat mange nye betingelser af hensyn til menneskerettighederne og lige udvikling. Det er et godt initiativ, men EU bør i sin udenrigspolitik forsøge at få andre banker, der opererer i tredjelande, til også at gennemføre deres aktiviteter på grundlag af disse principper. Først da vil der være lige konkurrence uden for EU, og Den Europæiske Investeringsbank vil ikke risikere at få mange tab.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Maystadt! Mit første spørgsmål vedrører betænkningen om Den Europæiske Investeringsbank. Jeg spekulerer på, om den tilsyns- og overvågningsenhed, som Parlamentet har krævet, er blevet oprettet. Hr. kommissær! Jeg forstår ikke, hvorfor De ikke tager det initiativ, der påhviler Dem i henhold til artikel 105, til at henvise dette til Rådet, så Den Europæiske Centralbank kan iværksætte en sådan enhed. De har svaret mig meget undvigende, og det er beklageligt.

Jeg vil også tale om garantien. Jeg forstår ikke, hvorfor den garanti, der gives på denne måde, ikke betales. Ud af en samlet planlagt garanti på ca. 30 mia. EUR ville det repræsentere et tab af midler på 30-100 mio. EUR for EU's budget. Jeg forstår heller ikke, hvorfor Budgetkontroludvalget, som er kompetent i spørgsmål vedrørende Den Europæiske Investeringsbank, ikke er blevet anmodet om at afgive udtalelse om garantien til EIB.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling er to overordentlig magtfulde institutioner, der kan støtte regional udvikling både i EU og i tredjelande. Det er især tydeligt i dag med den finansielle krise og den deraf følgende begrænsede adgang til lån til investeringer.

Da de fleste banker skar kraftigt ned på lån til EU's nabolande til deres finansielle programmer, fremmede både EIB og EBRD energisk investeringer i transport og miljø.

Samtidig er Den Europæiske Investeringsbank en vigtig kilde til lån og lånegarantier for de europæiske små og mellemstore virksomheder. I disse vanskelige tider er dette en uvurderlig støtte til iværksættere. Det er

også vigtigt, at de seks målsætninger, som Den Europæiske Investeringsbank har fastsat, omfatter sikring af konkurrence om bæredygtig og sikker energi til EU.

Thomas Mirow, EBRD. – (EN) Hr. formand! Mange tak for denne betænkning og muligheden for at fortsætte den debat, der blev indledt med udvalget i november. Den er især rettidig og relevant af tre grunde.

For det første gør den finansielle og økonomiske krise enhver tilskyndelse til øget samarbejde mellem EBRD og EIB mere relevant end nogensinde. Men krisen betyder også, at samarbejdet mellem offentlige internationale finansielle institutioner ikke længere blot er et politisk ønske, men en klar nødvendighed.

Som følge af den dramatiske udtørring af de private kreditstrømme mødtes vi i sidste måned med Verdensbankgruppen for at iværksætte den fælles IFI-handlingsplan til støtte for banksystemer og lån til realøkonomien i Central- og Østeuropa.

Det er en pakke på 24,5 mia. EUR i 2009-2010, og EBRD bidrager til den med 6 mia. EUR. I handlingsplanen anerkendes det, at en effektiv krisereaktion på Europas integrerede finansielle markeder kræver, at alle interessenter handler hurtigt og samordnet. Det gælder moderselskaber, der ejer en stor del af regionens finansielle sektorer, store lokale banker, grænseoverskridende bankgruppers hjemlandes og værtslandes myndigheder, europæiske institutioner og IFI'erne. Vi samarbejder med alle disse interessenter om at gennemføre planen, og vi udvikler de dermed forbundne samordnings- og samarbejds mekanismer.

Vi kan konstatere – som vi gjorde det i august sidste år i forbindelse med den konfliktudløste bankkrise i Georgien – at denne form for IFI-samarbejde, som var et resultat af nødvendigheden, er det, der fungerer bedst.

For det andet giver nye strukturer for samarbejde mellem EBRD og EIB os nogle glimrende nye muligheder for at samarbejde i EU-regi.

Jeg tænker især på investeringsrammen for Vestbalkan, der nu bliver lanceret, og det østlige partnerskab, som Det Europæiske Råd for nylig bekendtgjorde, der vil bygge på det gode samarbejde, som vi allerede har etableret gennem vores aftalememorandum og naboskabsinvesteringsfaciliteten.

Disse initiativer, der er fremmet med fællesskabsmidler, får os til sammen at arbejde konkret med specifikke projekter og programmer ved at kombinere de enkelte institutioners styrke, og de er dermed en fremragende smeltedigel, hvor vi kan forme udviklingen af vores fælles arbejde.

Jeg mener, at det er i denne sammenhæng, vi kan finde de arbejdsfordelinger, anvendelser af fælles ekspertise og nødvendige samarbejds mekanismer, herunder fælles standarder, som De har efterlyst.

For det tredje er Europa-Parlamentets synspunkter et positivt bidrag til de tidlige faser af EBRD's fjerde oversigt over kapitalforsyning, som vi afslutter på vores årsmøde i Zagreb i maj 2010.

EBRD har reageret proaktivt på krisen, for ved at støtte vores kunder i transaktionslande udvider vi vores instrumenter. Det er vores mål at investere 7 mia. EUR i 2009 – en stigning på over 20 %.

Samtidig må vi erkende, at vores risikoeksponering også bliver større. Den aktuelle situations fulde virkninger på vores portefølje og på udviklingen af vores virksomhed er endnu ikke tydelige. Men betydningen af vores partnerskab med EIB og EU, når vi skal opfylde vores forpligtelser, både over for vores ejere og over for vores transaktionslande, er tydeligere end nogensinde.

FORSÆDE: Adam BIELAN

Næstformand

Philippe Maystadt, formand for EIB. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil indlede med at takke Dem alle sammen for endnu en gang at give os mulighed for at fortsætte den konstruktive dialog, som Den Europæiske Investeringsbank og Parlamentet efterhånden har haft i nogle år.

Jeg er især tilfreds med at få lejlighed til at diskutere de to betænkninger, som vi har fået forelagt i dag – hr. Mitchells og hr. Seppänens – for de er interessante, og der rejses meget relevante spørgsmål i dem. Jeg håber, at vi får mulighed for at vende tilbage til disse spørgsmål senere.

I dag står vi over for en usædvanlig alvorlig krise – nok den mest alvorlige krise siden Anden Verdenskrigs afslutning – og derfor er det helt naturligt, at medlemsstaterne opfordrer de to institutioner til at forsøge at bidrage til EU's reaktion på krisen. Som bekendt har medlemsstaterne, som er vores ejere, i denne sammenhæng

anmodet EIB om at øge sit udlånsvolumen betydeligt i 2009, en forøgelse på ca. 30 % i forhold til de oprindelige prognoser, og om at kanalisere denne supplerende indsats ind i tre områder, nemlig lån til banker for små og mellemstore virksomheder, energi, navnlig bekæmpelse af klimaforandringer, og en særlig indsats for de lande, der er hårdest ramt af krisen.

Hvor langt er vi i dag? Jeg vil give Dem statistiske oplysninger for de tre sidste måneder af 2008 – altså fra det tidspunkt, hvor EIB fik de første henvendelser – og de to første måneder af 2009. I løbet af de fem måneder udlånte vi over 31 mia. EUR, hvilket svarer til en forøgelse på 38 % i forhold til den samme periode i slutningen af 2007 og begyndelsen af 2008. På det første område, lån til små og mellemstore virksomheder, blev der udstedt 5,6 mia. EUR i lån i løbet af denne korte periode. Flere af Dem har understreget betydningen af at hjælpe små og mellemstore virksomheder i den aktuelle situation. Faktisk gør vi en særlig indsats på dette område, og jeg kan allerede sige til Dem, at målet om at frigive 15 mia. EUR af disse lån i løbet af 2008 og 2009 vil blive overskredet.

Hvad angår det andet mål, energi og bekæmpelse af klimaforandringer, har vi også gjort en særlig indsats, og det er i denne sammenhæng, finansieringen af bilindustrien skal ses. Det skal stå helt klart, at vores finansiering i denne sektor gælder projekter, der omfatter forskning, udvikling og produktion af miljøvenlige biler, dvs. biler, der lever op til EU's nye standarder med hensyn til reduktion af CO₂-emissioner.

Hvad til sidst angår det tredje område, hjælp til lande, der er hårdest ramt af krisen, udstedte vi i løbet af den samme fem-måneders-periode 910 mio. EUR i lån i Ungarn, 600 mio. EUR i Letland, 1 mia. EUR i Rumænien og 1,1 mia. EUR i Litauen.

Derfor mener jeg, at jeg kan sige, at vi har gjort vores bedste for at efterkomme medlemsstaternes anmodning og for at træffe de aftalte foranstaltninger omgående. Hr. Mirow har allerede omtalt den fælles internationale IFC-EBRD-handlingsplan om bistand til banksektoren i Central- og Østeuropa.

Denne udvidelse af vores udlånsvolumen er naturligvis kun mulig, fordi vores ejere har besluttet at forhøje kapitalen – det kommer ikke til at koste medlemsstaterne noget. Det blev imidlertid besluttet, at ejerne skulle godkende, at vores reserver blev omdannet til kapital.

Flere af Dem har stillet spørgsmål om overvågningen af og tilsynet med EIB, og det spørgsmål er efter min opfattelse fuldstændig legitimt. Når en finansiel institution vokser på den måde, er det normalt, at der er bekymring over, hvordan den bliver overvåget. Der er det allerede eksisterende, som ikke er så lidt, nemlig en vis intern overvågning og frem for alt ekstern overvågning udført af et uafhængigt revisionsudvalg, der refererer direkte til vores styrelsesråd. I øvrigt er der i Lissabontraktaten fastsat bestemmelser om at styrke dette revisionsudvalg med indlemmelse af personer, som har dokumenterede erfaringer med banktilsyn.

Kan vi gå længere? Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Revisionsretten allerede overvåger alle EIB's aktiviteter, når de omfatter anvendelse af midler fra fællesskabsbudgettet. Bør vi gå mere i retning af et formelt banktilsynssystem? Det var det, fru Stauner håbede på. Hr. Bullmann påpegede, at tingene måske ikke var så ligetil. Det er i hvert fald værd at overveje. I dag kan jeg blot bekræfte, at EIB er helt åben over for at blive underkastet formelt banktilsyn, hvis det anses for at være hensigtsmæssigt.

For øjeblikket har vi sideløbende med tilsynsudvalget for finanssektoren i Luxembourg organiseret en slags uformelt tilsyn.

Som svar til hr. Audy vil jeg sige, at den foranstaltning, som han sidste år anmodede Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) om at træffe, er blevet truffet. Derfor har vi forhørt os hos CEBS, men det oplyste, at det ikke selv havde nogen beføjelse på området, og at det ikke engang kunne påtage sig rollen som rådgiver. Derfor er vi stadig afhængige af dem, der ønsker at tage et initiativ på dette område. Jeg vil gerne gentage, at vi er åbne for den slags initiativer.

Til sidst et par ord om samarbejdet mellem de to institutioner. Hr. Mirow har allerede sagt, at det udviklede sig positivt, navnlig i Vestbalkan og med vores naboer i Øst, senest i Tyrkiet. Jeg vil overholde taletiden og nøjes med at sige, at vi er helt enige i henstillingerne i hr. Mitchells betænkning. Vi mener, at det vil være i de to institutioners og også i låntagernes interesse, at vi får en mere rationel og funktionel arbejdsdeling.

Til sidst et par ord om hr. Seppänens betænkning. Vi værdsætter virkelig hr. Seppänens konstruktive tilgang. Han foreslår en midlertidig løsning, hvor EIB får mulighed for at fortsætte aktiviteterne, men hvor der fastsættes en dato for en grundig debat om den rolle, som EIB bør spille uden for EU. Jeg er ikke i tvivl om, at det er en debat, som vi kommer til at bruge nogen tid på, og som er kommet på det helt rigtige tidspunkt.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! Jeg takker alle medlemmer, der har taget ordet under denne debat. Jeg mener, at de fleste af indlæggene var udtryk for en høj grad af enighed og konsensus om de retningslinjer, som formændene for de to banker netop har skitseret, i denne krisetid, som også er mulighedernes tid. Ved hjælp af deres ressourcer og foranstaltninger forsøger de at støtte vigtige politikker i EU vedrørende bl.a. energieffektivitet, bekæmpelse af klimaforandringer, støtte til små og mellemstore virksomheder og støtte til ren teknologi i sektorer, der er meget hårdt ramt i øjeblikket, f.eks. bilindustrien.

Jeg mener, at der også er meget bred enighed om, at det er nødvendigt i videst muligt omfang at intensivere de to bankers indsats i de lande, der er særlig ramt af krisen, både i og uden for EU. Jeg er enig med de medlemmer, der har anmodet bankerne om at gøre mere. Jeg er ikke enig med den person, der sagde, at bankerne skulle gøre mindre og være mere forsigtige på dette vanskelige tidspunkt. Jeg mener faktisk, at eksistensen af banker som Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling er særlig berettiget på et tidspunkt som dette.

Til sidst vil jeg sige lidt om udsagnene om tilsynet med EIB. Det glæder mig, at hr. Maystadt har vist sin åbenhed, som jeg har set tidligere, over for at drøfte dette problem og finde en løsning på det, hvilket også blev nævnt under debatten sidste år.

Kommissionen er naturligvis rede til straks at samarbejde med hr. Maystadt om at finde de mest effektive redskaber, der samtidig overholder vores regler, for at opnå en løsning på et så vigtigt problem, navnlig på et tidspunkt hvor EIB og EBRD er nødt til at søge til markeder, hvor det er vanskeligere end tidligere at rejse kapital på gunstige vilkår og med den højest mulige gearing, som de to banker arbejder med.

Gay Mitchell, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren og de to formænd for deres bidrag og ligeledes de medlemmer af Parlamentet, der deltog i debatten.

Jeg vil svare med tre korte bemærkninger. Hr. Maystadt sagde, at EIB's supplerende finansielle støtte vil sikre hurtige udbetalinger og bidrage til realøkonomien, navnlig ved at beskytte gode projekter og bistå levedygtige virksomheder i disse vanskelige tider. Det er meget opmuntrende. Jeg mener, at vi bør støtte virksomheder i vanskeligheder mest muligt for at give dem den kredit, der er nødvendig for at holde deres virksomheder i gang og sikre, at ingen arbejdspladser går tabt.

I betænkningen opfordres der dog til forsigtighed i forbindelse med kommercielle bankers anvendelse af EIB's lån og til indgåelse af en streng adfærdskodeks mellem kommercielle banker og EIB i denne forbindelse. Jeg håber, at medlemmerne bemærkede det i nogle af indlæggene.

For det andet er Europa præget af frygt. Boligpriserne styrtdykker fortsat i nogle lande, og folk holder på deres opsparinger. For at bekæmpe virkningen af denne stramning må vi begynde at tale om genopretning. Vi var uforsigtige inden krisen. Nu er vi uforsigtige igen. Opsvinget kommer. Det bliver måske i slutningen af i år eller til næste år, men det kommer. Vi må begynde at tale om og forberede genopretningen, og vi må frem for alt være konkurrencedygtige nok til at drage fordel af den. Det opfordrer jeg på det kraftigste de tre institutioner, der er repræsenteret her i dag, og Parlamentet til.

Endelig er det nødvendigt, at EIB og EBRD samarbejder med andre internationale og regionale finansielle institutioner – f.eks. Verdensbanken, Den Asiatiske Udviklingsbank og Den Afrikanske Udviklingsbank – for at fremme udvikling i områder længere væk fra Europa. Disse banker har en positiv virkning på bistandsydelsen til udviklingslande, men jeg mener, at denne virkning skal vurderes behørigt.

Finansieringen af jordkøb i udviklingslande skal ses som en investeringsudgift i henhold til EIB's eksterne udlånsmandat. Jeg har rejst dette spørgsmål ved flere lejligheder. Der har været hungersnød i mit hjemland, Irland. Vi oplevede alle mulige ting, som befolkningen i afrikanske lande oplever nu. Det, der ændrede den nordøstlige del af øen, var, at alle investerede i små jordlodder.

Se på denne model for udviklingslandene. Vi har brug for dem som fremtidige samhandelspartnere, og jeg opfordrer indtrængende de to banker til at overveje det, jeg lige har sagt, for jeg mener, at det er en måde at hjælpe udviklingslandene på. Storbritanniens premierminister rejste dette spørgsmål for nogle få minutter siden, og jeg anmoder de to banker om at overveje det.

Hr. formand! Jeg takker for muligheden for at afrunde denne debat. Jeg håber, at vi fortsat vil gøre fremskridt i en atmosfære af gensidigt samarbejde til gavn for Europa.

Esko Seppänen, ordfører. – (FI) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg bemærker, at der er bred enighed i Parlamentet om retsgrundlaget for EIB's nye eksterne udlånsmandat.

Da repræsentanterne for EIB kom for sent og ikke hørte mit indledende indlæg, vil jeg gøre dem opmærksom på, at der nu bliver truffet afgørelse om denne sag i henhold til den fælles beslutningsprocedure, og at Europa-Parlamentet ikke længere er en letvægter, hvilket det har været hidtil i sager forbundet med EIB.

EIB vil ikke længere kunne regne med nogle få pålidelige medlemmers støtte i fremtiden. Under den fælles beslutningsprocedure kræves der bred støtte fra Europa-Parlamentet. Hvis EIB vil opnå den støtte, må den gøre sine praksis i forhold til Europa-Parlamentet mere konstruktive, end det var tilfældet, da dette mandat blev behandlet. Jeg mener, at det er blevet gjort klart for banken i denne periode, og jeg håber, at den forstår Parlamentets budskab. Når enden er god, er alting godt.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 25. marts 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Paolo Bartolozzi (PPE-DE), skriftlig. – (IT) EIB's indflydelse på gennemførelsen af den europæiske udviklings- og samhørighedspolitik er blevet stadig større.

Selv om EIB tidligere er blevet kritiseret for at befinde sig fjernt fra de mål om økonomisk og social samhørighed, som EU har, ved primært at rette indsatsen mod offentlige organer, synes den nu at ændre kurs, hvad angår udviklings- og samhørighedsperspektivet for 2007-2013.

Ved at samarbejde snævrere med Kommissionen fremstår EIB i dag som en moderne og dynamisk bank, hvilket skyldes det stigende antal forskellige finansielle projekter, der skal bidrage til at genoprette ugunstigt stillede europæiske regioners samfundsøkonomiske balance. Hvad angår gennemførelsen af foranstaltninger, er vi specielt tilfredse med indførelsen af støttemekanismer for SMV'er, der vil kunne øge deres investeringer, fordi de har bedre adgang til de finansielle markeder.

Ud over den pakke med foranstaltninger, som Kommissionen har fastsat for at bistå SMV'er på fællesskabsplan, og som er ved at blive gennemført, skal EIB skabe merværdi og få SMV'ernes aktiviteter i gang og til at udvikle sig hurtigere, fordi de repræsenterer den vigtigste og helt uerstattelige kilde til nye arbejdspladser i Europa.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De vigtigste emner, der behandles i denne betænkning, vedrører ikke fællesskabsgarantien i sig selv, men snarere mulighederne for at anvende de midler, som EIB stiller til rådighed, mere effektivt. EIB's rolle som et EU-instrument til støtte for økonomisk udvikling er ubestridelig. EU råder over en række finansielle instrumenter på området for forbindelser til tredjelande, og EIB's aktiviteter skal supplere dem.

Hvad angår finansieringsprioriteringerne, er jeg tilfreds med, at den aktuelle udgave af betænkningen også indeholder mit forslag om at inddrage en nødvendig præcisering om energiprojekterne i Østeuropa og det sydlige Kaukasus, nemlig at de skal være "i overensstemmelse med fællesskabspolitikens målsætning om diversificering af energikilderne og med henblik på at sikre forbrugerne stabile og sikre ressourcer".

Det glæder mig, at de europæiske ledere i Det Europæiske Råd er nået til enighed om EU's finansiering af energiprojekter som led i den økonomiske genopretningsplan. Jeg er også glad for, at Nabuccoprojektet overlevede dette kompromis, og at det er blevet udpeget som et prioriteret energiprojekt. Jeg håber, at EIB bliver inddraget, så dette projekt kan opnå tilstrækkelige investeringer, og at vi fra 2013 kan transportere gas fra Det Kaspiske Hav til Europa.

10. Forvaltningsinstrument for tildeling af budgetmidler – Midtvejsrevision af den finansielle ramme for 2007-2013 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A6-0104/2009 af Virrankoski for Budgetudvalget om ABB/ABM-metoden som forvaltningsværktøj ved tildeling af budgetmidler (2008/2053(INI));

– A6-0110/2009 af Böge for Budgetudvalget om midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013 (2008/2055(INI)).

Kyösti Virrankoski, ordfører. – (FI) Hr. formand! Denne betænkning drejer sig om aktivitetsbaseret budgetlægning og forvaltning. Jeg vil gerne takke hele Budgetudvalget for dets faste og konsekvente støtte og ligeledes udvalgets sekretariat og alle, der har bistået mig.

Aktivitetsbaseret budgetlægning (ABB) og aktivitetsbaseret forvaltning (ABM) blev indført under Prodi-Kommissionen med kommissær Kinnock i spidsen. Reformen blev ansporet af rapporten fra en ekstern ekspertgruppe, som havde fået til opgave at undersøge den krise, som den foregående Kommission havnede i. Denne betænkning er en slags midtvejsrevision af de såkaldte Kinnock-reformer.

Målet med ABB og ABM er at tydeliggøre administrationen ved at budgettere tilgængelige ressourcer og menneskelige ressourcer for de enkelte politikområder. Administrationen bør kunne vise de opnåede resultater klart for at synliggøre deres værdi i forhold til inputtet.

Hovedvægten lægges på resultaterne og ikke så meget på, hvordan de er opnået. Tilgangen svarer til den, der anvendes i erhvervslivet.

Systemet kan også udtrykkes enklere. Det er ikke nok, at pengene bliver brugt – eller endog ”fyret af” – lovligt eller i overensstemmelse med reglerne, for det er resultaterne, der er bestemmende for kvaliteten af administrationen, ikke de gode hensigter.

Resultaterne viser også, hvor effektiv forvaltning og administration er. Se f.eks. på struktur- og samhörighedspolitikken. Hvis over tre fjerdedele af administrationen og kontrolsystemerne ikke er indført to år og tre måneder efter, at programmeringsperioden er begyndt, kan administrationen ikke betegnes som effektiv. Det kan være både Kommissionens og medlemsstaternes skyld, men faktum er, at administrationen er bureaukratisk og ineffektiv.

ABB og ABM lægger vægt på og fremmer effektivitet. De begrænser bureaukratiet og styrker den retlige status for borgerne og dem, der mærker administrationens forvaltningsmæssige virkninger.

Med aktivitetsbaseret forvaltning lægges der vægt på personligt ansvar, men den giver også handlefrihed. Med et godt administrativt system er der en klar ansvarsfordeling. Forvaltningen har et ansigt på både lavt og højt plan.

Fordi målet med forvaltning er stor produktivitet, bør en leder ikke lægge unødvendige begrænsninger på arbejdet. Kun vigtige regler er nødvendige. Der er ikke behov for overflødige rapporter og unødvendig planlægning.

Denne betænkning er baseret på nye undersøgelser, hvoraf de vigtigste er nævnt i begrundelsen. Hovedkonklusionen i dem er, at gennemførelsen af ABB og ABM har været en succes og har medført en betydelig kulturændring i Kommissionen og samtidig har bidraget til at afklare det personlige ansvar og den personlige ansvarliggørelse samt gjort forvaltningen mere effektiv, resultatorienteret og gennemsigtig.

Der er dog en reel risiko for stigende bureaukratisering. Vi må især vurdere, om den eksisterende årlige planlægnings- og revisionsprocedure omfatter for megen planlægning, navnlig sammenholdt med forelæggelsen og evalueringen af de opnåede resultater.

Vi bør også undersøge, hvordan Kommissionens femårige strategiske mål, dens ”regeringsprogram”, er kædet sammen med den flerårige finansielle ramme (FFR) og med den årlige politikstrategi. Den årlige politikstrategi forbindes ofte med elementer, der ikke har nogen indlysende sammenhæng med regeringsprogrammet, de femårige strategiske mål og den flerårige finansielle ramme. Det giver generelt problemer med at udarbejde budgettet, fordi ressourcerne er inddraget i revisionen af den finansielle ramme, hvilket Rådet især er kritisk over for. Der har været tydelige eksempler på dette næsten hvert femte år.

Kommissionen har især vanskeligt ved at fastsætte de ”negative prioriteringer”, dvs. de aktiviteter, der er unødvendige eller mindre væsentlige, og som bør lægges på hylden. Kommissionen vil forhåbentlig være dristigere i sin tilgang til dette.

Det er stadig vanskeligt at vurdere administrationsudgifterne, selv om de er budgetteret separat, fordi administrationen stadig finansieres med funktionelle bevillinger, der omfatter forvaltningsorganer og ofte teknisk bistand i medlemsstaterne. Det er grunden til, at betydningen af at overvåge de menneskelige ressourcer understreges i betænkningen.

Endelig er betænkningen baseret på vores europæiske arv – artikel 15 i erklæringen om menneskets og borgerens rettigheder fra Den Franske Revolution i 1789: "Samfundet har ret til at forlange regnskab af enhver embedsmand for hans styrelse".

Reimer Böge, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I dag behandler vi midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013. Jeg vil endnu en gang minde om, at vi oprindeligt blev enige om en række interinstitutionelle erklæringer, som vi i denne betænkning opfordrer til bliver gennemført, og som vi overdrager til det nyvalgte Parlament i form af retningslinjer for Europa-Parlamentets fremtidige optræden under dets forhandlinger i de kommende måneder.

Der var tre vigtige erklæringer, hvor det blev forlangt, at Parlamentet skulle inddrages i fremtidige drøftelser af indtægts- og udgiftspolitikken på en helt ny måde. Derfor forpligtede Kommissionen sig til inden udgangen af 2009 at aflægge beretning om, hvordan den interinstitutionelle aftale fungerer. Kommissionen forpligtede sig også til at forelægge en omfattende og tilbundsgående evaluering af samtlige aspekter ved EU's udgifter, herunder den fælles landbrugspolitik, og indtægter, herunder Det Forenede Kongeriges rabatordning i 2008-2009. Desuden må vi ikke glemme, at Parlamentet vil foretage en midtvejsrevision af mange af de flerårige programmer i 2010.

Alle, der læser dokumenterne fra den offentlige høring, kan konstatere, at medlemsstaterne i modsætning til de øvrige organer, der gav udtryk for deres holdning, forsøger at unddrage sig deres ansvar og den forpligtelse, de har påtaget sig, ved at gå direkte til de efterfølgende finansielle overslag. Jeg kommer lige fra en drøftelse af den såkaldte økonomiske genopretningsplan, og jeg vil gerne sige, at det, der foregår her, med den konstante jagt på margener, der ikke længere er til rådighed, og med nye planer, der tilsidesætter Parlamentets budgetbeføjelser, understreger, at vi ikke kan fortsætte som hidtil. Det er årsagen til, at jeg opfordrer Kommissionen til i efteråret at stille et forslag, som ikke kun omfatter perioden efter 2013, men også omfatter en revision af de finansielle overslag og skaber nye fremtidsudsigter.

I denne betænkning gør vi det klart, at vi først og fremmest vil sætte fokus på eksisterende underskud og det langsigtede perspektiv uden at se så nøje på Lissabontraktatens budgetmæssige virkninger. Derfor blev der i Budgetudvalget med stort flertal stemt for en retrinstilgang, der omfatter løsning af problemerne med mangler og tydelige underskud i udestående sager, som vi ikke har formået at indgå en aftale om, og præcisering af, at der er budgetposter – de centrale områder i vores politikker – som er kronisk underfinansierede. F.eks. når vi ikke vores mål for forskning og innovation. Under budgetpost 3a og 3b kan vi ikke opnå det, vi ønskede, hvad angår kultur, ungdom, uddannelse og sikring af vores interne og eksterne sikkerhed. Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er også kronisk underfinansieret.

Det er årsagen til, at vi foreslog Rådet, at vi skulle diskutere manglerne og forhandle om tingene, men ikke i forbindelse med den årlige budgetprocedure. Vores forslag går ud på at løse disse problemer gennem en ambitiøs revision og samtidig forlænge de nuværende finansielle overslag til 2015 eller endog 2016, så vi på lang sigt får den fornødne demokratiske legitimitet i den finansielle ramme. Det kræver, at Kommissionens tjenesteperiode og den periode, som den finansielle ramme omfatter, bringes mere i overensstemmelse med hinanden. Desuden må vi, navnlig i forbindelse med debatten om Den Europæiske Investeringsbank, ikke glemme at sikre, at der ikke findes nogen skyggebudgetter uden for fællesskabsbudgettet.

Til sidst vil jeg sige, at denne betænkning er i overensstemmelse med de betænkninger, som Udvalget om Konstitutionelle Anliggender har udarbejdet. Det er grunden til, at vi siger til Kommissionen og Rådet, at målet om at få en finansiell ramme på fem år, der løber parallelt med Kommissionens tjenesteperiode, ikke er til forhandling. Vi er kun villige til at forhandle om, hvordan vi når vores mål.

Dalia Grybauskaitė, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Mange tak for disse to betænkninger – som får betydning for det nye Parlament og sandsynligvis for både den nuværende og den nye Kommission – om, hvordan vi skal forhandle, hvilke værktøjer til forvaltning af fællesskabsbudgettet vi råder over, og hvordan det fremtidige fællesskabsbudget skal være.

Her vil jeg gerne lykønske os alle, også Parlamentet og Kommissionen. I løbet af fem år har der været hidtil usete begivenheder. Vi har revideret den finansielle ramme tre gange – hvilket aldrig er sket før – Galileo, fødevarefaciliteten og nu 5 mia. EUR.

Det skyldes netop institutionernes evne til at udnytte den nuværende stramme finansielle ramme bedst muligt til at gøre det, der er behov for.

Kommissionen mærker sig derfor de to betænkninger, navnlig hr. Böges, som vedrører fællesskabsbudgettets fremtidige form. Kommissionen er rede til at forhandle på baggrund af indholdet i Deres betænkning. Vi bekræfter vores forpligtelse til at udarbejde midtvejsrevisionen og evalueringen af, hvordan den interinstitutionelle aftale fungerer. Vi bekræfter, at vi vil gøre det, som vi er blevet pålagt, og som vi er forpligtede til i henhold til den interinstitutionelle aftale, vedrørende en budgetreform inden årets udgang.

I betragtning af det vil jeg gerne takke Parlamentet personligt. Det er nok en af de sidste gange, jeg taler til Dem i Parlamentet, og jeg vil gerne takke Dem for Deres positive samarbejde med mig og for Deres store forståelse lige fra begyndelsen. I disse vanskelige tider har vi været i stand til at opnå fine resultater sammen.

Michael Gahler, *ordfører for udtalelsen fra Udenrigsudvalget*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil indlede med at sige, at jeg støtter den tretrinstilgang til midtvejsrevisionen, som hr. Bøge har udarbejdet og forelagt. Den giver mulighed for en nøje analyse af vores politiske mål, af de nødvendige ændringer af de redskaber, vi råder over, og af spørgsmålet om finansiering.

Ceterum censeo: Som specialist i udenrigsanliggender vil jeg endnu en gang opfordre til, at den kroniske underfinansiering af udgiftsområde 4 bringes til ophør. Kommissionen har forpligtet sig til at forelægge en evaluering af dette område. Vi ønsker kortsigtede løsninger som led i den nuværende finansielle ramme og brugbare løsninger til den næste finansielle ramme. Bl.a. skal Tjenesten for EU's Optræden Udadtil finansieres behørigt. Vi ønsker et EU, der opfylder sine forpligtelser på området for eksterne forbindelser og kan reagere hurtigt og hensigtsmæssigt på kriser. Vores troværdighed og vores evne til at være en effektiv partner afhænger af det.

Vi bifalder, at den europæiske naboskabspolitik udvides til også at omfatte østpartnerskabet og Middelhavsunionen, hvilket giver partnerne to effektive og pålidelige rammer. Vi må dog finde ud af, om de finansielle ordninger er brugbare i betragtning af vores udenrigspolitiske udfordringer. Vi efterlyser nye lovbestemmelser og tilstrækkelig finansiering i den næste finansielle ramme for samarbejde med tredjelande uden om den officielle udviklingsbistand.

Jeg har endnu et ønske for fremtiden efter Lissabontraktaten. Jeg mener, at al finansiering af foranstaltninger udadtil bør indgå i EU-budgettet. Det gælder både Den Europæiske Udviklingsfond og Athenamekanismen. Vores regeringer skal ikke være bange for at skabe gennemsigtighed på et bestemt område for at gøre det klart, hvor meget vi allerede gør i fællesskab på det europæiske område inden for udenrigspolitik, også og i særdeleshed på det militære område.

Herbert Bösch, *ordfører for udtalelsen fra Budgetkontroludvalget*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Kommissionen med denne meddelelse, som den har forelagt åbent på netop den måde, vi havde forestillet os.

De godt 300 bidrag er værd at følge op på. Det er engagerede forslag, som vil bringe os videre. Jeg er meget tilfreds med, at spørgsmålene om politikkers ansvarlighed, åbenhed og synlighed er omfattet af meddelelsen. Det bliver afgørende. Mit bifald til den foregående taler skyldes naturligvis spørgsmålet om, i hvilket omfang Rådet kan forhindre Europa-Parlamentet i at kontrollere EU. Med hensyn til Lissabon betyder det, at der, hvis de virkelig får flere rettigheder, ikke vil være nogen parlamentarisk og offentlig kontrol med de 8 mia.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er fra et neutralt land. Jeg må kunne fortælle mine vælgere, hvad der sker med pengene. Det kan jeg ikke, selv om jeg er formand for Budgetkontroludvalget. Derfor må disse overvejelser tages i betragtning i fremtiden. Jeg takker for Deres forslag.

Jeg beklager, at denne debat finder sted i et politisk tomrum, fordi vi allerede siger farvel til hinanden og ønsker hinanden held og lykke. Det vil jeg også gøre. Fru kommissær! De har gjort det godt. Tillykke med det!

Paul Rübig, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Europa har formået at skabe et såkaldt nulbudget. Vi er det eneste politiske niveau, der har et nulbudget. Vi råder over 0,89 % af bruttonationalindkomsten, og vi er et godt eksempel på, hvor fornuftigt de europæiske skatteyderes penge kan bruges.

Desuden har vi i en årrække vist, at vores indtægter overstiger udgifterne. Vi har lidt tilovers hvert år og bør i det mindste kunne klare at bruge de penge, der er tilbage, til at skabe europæisk merværdi i fremtiden. Parlamentet og Rådet må blive enige om, hvordan disse penge kan bidrage til europæisk merværdi. Det er meget vigtigt, at disse grundlæggende ting kommer på plads.

Desuden har vi lige haft en debat om Den Europæiske Investeringsbank. Jeg mener, at midlerne, navnlig i krisetider, bør stilles til rådighed hurtigst muligt. Der er behov for omgående tildeling af midler, navnlig på forskningsområdet, som giver fremtidsmuligheder for nye tjenesteydelser og nye varer. Forenkling af administrationen og begrænsning af bureaukratiet er vigtige krav, navnlig for små og mellemstore virksomheder, for de vil gerne gøre forretninger på verdensmarkederne, og det kræver, at vi støtter dem.

I den forbindelse er det afgørende at sætte fokus på udvikling af infrastrukturer mellem medlemsstaterne, og det sker i den økonomiske genopretningsplan – f.eks. Nabucco og andre energirørledninger – for det er muligt at investere hurtigt på dette område. I betragtning af hvor meget stål der er brug for til disse rørledninger, hersker der ingen tvivl om, at vores stålindustri i det mindste på kort sigt kan opnå maksimalt salg og jobsikkerhed. Det bør vi arbejde os hen imod.

Rumiana Jeleva, ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget. – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Som ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget vil jeg understrege betydningen af midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013.

Jeg bifalder hr. Böges betænkning, fordi der i den også påpeges områder, hvor der kræves ændringer og forbedringer, hvorved den baner vej for et mere effektivt EU. I Regionaludviklingsudvalget er vi primært interesserede i, hvordan midlerne til samhørighedspolitikken bliver brugt, da samhørighedspolitikken er en grundlæggende del af budgettet. Vi fastholder vores sædvanlige synspunkt om, at størstedelen af de finansielle midler bør målrettes mod de mindre udviklede regioner, som kræver EU's støtte. Det glæder mig, at der ikke er nogen konflikt mellem betænkningen og vores holdning på det punkt.

Der er nye globale udfordringer med stor territorial betydning. For at de kan overvindes, skal der garanteres tilstrækkelige midler i perioden efter 2013. 0,35 % af EU's BNP er muligvis ikke tilstrækkeligt til, at vi kan nå vores mål. Vi beklager, at vores forslag ikke indgår fuldt ud i betænkningen, men vi glæder os over, at dens konklusion ligger meget tæt op ad vores.

Vi undersøgte også status for strukturfondene, hvor der desværre er utilstrækkelig anvendelse af midlerne i nogle lande. De nationale myndigheder gør sig til en vis grad skyldige i at anvende dem ineffektivt i deres arbejde. Jeg mener, at systemets kompleksitet også er en af årsagerne til den ringe udnyttelsesgrad. Regionaludviklingsudvalget foreslog, at procedurerne blev forenklet, og det glæder mig, at der er en tilsvarende tankegang i hr. Böges betænkning.

Regionaludviklingsudvalget mener, at det er nødvendigt at genoptage debatten om anvendelsen af de midler, der går tabt på grund af N+2/N+3-reglen. Under forhandlingerne om forordningen om strukturfondene for 2007-2013 foreslog Parlamentet, at de uudnyttede bevillinger blev anvendt til operationelle programmer med en højere udnyttelsesgrad. Den idé indgår ikke i Bøge-betænkningen, men jeg mener, at vi skal benytte den som udgangspunkt for videre drøftelser.

Til sidst vil jeg takke hr. Böge for hans konstruktive samarbejde og for den fremragende betænkning.

Esther De Lange, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. – (NL) Hr. formand! Jeg havde egentlig tænkt mig at tale til Rådet, men jeg forstår, at der ikke er nogen til stede fra Rådet, og at denne debat således bliver tillagt mindre betydning. Det overrasker mig lidt, for der blev i sidste weekend i forbindelse med budgettet givet nogle nødvendige tilsagn, og så melder Rådet afbud, når den konkrete finansiering af disse tilsagn skal diskuteres.

I hvert fald står jeg her med den fornødne sans for ironi. Formelt skal vi debattere midtvejsrevisionen, men i virkeligheden er alt sagt om den økonomiske stimuleringspakke, der blev opnået enighed om i sidste weekend. Pakken tager fat, der hvor midtvejsrevisionen og det flerårige budget ikke strækker til, for siden begyndelsen af den nuværende flerårige ramme har vi tre gange i træk lavet om på vores egne aftaler. Galileo, fødevarerhjælp til Afrika og den måde, det blev finansieret på, var ikke noget at prale af.

Nu har vi igen en debat om den økonomiske stimuleringspakke. Rådet har givet tilsagn, men ved tilsyneladende endnu ikke, hvor pengene skal komme fra. På energiområdet f.eks. skal der kun findes ca. 2 mia. EUR til energiprojekter, ikke bare fra dette års budget, men også fra næste års budget og sandsynligvis også det året efter. Det betyder, at vi allerede vil rode rundt i landbrugsbudgettets margener. Når vi gør det, vil folk sige, at det ikke er penge til landbruget, det er marginen, men der skal bare bryde en enkelt dyresygdom ud, så er der brug for pengene i landbrugsbudgettet. Husker De udbruddet af mund- og klovsyge? Og hvad sker der, hvis de lave priser på markedet for mejeriprodukter holder sig, og det bliver nødvendigt at gribe ind? Desuden

bliver margenen inden for landbrugsbudgettet bare mindre i de kommende år. Det bliver med rette påpeget i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikters betænkning om midtvejsrevisionen.

Derfor ser jeg gerne, at Kommissionen og Rådet – hvis det viser sig, og hvis det ikke gør det, skriftligt – bekræfter, at vi undersøger de eksisterende forpligtelser i forbindelse med landbrug, før vi undersøger, om der er en margen, og først derefter finder vi ud af, om den margen faktisk kan bruges til andre formål. Det er de regler, vi er blevet enige om. Hvis vi ikke holder os til dem, tror jeg, at vi smider barnet ud med badevandet.

Ingeborg Gräßle, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg takker hr. Virrankoski mange gange for hans initiativbetænkning, der drejer sig om noget, som Budgetudvalget længe har beskæftiget sig med, nemlig følgende spørgsmål: Hvordan klarer vi planlægningen? Hvilke planlægningsværktøjer råder vi over? Hvordan sikrer vi, at vores prioriteringer bliver gennemført? Hr. Virrankoski! Tak for Deres store indsats.

Vi mener, at det er vigtigt, at vores prioriteringer på budgetområdet også er afspejlet i tildelingen af menneskelige ressourcer. Det er grunden til, at jeg har et forslag til Kommissionen. Vi bør udnytte Kommissionens rapporteringsforpligtelser bedre til at kæde den årlige politikstrategi og budgetforslaget sammen. Vi mener, at de årlige rapporter fra generaldirektoraterne ikke i tilstrækkelig grad eller overhovedet ikke omhandler succesraten fra budgettet. Vi vil gerne vide, hvad der skete med Parlamentets prioriteringer. Hvor høj er den årlige politikstrategis succesrate i den henseende?

Efter min opfattelse har vi alle sammen stadig meget at lære, og vi må også have mange flere erfaringer, hvis hele rapporteringsprocessen ikke bare skal vedblive med at være et rent teoretisk mål. Den er ikke nogen teoretisk øvelse. Den er nødvendig for at kunne forvalte pengene korrekt. Det er grunden til, at vi anmoder om, at forvaltningsværktøjerne udvikles yderligere, så vi kan få flere oplysninger om, hvordan budgettet gennemføres, og mere af gennemførelsesprocessen kan inddrages i planlægningsproceduren.

Vi spekulerer også på, hvordan den årlige forvaltningsplan kan integreres mere effektivt i den årlige politikstrategi. Vi vil gerne vide mere om ABM-cyklussen, som også skal forenkles. Det er blevet foreslået, at disse spørgsmål skal indgå i screeningrapporten. Vi har allerede den aktuelle screeningrapport – mange tak. Vi vil studere den indgående. Men det betyder, at disse ting senest skal med i den næste rapport.

Der er stillet to ændringsforslag, som vores gruppe ikke kan acceptere. Vi mener ikke, at en udvidelse til to år er hensigtsmæssig, for den forringer forvaltningsværktøjet yderligere i stedet for at forbedre det. Vi vil gøre ABB/ABM-forvaltningsværktøjet bedre, men vi vil ikke lade det strække sig over to år. Vi vil også stemme imod ændringsforslaget om undersøgelser. Det er et godt ændringsforslag, men det hører ikke hjemme i denne betænkning.

Vi takker kommissæren for hendes arbejde, og vi ønsker alle held og lykke med valget.

Gary Titley, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Ud fra denne budgetrevision må vi blot spørge om en ting: Afspejler budgettet det 21. århundredes politiske prioriteringer? Hvis det ikke gør det, må det ændres. Er det fleksibelt nok til at afspejle nye tider? En af de ting, jeg spekulerer over med budgettet, er nemlig, hvordan vi håndterer negative prioriteringer. For meget efterlades i budgettet, fordi vi ikke kan ændre på noget på grund af den flerårige finansielle rammes begrænsninger.

Om aktivitetsbaseret budgetlægning og forvaltning vil jeg sige, at jeg mener, at Kommissionen har gjort store fremskridt på dette område, men jeg vil advare imod overbureauokratisering af denne proces, for det, vi ønsker, er en kvalitativ evaluering og ikke bare, at der krydses felter af. Vi ønsker ikke, at folk bruger al deres tid på at evaluere sig selv, når de i virkeligheden har arbejde at udføre. Det skal vi passe på med. Personligt mener jeg, at det ville være bedre, hvis den årlige politikstrategi omfattede to eller to og et halvt år, så den passede med Parlamentets valgperioder. Så ville vi få en meget klarere idé om vores politiske perspektiver oven i Kommissionens årlige arbejdsprogrammer.

Silvana Koch-Mehrin, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Reformen af EU's finanser skulle for længst have været gennemført, og det er jeg glad for, at ordføreren, hr. Böge, har slået fast. Vi har brug for et retfærdigt, enkelt, gennemsigtigt, pålideligt og holdbart indtægts- og udgiftssystem for EU. Midlerne til EU-budgettet bør kun hidrøre fra to kilder, nemlig de traditionelle egne indtægter og betalinger baseret på medlemsstaternes økonomiske situation, dvs. en andel af bruttonationalindkomsten. I dette tilfælde skal medlemmerne bidrage med højst 1 % af deres BNI.

I stedet for at der stilles flere penge til rådighed for EU, bør midlerne omfordeles til områder, hvor der virkelig kan opnås merværdi på europæisk plan, f.eks. den fælles udenrigspolitik, transeuropæiske net, forvaltning af de ydre grænser og forskning. På den anden side bør der ikke være flere langsigtede subsidier. Det betyder også, at de momsbaseede egne indtægter bør afskaffes, og navnlig at der ikke må være nogen EU-skat, uanset formen på den, så længe EU ikke er et ægte repræsentativt demokrati. Det er på sin plads, at offentlig EU-gæld er forbudt. Det er en glimrende politik, der skal fastholdes. Desuden skal alle EU's finansministre omsider udstede en erklæring om regnskabernes rigtighed. Jeg takker og ønsker Dem held og lykke på Deres nye post.

Wiesław Stefan Kuc, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! De to betænkninger, der er forelagt i dag, tager sigte på at foretage vurderinger, som beslutninger truffet af forskellige EU-organer har tvunget os til at foretage. Det er måske nødvendigt at evaluere værktøjerne til aktivitetsbaseret forvaltning, aktivitetsbaseret budgetlægning og ”strategisk planlægning og programmering”, men det giver indtryk af, at der skabes ”kunst for kunstens skyld”. Hvordan kan opnåelse af politiske mål sammenlignes med bygning af et kraftværk eller af transportnet? Er EU et forretningsforetagende, som vi forsøger at anvende erhvervslivets mekanismer til vurdering af effektiviteten på.

Det samme gælder midtvejsrevisionen af den flerårige finansielle ramme. Hver eneste dag foretager vi evalueringer og omfordeler ressourcer fra vores årlige budgetter. Disse beslutninger træffes af Det Europæiske Råd, som øger midlerne til gennemførelse af vigtige individuelle opgaver. En stabil flerårig finansiell ramme giver os en flerårig tryghedsfølelse, og det er den, vi bør værdsætte mest, navnlig i disse vanskelige tider.

Jeg lykønsker hr. Böge og hr. Virrankoski med deres fremragende betænkninger. Fru Grybauskaitė! Jeg ønsker Dem held og lykke ved det kommende valg.

Helga Trüpel, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Da der skulle stemmes om de nuværende finansielle overslag, forstod de tre EU-institutioner – Rådet, Parlamentet og Kommissionen – at der kræves reform, hvis vi skal følge med tiden. Nu viger medlemsstaterne tilbage, og det er den forkerte strategi. Derimod er det rigtigt, at der skal være en balance mellem på den ene side kontinuitet og forudsigelighed og på den anden side evnen til at tilpasse sig hurtigt til nye udfordringer.

Vi må ændre den stive struktur. Derfor skal EU's budget – den finansielle plan på mellemlang sigt – gælde for fem år og således kædes politisk sammen med en valgt Kommissions og et valgt Parlaments ansvar. Det vil bidrage til gennemsigtighed, politisk klarhed og beredvillighed til at træffe beslutninger.

I dag har vi hørt, hvad hr. Brown foreslår, og hvad der bør være på dagsordenen. Præsident Obama har også i dag meddelt, at han agter at investere 129 mia. i vedvarende energi. Jeg vil gerne sige, at vi må gøre det klart for Europas borgere, at vi skal ændre EU's budget. Vi skal f.eks. kæde landbrugspolitikken sammen med miljøvenlig energiproduktion og ikke længere fastsætte de direkte betalinger ud fra landbrugsbedriftenes størrelse i ha. Vi skal skabe flere forbindelser med udvikling af landdistrikter, som virkelig vil være til fordel for de mennesker, der bor i landdistrikterne.

Vi skal tilpasse alle vores økonomiske politikker og vækstpolitikker til mønstret med klimaforandringer og bæredygtighed, hvis vi virkelig tager debatterne i Parlamentet og Lissabonstrategien alvorligt, og vi skal tilpasse os til de nye udfordringer, som vi står over for. Det betyder også, at vi skal investere mere i uddannelse, forskning og udvikling på europæisk plan. De tre institutioner skal finde det politiske mod til at gøre det i fællesskab.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Betænkningen indeholder visse elementer, som til en vis grad fremhæver det, vi længe har sagt, nemlig at det aktuelle fællesskabsbudget er for lille til at fremme den erklærede økonomiske og sociale samhørighed i EU behørigt og effektivt. Det understreges af, at de utilstrækkelige beløb, der blev opnået enighed om i forbindelse med den nuværende flerårige finansielle ramme for 2007-2013, til trods for at vi befinder os midt i en krise, ikke udnyttes fuldt ud – knap 29 mia. EUR tilovers mellem 2007 og 2009 – og beløbene i budgettet bliver ikke gennemført som et ”udgiftsmål”, navnlig hvad angår konvergens og landbrug og fiskeri.

Samtidig bliver der tilføjet nye prioriteringer, som strider imod det, der efter vores opfattelse bør være fællesskabsbudgettets mål og vigtigste prioritering, nemlig et instrument til omfordeling, hvad angår omkostninger, uligheder og asymmetrier forårsaget af det indre marked, af Den Økonomiske og Monetære Union og af liberaliseringen af verdenshandelen, til de stater og regioner i EU, hvis økonomi er mindre udviklet. Vi må have et fællesskabsbudget, der prioriterer ægte konvergens baseret på sociale fremskridt og

på beskyttelse og fremme af de enkelte staters potentiale, bæredygtig udnyttelse af naturressourcer og miljøbeskyttelse med henblik på økonomisk og social samhørighed ud over effektiv udviklingsbistand.

Vi understreger også, at fællesskabsbudgettet bør være baseret på et retfærdigt bidrag fra hver medlemsstat ud fra dens bruttonationalindkomst, og vi afviser derfor ethvert mere eller mindre skjult forsøg på at indføre EU-skatter.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Som altid når det gælder vores budget, er dette et samvittighedsfuldt og kompetent udført arbejde, men rent politisk er det desværre kørt fast. Det er, som den foregående taler sagde, ikke et budget for det 21. århundrede. Udgangspunktet er tydeligvis, at EU's udgifter skal stige i det uendelige. Det må vi se at få sat en stopper for.

Jeg vil kort pege på tre ting. Det bliver sagt her, at hvis BNI falder, hvilket kommer til at ske nu, skal EU's budget ikke påvirkes. Sådan kan vi ikke fortsætte. Det er bedre, at pengene bruges i medlemsstaterne, når de oplever lavkonjunktur, og deres økonomier bryder sammen, sådan som det sker nu.

I betænkningen foreslås der flere midler til nye aktivitetsområder, der er baseret på Lissabontraktaten. Det er udtryk for en arrogant holdning til de demokratiske spilleregler. Den traktat er forkastet.

Samtidig foreslås der ingen nedskæringer i betænkningen. Men der er faktisk mange penge at spare inden for landbrug, strukturfonde, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionsudvalget og andre steder. Gør det!

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Det er på tide at vurdere, hvordan den flerårige finansielle ramme for 2007-2013 har fungeret hidtil, og hvilke ændringer der skal gøres i de knap fire år, den gælder endnu.

Vi må allerførst erkende begrænsningerne i den aftale om de finansielle overslag, som medlemsstaterne indgik i 2006. Vi gik ikke ind for den på det tidspunkt, og det er nu tydeligt, hvor uhensigtsmæssig den er. Desværre har de nuværende finansielle overslag vist deres begrænsninger på det værst tænkelige tidspunkt, nemlig i en krisetid, hvor fællesskabsbudgettet burde have fungeret som en spydspids for EU i kampen mod økonomisk krise og arbejdsløshed.

For øjeblikket ville det være en næsten utrolig præstation at finde 5 mia. EUR i fællesskabsbudgettet, der i de næste to regnskabsår kan bruges til at genoptage energiforskningen, sikre energiforbindelser og forbedre kommunikationen i EU's landdistrikter. Hele regioner i EU, f.eks. min egen region Asturien, håber at finde en gennemførlig og bæredygtig måde at anvende kul som en ren energikilde på.

Det er en af de ting, som fællesskabsbudgettet bør anvendes til. Men budgettets manglende fleksibilitet og underfinansieringen af de forskellige udgiftsområder vil kun gøre det muligt at finde disse 5 mia. EUR, hvis midlerne til den fælles landbrugspolitik for perioden 2009-2010 ikke udnyttes fuldt ud. Det er ikke budgetmæssig effektivitet, det er ganske enkelt et regnskabstrick.

Som ordfører har hr. Böge i dag indledt en meget nyttig debat om, hvordan fællesskabsbudgettet kan gøres til et virkelig aktivt instrument for den økonomiske politik. Vi kan ikke tillade os flere forføjede finansielle overslag i fremtiden.

Göran Färm (PSE). – (SV) Hr. formand! Som skyggeordfører for Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet i denne sag takker jeg hr. Böge for hans positive samarbejdsånd. En langsigtet ramme er vigtig, men en syvårig fastfrysning med stramme budgetlofter både samlet og pr. sektor er en uhensigtsmæssig model i en verden i hastig forandring.

Det nuværende langsigtede budget, som gælder indtil 2014, blev faktisk fastsat i 2005. Hvad vidste man på det tidspunkt om den aktuelle økonomiske krise, situationen i Kosovo eller Gaza, klimakrisens omfang og de voldsomme svingninger i fødevarerpriserne? Vi kan ikke fortsætte på denne måde.

Min konklusion er, at vi må have et godt overblik over det nuværende langsigtede budget, den flerårige finansielle ramme. Det gælder naturligvis især, hvis Budgetudvalgets forslag om at forlænge den nuværende finansielle ramme med to år for at koordinere den bedre med Kommissionens og Parlamentets mandatperioder bliver gennemført.

Hvad er det, vi vil? Vi vil flere ting.

For det første har vi ambitioner vedrørende selve budgetrevisionen. Efter vores mening er det uacceptabelt udelukkende at fokusere på den kommende finansielle ramme. Budgetudvalget har vedtaget en række ændringsforslag, som indebærer, at vi forlanger, at Kommissionen hurtigst muligt stiller et forslag til en fornuftig revision af indholdet af det nuværende langsigtede budget. Det er naturligvis særlig relevant, hvis vores krav om en forlængelse bliver opfyldt.

Vi kræver også, at det svenske formandskab til efteråret behandler dette forslag fra Kommissionen aktivt og hurtigt. Vi må tage fat på problemet.

Hvad for det andet angår den politiske tilgang, har vi fået tydelige signaler fra den brede og åbne høring, som Kommissionen har gennemført. EU skal udvise større handlekraft på visse områder. Det gælder klimapolitikken, vækst og beskæftigelse og udenrigs- og udviklingspolitik. Hvis EU skal kunne spille en ledende rolle på globalt plan på disse områder, kræves der ressourcer. Det står klart. I dag er alle disse områder stærkt underfinansierede.

For det tredje skal der foretages en række nødvendige tekniske ændringer. Det behøver jeg ikke uddybe, for hr. Böge har allerede talt om det. Vi vil have fem år i stedet for syv og en omlægning af perioden, så det nye Parlament og en ny Kommission kan få reel indflydelse på den ramme, som finder anvendelse i deres mandatperiode.

For det fjerde vil vi have et revideret og mere retfærdigt system for EU's egne indtægter. Nu kræves der hurtige forslag og en fornuftig midtvejsrevision af det nuværende langsigtede budget, der skaber overensstemmelse mellem retorik og ressourcer og indleder processen hen imod en mere langsigtet bæredygtig tilgang til EU's budget forud for den næste langsigtede budgetperiode.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Der er tre ting, jeg gerne vil gøre Kommissionen opmærksom på i denne debat.

Kommissionen må foreslå en ordning med støtte til de regioner, der overstiger 75 % af BNP pr. indbygger i de nuværende finansielle overslag, men som vil kræve fortsat finansiering på grund af de store interne udviklingsmæssige skævheder. Det skal nævnes, at nogle regioner i Spanien, Portugal, Italien og Grækenland modtager den type overgangsstøtte under de nuværende finansielle overslag.

Der skal også træffes en endelig afgørelse om, at de seneste forsøg på at renationalisere den fælles landbrugspolitik opgives. Det vil ikke være muligt at garantere obligatorisk samfinansiering af den fælles landbrugspolitik med det samme niveau for alle medlemsstater, fordi det vil føre til kraftig konkurrenceforvridning og dermed opløsning af den fælles landbrugspolitik.

Hvad angår Kommissionens ambitioner om at gøre de direkte betalinger uafhængige af produktionen, er det også nødvendigt at fjerne de store forskelle på støtte til landbrugsarealer på mindre end 1 ha, der for øjeblikket eksisterer mellem de gamle og de nye medlemsstater efter 2013. Hvis situationen er uændret efter 2013, accepteres det reelt, at der findes to fælles landbrugspolitikker på EU's område.

Janusz Lewandowski, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne fortsætte på et sprog, som fru Grybauskaitė forstår. Vores bidrag i dag er baserede på to fuldførte regnskabsår i en syvårig periode. Det betyder, at vi må være forsigtige med, hvordan vi formulerer vores interventioner. Den enstemmige vedtagelse af hr. Böges betænkning i Budgetudvalget viser, at han fundet en balance mellem de forskellige politiske grupperes synspunkter.

Det slår mig, at knap 5 mia. EUR af budgettet for 2008 ikke er blevet brugt. Det må ikke gentage sig. Det ville være en fiasko for os alle sammen. Kommissionen har taget initiativer, der gør det lettere at opnå støtte. Da det er sådan, det er og bør være, hverken kan eller vil regionalpolitikken i fremtiden være en finansieringskilde for de sektioner af budgettet, der er kronisk underfinansierede. Det blev drøftet, da vi forhandlede om de finansielle overslag, og det er blevet bekræftet fuldt ud i vores udenrigspolitik. Tænk blot på udgiftsområde 1a og 3. Hvis vi holder os til 1 % af budgetterne, får vi givetvis ingen fornuftig løsning på problemet vedrørende EU's budget.

I sin betænkning stiller hr. Böge det afgørende spørgsmål om tilpasning af perioden for de finansielle overslag til Parlamentets valgperiode. Det går Parlamentet ind for. Men vi må huske på, at nogle lande, der er omfattet af samhørighedspolitikken, har visse betænkeligheder. De ønsker vished om politikken og ved endnu ikke, hvordan det vil påvirke modtagelsen af midler fra strukturfondene, at denne periode afkortes.

Til sidst vil jeg takke fru Grybauskaitė mange gange for hendes samarbejde med Parlamentet og naturligvis i lighed med de øvrige talere ønske hende held og lykke med valgkampagnen. En sådan mangfoldighed af stemmer varsler godt for valget til trods for de mange forskellige politiske synspunkter.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil indlede med at minde Dem om, at denne debat indgår i en lang proces, som har varet i flere år og omfatter Kommissionens høringer, "sundhedstjekket" af den fælles landbrugspolitik, den fjerde rapport om den økonomiske og sociale samhørighed og Lamassoure-betænkningen om "egne indtægter" til budgettet.

Kommissionen har meddelt, at den senest i efteråret 2009 vil forelægge sine hovedretningslinjer for denne revision, der har givet anledning til det bemærkelsesværdige arbejde, som Budgetudvalget har udført under hr. Böges ledelse. Vi ved, at denne revision vil blive udført, så snart det nye Europa-Parlament er på plads. Det er ikke det nuværende Parlament, der skal udføre den.

Derfor vil jeg understrege et grundlæggende politisk faktum, nemlig at vi næsten har opnået enstemmighed, så den fremtidige finansielle ramme og det fremtidige Parlaments politiske mandat har samme løbetid, og vi ser gerne, at den ordning bliver permanent. Det er efter min opfattelse meget vigtigt, fordi der så omsider bliver sammenhæng mellem resultaterne af valget og de budgetmæssige retningslinjer, som Kommissionen skal føre tilsyn med.

Endelig vil jeg minde Dem om, at Den Socialdemokratiske Gruppe mener, at budgettet igen bør være fokuseret på de grundlæggende ting, dvs. beskæftigelse, vækst og innovation, som hr. Färm sagde. Før jeg slutter, vil jeg gerne understrege, at EU's reelle fremtid afhænger af denne revision, og jeg håber, at det nye Parlament vil udnytte hr. Böges betænkning, så det kan nå vores europæiske mål til trods for den nationale egeninteresse, der dagligt videregives i form af Rådets undvigende svar.

Det er Parlamentets opgave at udforme europæiske politikker, der giver alle vores medborgere tillid til et projekt, som ikke blot er økonomisk, men også politisk.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! I dag er vi 27 medlemsstater, og vi bruger under 1 % af vores samlede rigdom på fællesskabsbudgettet, omtrent det samme, som vi brugte, da vi var 15. Tallet alene viser, hvorfor Böge-betænkningen, som vi behandler i dag, vedrører et af EU's grundlæggende politiske spørgsmål for de næste fem år.

Vi skal besvare følgende afgørende spørgsmål: Hvor mange penge og til hvilke politikker? Hvor sætter vi grænsen, målet for vores ambitioner? Denne gang skal alt lægges på bordet uden forhåndsbetingelser, og debatten skal begynde helt forfra. Vi skal løse to vigtige problemer i denne omfattende forhandling:

- det første er, at vi nu er flere, end vi var tidligere, da der var tilsvarende forhandlinger
- det andet er, at denne forhandling desværre finder sted, efter at de gode tider er forbi, og at vi er hårdt ramt af den økonomiske krise.

Alligevel bør forhandlingen, som faktisk begynder i dag med hr. Böges meget realistiske tilgang, bekræfte tre grundlæggende forudsætninger, som er afgørende for Europa:

- for det første at landbrugsproduktionens fremtid i Fællesskabet skal sikres, også efter 2013
- for det andet at princippet om samhørighed og solidaritet mellem medlemsstaterne ikke må opgives
- for det tredje at det er på tide, at vi taler om intelligent udvikling, om penge, der også bruges på hjerner og ikke bare på asfalt og cement.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Hr. formand, fru kommissær! Den betænkning af Budgetudvalgets formand, hr. Böge, som vi behandler i dag, er efter min opfattelse meget interessant og betydningsfuld af tre årsager. For det første fordi den fremhæver visse sektorer, der kræver forbedringer, for det andet fordi den skitserer visse forslag, og for det tredje fordi den baner vej for den omfattende debat i næste valgperiode.

De sektorer, der kræver forbedringer, vedrører primært misforholdet mellem politiske valg og fællesskabsvalg og den manglende evne til at forvalte vores budgetmidler ordentligt.

Forslag:

– Et meget grundlæggende forslag er den femårige cyklus for den finansielle ramme og en femårig cyklus for finansielle politikker, med andre ord vil Parlamentets valgperiode falde sammen med de politiske forslag på budgetplan.

– For det andet er spørgsmålet om fleksibilitet overordentlig vigtigt. Men fleksibilitet er ikke kun ensbetydende med at veksle mellem sektorer, der kræves en overordnet løsning. Flexibilitet alene er ikke løsningen på problemet.

Alt dette forbereder os altså på den omfattende debat i den kommende valgperiode om et nyt politisk og samordnet budget på nye præmisser.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Det vil være et konkret bevis på EU-institutionernes modenhed og et tegn på begrænsning af bureaukratiet, hvis den finansielle programmeringsperiode reduceres til fem år, hvilket anbefales i Böge-betænkningen, som jeg lykønsker hr. Böge med.

Samtidig må vi være realistiske og overveje, hvor gennemførlig en sådan foranstaltning er, så vi ikke ender i ekstreme situationer, hvor det tager os to år at vedtage et femårigt budget. Det centrale spørgsmål er, hvordan vi skal forenkle procedurerne, så EU-midler bruges inden for en rimelig tidsfrist.

Der er begivenheder, som allerede er blevet myter, hvor EU-midler ikke er kommet frem flere måneder, for ikke at sige år, efter det tidspunkt, hvor der virkelig var behov for dem. Jeg vil give et enkelt eksempel vedrørende midler fra Solidaritetsfonden. Som bekendt skal Rumænien have 12 mio. EUR til de fem amter, der blev ramt af oversvømmelse. Oversvømmelserne fandt sted i sommeren 2008, vi stemte om spørgsmålet i denne måned, men pengene kommer sandsynligvis ikke frem før ca. et år efter oversvømmelserne. De rumænere, som får disse penge, vil ikke være klar over, at det er EU, der hjælper dem.

Kyösti Virrankoski, ordfører. – (FI) Hr. formand! Jeg takker alle, der har givet feedback på min betænkning.

Nu da EU er et Fællesskab på 27 medlemsstater og 480 mio. indbyggere, skal forvaltningen og administrationen forenkles og effektiviseres. Det giver aktivitetsbaseret forvaltning og budgetlægning helt klart mulighed for, idet magt og ansvar fordeles på passende niveauer med henblik på forsvarlig forvaltning og effektiv gennemførelse af programmerne.

Til sidst vil jeg takke Dem alle sammen, og jeg vil især ønske fru Grybauskaitė held og lykke med hendes fremtidige udfordringer. Det har været en fornøjelse at arbejde sammen med Dem, og vi har værdsat det glimrende samarbejde, der har været mellem Parlamentet og Kommissionen. Tak, og held og lykke.

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil indlede med at takke kommissæren. Efter at have lært hinanden at kende har vi samarbejdet effektivt, konstruktivt og åbent. Det har fremgået af resultaterne af en række forhandlinger i de seneste år. Jeg ønsker Dem held og lykke i de kommende uger. Jeg vil også takke mine kolleger mange gange for deres store indsats og for den debat, der fandt sted forud for afstemningen i Parlamentet i morgen, og jeg takker fru Guy-Quint for hendes indsats som ordfører for betænkningen om de finansielle aspekter ved Lissabontraktaten. Vi blev enige om en fælles procedure for de vigtigste punkter i betænkningerne, navnlig hvad angår tretrinstilgangen og perioden.

Da vi forstod, at de nuværende finansielle overslag for 2007-2013 og, i forbindelse hermed, den interinstitutionelle aftale fra 2006 repræsenterede det maksimale, der kunne opnås ved forhandlinger, var vi også fuldt ud opmærksomme på den manglende handleevne. Derfor er det vigtigt, at der i denne betænkning opfordres til fremsynede aftaler i god tid, og det sikres, at de omfatter fuldt engagement. Vores opgave i de kommende uger og måneder vil, navnlig i forbindelse med de aktuelle forhandlinger, dreje sig om den økonomiske genopretningsplan og om at minde Rådet om, at alle elementerne i den interinstitutionelle aftale, for der er, som kommissæren nævnte, en række instrumenter, er en uadskillelig del af den samlede finansielle ramme. Hvis alle medlemsstaterne havde været lidt mere opmærksomme på dette, ville vi have gjort større fremskridt med de eksisterende bestemmelser.

Til sidst vil jeg benytte lejligheden til at opfordre Kommissionen til i efteråret at tage de grundlæggende henstillinger og overvejelser, som Parlamentet vedtager i morgen, med i overvejelserne. Det kunne være en fremragende metode til at begynde at foretage de nødvendige ambitiøse ændringer i form af en fælles indsats fra Kommissionens og Parlamentets side og samtidig udforme et budget, der er fremtidsorienteret og forbundet med større politisk legitimitet. Det er, hvad hele Parlamentet opfordrer indtrængende til i denne betænkning.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 25. marts 2009.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) En revision af den nuværende finansielle ramme er en glimrende lejlighed til at gøre sig overvejelser, ikke blot om den måde, hvorpå de tilgængelige ressourcer tildeles, men også om EU-budgettets fremtidige form. Når vi ændrer det nuværende budget, og når vi planlægger de kommende finansielle overslag, bør vi primært lade os lede af et ønske om at uddybe integrationen og opnå specifikke mål.

I den senere tid har vi kunnet konstatere vidtrækkende ændringer af EU-budgettets struktur. Udgifterne til den fælles landbrugspolitik tegner sig ikke længere for størstedelen af Fællesskabets midler. For øjeblikket er det samhørighedspolitikken og foranstaltninger forbundet med gennemførelse af Lissabonstrategien, der får mest støtte. Der hersker ingen tvivl om, at denne udvikling er til gavn for et fremtidigt Europa med en innovativ, videnbaseret økonomi, der garanterer høj beskæftigelse. En sådan ændring må imidlertid ikke ske på bekostning af den europæiske fødevarer sikkerhed og landbrugernes indkomster.

Den løbende indskrænkning af EU-budgettet i forhold til medlemsstaternes BNI er også foruroligende. Statistikkerne viser, at vi, hvis vi i de nuværende overslag havde fastholdt budgettet på niveauet for perioden 1993-1999 (beregnet ud fra den samme procentdel af BNP), ville have haft yderligere 200 mia. EUR til rådighed til gennemførelse af EU's politikker. Presset for at mindske fællesskabsbudgettet er skadeligt, fordi det begrænser dets fleksibilitet og dets evne til at tilpasse sig til ændrede behov. Derfor opfordrer jeg til, at EU-budgettets tilpasning til nye udfordringer ikke sker ved at flytte midler fra den fælles landbrugspolitik, men ved en passende forhøjelse af EU's budgetmidler.

11. Bilindustriens fremtid (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om bilindustriens fremtid.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er anden gang inden for et par måneder, at vi er samlet i Parlamentet for at diskutere bilindustriens situation i Europa. Desværre må jeg sige, at situationen er forværret siden vores sidste debat.

I det sidste kvartal af 2008 faldt salget af nye biler med 20 %, og bilproduktionen faldt med 29 %. Den negative tendens fortsætter i 2009. I januar og februar i år faldt salget med henholdsvis 29 % og 18 %. Faldet ville have været større, hvis ikke nogle medlemsstater havde taget vellykkede initiativer til at stimulere efterspørgslen. Krisen er ikke begrænset til det europæiske marked. Eksporten til tredjelande er faldet hurtigt, og det betyder, at vi kan forvente en negativ indvirkning på den europæiske handelsbalance. Bilindustrien er under pres verden over.

Der er ingen udsigt til bedring resten af året. Den samlede produktion af biler og erhvervskøretøjer i Europa falder sandsynligvis med 20-30 %. Det betyder, at der i Europa i 2009 vil blive produceret ca. 5 mio. færre køretøjer end i 2007. Den negative prognose gælder navnlig for erhvervskøretøjer, hvor der ventes et fald i produktionen på 35 %.

Som bekendt har Kommissionen reageret hurtigt på situationen. I oktober 2008 udarbejdede vi i CARS 21-gruppen de første henstillinger med henblik på at overvinde krisen, herunder inddragelsen af Den Europæiske Investeringsbank og skrotningsordningerne. I begyndelsen af januar holdt jeg møde med EU's finansministre, for at vi kunne finde en fælles tilgang til krisen. Den 25. februar præsenterede Kommissionen et koncept, som Det Europæiske Råd og Rådet (konkurrenceevne) vedtog kort efter.

Vores tiltag er direkte rettet mod de vigtigste årsager til denne meget alvorlige krise. Årsagerne er bl.a. hurtigt faldende efterspørgsel, vanskeligheder med at få adgang til kapital, likviditetsproblemer og strukturel overkapacitet. Strukturel overkapacitet er et globalt problem. Nu er det målet at bevare det europæiske indre markeds integritet, at undgå protektionisme og at fastholde medlemsstaternes solidaritet for at redde arbejdspladser i bilindustrien.

Jeg vil gerne pointere, at det er bilindustrien selv, der skal tage det første skridt. I CARS 21 har vi skabt de grundlæggende forudsætninger for en fremtidsorienteret bilindustri, og vi forbedrer dem løbende. Det skal understreges, at den europæiske bilindustri nu over en bred kam må bestræbe sig på at markedsføre den type

biler, som vi har brug for i begyndelsen af det 21. århundrede, dvs. ressourcebesparende og energieffektive biler med lavt brændstofforbrug.

På politisk plan har Kommissionen gjort sin stilling klar. Vi mener, at den vigtigste opgave er at få det finansielle system til at fungere effektivt igen, så den europæiske bilindustri store investeringsbehov kan dækkes. Der er behov for store investeringer, fordi industrien skal udvikle og markedsføre fremtidens europæiske bil.

Vi har vedtaget de midlertidige EF-rammebestemmelser for statsstøtte, som giver medlemsstaterne bedre mulighed for at løse likviditetsproblemerne. Det var nødvendigt for at sikre, at virksomheder, der ellers var rentable, ikke blev ofre for krisens akutte virkninger.

Desuden ville vi sikre, at virksomhederne vedblev med at investere i forskning og modernisering, navnlig under krisen. Vi har gjort store fremskridt i kraft af de foranstaltninger, vi har truffet. I år har Den Europæiske Investeringsbank allerede godkendt projekter i bilindustrien til en værdi af over 3 mia. EUR. For 2009 er der allerede flere projekter til en samlet værdi af flere milliarder EUR i støbeskeen. Disse projekter omfatter ikke blot bilfabrikanter, men også leverandører til bilindustrien.

Den Europæiske Investeringsbank, hvis samarbejde jeg værdsætter, arbejder også på et særligt program for mellemstore virksomheder i leverandørsektoren, som er særlig hårdt ramt af krisen. Vi vil stille 1 mia. EUR til rådighed for et forskningspartnerskab med industrien for at fremskynde overgangen til en energieffektiv økonomi med lavt kulstofforbrug. Det er nødvendigt for at ruste den europæiske industri til tiden efter krisen, så den virkelig kan drage fordel af den positive udvikling, som vi forventer til den tid.

Vi kan også gøre noget på efterspørgselssiden. En række medlemsstater har indført skrotningsordninger for at stimulere efterspørgslen. Kommissionen har fastsat retningslinjer, som medlemsstaterne skal følge, når de indfører den slags ordninger. Det har den gjort for at sikre, at nationale foranstaltninger ikke giver anledning til forskelsbehandling eller påvirker det indre marked. Det glæder mig at kunne sige, at det har været en succes.

Vi skal naturligvis også beskytte os mod virkningerne af strukturelle ændringer, minimere de sociale omkostninger og fastholde kvalificerede arbejdstagere i bilindustrien. Hvis den europæiske bilindustri vil være konkurrencedygtig på lang sigt, vil visse strukturelle ændringer være uundgåelige. Processen bliver smertefuld, men det er uundgåeligt. Vi må have en stærk og konkurrencedygtig industri med betydeligt beskæftigelsespotentiale, ikke virksomheder, der er permanent afhængige af støtte. Kommissionen har stillet penge til rådighed fra Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen for at støtte de arbejdstagere, der er hårdest ramt af de midlertidige virkninger af den nødvendige omstrukturering af industrien.

I april holder vi den første rundbordskonference med repræsentanter for industrien, arbejdstagerne og medlemsstaterne for at drøfte krisens sociale dimension og vores reaktion på den. Jeg vil dog råde virksomhederne til at efteruddanne arbejdstagerne nu for at forbedre deres muligheder for at finde arbejde i enten bilindustrien eller andre sektorer i økonomien.

Jeg vil sige lidt om situationen for en bestemt fabrikant, nemlig General Motors i Europa, som består af Opel, Vauxhall og Saab. Jeg gentager, at det ikke er i Europas interesse at lade denne virksomhed bukke under. Over 200 000 arbejdspladser over hele Europa afhænger af den. Jeg er ikke enig i, at kapacitetsproblemerne i den europæiske bilindustri vil blive løst af, at General Motors-fabrikkerne i Europa forsvinder. De pågældende arbejdstagere er ikke ansvarlige for krisen i deres virksomhed. Krisen hidrører udelukkende fra USA.

Der findes ingen national løsning på dette problem. Der findes ikke engang en europæisk løsning. Der kan kun være tale om en transatlantisk løsning, som omfatter moderselskabet. Derfor er det vigtigt for os at vide, hvad der kommer til at ske i USA. Det ved vi ikke endnu. Det ved den amerikanske regering ikke engang endnu. Det glæder mig, at alle europæiske regeringer, der har General Motors-fabrikker i deres land, har samtykket til ikke at handle på egen hånd, men i stedet samarbejde om den europæiske del af løsningen. Resultatet af denne løsning kan kun være en efterfølgende virksomhed, der er konkurrencedygtig og kan overleve på markedet. Desuden skal løsningen kunne begrundes både økonomisk og politisk. Arbejdspladserne hos General Motors i Europa er for vigtige til, at de kan blandes ind i valgkampagner eller politikker af national interesse. Derfor vil Kommissionen fortsat bestræbe sig på at finde en europæisk løsning.

Endelig vil Kommissionen også sikre, at den i denne vanskelige tid ikke som led i sit lovgivningsprogram påfører bilindustrien yderligere finansielle byrder, hvis det kan undgås.

Vi kan ikke længere bare tale om, hvor alvorlig krisen er. Vi har en europæisk plan med samordnede foranstaltninger på både EU-plan og medlemsstatsplan. Nu er det på tide at handle og gennemføre disse planer fuldt ud.

Werner Langen, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg takker kommissær Verheugen mange gange for at bringe dette emne op, og jeg lykønsker ham med, at han på et ministermøde den 13. marts var i stand til at samordne de europæiske foranstaltninger og forhindre individuelle medlemsstater i at handle på egen hånd.

Vi har anmodet om en debat på baggrund af Deres skriftlige rapport, fordi vi mener, at krisen er så alvorlig, at Europa-Parlamentet må diskutere den. Vi har udarbejdet en fælles beslutning, som indeholder de væsentligste elementer.

Jeg vil gentage noget af det, De sagde. En virksomhed kan naturligvis kun reddes, hvis der tages højde for dens eget ansvar – og de særlige forhold forbundet med General Motors-sagen – samt intellektuelle ejendomsrettigheder og mange andre faktorer. Samlet drejer det sig om en meget stor industri. Bilindustrien tegner sig for i alt 12 mio. arbejdspladser, og med årlige investeringer på 20 mia. EUR, en årlig omsætning på 780 mia. EUR og en værditilvækst på 140 mia. EUR er den en meget vigtig industri, der er endt i nogle vanskeligheder, som den til dels selv er skyld i – jeg tænker på overkapaciteten og visse fabrikanter modelpolitikker – men som hovedsagelig skyldes den internationale krisens virkninger på de finansielle markeder.

Derfor er vi tilfredse med, at alle disse fælles foranstaltninger bliver truffet. De vil bidrage til at sikre, at bilindustrien er mere bæredygtig, til at stimulere efterspørgslen, så industrien kan komme ud af krisen, og til at gøre det lettere for købere og for industrien at tiltrække investeringer og opnå finansiering. Desuden bør disse foranstaltninger, som De sagde i slutningen af Deres tale, ikke skabe nye lovgivningsmæssige problemer, som bringer den europæiske bilindustri konkurrenceevne endnu mere i fare.

På dette grundlag kan vi vedtage den fælles beslutning. Min gruppe vil stemme for Den Socialdemokratiske Gruppens ændringsforslag til punkt 5 om at henvise specifikt til General Motors, så vi med et bredt flertal kan tilskynde Kommissionen til at tilbyde arbejdstagerne jobsikkerhed og åbne nye muligheder for bilindustrien.

Robert Goebbels, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Inden for en overskuelig fremtid kan menneskeheden ikke klare sig uden biler og lastvogne. Disse transportmidler skal være mindre forurenende og mere energieffektive. Men selv den bedst mulige og mest ønskværdige tilrettelæggelse af den offentlige transport vil aldrig kunne kompensere for de individuelle transportmidlers fleksibilitet.

Den europæiske bilindustri er teknologisk førende på verdensplan. Denne innovative industri skal beskyttes. Den har strategisk værdi for hele Europas industristruktur. Millioner af arbejdspladser afhænger direkte og indirekte af den. Den Socialdemokratiske Gruppe ønsker at beskytte arbejdspladser. Den opfordrer til, at enhver evt. omstrukturering drøftes forudgående med arbejdstagerne og deres fagforeninger.

I kølvandet på det, der er gjort for bankerne, har Kina finansieret moderniseringen og den tekniske tilpasning af sektoren. På dette punkt er jeg helt enig med hr. Verheugen. Europa må leve op til sit ansvar. Om nødvendigt skal Den Europæiske Investeringsbank rekapitaliseres, så den kan støtte omstruktureringen af sektoren og dens tusindvis af underleverandører, som hovedsageligt er SMV'er.

Vi forventer, at Kommissionen fortsat sikrer en konstruktiv dialog mellem alle de europæiske lande, hvor der er fabrikker, som tilhører amerikanske producenter, og disse virksomheder. Vi lykønsker også hr. Verheugen med det initiativ, han har taget med henblik herpå.

Vi skal imidlertid stadig sørge for beskyttelse af europæisk intellektuel ejendomsret og tilbageføre patenter på opfindelser, der er gjort i Europa, men for øjeblikket befinder sig i USA, til Europa. Det nærmer sig tyveri eller i hvert fald ekspropriation uden kompensation. Det er utænkeligt, at europæiske fabrikker i fremtiden må betale royalties for knowhow, der er udviklet af ingeniører og arbejdstagere i Europa.

Den Socialdemokratiske Gruppe er enig i det, hr. Verheugen sagde, om General Motors' situation.

Jorgo Chatzimarkakis, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Vi diskuterer endnu en gang, og med rette, spørgsmålet om biler. Denne krise har ramt en af vores vigtigste industrier meget hårdt. I alt 12 mio. arbejdspladser, 6 % af arbejdsstyrken, den største investor i forskning og udvikling – det betyder, at det er meget vigtigt at drøfte problemet og finde løsninger. Nu står det imidlertid klart, at EU ikke råder

over velegnede instrumenter til at håndtere denne krise med. Medlemsstaterne handler på egen hånd, konkurrencerammen har til tider været i fare, og Den Europæiske Investeringsbank, universalmidlet, er overbebyrdet, både hvad angår finanser og personale. Derfor må vi finde nye løsninger.

Jeg er hr. Verheugen taknemmelig for, at dette rammedirektiv er blevet vedtaget meget hurtigt, så det kan undersøges, hvordan vi bør skride frem inden for rammerne af konkurrenceretten. Men EIB skal rustes bedre. Den Europæiske Centralbank skal give EIB særlige betingelser, så den kan få adgang til ny kapital, som lovgivningen ikke tillader i øjeblikket. Det er også vigtigt, at statsstøtten er kædet tættere sammen med paradigmeskiftet hen imod nye teknologier og væk fra forbrændingsmotoren. Desuden bør fonde som strukturfondene og landbrugsfondene være fokuserede på udvikling af stærkere infrastrukturer til disse nye teknologier.

Jeg vil sige lidt om General Motors. Jeg er enig med kommissæren og de foregående talere i, at problemet har en europæisk dimension, fordi selskabet har fabrikker i mange af EU's medlemsstater. Men faktum er, at hverken staten eller EU bør blande sig i økonomien. Krisen har ikke ændret dette princip. Selv om bilindustrien er en strategisk sektor, er den ikke systemisk på samme måde som banksektoren. Derfor bør vi undlade at have aktieposter i bilindustrien. Jeg mener, at garantier er den rigtige tilgang, hvis der findes en privat investor, som vil påtage sig en garanti via EIB. Det forudsætter, at vi følger paradigmeskiftet og benytter nye teknologier. Daimler og Abu Dhabi Investment Authority har for nylig taget et sådant skridt, og så må det også være muligt for os at gøre det.

Jeg takker kommissæren for at have truffet disse aktive foranstaltninger. Jeg takker også mine kolleger for at støtte det initiativ, som beslutningen indeholder.

Antonio Mussa, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Bilkrisen er en af de alvorligste i den globale fremstillingsindustri, fordi den, ud over at have alvorlige økonomiske og beskæftigelsesmæssige følger for europæiske bilfabrikker og leverandørvirksomheder, rammer tredjelande, hvortil produktionen i stigende grad er blevet flyttet i løbet af de sidste årtier.

Hvis EU skal bringe industriens overskud tilbage til mindst niveauet i 2007, kan det ikke bære de sociale omkostninger ved, at ca. 350 000 arbejdspladser går tabt. Derfor bør vi bifalde det, der i det mindste er harmoniseret støtte til sektoren, forudsat at det er et supplement til jobbeskyttelse. Nøgleordene for europæiske virksomheder skal være nyskabende forskning og udvikling. Det er klart, at fusioner og strategiske aftaler er en anden udvej, efterhånden som markedet udvikler sig, men det må ikke ske på bekostning af Europas tradition for bilproduktion, som er kronjuvelen i EU's fremstillingsindustri.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det, der bekymrer os mest i denne debat, er arbejdstagerne i bilindustrien. Tallene er så enorme, at det er vanskeligt at forestille sig problemets omfang. Hr. kommissær! I Deres tale gjorde De opmærksom på en af de foruroligende kendsgerninger, nemlig at der i kontrast til dette også findes tal vedrørende den rystende overproduktion og den totalt manglende innovation på områderne for effektivitet og klimabeskyttelse. Hvis vi på nuværende tidspunkt er rede til at yde bilindustrien statsstøtte, må det være en betingelse, at midlerne bruges til at sikre arbejdspladser og skabe varig beskæftigelse. Desuden skal støtten være betinget af, at disse virksomheder virkelig fokuserer på innovation.

Noget, der gør mig lidt mistænksom, er CARS 21-gruppens store indflydelse og industriens indflydelse på den proces, der bliver sat i gang her. Jeg har et vist kendskab til nogle tyske bilfabrikanter, og jeg ved, at de har slået bremserne i, når det gælder klimabeskyttelse og effektivitet.

Jeg har også med stor interesse bemærket, at der for to uger siden blev ansøgt om en ny undtagelse for miljøkrav. Det må ikke ske. Støtten skal ydes på betingelse af bl.a. jobskabelse, ægte innovation, erhvervsuddannelse og kompetenceudvikling for medarbejdere, og dette gælder for leverandører, dvs. de mange SMV'er, der er afhængige af store virksomheder, og arbejdstagere i bilindustrien. Det vil min gruppe være tilfreds med. Uden disse strenge betingelser kan vi ikke bidrage til skabelsen af varige arbejdspladser.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne forhandling om bilindustrien finder desværre sted for sent på dagen, og indholdet af den er også utilstrækkeligt. Vi gennemfører faktisk forhandlinger, mens de nationale regeringer allerede har truffet beslutninger uden for enhver europæisk ramme, og der allerede er set tragiske sociale konsekvenser i form af arbejdsløshed og arbejdsløshedsunderstøttelse.

Bliver vi ved dette emne, indeholder beslutningsteksten ikke nogen grundlæggende elementer, der kan sikre, at de foranstaltninger, der træffes, er effektive og retfærdige. Jeg vil gerne påpege, at Europa for nogle måneder siden, da det beskæftigede sig med klimaændringer, handlede meget anderledes og behandlede det som et reelt politisk spørgsmål. Det gør ikke det samme med den økonomiske krise. Det har givet regeringerne frie tøjler, og de har handlet på en usammenhængende måde, og, hvis jeg må være så fri, også med det formål at vinde stemmer.

Dette skyldes naturligvis Barroso-kommissionens politiske svaghed, men også de problemer, der er forbundet med at håndtere situationer, der kræver nye beføjelser i tilknytning til beslutninger vedrørende erhvervs-, social- og beskæftigelsespolitikker.

Kan vi imødekomme nationalistiske foranstaltninger? Kan vi acceptere en bølge af afskedigelser, når virksomhederne modtager støtte? Kan der fortsat ske udflytninger inden for bilindustrien og tilknyttede virksomheder, som det er sket med den italienske virksomhed ITONO og nu med Indesit inden for en anden grundlæggende sektor? Kan vi udvide anvendelsesområdet for de europæiske fonde uden at øge dem? På dette grundlag er det ikke nok at sige, at dette er et problem for bilindustrien, og at der er blevet afholdt så og så mange møder.

Vi må fastsætte retningslinjer for handling, og med det mener jeg, at virksomhederne ikke må afskedige folk, når de modtager støtte, at støtten skal knyttes til innovation som fastsat i pakken om klimaændringer og Sacconi-forordningen, og at virksomhedsudflytninger og konkurrencen mellem EU's medlemsstater må ophøre. Min gruppe har fremlagt ændringsforslag om alle disse punkter. Vi har med andre ord behov for en ny politik, en politik, som Europa ikke ser ud til at have, og en politik, som vi må skabe, før de sociale problemer bliver så alvorlige, at vi ikke kan give vores arbejdstagere nogen klare svar.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Det drastiske fald i den globale efterspørgsel på biler har også ramt Europa. I sidste kvartal af 2008 viste det europæiske bilsalg en årlig tilbagegang på over 19 %, og det falder fortsat. Mange af EU's centrale medlemsstater har besluttet at støtte bilfremstillingssektoren. Der er dog blevet udtrykt tvivl om de valgte fremgangsmåder, da de lugter af protektionisme. Jeg tilslutter mig derfor Europa-Kommissionens synspunkt, idet den advarer mod protektionistiske foranstaltninger til støtte for hjemlige producenter. Kommissionens opfordring til at prioritere en løsning af strukturelle problemer er relevant, særlig med hensyn til høj overproduktion og investeringer i innovative teknologier.

Al offentlig støtte skal være gennemskelig, og den skal respektere EU's konkurrenceregler og regler om statsstøtte. Vi må forhindre rivalisering over subsidier mellem de forskellige aktører på det europæiske marked. Situationen vanskeliggøres af, at disse regler ikke tager højde for den globale konkurrence, navnlig fra USA. Det forventes, at den amerikanske støtte til løsning af bilfabrikanternes problemer vil blive udvidet til også at omfatte reservedelsleverandørerne. Hvis situationen bliver akut, kan Europa komme til at stå over for ikke blot problemet med, hvordan vi løser produktions- og salgsproblemerne i Europa, men også problemet med importerede biler, der er blevet produceret med stor statsstøtte. I en sådan situation vil Europa også kunne true med at håndhæve foranstaltninger inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen.

Mange europæiske lande har indført skrotningsordninger, og indsatsen på dette område er nu begyndt i Det Forenede Kongerige. Skrotningsordninger kan imidlertid kun løse krisen på kort sigt. De forvrider hurtigt markedet, dræner penge fra de offentlige kasser og udskyder nødvendige løsninger, der fokuserer på investering og innovative teknologier.

Amalia Sartori, (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har også ønsket at bidrage til dette spørgsmål, fordi jeg i de seneste måneder med stor interesse har fulgt det arbejde, der er blevet udført i Europa-Parlamentet, i vores udvalg og nu her i salen, netop om de krav om særlige forpligtelser, vi har pålagt bilfabrikanterne på vores kontinent.

Vi har fastsat vigtige mål, navnlig med hensyn til CO₂, da vi bad dem spille en vigtig rolle i opfyldelsen af de store mål, Europa har fastsat for sig selv med hensyn til nedbringelse af CO₂ i de kommende få år, ambitiøse mål, som alle lande verden over følger med stor interesse. Vi har bedt bilindustrien nå frem til en gennemsnitlig reduktion på 120 mg i 2012 og en yderligere reduktion på 25 mg i 2020. Dette er væsentlige mål, der kræver betydelige investeringer.

Hertil skal tilføjes, som nogle af mine kolleger allerede har nævnt, at bilindustrien direkte eller indirekte beskæftiger 12 mio. arbejdstagere i Europa, dvs. 6 % af den europæiske arbejdsstyrke. Hvis Europa seriøst ønsker at give bilindustriene midlerne til at opfylde de CO₂-mål, vi har fastsat, og hvis vi på den anden side

ønsker at bevare arbejdspladser, hvilket er et problem for vores kontinent i øjeblikket, så må vi gennemføre en koordineret strategi for tildeling af støtte til denne sektor.

Forskellige medlemsstater lancerer planer for forøgelse af salget, der alle handler om at opretholde omsætningen af biler. Sådanne politikker skal dog udgøre en del af en samlet fællesskabsstrategi for at forhindre farlige forvridninger af markedet.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre det helt klart, at jeg støtter alt det, kommissæren har sagt. I mit land, Østrig, er mange tusind arbejdstagere direkte eller indirekte berørt af krisen. Dette gælder også vores naboland Slovakiet og mange andre lande.

Jeg er meget bekymret, fordi det naturligvis er indlysende, at bilindustrien er en nøgleindustri. Den bør ikke ses som en forældet industri, for der er knyttet en hel del forskning og udvikling til bilindustrien i Europa. Derudover er et stort antal små og mellemstore forsyningsvirksomheder afhængige af bilindustrien. Vi ser altid meget store virksomheder for os og har meget lidt sympati for dem. Når jeg ser på alle leverandørerne, de små og mellemstore virksomheder, ser situationen dog helt anderledes ud.

Jeg vil især gerne underbygge det, kommissæren sagde om General Motors. Vi har en stor General Motors fabrik i Wien. Vi kender til den frygt, som de ansatte føler, mens de venter på den beslutning, der skal træffes i USA. Jeg håber, at dette vil være et positivt eksempel på transatlantisk samarbejde, hvor USA – fordi det ikke er den amerikanske regering, men hele USA – der altid kræver, at Europa gør mere for at bekæmpe krisen, foregår med et positivt eksempel, så Europa har mulighed for at få succes med sine egne virksomheder.

Afslutningsvis et ord om protektionistiske foranstaltninger. Kun en fælles europæisk løsning vil være acceptabel. Det må være vores mål.

Gianluca Susta (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er den tredje forhandling om bilindustrien, vi har haft inden for nogle få måneder. Kommissionen og Rådet har endnu ikke opfyldt vores krav på tilfredsstillende vis, hverken med hensyn til støtte til efterspørgslen eller med hensyn til ekstern konkurrence med passende eksportstøtte.

Jeg mener, at de europæiske foranstaltninger til håndtering af finanskrisen er væsentlige, men jeg mener i modsætning til, hvad der var konklusionen på topmødet for nylig, at det europæiske svar på recessionen og på realøkonomiens problemer er utilstrækkeligt. Vi er i krig, og vores soldater, der er vores virksomheder, skyder med løst krudt.

Bilsektoren er en grundlæggende sektor i vores industri, der er underlagt nye krav, omlagte produktionsfaktorer og stærke krav om proces- og produktinnovation. Incitamenter til på EU-plan at fjerne alle former for protektionisme, refinansiering, herunder via Den Europæiske Investeringsbank, af kreditlinjer rettet mod denne sektor, incitamenter udelukkende til miljøvenlige biler og hybridbiler, flere ressourcer til forskning i rene motorer og en effektiv indsats inden for Verdenshandelsorganisationen for at skabe vilkår med reel gensidighed på det globale bilmarked er de vigtigste krav fra dem, der ikke ønsker at tilskynde til en afindustrialisering af Europa inden for en af dets meget betydningsfulde sektorer med høj merværdi og beskæftigelse.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissær Verheugen har understreget nødvendigheden af at være meget omhyggelig med ikke at foreslå eller støtte protektionistiske foranstaltninger. Jeg vil gerne minde ham om, at sådanne foranstaltninger træffes på den anden side af Atlanten, og de er naturligvis til fordel for de europæiske fabrikanters konkurrenter.

Jeg har indtryk af, at den strategi, som EU har forfulgt indtil nu, ikke er tilstrækkelig målrettet – hvilket den burde være i en så kritisk situation – mod støtte til udelukkende eller hovedsageligt "europæiske" biler, der er designet og bygget her i Europa. Jeg har set repræsentanter for fagforeninger græde krokodilletårer over afindustrialisering, virksomhedsudflytning osv. For år tilbage, når en person som jeg fremførte disse argumenter på møder med selv en stor italiensk bilfabrikant, blev de ikke taget særlig seriøst. I dag viser de faktiske forhold desværre, at vi havde ret.

Hvis Europa begrænser sig til foranstaltninger, der udelukkende har til formål at øge efterspørgslen, foranstaltninger, der naturligvis også kan være rettet mod ikkeeuropæiske fabrikanter, vil det ikke opnå de resultater, vi har behov for. For at nå disse resultater må det snarere træffe presserende foranstaltninger for at øge den europæiske bilproduktion. De europæiske fabrikanter skal tilskyndes til at investere i forskning for at sikre fremtiden for en fremtrædende industriel sektor, en sektor, der også omfatter underleverandører til bilfabrikationen, der i dag også lider under de europæiske bankers politik med at tilbageholde midler.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Vi bør ikke glemme, at vi i november sidste år havde nøjagtig den samme forhandling her i Parlamentet, da det allerede stod klart, at vi stod over for en krise i det kapitalistiske system, der krævede grundlæggende ændringer for at øge størstedelen af befolkningens købekraft. Vi insisterede derfor på at øge lønningerne og pensionerne for at sikre en mere retfærdig indkomstfordeling. Dette er fortsat den grundlæggende foranstaltning, der vil kunne øge efterspørgslen og dermed sikre, at bilindustrien og dens leverandører fortsat har et sikkert marked.

Desværre bliver den sociale situation stadig mere kompliceret, fordi politikerne ikke vedtager de nødvendige foranstaltninger, og arbejdsløsheden og usikkert og dårligt betalt arbejde er stigende. Vi insisterer derfor på, at der gennemføres nye politikker, der prioriterer job med rettigheder, der støtter industriel produktion i EU-landene, og som imødegår de multinationale virksomheders strategi, der går ud på, at de benytter krisen som et påskud for at skære job væk, øge udnyttelsen af arbejdstagerne og øge profitten. Det er vigtigt, at EU-industriene modtager behørig støtte, så de kan opretholde og skabe flere job med rettigheder. Vi må dog også være særlige opmærksomme på lande med sårbare økonomier som f.eks. Portugal ved at øge den finansielle støtte for at forhindre arbejdsløshed og hjælpe mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder inden for bilindustrien, tilknyttede sektorer og reservedelsindustrien og også små værksteder.

Carl Lang (NI). – (FR) Hr. formand! En globalisering, der er ude af kontrol, og de gale eksponenter for den lader de europæiske arbejdere inden for bilindustrien betale en høj pris for følgerne af deres fundamentalistiske ønsker om åbne markeder og frihandel.

Den finansielle virus i forbindelse med den amerikanske prioritetskrise har således frit kunnet smitte det finansielle system, verdens banksystem, hvilket igen har ført til smitte af vores økonomiske system og ødelæggelse af vores virksomheder og arbejdspladser.

Sammen med min kollega hr. Le Rachinel er jeg medlem for de franske regioner Picardiet, Nord-Pas de Calais og Normandiet, hvor tusindvis af job er truet, og jeg kan fortælle Dem, at de europæiske handelspolitikker har en menneskelig og social omkostning, der er ubærlig, uberettiget og uacceptabel. Det åbne markeds fanatikere fremturer og tilslutter sig dette. Alene i dag har hr. Brown og hr. Barroso bekræftet, at de nægter at beskytte Europa, vores industrier og vores job i det meget vigtige frie markeds og globaliseringens hellige navn. Venstrefløjens socioglobalister og højrefløjens liberale globalister og den yderste venstrefløjs alterglobalister, som ikke ønsker at se eller forstå noget, forråder de europæiske arbejdstagere og lader dem i stikken.

Globalister verden over, foren jer! Arbejdstagerne i vores lande forsvinder! Det er det globalistiske partis manifest.

Desuden er økologisk mindede borgere, regeringers og visse lokalbestyrelsesmedlemmers fortsatte chikane af bilister og biler næppe forenelig med forsvar for og fremme af vores bilindustrier.

Endelig er der demagogerne på den yderste venstrefløj, der ser den aktuelle krise som sendt fra himlen for at bidrage til revolutionen, fuldstændig ude af stand til at opfylde de franske og de europæiske arbejdstageres behov. Det er gennem økonomisk og social patriotisme, national og europæisk præference og national og europæisk beskyttelse, at vi vil kunne puste nyt liv i vores industrielle sektorer.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (SV) Hr. formand! De problemer, den europæiske bilindustri står over for, er i vid udstrækning resultatet af den økonomiske og finansielle krise. I den henseende er det forhåbentlig et problem, der vil forsvinde igen. I en anden meget vigtig henseende er det dog også et problem, der har noget at gøre med overkapacitet. For at sikre den europæiske bilindustri's fremtid er det derfor yderst vigtigt for os at sikre, at den kan baseres på realistiske og fornuftige forretningsplaner og har ansvarlige ejere.

Dette foranlediger mig til at sige, at den statsstøtte, som medlemsstaterne i øjeblikket yder, skal, hvis vi skal have held til at opretholde en succesrig bilindustri i Europa med alle de muligheder, dette indebærer for teknisk udvikling, sund beskæftigelse og den rolle, bilindustrien spiller i den europæiske økonomi, anvendes til at sikre, at industrien overlever recessionen og den finansielle krise, men ikke til at forvride konkurrencen mellem medlemsstaterne eller mellem bilfabrikanterne.

Statsstøtte, der forvrider konkurrencen og skaber mistillid mellem medlemsstaterne, bringer rent faktisk den europæiske bilindustri's overlevelsessevne i fare, og det er i denne sammenhæng, jeg gerne vil se spørgsmålet om, hvad der er sket i Slovenien og Frankrig, og den statsstøtte, der er blevet ydet i Frankrig. En af Kommissionens vigtigste opgaver er at sikre, at de fastsatte regler ikke overtrædes, at undersøge, hvad der er sket, og at skabe fuld tillid til, at der ikke ydes statsstøtte på bekostning af nogen anden medlemsstat eller

nogen anden bilindustri. Støtte, der fører til konkurrenceforvridning, underminerer den europæiske bilindustris fremtid og vil have negative følger for såvel beskæftigelsen som den teknologiske udvikling.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest give udtryk for min anerkendelse af Kommissionens og Rådets rettidige indgriben til støtte for bilindustrien, underleverandører og reservedelsvirksomheder, men desværre er det stadig ikke nok.

Siden medlemsstaterne traf de første foranstaltninger, er der kommet lidt gang i sektoren: Data fra Italien viser et fald på 18 % i februar, mens faldet i januar var på 22 %. I lyset af de data, som kommissær Verheugen selv citerede, har Europa helt klart behov for at bevæge sig fremad ved at sikre mere finansiering fra EIB og endnu større koordinering af nationale foranstaltninger for at forhindre uretfærdig og diskriminerende konkurrence.

Europa må også forsøge at koordinere sin indsats nøje med repræsentanter for arbejdstagerne og fagforeningerne, når det udarbejder omstruktureringsplaner, så vi kan udvikle en europæisk strategi for genopretning af sektoren på grundlag af investeringer i forskning og nye teknologier.

I lyset af de forfærdelige oplysninger om afskedigelser og arbejdsløshedsunderstøttelse opfordrer jeg ligeledes Kommissionen til at fremsætte mere effektive forslag om den bedste anvendelse af Socialfonden og Den Europæiske Fond til Globaliseringstilpasning.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det, vi oplever nu, er både en finansiell krise og en klimakrise. Vi kan se, at nogle bilvirksomheder klarer denne dobbelte krise bedre end andre. Nogle bilfabrikater og -modeller klarer krisen bedre, nemlig dem, der har investeret i en bæredygtig teknologisk udvikling. Så er der virksomheder som General Motors, der kræver 350 mio. USD fra de lande, hvor de har fabrikker.

Vi må ikke spille flere penge. Vi må støtte de mennesker, der er engagerede i bilindustrien. Vi bør støtte de regioner, hvor der er problemer, og de små virksomheder i forsyningskæden, men vi må sikre, at vi gør dette med produkter, der er tilpasset fremtidens marked.

Kommissionen kan gøre mere ved at åbne strukturfondene, Socialfonden, regionalfondene og landbrugsfonden for biobrændstoffer, sociale foranstaltninger og regionerne.

Jeg mener i øvrigt, at afholdelse af Europa-Parlamentets møder i Strasbourg bør ophøre.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Bilindustrien er en af nøgleindustrierne i den europæiske økonomi og en industri, der er meget truet under den aktuelle krise. Derfor er det ikke nu, at vi skal gentage, at vi bør være imod protektionisme og uretfærdig konkurrence. Alt det er frygtelig overflødigt. Nu er tiden inde til også at tilbyde de europæiske fabrikater og arbejdstagere strategiske, klare og modige visheder med – og jeg vil gerne fremhæve dette punkt – en støtteplan, der giver alle medlemsstaterne de samme muligheder.

Målene er naturligvis at sikre en bedre udnyttelse af de europæiske fonde, herunder Den Europæiske Fond til Globaliseringstilpasning, men først og fremmest at forenkle og øge den finansielle støtte til sektoren via EIB og ECB, så den kan ansøge om lån med lav rente, og at forenkle de administrative procedurer.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det mere generelle mål er at holde sektoren konkurrencedygtig og sikre, at alle europæiske initiativer ud over at håndtere den aktuelle krise kan bidrage til at lancere en positiv fase i omstruktureringen og omstillingen af bilindustrien.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Den britiske premierminister Gordon Brown sammenfattede det helt rigtigt her til morgen, da han sagde, at vi ikke må tumle rundt, og at tiden er nu inde til handling. Tiden er ganske rigtigt inde for bæredygtig og solid handling. Vi, Europa, må nu overtage kontrollen og gå forrest i omstillingen til en bæredygtig bilsektor, noget der kun er muligt, hvis vi fører sektoren igennem denne alvorlige og livstruende recession.

Derfor denne opfordring til kommissær Verheugen og Kommissionen. Vi ønsker virkelig, at Europa, os alle sammen i fællesskab, gør meget mere for vores bilvirksomheders fremtid. Vi har som EU en enestående mulighed for at vise, at vi står på arbejdstagernes side – de 200 000 arbejdstagere hos Opel i Tyskland, Polen, Østrig, Spanien og Belgien for blot at nævne nogle få.

Derfor må Den Europæiske Investeringsbank helt specifikt frigive kredit og udnytte sine løftestangsfunktioner og sit potentiale maksimalt. For to uger siden gennemførte vi en høring med de øverste trin af sektoren her i Parlamentet, og det stod klart, at der er et enormt problem: Sektoren lider under en akut mangel på kapital.

Derfor er billige lån og statsgarantier absolut nødvendige, ikke blot for, at de kan overleve, men først og fremmest for, at de uforfærdet kan skifte til fremtidens bil, en bil, der skal være elektrisk, hybrid og vigtigst af alt miljøvenlig, og som er parat til at gå i produktion.

Arbejdsmarkedets parter og helt sikkert arbejdstagernes repræsentanter skal inddrages tæt i denne europæiske genopretningsplan, da dette spørgsmål også er en lakmusprøve for den sociale dialog på europæisk plan.

Kommissær Verheugen, det er ikke for sent at handle. Lad os ikke tillade, at situationen går helt i galt.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! For det første vil jeg gerne takke kommissæren for hans tale, men også for hans modige handlinger i de seneste få uger og måneder i forbindelse med bilindustrien og hans klare udtalelse om, at der skal findes en løsning for General Motors, fordi der er behov for virksomheden, særlig i tilknytning til strategien for nye drivsystemer. Jeg vil gerne takke ham inderligt.

Jeg vil også gerne tage det op, som hr. Langen sagde om, at Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater støtter vores gruppes ændringsforslag, fordi jeg mener, at dette er vigtigt og det rigtige at gøre. Jeg er taknemmelig over, at Parlamentet kommer med en udtalelse om General Motors. Det har længe set ud som om, dette ikke ville ske, men bedre sent end aldrig. Mange tak.

Vi har i vores beslutning drøftet kortsigtede foranstaltninger. Vi bør dog også tale om foranstaltninger på mellemlang sigt, som CARS 21-ekspertgruppen har gjort, og om harmonisering af bilafgifterne. Jeg ved, at dette er en vanskelig opgave, men den vil fungere som en økonomisk genopretningsplan for bilindustrien. Vi befinder os i en krisetid, og vi bør påbegynde disse foranstaltninger nu. De 27 finansministre bør gøre en fælles indsats.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Hr. formand! Kommissæren har allerede selv sagt, at vi ikke kan gennemføre en forhandling om bilindustrien uden også at sige noget om General Motors.

Vi glæder os over, at De har samlet de europæiske økonomiministre for at finde frem til en europæisk løsning. Det er også det, De selv ønsker – en europæisk løsning frem for en national – men en sådan europæisk løsning er dog kun mulig, hvis De inddrager de europæiske samarbejdsudvalg i debatten, og hvis de europæiske samarbejdsudvalg får de oplysninger, de har krav på i henhold til lovgivningen. Jeg vil derfor spørge Dem udtrykkeligt, om De er parat til at lancere et initiativ af denne art og videregive den information, som de enkelte medlemsstater er i besiddelse af, og som General Motors har givet dem, til de europæiske samarbejdsudvalg.

For det andet henviste De til de europæiske fonde, der tjener til at lette de sociale virkninger for arbejdstagerne. Jeg mener, at disse fonde også skal bruges på en præventiv måde. Vi må forhindre tab af arbejdspladser i stedet for blot at anvende disse europæiske fonde der, hvor arbejdspladser er gået tabt.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Hr. formand! På vegne af 350 arbejdstagere hos Ford, der vil blive afskediget på Warley og Dunton i Essex, og på vegne af 1 400 arbejdstagere hos General Motors på IBC varevogne i Luton – det dobbelte antal, hvis man medregner underleverandørerne – vil jeg gerne hilse udtalelserne her i aften om, at disse bilfabrikanter ikke vil få lov til at gå nedenunder og hjem, velkommen.

Men når kommissær Verheugen siger, at General Motors ikke må følge en politik, der går ud over de andre bilfabrikanter, kan han så tilslutte sig følgende fire krav: for det første fuldstændig offentliggørelse af deres omstruktureringsplaner, ikke blot over for den tyske regering, men også over for den britiske regering og andre medlemsstaters regeringer, for det andet udarbejdelse af en fuldstændig konsekvensvurdering af kulstofpåvirkningerne af den pakke til 3,3 mia. EUR, de foreslår, for det tredje bringe klarhed over det fremtidige joint venture med den franske virksomhed Renault om varevognsproduktion i Luton især og for det fjerde skitsering over for Dem selv og os af, hvilke garantier der findes for, at subsidier på kort sigt vil sikre en produktion og en beskæftigelse, der reelt er bæredygtig.

I sidste uge mødtes jeg med arbejdstagerne i Luton, og en af dem fortalte mig, at IBC's overlevelseschancer er lige over 50/50 i en by, hvor der er blevet fremstillet biler i over 80 år, og hvor 50 % af arbejdspladserne stadig findes inden for fremstillingsindustrien. Jeg vil kæmpe for, at de også i fremtiden har arbejde.

FORSÆDE: Diana WALLIS*Næstformand*

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Fru formand! Europa må klart bakke op om bilindustrien, da den er nøglen til udvikling af en teknologisk avanceret økonomi, der kan føre til bekæmpelse af klimaændringer og sikre høje standarder for effektivitet, sikkerhed og kvalitet i person- og godstransport.

EU er verdens førende producent af biler og den næststørste producent af lastbiler, hvoraf 20 % eksporteres. Sektoren tegner sig for 3 % af BNP, 6 % af beskæftigelsen, 8 % af de nationale indtægter og en sjettedel af husholdningernes forbrug.

De strukturelle og strategiske udfordringer for bilindustrien er vokset med den aktuelle krise. Vi må tage disse udfordringer op med en sektorbaseret og fremsynet strategi på europæisk plan og gennem socialt samråd. Kun på denne måde kan vi prioritere beskæftigelse og uddannelse, forhindre diskrimination og uretfærdig konkurrence og forsvare europæiske interesser på globalt plan. På kort sigt må vi sikre midlertidige incitamenter og finansiel støtte via Den Europæiske Investeringsbank eller andre midler for at sikre sektorens overlevelse og genopretning.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Fru formand! I Rumænien var bilsalget halveret ved udgangen af 2008. Den rumænske bilindustri omsætning faldt med 7 % i 2008 i forhold til det anslåede niveau, inden krisen startede.

I lyset af denne økonomiske nedgang, der berører hele Europa, mener jeg, at de nationale regeringer og Europa-Kommissionen må arbejde sammen om at støtte bilindustrien. Vi må tage hensyn til, at en faldende bilproduktion giver anledning til en vertikal krise inden for industrien. Med andre ord påvirker den producenter, der er afhængige af bilindustrien: producenter af kabler, motorer, elektrisk udstyr osv. Rent specifikt resulterer dette i, at tusindvis af arbejdstagere bliver arbejdsløse.

For at støtte den lokale bilindustri har den rumænske regering f.eks. vedtaget "Rabla"-programmet. Under dette program kompenseres forbrugerne for at skrotte biler, der er mere end 10 år gamle, med en præmie, der bruges som udbetaling ved køb af en ny bil.

Jeg opfordrer derfor beslutningstagerne til at overveje dette eksempel og foreslå en bæredygtig strategi for at støtte til den europæiske bilindustri under den aktuelle globale økonomiske krise.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru formand! Jeg må takke kommissæren for hans vilje og effektivitet med hensyn til at opfordre alle de interesserede parter til at forhindre og løse Opel Europas problemer specifikt og bilindustriens problemer generelt, da den helt sikkert er en konkurrencedygtig industri i lyset af de problemer, som General Motors i USA har.

Jeg opfordrer ham desuden indtrængende til at gøre denne redning – der giver genopretningen af Opel Europa et nyt skub fremad – til et eksempel på, hvordan EU kan håndtere den elendighed, som globaliseringen har forårsaget, med det nødvendige svar, som vi også har lært af globaliseringen, via en europæisk strategi.

Som et resultat vil jeg gerne, at vi først og fremmest bliver i stand til igen at få ejendomsrettighederne over europæisk innovation tilbage til Europa. Vi har også brug for et system med passende garantier for, at Opel Europa får den nødvendige uafhængighed til fortsat at kunne tilbyde os endnu mere sikre, mere innovative, mere energibesparende og mere bæredygtige biler.

Vi må også øge arbejdsmarkedsdialogen ved at styrke fagforeningerne hos Opel og de europæiske samarbejdsudvalg, der udviser stor fælles ansvarlighed.

Endelig mener jeg, hr. kommissær, at vi for at kunne forsvare den europæiske strategi må komme først. Med andre ord kan vi ikke for at sikre, at Europa er troværdigt og får succes, vente på regeringer som min egen i Aragón, der allerede har tilbudt en garanti på 200 mio. EUR. Europa ser stadig ud til at tænke over det.

På vegne af de mere end 7 000 arbejdstagere på Opels fabrik i Figueras, anmoder jeg Dem om at gøre mere.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Hvis Europa yder penge til, og navnlig hvis medlemsstaterne yder mange penge til at hjælpe bilindustrien ud af krisen, kan det ikke kun være et spørgsmål op at opretholde status quo og forhindre konkurser, for en række andre forhold spiller ind. Det vigtigste af disse er allerede blevet nævnt.

Det handler om at sikre, at personer, der søger job, og som har behov for job, kan finde dem på lang sigt. Derfor må vi yde mere støtte til nye teknologier, innovation og vigtigst af alt til bæredygtige transportsystemer, end vi tidligere har gjort.

Derfor bør vi knytte alle vores foranstaltninger til disse mål, så vi ikke om nogle få år kommer til at bebrejde os selv den næste nye krise, fordi vi ikke tænkte på det for nogle år siden.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Krisen er en prøve på EU's samhørighed. Desværre vedtager regeringerne kortsigtede foranstaltninger på et individuelt grundlag som f.eks. skrotningsordninger, der ikke er samordnede, selv om de har medført øjeblikkelige positive resultater i forbindelse med bekæmpelse af krisen. Hvis vi skal kritisere de amerikanske foranstaltninger mod retfærdig konkurrence og protektionisme, bør vi fokusere mere på en fælles strategi inden for EU. Skrotningsordninger hjælper til at nedbringe emissionerne, øge trafikssikkerheden og forhindre arbejdsløshed inden for bilindustrien, som giver 12 mio. arbejdstagere og tusindvis af virksomheder inden for andre sektorer et levebrød. Da vi pålagde bilindustrien skrappe miljø- og sikkerhedskrav i CARS 21, frembyder skrotningsordningerne en god mulighed for en fælles strategi for de europæiske regeringer, særlig i en krisetid, og de bør finansieres via fælles ressourcer. Jeg anmoder det tjekkiske formandskab om at indlede forhandlingerne om dette spørgsmål.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Jeg er helt enig med kommissæren, når han siger, at bilindustrien er strukturelt overophedet, og at vi har behov for mere miljøvenlige og energieffektive biler.

Det ville være en fejl, hvis vi ved hjælp af støtteforanstaltninger forsøgte at opretholde den kurs, vi hidtil har fulgt, nemlig i retning af kvantitativ udvikling. Vi vil være mest socialt mindede og udvise den største solidaritet, hvis vi støtter en økologisk tænkning og en energiorienteret omstrukturering.

Den aktuelle krise har vist, at den europæiske bilindustri er kraftigt indbyrdes forbundet. Denne form for industri vil simpelthen ikke tolerere protektionisme på nationalt plan. Jeg forventer, at Fællesskabets politik tager hensyn hertil.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke Dem for den enighed, der hersker her i Parlamentet, og for den brede opbakning til Kommissionens politik. Jeg mener, at det er meget vigtigt og også et meget vigtigt signal at sende til arbejdstagerne inden for bilindustrien, som er det centrale element i denne debat. Dette er kun ret og rimeligt.

Nogle medlemmer, herunder fru Harms, hr. Hökmark og andre, har set på spørgsmålet om at skabe forbindelse mellem innovation og konkurrenceevne. Jeg vil gerne endnu en gang kraftigt understrege, at den europæiske bilindustri uden denne forbindelse til innovation ikke vil være konkurrencedygtig på lang sigt. Målet med vores politik er at sikre, at fremtidens europæiske bil er den mest innovative, med andre ord den reneste, mest energieffektive og sikre bil i verden. Jeg har tiltro til, at vores fabrikanter, vores tekniske specialister og vores ingeniører kan nå dette mål. Vi har potentialet til at nå dette mål.

Jeg vil gerne gå videre til et andet emne, nemlig finansiering under krisen. Bankerne stiller ikke midler til rådighed. Virksomhederne er ikke i stand til at opnå de lån, de har behov for. Den Europæiske Investeringsbank er nu vores generelle redskab. Jeg skal slå helt klart fast, at Den Europæiske Investeringsbank allerede har nået grænserne for, hvad den er i stand til at gøre. Bilindustrien er ikke den eneste sektor, der anmoder EIB om at hjælpe. Hvad med finansiering til små og mellemstore virksomheder? Hvad med finansiering af vores yderst ambitiøse klimabeskyttelsesmål? Alt dette ydes af EIB. Jeg ved nu, at vi vil modtage anmodninger fra industrien, som EIB ganske enkelt ikke vil være i stand til at imødekomme, fordi vi ønsker, at den skal fungere på et sundt grundlag og ikke skabe bobler, som andre har gjort. Det er derfor sandsynligt, at problemerne vil vokse i andet halvår af i år, og vi må forberede os på dette.

Jeg kan også tilslutte mig alle dem, der har sagt, at vi har behov for intelligente incitamenter for at sikre, at alle de biler, vi ønsker skal komme på markedet, rent faktisk også købes. Jeg er helt enig i hr. Grootes holdning til en CO₂-baseret bilafgift. Kommissionen foreslog dette for lang tid siden, og jeg er meget ked af, at nogle medlemsstater ikke fulgte dette forslag i tide.

Fru De Vits talte om fagforeningernes og samarbejdsudvalgenes rolle. Jeg er meget glad for at kunne oplyse, at den sidste detaljerede drøftelse, jeg havde, før jeg kom til dette møde, var med formanden for samarbejdsudvalget i General Motors i Europa. Vi er i konstant, regelmæssig kontakt og udveksler alle de oplysninger, vi er i besiddelse af. Jeg må sige, at jeg indtil nu har haft meget større gavn af denne udveksling af oplysninger end formanden for samarbejdsudvalget. Jeg lærer mere af ham, end han gør af mig. Jeg håber

dog, at jeg vil kunne gøre gengæld en gang i fremtiden. Om nogle få dage vil vi mødes med de europæiske metalarbejderforbund og fagforbund inden for bilindustrien, og fagforeningerne er naturligvis de vigtigste parter i de rundbordsmøder, jeg allerede har nævnt. Jeg mener derfor, at vi har levet op til alle kravene.

I "catch-the-eye"-proceduren var der adskillige henvisninger til skrotningsincitamentet. Vi må spørge os selv, om dette virkelig vil hjælpe på længere sigt. Måske skaber vi en kunstig efterspørgsel, som vil føre til et nyt sammenbrud. Alligevel var fabrikanterne imponerede over denne tanke, fordi den vil hjælpe dem igennem den meget vanskelige fase, de befinder sig i lige nu. Det er som en dosis ilt, og det har bidraget væsentligt til at sikre, at der endnu ikke har været nogen masseafskedigelser blandt de største fabrikanter i Europa, og at de har været i stand til at bevare deres arbejdsstyrker. I denne henseende mener jeg, at de har opfyldt deres formål.

Skrotningsincitamentet er et europæisk standardinitiativ, idet der findes klare regler herfor, som alle har overholdt. Det er indlysende, at vi ikke kan finansiere incitamentet via fællesskabsbudgettet. Budgettet er ikke beregnet til dette formål, og dette vil ikke være muligt hverken politisk eller juridisk. Incitamenterne har også haft en positiv grænseoverskridende virkning. Fru Roithová, især Deres land har haft stor gavn af de generøse incitamentet i andre europæiske medlemsstater. Der er en vis del europæisk solidaritet i spil her, som ikke bør undermineres.

Jeg har set denne forhandling som en opfordring til fortsat at træffe foranstaltninger vedrørende dette spørgsmål og til at forblive fokuseret. Jeg kan love Dem, at vi vil gøre dette. Hvad angår bilindustrien har vi etableret et fremragende samarbejde mellem de forskellige parter. Jeg håber, at det ikke vil være nødvendigt at drøfte den europæiske bilindustri igen i dette parlaments mandatperiode, men skulle det blive nødvendigt, er Kommissionen parat til det når som helst.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (onsdag den 25. marts 2009).

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) De særlige karakteristika i forbindelse med produktion og afsætning betyder, at enhver tilbagegang inden for den europæiske bilindustri har indflydelse på andre sektorer i hver eneste medlemsstat.

Ud over faldet i efterspørgslen på grund af den økonomiske krise og likviditetsproblemer på grund af finanskrisen kæmper bilindustrien også med langsigtede strukturelle problemer: Høje faste omkostninger, overproduktion og priskonkurrence har betydet, at mange bilfabrikanter allerede er begyndt at fokusere på en nedskæring af omkostningerne og en forbedring af den interne effektivitet.

Situationen forventes ikke at blive bedre i nær fremtid, men på lang sigt har bilindustrien lovende globale udsigter, og derfor er det særlig vigtigt for EU's bilindustri, at den kan overleve dette tilbageslag og være parat til at udnytte mulighederne, når efterspørgslen igen begynder at stige.

Med henblik herpå er det absolut nødvendigt, at forbrugernes forventninger imødekommes, og at der designes flere miljøvenlige, sikrere og smartere biler.

Det primære ansvar for håndtering af krisen ligger hos industrien selv. EU og medlemsstaterne kan bidrage hertil ved at hjælpe med at skabe ordentlige vilkår og passende forudsætninger for konkurrence. Måltrettet og midlertidig statsstøtte på EU-plan og på nationalt plan kan supplere sektorens indsats for at overleve krisen og kan bidrage til at afbøde den forstående omstrukturings negative virkninger på beskæftigelsen. Sidstnævnte bør være genstand for særlig opmærksomhed både på nationalt plan og på EU-plan.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det er godt, at den anden forhandling om krisen inden for bilindustrien anerkender Europa-Parlamentets forslag, som blev fremsat under forhandlingen i februar.

Det vigtigste for os er at sikre det indre markedes konkurrenceevne. Vi ser derfor med bekymring på, at nogle medlemsstater forsøger at gennemføre foranstaltninger, der kan resultere i en overtrædelse af konkurrencereglerne. Vi hilser derfor beslutninger, der sigter mod at fastsætte paneuropæiske rammer for handling, velkommen. I denne forbindelse må vi også fortsat vurdere, hvilken indflydelse situationen inden for industrien i USA og Asien har på det europæiske marked, og hvordan Fællesskabet eventuelt bør reagere.

Vi er glade for at kunne konstatere, at betydningen af at styrke efterspørgslen på markedet er blevet understreget. En afbalancering af på den ene side foranstaltninger som f.eks. at stille lån med lav rente til

rådighed og forenkle de administrative procedurer i forbindelse med at opnå finansielle midler og på den anden side at skabe incitamenter for forbrugerne til at købe nye biler kan bidrage til at stimulere markedet.

Forslaget om at bruge krisen til at gennemføre en form for "udrensning" inden for bilindustrien er uændret. Vi ser det som en mulighed for at skabe produkter med en ny kvalitet, baseret på nye, miljøvenlige og sikre teknologier, som er svaret på udfordringerne i forbindelse med de nye tendenser i Europa i det 21. århundrede.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Bilindustrien er en sektor, der beskæftiger rundt regnet 2,3 mio. arbejdstagere, og som yderligere 10 mio. job er indirekte afhængige af. Et stort antal SMV'er, underkontrahenter og underleverandører er ramt af finanskrisen.

Det Sociale Europa tillægger økonomisk udvikling og social udvikling lige stor vægt. For at kunne bevare job og en værdig levestandard for arbejdstagere inden for bilindustrien er det vigtigt, at virksomhederne har adgang til finansiering.

Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til at sikre, at de europæiske fonde som f.eks. Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond til Globaliseringstilpasning vil blive anvendt på en sådan måde, at arbejdstagere inden for bilindustrien kan modtage uddannelse og støtte, når virksomhederne inden for denne sektor oplever et fald i aktiviteten, der berører dem.

Den lovgivning, som EU har vedtaget om fremme af miljøvenlige biler, genererer investeringer i design og produktion af biler med lavere kuldioxidudledninger. Der er dog behov for tid, innovation og først og fremmest betydelige investeringer i menneskelige ressourcer samt i ny produktionskapacitet. De procedurer, der giver de økonomiske aktører adgang til midler til forskning og innovation, skal forenkles på nationalt og europæisk plan, mens forskningsprogrammer skal styres i retning af bestemte områder, der indebærer anvendt forskning, inden for bilindustrien.

12. Det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed – Flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

– betænkning af Marian-Jean Marinescu for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordninger (EF) nr. 549/2004, (EF) nr. 550/2004, (EF) nr. 551/2004 og (EF) nr. 552/2004 for at forbedre det europæiske luftfartssystems præstationer og bæredygtighed (KOM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD)) (A6-0002/2009), og

– betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 216/2008 for så vidt angår flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester, og om ophævelse af Rådets direktiv 2006/23/EF (KOM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD)) (A6-0515/2008).

Marian-Jean Marinescu, ordfører. – (RO) Fru formand! Pakken om et fælles europæisk luftrum II er designet til hele lufttransportsystemet med direkte, positive forgreninger for flyselskaber, luftfartstjenesteydere, flyveledere, lufthavne og flyindustrien. Den er rent faktisk lovgivers svar på behovet for at harmonisere og gøre det europæiske luftrum og den europæiske flytrafik mere effektiv til gavn for miljøet, industrien og først og fremmest passagerne.

Den aftale, der er indgået med Rådet om SES II pakken, er et skridt fremad på vejen til konsolidering af EU. Dette er det næste naturlige skridt efter det indre marked, indførelse af en fælles valuta og oprettelse af Schengenområdet. Fra 2012 vil vi have et Schengen luftrum. Ruterne vil være kortere, trafikkontrollen mere effektiv, og luftfartstjenesterne vil blive optimeret og i fremtiden integreret.

Som et resultat vil flyvningerne blive kortere, der vil blive brugt mindre brændstof, og udledningerne af kuldioxid vil være lavere, hvilket normalt burde føre til et fald i priserne på flybilletter.

Det kompromis, vi nåede frem til efter forhandlingerne med Rådet, afspejler behovet for at fremskynde oprettelsen af funktionelle luftrumsblokke. Vi er nået frem til en aftale om en frist for ibrugtagning af funktionelle luftrumsblokke, der er seks måneder forud for Europa-Kommissionens oprindelige forslag.

Driften af funktionelle luftrumsblokke er det vigtigste element i etableringen af et fælles europæisk luftrum. Derfor hilser jeg den aftale, der blev indgået i november sidste år om den største funktionelle luftrumsblok, der omfatter Centraleuropa, velkommen.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre Europa-Kommissionen til at støtte godkendelsen af projektet i tilknytning til den funktionelle luftrumsblok Donau Rumænien-Bulgarien som en del af TEN-T finansieringsrammen.

Med støtte fra repræsentanter for det franske og det tjekkiske formandskab, som jeg gerne vil benytte lejligheden til at takke, har vi haft held til at sikre en ligevægt mellem beslutningstagning og kompetencer mellem medlemsstaterne og Europa-Kommissionen, særlig med hensyn til præstationsordningen, et nøgleelement i SES II-pakken.

Kommissionen vil træffe beslutningen om den egentlige harmonisering og gennemførelse af målene i de nationale præstationsplaner.

Kommissionens oprindelige forslag er blevet suppleret med to elementer indført af Parlamentet. Det første af disse er den funktionelle luftrumsblok systemkoordinator. Vi fandt det nødvendigt på grundlag af TEN-T-modellen at udpege en koordinator, som skal lette underskrivelsen af driftsaftaler om funktionelle luftrumsblokke, hvorved processen med at realisere et enkelt europæisk luftrum fremskyndes. Det andet element vedrører tydeliggørelsen af begrebet "fælles projekter" og tydeliggørelsen af finansieringskilderne i tilknytning til dem.

Europa-Parlamentet havde også held til at sikre, at der lægges særlig vægt på den menneskelige faktor. De kompromiser, der er indgået med Rådet, tydeliggør også det indbyrdes afhængighedsforhold mellem SES II og EASA, idet man holder sig for øje, at en udvidelse af agenturets beføjelser på flyvepladser, ATM/ANS og ATC rent faktisk er sikkerhedselementet i pakken.

Jeg mener, det er yderst vigtigt, at man når frem til en klar og fuldstændig definition af flyvepladser, der er omfattet af denne forordnings bestemmelser.

De nye specifikationer, som EASA har udstedt, skal omfatte de eksisterende specifikationer. Derudover har der været mulighed for at nævne de undtagelser, der indtil videre er blevet indrømmet. Jeg havde også held til at indføre nogle bestemmelser om behovet for at styrke og udvide høringsprocessen med deltagelse af alle berørte parter.

Betænkningerne, som vi vil stemme om i morgen, markerer et vigtigt skridt fremad på vejen til at skabe et enkelt europæisk luftrum, og jeg er sikker på, at de vil være en succes og en triumf for alle de berørte parter.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Lige før Europavalget og blot to uger efter vedtagelsen af den tredje maritime pakke sender de europæiske institutioner endnu et positivt signal til EU's borgere og viser, at særlig i disse krisetider er Kommissionen, Parlamentet og Rådet på borgernes side, de er i stand til at håndtere en vanskelig krise og til at fremkomme med praktiske svar.

Reformen af det fælles europæiske luftrum er et vigtigt signal, som vil have konsekvenser for industrien og for borgerne og som vil nedbringe miljøforureningen. De oplysninger, vi har om flytransportsektorens problemer, er velkendte – andre oplysninger er fremkommet i dag, og jeg vil opliste dem i mit svar – og derfor har vi vist, at vi kan reagere på en krise, og det er helt klart en positiv ting, da det gør europæerne opmærksomme på, at institutionerne findes, og at de er i stand til at se problemerne i øjnene.

Derfor vil jeg gerne takke Parlamentet for den hurtighed, hvormed det har vedtaget denne afgørelse. Jeg er hr. Marinescu taknemmelig, vi har længe været venner som følge af vores samarbejde i Parlamentet – jeg kender hans evner, som han gang på gang har vist ved at arbejde sammen med Kommissionen om at nå frem til et resultat på meget kort tid – og sammen med ham, vil jeg gerne takke alle skyggeordførerne, som gjorde det muligt for institutionerne endnu en gang at støtte befolkningerne i Europa.

Dette har helt klart været en stor opgave og en opgave, som er et effektivt svar, hvilket jeg gerne vil gentage. Flytransporten venter rent faktisk på praktiske og mærkbare foranstaltninger, der vil gøre det muligt at imødekomme ikke blot flyselskabernes, men først og fremmest passagerernes behov. Med henblik herpå har jeg insisteret på, at der indføres en serviceregulator, som skal sikre, at monopoler ikke forhindrer kvalitetstjenester. Endvidere kan den hurtige indførelse af en forvalter af lufttrafiknettet ud over at lette indførelsen af nationale systemer fungere som et eksempel for alle transportformer, men også for telekommunikations- og energisektorerne.

Jeg vil gerne fremhæve Parlamentets støtte til Kommissionen i tilknytning til udviklingen af et nyt instrument til finansiering af grænseoverskridende infrastrukturprojekter, der bl.a. stammer fra SESAR-programmet.

Parlamentet har forstået betydningen af partnerskabet og har igen bekræftet den vigtige rolle, som operatørerne spiller med hensyn til gennemførelse af denne ambitiøse strategi.

Jeg er glad for at se, at Parlamentet sammen med Kommissionen via en fælles erklæring anerkender den betydning, der skal tillægges den menneskelige faktor. Parlamentet har navnlig givet sin opbakning til en styrkelse af militærrets stilling gennem skabelsen af det fælles luftrum, og dette er en holdning, jeg fuldt ud kan tilslutte mig, ikke mindst fordi jeg i en periode var militær luftforsvarsleder, så jeg forstår fuldt ud den vigtige rolle, som militære flyveledere spiller inden for flytrafiksektoren. Som eksempel vil jeg gerne nævne de operatørrum, jeg har besøgt, hvor civile operatører og militære operatører arbejder side om side for at garantere lufttransportens sikkerhed.

I den fælles erklæring, som jeg støtter, bestemmes det, at Kommissionen skal bekræfte behovet for at tage behørigt hensyn til menneskelige faktorer for effektivt at kunne gennemføre forordningerne om et fælles europæisk luftrum, den skal være overbevist om, at sikkerhed aldrig kan tages for givet, og skal anerkende behovet for at styrke sikkerhedskulturen yderligere, navnlig ved at integrere et pålideligt ulykkesvarslings- og "just culture"-system, så vi kan lære af de ulykker, der sker.

Kommissionen erklærer, at den vil bygge servicemodellen på grundlag af en ægte sikkerhedskultur, der integrerer et effektivt ulykkesvarslings- og "just culture"-system som grundlag for sikkerheden. Den vil sikre, at fagfolk med ansvar for at garantere sikkerheden har et tilstrækkeligt kvalifikationsniveau, og den vil fremme inddragelse af personalerepræsentanter i oprettelsen af det fælles europæiske luftrum på nationalt plan, funktionel luftrumsblokniveau og fællesskabsplan. Den vil vurdere integreringen af menneskelige faktorer i oprettelsen af det fælles europæiske luftrum senest i 2012.

Afslutningsvis vil alle aspekter af hele luftfartssektoren for første gang blive taget op. Takket være denne nye strategi vil sikkerheden i forbindelse med bevægelser på jorden i lufthavne, i luftkorridorer og under landing og letning blive behandlet af et enkelt organ.

Dette er derfor starten på en ny fase for Luftfartssikkerhedsagenturet. En så hurtig vedtagelse af pakken – og jeg vil gerne endnu en gang takke Dem – viser, at der findes en stærk politisk vilje på europæisk plan til at realisere en af mine vigtige forgængeres store idéer. Desværre er hun ikke længere iblandt os: Loyola De Palacio. Hun ønskede et reelt fælles luftrum til gavn for de europæiske borgere. I dag har vi kunnet realisere denne reform.

Teresa Riera Madurell, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (ES) Fru formand! Udvalget om Industri, Forskning og Energi finder Kommissionens forslag positivt, da det udbedrer manglerne i den første pakke med hensyn til sammenhæng, effektivitet, omkostningsreduktion og forbedret forvaltning.

De vigtigste bidrag fra Udvalget om Industri vedrører finansiering. ATM-Masterplanen kræver enorme ressourcer, og derfor skal det være muligt at anvende offentlig finansiering, hvor det er nødvendigt, og den oprindelige investering bør ikke forudfinansieres af brugerne.

De vedrører også Eurocontrols rolle, som vi mener bør gennemgås fuldstændigt for at sikre en god forvaltning af og kontrol med leveringen af tjenester. Med hensyn til privatiseringen af tjenester mener jeg fortsat, at det er mere effektivt at gennemføre en prospektiv undersøgelse uden nogen forudindtagede idéer og at træffe beslutning på grundlag af resultatet.

Til slut vil jeg gerne endnu en gang understrege, at etablering af et fælles luftrum er afgørende for, at vi kan gøre fremskridt i retning af Kyotomålene, og at jeg som spanier er tilfreds med, at den fejl, der opstod med hensyn til Gibraltar, er blevet rettet.

Jeg vil også gerne takke Kommissionen for dens fremragende samarbejde, og tjenestegrenene i Udvalget om Industri og min parlamentariske gruppe for deres uvurderlige hjælp.

Georg Jarzembowski, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Fru formand, hr. Tajani, mine damer og herrer! Vi bør være hr. Marinescu taknemmelige. På meget kort tid har han haft held til at nå frem til en aftale med Det Europæiske Råd med støtte fra Kommissionens næstformand. Denne anden lovgivningspakke vil gøre det muligt for os at forvalte vores luftrum mere effektivt i de kommende år. Den vil også sætte flyselskaberne og i sidste ende forbrugerne i stand til at spare op mod 3 mia. EUR og nedskære CO₂-udledningerne med op til 12 %. Dette er vigtige mål med hensyn til omkostninger, forbrugere og miljø, som nu er inden for vores rækkevidde.

I den første af de to forordninger forpligter medlemsstaterne sig endelig til at gøre det, de burde have gjort for flere år siden, nemlig at etablere funktionelle luftrumsblokke inden for kort tid. Disse luftrumsblokke, der ikke længere er opdelt langs nationale grænser, men i stedet i henhold til funktionelle flows i flytrafikken, vil gøre det muligt at forvalte luftrummet mere effektivt og mere sikkert og vil hjælpe til at forhindre unødvendige køer i luften.

Jeg er meget taknemmelig for Kommissionens støtte og for ordførerens beslutning om at udpege en europæisk koordinator af de funktionelle luftrumsblokke, fordi vi vil have problemer med at sikre, at medlemsstaterne rent faktisk etablerer disse nye blokke. Det er vigtigt, at en koordinator, der arbejder på vegne af Parlamentet og Kommissionen, vil kunne presse på for at få etableret disse nye blokke.

Det er også vigtigt, at forvaltningen af det militære luftrum integreres i systemet, og at vi har en ægte masterplan for det fælles europæiske luftrum, som anvender og gennemfører de teknologiske resultater af SESAR – forskningsprojektet vedrørende lufttrafikstyringssystemet. Endelig er det også vigtigt for os, at Det Europæiske Luftfartssikkerhedsagentur får til opgave at gennemføre standarderne og forvaltningsaktiviteterne for lufthavne, lufttrafikstyring og luftfartstjenester. Denne organisation skal i god tid forsynes med det personale og det udstyr, den har behov for. Vi går meget ind for, og jeg håber, at Kommissionen vil støtte os heri, at EASA hører de relevante dele af industrien om praktiske løsninger inden for alle dets nye aktivitetsområder, så man kan finde frem til virkelig effektive løsninger.

Ulrich Stockmann, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg kender en sang med linjen "There must be unlimited freedom in the sky". Dette er ganske enkelt ikke rigtigt. Det europæiske luftrum består af et kludetæppe af 60 nationale kontrolcentre. Dette er dobbelt så mange som i USA, mens flytrafikken kun er det halve. Derudover forhindrer militære områder, hvor overflyvning er forbudt, flyene i at flyve i en lige linje fra en lufthavn til en anden. Dette er ikke bæredygtigt, særlig i lyset af den omstændighed, at flytrafikken fordobles i omfang hvert 10. til 15. år. Når omfanget af flytrafikken fordobles, firedobles sikkerhedsrisikoen.

Dette foranledigede os i 2004 til at tage initiativet til det fælles europæiske luftrum. Desværre instisterede Rådet dengang på, at medlemsstaterne selv skulle blive enige om, hvilke luftrumsblokke der skulle etableres. Dette var en fejl, fordi medlemsstaterne nu har spildt en masse tid og er næsten kørt fast i spørgsmål om national kompetence.

Nu har Parlamentet og en god ordfører indført en forordning med klare mål og grundlæggende regler for indførelsen af disse luftrumsblokke i 2012. Dette bidrager til sikkerhed, klimabeskyttelse og nedbringelse af omkostningerne i forbindelse med flytrafik. Flyvninger, der er 50 km kortere, en nedskæring af CO₂-udledningerne, besparelser på 3 mia. EUR for flyselskaberne og færre forsinkelser for passagerne. Kort sagt håber jeg, at denne reform af flysektoren endelig vil blive en succes og vil bringe os et skridt fremad.

Nathalie Griesbeck, for ALDE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er min tur til at give udtryk for min glæde over denne betænkning om det fælles europæiske luftrum. Den er et reelt skridt fremad, som mange af os hilser velkommen.

Disse to forordninger lever op til de høje forventninger, som alle berørte aktører i alle EU-landene har, da det nuværende systems store fragmentering har meget dyre virkninger og først og fremmest forårsager alvorlig ineffektivitet med hensyn til trafikstyringen.

Takket være dette nye europæiske luftrum vil flyene gradvist forlade de ikkelineære flyruter, som de i øjeblikket er tvunget til at bruge, for at følge flyruter, der er mere direkte og dermed mere effektive og frem for alt billigere for de rejsende.

Jeg glæder mig meget over, at dette vil muliggøre en reduktion i flytransportens miljøindvirkning naturligvis og i omkostningerne for forbrugeren.

Sammen med harmoniseringen af sikkerhedsstandarderne er dette også et meget gavnligt skridt fremad. Det vil naturligvis samtidig gøre flytransporten sikrere og hurtigere, men frem for alt også mindre forurenende og billigere.

På vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa vil jeg dog gerne opfordre Kommissionen til at stille de finansielle ressourcer til rådighed, navnlig og logisk nok midlerne til de transeuropæiske net, men også bidrag fra Den Europæiske Investeringsbank til finansiering af alle fælles flagskibsprojekter, der sigter mod at forbedre den europæiske luftfart.

Jeg mener, at Parlamentet endnu en gang med held har overvundet sine splittelser for at skabe fremskridt og sætte skub i Rådet for at nå frem til en hurtig aftale om denne betænkning, der er vigtig for europæisk luftfart og nedbringelsen af dens miljøindvirkning. Jeg glæder mig også sammen med kommissæren over, at dette sender et konkret og håndgribeligt signal til vores medborgere.

Roberts Zile, for UEN-Gruppen. – (LV) Tak, fru formand! Jeg glæder mig over, at de nye lovbestemmelser vil forene lufttrafikstyringsteknologierne og skabe fremskridt i retning af et kombineret system med funktionelle luftrumsblokke, således at fragmenteringen af EU's lufttrafik nedbringes. Som følge heraf vil en mere effektiv planlægning af flytrafikerterne nedbringe brændstofforbruget og de skadelige emissioner, og flytransporten vil dermed blive mere miljøvenlig. Med hensyn til de diskriminerende og ulovlige betalinger, som Rusland opkræver af flyselskaber fra EU for flyvninger over Sibirien var vi dog desværre ikke i stand til at forsyne Europa-Kommissionen med en mekanisme, der kunne forbedre dens stilling i forhandlingerne med Rusland om dette spørgsmål. Efter min mening er EU dog på en eller anden måde nødt til at have en sådan mekanisme til sin rådighed for at kunne påvirke situationer, hvor et tredjeland diskriminerer mod flyselskaber fra EU. Princippet bag en sådan mekanisme er rent faktisk gensidighed, så det er en opgave, som vi må fuldføre.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! For det første vil jeg gerne takke ordføreren, som er gået ind i disse forhandlinger med stort engagement og ekspertviden. Disse forhandlinger var nødvendige, da grænserne helt sikkert er der, selv om de ikke er synlige på himlen. Der var hovedsageligt tale om nationale grænser, som var baseret på national egoisme, og som har bidraget til at forhindre foreningen af det europæiske luftrum.

Henset til rejsehastigheden, sikkerhedskravene og den enorme stigning i flytrafikken burde det have været muligt at indføre disse ændringer meget tidligere, særlig da begrebet luftrumsblokke har været drøftet og forhandlet siden 2004. Jeg mener, at vi nu kan gøre væsentlige fremskridt på dette område. Det er ikke blot et spørgsmål om at forbedre flyruterne, øge passagerernes komfort og forbedre beregneligheden. Det vil også, hvis det gennemføres effektivt, resultere i en nedbringelse af emissionerne. Vi har kraftigt brug for denne reduktion i flytrafikens emissioner, fordi flytrafikmængden vokser så meget, og fordi vores handelssystem for emissioner fra flytrafikken ikke har været særlig effektivt.

Rådet har modsat sig dette lige til det sidste. Dets modstand var ikke så succesfuld, som det havde håbet, og derfor kan selv jeg stemme for denne betænkning.

Michael Henry Natrass, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Her i Parlamentet er der et umætteligt behov for magt og kontrol – kontrolniveauer, som kun Sovjetunionen tidligere kunne have drømt om. EU-kontrol, der dræber innovation, og EU-magt til at forvride markedsefterspørgslen til trods for, hvad vælgerne forventer. Nu udgør himlen end ikke grænsen.

Under påskud af effektivitet ønsker EU – et af de mest ineffektive bureaukratier i verden – at kontrollere effektiviteten i luftrummet. EU søger at sætte hindringer i vejen for innovation fra frie markedsaktører som f.eks. Easyjet og Ryanair, fordi de er til glæde for offentligheden, og vi ved, hvordan EU ser stort på offentligheden. EU ønsker et system med en koordinator af funktionelle luftrumsblokke: en fin titel for en diktator, der bestemmer over lufttrafikkontrollen, lufthavne og også industrien.

Dette er den samme form for overkontrol, der i sidste ende sendte Sovjetunionen ind i glemslens tåger, men for at vise hvis flag? Dette handler helt og aldeles om, at EU vifter med flaget. Det handler ikke om at tilfredsstille offentligheden og har ikke noget at gøre med efterspørgsel. Succes afhænger af effektivitet og opfyldelse af efterspørgslen, som kun kan nås på det frie marked – ikke ved hjælp af en skadelig EU-kontrol, ikke med EU's manglende forståelse og ikke med EU's manglende ekspertise, som den er kommet til udtryk her i Parlamentet.

Lad os genoprette effektiviteten ved at tillade efterspørgslen at styre udbuddet og ved at tillade innovation. Dette vedkommer ikke EU. Stem venligst imod.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over oprettelsen af et fælles europæisk luftrum, og jeg er ret sikker på, at det vil forbedre effektiviteten og sikkerheden og også nedbringe luftfartens miljøpåvirkning.

Desuden vil jeg gerne påpege, at Italien allerede har lanceret "Blue MED" sammen med Cypern, Grækenland og Malta. Dette er en funktionel luftrumsblok, der forbedrer flyveeffektiviteten og gør det muligt at nedbringe omkostningerne, netop ved at fjerne fragmenteringen af luftrummet over en stor del af Middelhavet. Kort

sagt, når målet er at øge gennemskeligheden – og jeg siger dette til det medlem, som talte før mig – og der indføres incitamenter, der gør tjenesterne mere effektive, må vi sige, at vi er tilfredse.

Afslutningsvis glæder jeg mig også over målet om at optimere lufthavnsforvaltningen. Jeg håber derfor, at der snart vil blive gjort noget for at forbedre lufthavnspassagertjenesterne, der, som det er tilfældet i Roms lufthavn, ofte er utilfredsstillende. Jeg vil gerne takke hr. Marinescu for hans fremragende betænkning og Kommissionen for dens initiativ.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Begge hr. Marinescus betænkninger vedrører forbedring af tilrettelæggelsen af flytrafikken i Europa. Vi har nået meget under førstebehandlingen, ikke mindst på grund af ordførerens vigtige og vellykkede arbejde. Dette er vigtigt, særlig i en tid, hvor luftfartsindustrien i Europa og resten af verden befinder sig i en vanskelig situation.

Vi bør dog ikke kun bekymre os om at forbedre funktionaliteten her og nu under den aktuelle krise. Vi bør også fortsat fokusere på tidligere tiders vigtige spørgsmål. Disse omfatter passagerernes rettigheder. Før krisen den 11. september udarbejdede vi en passagerforordning om afvist boarding og forsinkelser, hvori vi med vilje brugte luftfartsindustriens behov for beskyttelse som vores standard og ikke passagerernes behov for beskyttelse. Flyselskaberne har skamløst udnyttet dette i den aktuelle situation: krisen og dårlige vejrforhold om vinteren. Deres adfærd har været skamløs.

Mit næste punkt vedrører væsker. Mange ting ændrer sig i lufrummet i øjeblikket, men den gamle forordning om væsker er fortsat gældende. Den gør ikke nogen sikrere. Den giver nogle få mennesker arbejde ved sikkerhedskontrollen i lufthavne. Den irriterer mange mennesker, og som det allerede er blevet fremført, har den ikke givet nogen resultater ud over at tjene som alibi. Hr. Tajani, De og Deres forgænger har forsikret os om, at denne latterlige forordning vil blive ophævet, når det er blevet kontrolleret, at den ikke medfører nogen ekstra sikkerhedsfordele. Vi venter utålmodigt på, at forordningen bliver ophævet.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! Det handler ikke blot om, at fly nu om dage flyver på tværs af nationale grænser. Selv om medlemmerne oppe i højre side, som måske ikke ligefrem siger latterlige ting, men gemmer sig bag deres smukke flag, ikke ser ud til at have forstået det, er det europæiske lufrum fuldt dereguleret, og i denne situation er det meget vigtigt, at dette deregulerede lufrum forvaltes centralt, overvåges centralt og gennemføres centralt. Disse to betænkninger er et udtryk for den rigtige måde at gøre dette på.

Det er vigtigt, at flyvningerne i Europa koordineres bedre. Det er også vigtigt, at de samme høje sikkerhedsstandarder gælder overalt, og jeg er overbevist om, at den vej, vi følger, er den rette. Som et resultat af vores nuværende lufrumsblokke er der for mange flyvninger, der er for lange og har meget snirklede ruter. Derudover er CO₂-emissionerne alt for høje, og flyselskaberne har enorme omkostninger. Alt dette vil ændre sig og blive bedre med den forordning, som vi vil vedtage i morgen.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke ordføreren, hr. Marinescu, for hele hans fremragende arbejde. Jeg mener, vi har arbejdet sammen for at nå frem til noget meget positivt for Europas befolkning. Det er det, vi er her for.

Robert Evans (PSE). – (EN) Fru formand! Hr. Tajani sagde i begyndelsen af forhandlingen, at dette sender et godt signal til Europas borgere. Jeg er enig, og det er formålet med vores arbejde.

Jeg vil gerne især nævne flyvepladserne, fordi det er vigtigt, at vi bringer disse anlæg ind under en fornuftig europæisk lovgivning. Jeg mener, at det er fornuftigt, da den beskytter borgeren, og vi gør dette ved at udvide EASA's ansvarsområde.

Der er dog nogle få områder, hvor jeg gerne så lidt tydeligere bestemmelser. Jeg mener, at det er korrekt, at vi fjerner små flyvepladser, der blot tjener rekreative aspekter eller amatøraspekter af flyvningen, så de ikke er omfattet af anvendelsesområdet. Ændringsforslag 44 fremlagt af hr. Marinescu og andre er vigtigt, fordi det ændrer grundlaget fra flyets vægt til start- og landingsbanens længde på 800 m. Jeg vil dog gerne, hvis kommissæren eller hr. Marinescu i deres opsummering kan forsikre mig om, at definitionen af "åbne for offentligheden" er forklaret ordentligt, så der ikke findes nogen tvetydighed med hensyn til den faktiske definition af offentlig brug. Kan de forklare, om det betyder kommercielt bæredygtigt, om det betyder, at folk køber billetter til flyvninger, eller om det betyder flyvepladser, som offentligheden rent faktisk kan få adgang til? Dette kunne være en fremtidig hindring, som jeg håber vil blive opklaret.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er meget glad for, at Parlamentet har stemt enstemmigt eller næsten enstemmigt for reformen af det fælles europæiske lufrum. Jeg forstår, at kun hr. Natrass er imod den, men jeg forstår ikke hvorfor. Enten har jeg ikke forstået,

eller også har han ikke læst udkastet til en reform af det fælles luftrum ordentligt. Jeg forstår ikke, hvad Sovjetunionen har at gøre med det. Alle kan frit sige, hvad han eller hun ønsker. Jeg føler ikke nogen nostalgi efter Sovjetunionen.

Med hensyn til de seriøse punkter, der blev rejst under forhandlingen, vil jeg dog gerne påpege, at dette er et praktisk svar, vi leverer på en krise inden for lufttransportsektoren. De data, som IATA fremlagde i dag, er foruroligende. Ifølge udtalelser fra generaldirektøren forventes sektoren i dette finansår at miste 4,7 mia. USD eller næsten 3,5 mia. EUR, og resultatet er således værre end oprindelig forventet. Dens indtjening forventes at falde med 12 %.

På baggrund af en krise af denne art er vi dog i stand til at indføre standarder, der nedbringer omkostningerne. Alt i alt skulle reformen, herunder SESAR, når den anvendes og fungerer fuldt ud, føre til en samlet besparelse på omkring 40 mia. EUR, og det næste vigtige tal – og jeg tror, at dette ligger fru Lichtenberger meget på sinde – handler om nedbringelse af forureningen, som vil være betydelig.

Med hensyn til det problem, som hr. Zile nævnte, om gensidighed og afgifter for overflyvning, der vil blive pålagt alle fly, der overflyver Sibirien, var spørgsmålet genstand for en aftale, der blev underskrevet med Rusland, men som endnu ikke er gennemført. Vi har på adskillige møder med de ansvarlige transportministre rejst spørgsmålet. Det blev også rejst på det seneste topmøde, som Europa-Kommissionen havde i Moskva med hr. Putin og hr. Medvedev, og med transportministeren, som jeg mødtes med på tomandshånd. Jeg ser ikke nogen væsentlige fremskridt fra Ruslands side, men vi bliver ved.

Princippet om gensidighed, der kunne være medtaget i teksten, fik ikke støtte fra Rådet. De fleste af medlemsstaterne var imod det, og der blev således gennemført en debat på det seneste møde mellem transportministrene. Da der ikke var nogen mulighed for at få det med, blev det ikke medtaget i lovteksten.

Med hensyn til de spørgsmål, som hr. Romagnoli rejste vedrørende lufthavnene i Rom, kan jeg sige, at Europa-Kommissionen som sædvanlig foretager kontrol. Hvad angår anvendelsen af forordningen om beskyttelse af passagerer med nedsat mobilitet kan jeg sige, at Fiumicino og Ciampino lufthavnene kan fremhæves som eksempler, fordi de har gennemført fællesskabsforordningen tidligere end andre lufthavne, så meget tidligere, at jeg endog præsenterede den nye forordning i Fiumicino lufthavnen i slutningen af juli sidste år.

Dette betyder ikke, at vi kan hvile på laurbærrene. Jeg tænker på den skandaløse sag om 42 mio. stykker bagage, der håndteres forkert i hele verden, hvoraf 1 mio. kufferter og tasker forsvinder. På baggrund af disse data har jeg lanceret en undersøgelse, som vil blive gennemført af generaldirektoratet for energi og transport. Jeg har givet alle de ansvarlige organisationer en måned til at fremkomme med svar, og hvis disse svar bekræfter de fremlagte data, som optræder i pressen, vil jeg foreslå en reform af den eksisterende forordning, som jeg mener er lidt for svag med hensyn til passagerbeskyttelse. Jeg overvejer måske at give nogle nationale organer til opgave at kontrollere, at fællesskabsforordningen anvendes.

Jeg er helt sikkert meget fokuseret på spørgsmålet om "passagerrettigheder", så jeg vil gerne gerne berolige hr. Romagnoli som svar på hans spørgsmål og berolige Parlamentet som helhed samt bekræfte mit vedvarende engagement i forsøget på at beskytte passagerernes rettigheder endnu bedre. Det er ikke noget tilfælde, at forordninger om søtransport og bustransport drøftes efter, at forordningen om lufttransport er blevet fremlagt og godkendt.

Jeg vil også gerne sige til hr. Evans, at de kriterier, der tages i betragtning, er lufthavnenes kommercielle værdi og start- og landingsbanens længde, som han selv nævnte. Den definition, han henviser til, er blevet noget overflødiggjort af de opstillede kriterier.

Jeg mener, at jeg endnu en gang kan takke Dem og insistere på spørgsmålet om lufttransportsikkerhed, der med denne reform vil blive endnu stærkere, selv om jeg er overbevist om, at flyvning i europæisk luftrum i dag er sikkert, men der er aldrig nogen grænser, når det gælder sikkerhed. Vi må altid gøre mere, og derfor vil jeg inden for alle disse sektorer, hvor det er muligt at styrke transportsikkerheden, levet fuldt ud op til min forpligtelse, og jeg vil forsøge at fremlægge forslag for Parlamentet og Rådet, som virkelig viser EU's borgere, at de europæiske institutioner er til for at hjælpe dem.

Afslutningsvis er jeg Dem endnu en gang taknemmelig. Jeg er hr. Marinescu taknemmelig, men jeg vil gerne takke alle medlemmerne, alle koordinatorene, alle de valgte repræsentanter, som har taget ordet under denne forhandling, fordi vi ikke kunne have gjort det uden det store engagement fra Parlamentet side – som ved denne lejlighed har vist, at det ikke ønsker at spilde tiden – til i praksis at gribe ind i spørgsmål, der direkte berører EU's borgere, et engagement, som har matchet Kommissionens. Jeg er også taknemmelig over for

Europa-Kommissionens tjenestegrene, som har gjort så meget, og jeg er glad for, at nogle af talerne også takkede tjenestegrenene for deres samarbejde.

Sammen har vi alle også været i stand til at vise luftfartsindustrien, at institutionerne er i stand til at håndtere en vanskelig krise – og jeg kan kun gentage og understrege dette. Jeg mener, at Europas befolkninger, erhvervslivet ikke forventer generel støtte eller blot lovgivningsforanstaltninger fra os, men har brug for at vide, at institutionerne er i stand til at være der, i stand til at støtte borgerne, virksomhedslederne og alle dem, der ønsker at håndtere krisen. De har brug for at føle, at institutionerne kan stå på deres side og støtte dem i deres fælles bestræbelser på at komme igennem denne vanskelige periode for den europæiske økonomi, der vil overleve – og jeg er fuldt overbevist herom – ved at gennemføre seriøse og præcise regler, der gælder for alle.

Manglen på regler og tilstedeværelsen af svage regler har givet anledning til den finansielle og økonomiske krise. Vi europæere, som identificerer os selv som en del af en civilisation, der er frugten af romersk lov og den napoleonske lovgivning, som er baseret på regler og på overholdelse af regler, er overbeviste om, at vi takket være disse regler vil være i stand til at overvinde de aktuelle problemer og frem for alt, at vi i stigende grad vil have et system, der er frit, men også kan modstå finansielle og økonomiske problemer.

Jeg vil endnu en gang takke for medlemmernes store engagement. Jeg er glad for at kunne deltage i og dele dette vigtige politiske øjeblik sammen med Dem.

Marian-Jean Marinescu, *ordfører*. – (RO) Fru formand! Blot nogle korte svar.

Vedførende Eurocontrol er reformprocessen blevet indledt, så nye ansvarsområder kan tildeles. Vedrørende spørgsmålet om "ejer af luften" tror jeg, at de gladeste organisationer, når denne betænkning er vedtaget, vil være flyselskaberne, herunder Ryanair.

Vedrørende spørgsmålet om "åbne for offentligheden" er dette en beskrivelse, der udelukker endog lufthavne for flyveklubber eller lufthavne for privatflyvning. Dette er grunden til, at vi ønskede at fjerne disse lufthavne fra forordningen, for ikke at komplicere tingene yderligere.

Jeg vil også gerne takke for den positive feedback på min indsats. Jeg mener dog ikke, at jeg på nogen måde kunne have udført dette arbejde alene. Derfor vil jeg gerne rette en oprigtig tak til ordførerne fra de øvrige politiske grupper, hr. Stockmann, hr. Leichtfried, hr. Degutis, hr. Zile og fru Lichtenberger, for de særlige bidrag, de har ydet til denne betænkning samt for den støtte, de gav mig under forhandlingerne med Rådet.

Jeg vil også gerne påpege, at størstedelen af forslagene i de ændringsforslag, der er fremlagt for plenarforsamlingen af hr. Kohlíček og hr. Markov, allerede optræder i det kompromis, der er indgået med Rådet.

Hr. kommissær, jeg vil gerne lykønske dem med denne succes. Jeg håber, at den vil blive ratificeret i morgen ved afstemningen i Parlamentet og ved afstemningen i Rådet i slutningen af måneden.

Jeg vil gerne takke Kommissionens ekspertteam, som arbejdede sammen med os om udarbejdelsen af denne aftale. Jeg vil også gerne takke det franske formandskab og det tjekkiske formandskab for deres indsats, navnlig Thierry Boutsen og Vera Zazvorkova.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (onsdag den 25. marts 2009).

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Selv om det nuværende europæiske lufttransportsystem anses for at være meget sikkert, vil den hastige stigning i transportmængden sandsynligvis medføre nye udfordringer på sikkerhedsområdet. Derfor må vi træffe foranstaltninger på fællesskabsplan, så sikkerhedsniveauet opretholdes eller måske endog forbedres i fremtiden. Det vigtigste er at forny og ensrette standarderne inden for de segmenter, der endnu ikke er omfattet af EU-lovgivningen (og som derfor er kendetegnet ved lovgivningsmæssig fragmentering og manglende håndhævelse), og indarbejde dem i en fælles strategi. Dette gælder navnlig to elementer i lufttransportkæden, der anses for at være meget vigtige ud fra et sikkerhedsmæssigt synspunkt, da de potentielt repræsenterer det højeste risikoområde.

Christine De Veyrac (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Der er indgået et kompromis mellem Rådet og Parlamentet, der gør det muligt at afslutte disse to sager efter førstebehandlingen.

Jeg glæder mig meget over denne aftale, som er et vigtigt skridt i retning af etablering af et fælles europæisk luftrum.

Dette vil muliggøre vigtige forbedringer i form af flyvetid, brændstofforbrug, rejseomkostninger og CO₂-emissioner.

Mens der i den første forordning lægges vægt på en modernisering af det europæiske luftfartssystem og forbedring af dets præstationer, understreges sikkerhedskravene i den anden, som sikrer, at denne vigtige udvikling i lufttrafikstyringen i Europa ikke vil finde sted på bekostning af flyenes og deres passagerers sikkerhed.

Parlamentet har kæmpet for disse to tekster, som i høj grad supplerer hinanden, og der skal stemmes om dem samlet, og jeg er glad for, at Parlamentet var i stand til at overbevise Rådet herom.

Medlemsstater, flyselskaber og passagerer: De drager alle fordel af disse nye regler, som vil gøre flytransporten klar til de kommende tiår.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Når vi indfører en luftfartspolitik, må sikkerhed altid være vores primære mål. Jeg må rose denne betæknings mål om at gøre luftfarten sikrere og mere effektiv for alle de berørte parter.

Selv om vi må gøre alt for at forbedre sikkerheden, må vi hjælpe lufthavnene og lufttrafikmyndighederne med at leve op til reglerne. Udviklingen af en fælles lovramme og indførelsen af ny teknologi vil blive dyr. Regionale lufthavne kan finde det meget svært at klare ekstraomkostningerne i forbindelse med opdatering af deres systemer.

Shannon lufthavnen i det vestlige Irland foretager flyvekontrol for en stor del af den nordlige del af Atlanterhavet. Men da der er tale om en lufthavn, som har mistet mange af sine ruter i det seneste tiår, har den måske ikke midlerne til at gennemføre forbedringer. I det aktuelle økonomiske klima vil det ikke være nemt at låne til nyt udstyr og uddannelse. At lægge disse omkostninger over på forbrugeren kan betyde en nedgang i forrentningen.

Jeg vil foreslå, at Kommissionen for at sikre denne overgang til sikrere lufttransport øremærker midler, der skal bidrage til processen.

(Mødet udsat kl. 20.00 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

13. Parlamentets sammensætning: se protokollen

14. Interoperabilitet af mobiltelefonopladere (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel til Kommissionen (B6-225/2009) af hr. Cappato for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa om interoperabilitet af mobiltelefonopladere (O-0057/2009).

Marco Cappato, forfatter. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det spørgsmål, vi drøfter, er meget klart og ligetil: Der er omkring 500 mio. mobiltelefoner i brug i Europa, og der findes 30 forskellige typer opladere. Den tekniske begrundelse for denne diversitet: Der er ingen. Der er ingen teknisk begrundelse. Det er blot dels en kilde til uretfærdig spekulation fra producenternes side, dels en kilde til indlysende miljøskader, da hundreder af millioner mobiltelefonopladere på grund af den uundgåelige fælde, som forbrugerne er fanget i, smides væk hver andet eller tredje år.

Europa-Kommissionen, kommissær Verheugen, har allerede svaret meget hurtigt på vores forespørgsel, hvori der krævedes handling for at standardisere dette udstyr, så i dag er vi her for at spørge kommissæren, hvor langt man er kommet. En mulig løsning er selvregulering, hvorved jeg mener, at producenterne af mobiltelefoner og dermed af opladere kan blive enige om meget hurtigt at indføre en standard, der sætter en stopper for denne helt latterlige og skadelige situation.

Vi vil derfor gerne med det samme sige til kommissær Verheugen, at uanset hvilken garanti for selvregulering producenterne ønsker at give, vil vi gøre det meget klart, at vi vil gribe ind med regulering, hvis dette svar er utilstrækkeligt, og at denne regulering ikke udelukkende bør gælde mobiltelefoner og mobiltelefonopladere, men også andre digitale anordninger, for hvilke det samme problem gør sig gældende. På denne måde vil Europa også – jeg er færdig, fru formand – kunne indføre standarder, der i sidste ende også kan indføres som internationale standarder. Dette er en stor mulighed vedrørende et teknisk spørgsmål, men et spørgsmål, der er vigtigt for de europæiske forbrugere.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for at kunne oplyse medlemmerne af Europa-Parlamentet om, at der er gjort reelle fremskridt med hensyn til harmonisering af mobiltelefonopladere i Europa.

Jeg vil dog først gerne takke hr. Cappato og hr. Manders for deres engagement i dette problem, der er en daglig realitet for Europas borgere.

Jeg er helt enig med dem i, at vi må sætte en stopper for det stadig voksende antal opladere, og at det i fremtiden skal være muligt at oplade mobiltelefoner ved hjælp af en enkelt standardiseret oplader. De hundreder af millioner af ubrugelige opladere og adaptere i Europa udgør en latterlig miljøbelastning, og er samtidig et dyrt irritationsmoment for forbrugerne. Nu om dage har enhver, der oplader deres mobiltelefon generelt brug for en helt anden oplader. Selv forskellige modeller fra den samme fabrikant bruger ikke en standardiseret oplader.

Dette er ikke et nyt problem. Det er dog vigtigt at gøre sig klart, at opladning af en mobiltelefon ikke er det samme som at fylde bezin på en bil. Det er teknisk mere kompliceret. For nogle få år siden havde teknologien endnu ikke nået et niveau, hvor fuldstændig harmonisering var muligt, særlig på grund af sikkerhedsrisici. Mobiltelefoner kunne overophede eller endog eksplodere under opladningen.

I mellemtiden er disse problemer blevet overvundet, og der er ikke nogen tekniske årsager, der forhindrer harmonisering.

Jeg har derfor taget specifikke skridt til at tilskynde industrien til at bringe en standardoplader på markedet.

Jeg har tillid til, at industrien vil handle hurtigt. I vores egenskab af en europæisk institution må vi dog fastholde fokus på spørgsmålet. Vi bør på ingen måde udelukke muligheden for at indføre lovkrav. Som det måske vil være bekendt, meddelte netværksoperatørerne på deres seneste kongres i Barcelona, at det fra 2012 vil være muligt at oplade størstedelen af de nye mobiltelefoner, de sælger, med en enkelt standardiseret oplader.

Dette er godt, men det er ikke nok. Kommissionen ser gerne en fuldstændig harmonisering på grundlag af en fælles standard og en bindende forpligtelse fra industrien til at gøre dette. Kommissionen forventer, at industrien indgår en bindende aftale i form af et memorandum inden udgangen af april. Dette memorandum skal underskrives af de største fabrikanter af mobiltelefoner og skal sikre, at alle opladere kan oplade alle mobiltelefoner, og at alle mobiltelefoner kan oplades af alle opladere.

Kommissionen vil ikke tøve med at fremsætte et lovgivningsforslag, hvis industrien ikke indgår en frivillig aftale.

Jeg forventer, at problemet automatisk vil blive løst for andre anordninger som f.eks. digitale kameraer og MP3-afspillere, når vi har fået et gennembrud for mobiltelefoner. Sker dette ikke, kan der også være behov for lovindgreb her.

Kommissionen regner stadig med Europa-Parlamentets værdifulde støtte til at løse dette irriterende problem en gang for alle.

Paul Rübig, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I dag kan vi fejre den europæiske dag for mobiltelefoner, fordi vi i dag sammen med Kommissionen og Rådet har vedtaget "Roaming II forordningen". Vi er nået frem til en god løsning, der vil resultere i en nedbringelse af omkostningerne i forbindelse med brug af mobiltelefoner. Dette er en god ting i en økonomisk krise. Vi planlægger også et omkostningsreduktionsprogram for opladere, hvilket er meget vigtigt for de europæiske borgere.

Opladere bør være forsynet med et mærke, der viser deres effektivitetsklasse, på samme måde som køleskabe, så man kan se, hvor meget elektricitet, de bruger. Det er også vigtigt for os at indføre et lovkrav om en

automatisk afbryder, så opladeren automatisk slukker, når anordningen er opladet. Derudover bør vi anmode standardiseringsorganerne om at udarbejde forslag, der vil gøre dette muligt.

Jeg mener, at den tidsplan, som Kommissionen her har fremlagt, er god, da den kræver, at industrien når frem til en aftale inden udgangen af april, ellers vil den blive underlagt teknisk lovgivning. Dette er naturligvis ikke så let, som det ser ud. På den ene side har vi forbindelsen mellem opladeren og mobiltelefonen. Det vil være ligetil at fastsætte en teknisk standard herfor. På den anden side frembyder stikkontakten et problem, som vi er bekendt med fra de europæiske standarder. I dette tilfælde skal vi også udvikle forslag til en løsning på dette problem, der ikke blot vedrører Europa, men også resten af verden. Måske kan vi involvere Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) for at finde frem til en løsning på globalt plan.

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Fru formand! Det emne, vi drøfter her, vil rent faktisk berøre et stort antal forbrugere i EU. Jeg skal også nævne, at 2009, der er året for kreativitet og innovation, er et år, hvor vi kan gøre fremskridt i retning af denne standardisering, hvis denne aftale indgås mellem fabrikkerne af mobiltelefoner, skønt dog på et frivilligt grundlag for nuværende.

Jeg mener, at vi først og fremmest har behov for en fælles teknisk standard. Jeg mener også, at det er vigtigt, at de europæiske institutioner, der beskæftiger sig med standardisering, også inddrages, så egentlig forskning kan finde anvendelse på markedsplan.

Jeg mener, at en forbrugeroplysningskampagne også er vigtig, fordi det ikke er nok, at vi blot sætter denne mærkning om energieffektivitet på mobiltelefonerne. Jeg mener også, at det er vigtigt, at der lanceres en forbrugeroplysningskampagne om typen af mobiltelefonopladere.

2012 er ikke langt væk. Jeg tror, at der vil være tid nok, til at overholde fristen i 2012, hvis fabrikkerne virkelig investerer i denne nye type fælles oplader.

Jeg vil dog gerne nævne, at forskningen rent faktisk har resulteret i nogle anvendelser, der allerede findes på markedet: Der findes opladere, der kan bruges til at oplade to eller tre apparater. Selv om apparaterne er forskellige modeller og af forskellige fabrikater, kan de oplades samtidig.

Derfor bør vi investere mere i forskning, efter min mening navnlig i forskning inden for ikt-sektoren. Der gøres fremskridt. I syvende rammeprogram for forskning har vi afsat store beløb. Det ser dog ud til, at der ikke er gjort nok inden for det temmelig snævre område, som mobiltelefonopladere er. Derfor mener jeg, at aftalen mellem fabrikkerne er et skridt fremad, men den skal også ledsages af nogle fælles standarder.

Toine Manders, for ALDE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Vi drøfter her i dag et emne, som er af særlig interesse for forbrugerne, nemlig en standardforbindelse til mobiltelefonopladere. Da jeg er liberal, går jeg naturligvis ind for at tillade det indre marked at fungere med mindst mulig regeringsindgriben i markedet. Når det er sagt, må forbrugerne også have valg. I øjeblikket har forbrugere, der køber en ny telefon, ikke noget valg overhovedet. Opladeren skal købes automatisk sammen med telefonen, og dette giver ofte anledning til stor irritation hos forbrugerne. Hvad mere er, viser forskningen, at forbrugerne bruger 300 mio. EUR om året på nye opladere, fordi de er automatisk inkluderet i købet af nye telefoner. Resultatet heraf er også, at miljøet belastes med i omegnen af 300 mio. EUR om året for ikke at nævne det energispild, som disse billige opladere forårsager, da de ofte efterlades i stikket, selv når selve telefonen er blevet fjernet, hvor de fortsætter med at forbruge energi.

Min kollega, hr. Cappato, og jeg har i årevis opfordret til indførelsen af en europæisk standard, og jeg vil gerne rose kommissæren for den måde, hvorpå han reguleret dette ved at flirte lidt med industrien samtidig med, at han også truede den og sagde til den: "I finder en løsning, eller også indfører vi bindende lovgivning". Jeg vil gerne lykønske ham endnu mere med denne strategi, da jeg som liberal er imod tvungen regulering, når overtalelse kan bruges i stedet. Overtalelse betyder, at folk foretrækker at gøre noget, fordi de kan se en fordel i det, og jeg tror, at kommissæren har opnået en usædvanlig succes hermed.

Jeg har fortalt denne lille vittighed nogle gange før: Da jeg mødte min kone for 35 år siden, overtalte jeg hende til at gå ud med mig. Hvis jeg havde tvunget hende, ville hun sandsynligvis ikke have set værdien af det, vi har sammen i dag, og det ville derfor ikke have varet længe. Jeg mener, at dette eksempel også gælder industrien, således at den, hvis den skal løse et problem selv, vil gøre det bedre, end hvis en løsning gennemtvinges af politikerne.

Jeg mener derfor, at dette er en fremragende løsning. Jeg håber, at De vil have held til ikke blot at få indført en standard for mobiltelefonopladere, men også for andre former for elektrisk udstyr, da det samme irritationsmoment gør sig gældende for disse elektriske apparater også. Hvis en familie tager på weekend,

tager de måske 30 opladere med. Der er altid nogen også her i Parlamentet i dag f.eks., der er nødt til at spørge nogen, om de har en oplader, de kan låne, fordi de har glemt deres egen. Så er man nødt til at finde en bestemt oplader af et bestemt fabrikat og en bestemt model. Jeg vil endnu en gang lykønske kommissæren. Jeg håber, at dette virkelig vil ske i 2012, og jeg håber, at De reagerer kraftigt, hvis industrien ikke lever op til sine forpligtelser, da dette er meget vigtigt. De må holde den store pisk i reserve, men fortrinsvis nå frem til en løsning gennem overtalelse og selvregulering. De har haft held hermed, og jeg vil derfor lykønske Dem.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg har et spørgsmål mere til kommissær Verheugen. USB 2 porte kan overføre ikke blot energi, men også data. Ville dette ikke være en alternativ løsning?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg havde allerede noteret mig dette hr. Rübig. Jeg vil gerne sige, at det er grunden til, at jeg har et så afslappet forhold til dette spørgsmål, da jeg ikke mener, at vi gør livet unødigt kompliceret for industrien, da USB standarden allerede findes. Alle mine eksperter fortæller mig, at den eksisterende standard kan anvendes til alle håndholdte anordninger. Man kan ikke bruge den samtidig til stationære pc'er og mobiltelefoner, men det er muligt for alle håndholdte anordninger.

Dette er også mit svar til fru Bicău. Den standard, De beder om, findes faktisk allerede. Derudover bør jeg fortælle Dem, fru Bicău, at der vil blive gennemført en intensiv undersøgelse af spørgsmålet om energiforbrug og af den indvirkning, som opladere af denne art har på miljøet. Vi vil se nærmere på dette spørgsmål, senest når vi begynder arbejdet med gennemførelse af direktivet om energiforbrugende produkter, som vi har fremlagt et nyt forslag om for Parlamentet.

Min slutbemærkning er endnu engang rettet til hr. Rübig. Jeg mener, at tanken om en automatisk slukkontakt er rigtig god, og det gælder ikke kun opladere. Jeg tror, det er et emne, som vi kan komme meget længere med. Kommissionen arbejder allerede på det og vil vende tilbage med resultaterne.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

15. Fælles konsulære instrukser: biometriske identifikatorer og visumansøgninger (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er indstilling ved andenbehandling (A6-0143/2009) for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om fælles konsulære instrukser: Biometriske identifikatorer og visumansøgninger (05329/1/2009 – C6-0088/2009 – 2006/0088(COD)) Ordfører: Baroness Ludford.

Sarah Ludford, ordfører. – (EN) Fru formand! Dette forslag fra Kommissionen, for hvilket jeg er Parlamentets ordfører, er det fjerde element i pakken om visuminformationssystemet (VIS) og kommer efter VIS-forordningen, beslutningen om adgang til VIS og foranstaltningen om anvendelse af VIS under Schengengrænsekodeksen.

Ved at ændre de eksisterende fælles konsulære instrukser indeholder det for det første bestemmelser om en forpligtelse til at levere biometriske oplysninger, som vil blive gemt i VIS, og standarderne herfor, for det andet indeholder det bestemmelser om den organisation, der modtager visumansøgninger.

En fuldstændig revision af visumreglerne er planlagt i visumkodeksen, som min kollega fra ALDE-Gruppen, Henrik Lax, er ordfører for. Når den lovgivning, som vi behandler nu, er vedtaget, vil den blive en integrerende del af visumkodeksen. Begrundelsen for at adskille forslagene var, at Kommissionen forventede, at vedtagelsen af visumkodeksen ville tage længere end nærværende forslag, og den ønskede ikke, at vedtagelsen af visumkodeksen skulle forsinke VIS.

Så vidt jeg har forstået, vil det centrale system for VIS være parat i december i år og kan begynde at fungere i den første region, Nordafrika, i begyndelsen af 2010. Jeg har forhandlet med Rådet i temmelig lang tid. Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender vedtog min betænkning i november 2007. Desværre kunne vi ikke nå frem til en aftale ved førstebehandlingen, så i juli 2008 bad jeg Parlamentet godkende min betænkning. Under det franske formandskab gjorde vi dog tilstrækkelige fremskridt til, at jeg kunne anbefale vedtagelsen af dette kompromis under andenbehandlingen.

Fire spørgsmål var ikke løst, nemlig aldersgrænsen for fingeraftrykstagnings, tilskyndelse af medlemsstaterne til at samarbejde, mens kontrakter med eksterne tjenesteydere blev tilladt som en sidste mulighed, databeskyttelse og -sikkerhed samt et gebyr til eksterne tjenesteydere.

Med hensyn til fingeraftryk foreslog Kommissionen, at fingeraftryk af børn skal begynde ved seks år. Unge børns fingeraftryk ændrer sig rent faktisk hurtigt, og jeg er ikke overbevist om, at vi ved nok endnu om pålideligheden senere hen af fingeraftryk, der er taget så tidligt. På trods af mange anmodninger fik jeg aldrig troværdige, faste beviser for, hvordan fingeraftryk, der tages i alderen mellem seks og 12 år, kan anvendes som grundlag for kontrol eller identifikation mange år senere uden risiko for fejl.

Rådets reaktion var på et tidspunkt at foreslå, at der tages fingeraftryk af mindre børn hvert andet år i stedet for hvert femte år, som det er tilfældet med voksne, men det ville volde familierne stort besvær. Så jeg insisterede på en forsigtig og praktisk tilgang, hvor minimumsalderen fastsættes til 12 år, og Rådet indvilligede i at fritage børn under 12 år, idet denne aldersgrænse skulle tages op efter tre år, når der var gennemført en detaljeret undersøgelse for Kommissionen.

Jeg vil nu gå over til spørgsmålet om at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne, samtidig med at eksterne tjenesteydere tillades. Jeg har ikke nogen problemer generelt med begrebet outsourcing, men der må herske sikre vilkår for at garantere visumudstedelsens integritet, for at sikre, at outsourcing kun sker som en sidste mulighed og at databeskyttelse og -sikkerhed garanteres.

Det lykkedes os derfor at få indskrevet en rangorden i teksten, hvorved samarbejde gennem begrænset repræsentation, samhusning eller fælles anvendelsescentre er det første valg, og kun hvor disse løsninger er uegnede til at behandle et stort antal ansøgere eller sikre en god geografisk dækning, kommer outsourcing på tale. Det fremgår klart af kompromisteksten, at medlemsstaterne fortsat har ansvaret for overholdelse af databeskyttelsesreglerne og for enhver overtrædelse af national lovgivning.

Et vigtigt element er, at der gælder særlige regler i tredjelande, der forbyder kryptering: Elektronisk overførsel af data mellem konsulater eller mellem en ekstern tjenesteyder og medlemsstaten ville være forbudt, og medlemsstaterne ville skulle sikre, at de elektroniske data overføres fysisk i fuldt krypteret form på en cd, hvortil der er knyttet særlige vilkår.

Endelig insisterede vi i forbindelse med visumgebyret med held på, at visumansøgere altid skulle have mulighed for direkte adgang til konsulater, som en betingelse for, at den eksterne tjenesteyder kan opkræve et ekstra gebyr oven i visumgebyret. Jeg mener, at dette er meget vigtigt.

Generelt har vi en fornuftig aftale. Vi kæmpede hårdt for at nå frem til kompromiserne, og jeg tror, vi har gjort fremskridt med den fælles visumpolitik.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For det første vil jeg gerne viderebringe næstformand Barrots undskyldning for ikke at kunne være her i aften.

Jeg er glad for at kunne konstatere, at Parlamentet har accepteret Rådets fælles holdning og dermed har givet den politiske aftale, som Parlamentet og Rådet nåede frem til om dette spørgsmål under treparts-mødet den 2. december 2008, en konkret form. Jeg vil gerne takke både Parlamentet og medlemsstaterne for den vilje til kompromis, de har fremvist for at nå frem til den formelle vedtagelse af dette instrument, og jeg vil især gerne takke ordføreren Baroness Ludford, og skyggeordførerne for deres støtte og samarbejde. Denne aftale vil gøre det muligt at fortsætte forberedelserne til lanceringen af visuminformationssystemet, der er planlagt til slutningen af året.

På Parlamentets opfordring har Kommissionen anmodet Det Fælles Forskningscenter om at undersøge det vigtige spørgsmål om fingeraftryk af børn under 12 år. De tekniske specifikationer er nu blevet udarbejdet og vil blive sendt til Parlamentet og Rådet i den nærmeste fremtid.

Denne ændring af de fælles konsulære instrukser vil også danne en gennemsigtig og harmoniseret ramme om praksis i forbindelse med outsourcing, herunder spørgsmålet om et ekstra gebyr.

Kommissionen mener, at den tekst, der er opnået enighed om, er afbalanceret, og som det fremgår af Kommissionens erklæring til Parlamentet, har den Kommissionens fulde støtte.

Ewa Klamt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! For at opfylde EU's påstand om, at det er et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, er det vores opgave at kontrollere tildelingen af indrejsevisa til folk, der rejser til EU fra tredjelande. I henhold til de nyligt vedtagne regler skal EU's ambassader og repræsentationer fremover tage fingeraftryk og fotos af ansøgere. Hermed opfyldes fire målsætninger.

For det første vil det forenkle processen med at bekæmpe svindel og misbrug, da biometriske identifikatorer gør det vanskeligere at forfalske visa. For det andet vil det forhindre den såkaldte visashopping. For det tredje vil visumansøgningsprocessen blive fremskyndet. For det fjerde vil grænsekontrollen blive lettere, fordi biometriske identifikatorer vil gøre det muligt for grænsepersonalet hurtigt at afgøre, om den person, der står foran dem, er den person, som visummet er udstedt til.

Vi havde gerne støttet Kommissionens forslag om at tage fingeraftryk af børn fra seks år og op for at forhindre risikoen for menneskesmugling. Desværre var der ikke flertal herfor her i Parlamentet.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater støtter med et stort flertal det kompromis, at en medlemsstat, der har ansvaret for at acceptere og behandle ansøgninger, også som en sidste løsning skal have mulighed for at samarbejde med eksterne tjenesteydere. En afgørende faktor i vores aftale om samarbejde af denne art er, at medlemsstaterne fortsat har ansvaret for databeskyttelse og datasikkerhed i disse sager. Dette betyder, at de elektroniske data, som de eksterne tjenesteydere sender til den pågældende medlemsstats myndigheder, altid skal være fuldt krypterede.

Jeg vil gerne takke ordføreren og mine kolleger fra andre grupper, som har arbejdet som skyggeordførere på dette projekt i tre år.

Roselyne Lefrançois, for PSE-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Fru formand, De sidder i formandsstolen under dette møde, så derfor taler jeg på Deres vegne i dette spørgsmål, som De har fulgt som ordfører.

Først og fremmest vil jeg gerne lykønske Baroness Ludford med den energi, hun har lagt for dagen, og de resultater, hun har opnået under de vanskelige forhandlinger om dette spørgsmål. Jeg mener, at Parlamentet kan være stolt af de opnåede resultater, fordi opgaven langt fra var let, som vi har set.

Jeg vil navnlig gerne understrege to punkter, der forekommer mig at være vigtige, og som vi især kan være tilfredse med: for det første den hævdede aldersgrænse for fingeraftrykstagning fra seks til 12 år. For det andet indførelsen af princippet om, at medlemsstaternes konsulators indsamling af biometriske oplysninger kun kan udliciteres til private organer som en sidste mulighed og inden for rammerne af visse meget specifikke garantier.

Jeg ved, at nogle mennesker mener, at den vedtagne løsning ikke passer helt med de løsningsmuligheder, vi havde foreslået, navnlig vedrørende en tjenesteyders indsamling i et diplomatisk kontor og dataoverførsel via krypteret elektronisk post eller endog via krypterede elektroniske data, der transporteres i en diplomattaske.

Hertil kan vi dog svare, at private organers indsamling kun kan ske i overensstemmelse med europæisk lovgivning, og at dataene skal kodes fuldt af tjenesteyderen og fremsendes til medlemsstatens myndigheder.

Desuden har vi opnået henvisningen til behovet for, at der forhandles aftaler med tredjelande, som forbyder kodning af data, der transmitteres elektronisk. Behandlingen af ansøgningerne, eventuelle samtaler, godkendelsesproceduren og printning og indsættelse af visummærkater vil udelukkende blive foretaget af de diplomatiske eller konsulære repræsentanter.

De samme betingelser gælder for transmissionen af indsamlede data fra en medlemsstat til en anden i tilfælde af samhusning. Med andre ord en medlemsstats repræsentation via en anden medlemsstat i et tredjeland.

Selv om de detaljerede betingelser for tjenesteydernes aktiviteter er beskrevet i et bilag til teksten, skal de defineres som helhed i en bindende retsakt.

I lyset af disse resultater kan vi kun glæde os over de garantier, der er opnået med hensyn til indførelse af en bedre visumpolitik i Europa. Dette vil helt klart være til gavn for den europæiske offentlighed og vil gøre det muligt for os at forbedre vores forbindelser med tredjelande.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne på vegne af min gruppe takke Baroness Ludford for hendes gode samarbejde. Hun er en af de få ordførere, for hvem intet er umuligt.

Som bekendt er min gruppe stærkt imod den omfattende indførelse af biometriske identifikatorer. Men beslutningen er allerede vedtaget. Retsgrundlaget for indsamling af fingeraftryk, når der udstedes visa, findes i forordningen om visuminformationssystemet, der efter vores mening ville være et mere hensigtsmæssigt sted at medtage bestemmelser om såvel generelle regler som undtagelser.

Nu er det for os afgørende, at vi opnår så mange garantier som muligt. Her har Baroness Ludford gjort et fremragende stykke arbejde. For os er ændringen af minimumsalderen for fingeraftrykstagning fra seks til 12 år meget vigtig – men 14 år ville have været endnu bedre.

Vi ser også positivt på udtrykkelige henvisninger til grundlæggende rettigheder som f.eks. muligheden for at kopiere data fra en tidligere ansøgning, hvis den sidste indførsel ikke er over 59 måneder i stedet for 48, samt garantier for sikker databeskyttelse.

Vi har dog mange bekymringer. Min gruppe bryder sig ikke om outsourcing af indsamlingen af biometriske identifikatorer, særlig i lokaler uden diplomatisk eller konsulær beskyttelse. Vi er også imod, at der opkræves et ekstra gebyr.

Sammenfattende mener vi, at indførelsen af biometriske oplysninger i visa har afgørende følgevirkninger for datasikkerheden og for de grundlæggende rettigheder, uden at der er nogen påviselige gevinster herved. Derfor kan vi ikke støtte Parlamentets holdning ved andenbehandlingen. Dette er dog uden betydning for vores holdning til Lax-betænkningen om visumkodeksen.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg sætter stor pris på ordførerens engagement, og jeg vil gerne takke hende og alle de involverede varmt for deres fremragende arbejde i de seneste år. Alligevel vil jeg afholde mig fra at stemme, hovedsageligt fordi jeg mener, at fingeraftrykstagning og hele processen med at bruge biometriske identifikatorer ikke står i forhold til problemets omfang. Jeg finder indenrigsministrenes og sikkerhedsmyndighedernes ønske om at indsamle så mange personlige oplysninger som muligt yderst tvivlsomme.

Jeg ved, hvor vanskeligt det var at nå frem til dette kompromis med Rådet, der fritager børn under 12 år fra forpligtelsen til at afgive fingeraftryk. Vi ved dog alle, at dette kun vil gælde, hvis ingen detaljerede undersøgelser viser, at børns fingeraftryk er pålidelige. De politiske drøftelser af, om babyers og små børns fingeraftryk reelt er nødvendige, er ikke ovre.

Bestemmelserne om outsourcing giver mig også anledning til nogen bekymring. Der er helt sikkert behov for strenge, standardiserede forordninger, da nogle af medlemsstaterne allerede benytter eksterne tjenesteydere. Det er forståeligt, at det i mange stærkt begrænsede tilfælde kan være nyttigt at overføre behandlingen af visumansøgninger til eksterne tjenesteydere. Dette må dog ikke ske på bekostning af ansøgerne og datasikkerheden. Jeg mener ikke, at det kompromis, der er indgået med Rådet i denne henseende, er tilstrækkeligt. Både Parlamentets juridiske tjeneste og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse har påpeget risiciene i forbindelse med outsourcing, når den eksterne tjenesteyder ikke befinder sig i et område under diplomatisk beskyttelse. Desværre har Rådet ignoreret disse bekymringer.

Et andet problem er det gebyr, der er forbundet med outsourcing. Jeg finder det forkert at lægge dette gebyr over på ansøgerne. Visumgebyret på 60 EUR er allerede for højt, og det er svært for mange mennesker fra tredjelande at få råd til. Hvis der tillægges et gebyr på 30 EUR, svarer dette ikke til min opfattelse af et åbent og gæstfrit Europa. Det kan uden tvivl gøre tingene lettere i meget store lande, at man ikke skal rejse gennem det halve land til et konsulat for at ansøge om et visum, men i stedet kan indgive ansøgningen til en ekstern tjenesteyder. Efter min mening vil de højere gebyrer dog straks ophæve denne fordel.

Jeg vil gerne takke alle for deres arbejde med denne sag i de seneste år.

Gerard Batten, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det kommer ikke som nogen overraskelse, at Baroness Ludford fra det eurofanatiske liberale demokratiske parti ønsker at harmonisere endnu et område, som burde henhøre under den nationale politiks suverænitet. Hvorfor i alverden skulle nogen EU-medlemsstat ønske et fælles system for ansøgning og behandling af visa til statsborgere fra tredjelande? Beslutningen om, hvem der kan og ikke kan rejse ind i en nationalstat, bør udelukkende være nationalstatens – bortset fra, at de europæiske nationalstater ikke længere eksisterer i eurofanatikernes hoved, da de er blevet erstattet af den store grænseløse EU-stat.

Siden 1997 er omkring 6 mio. migranter rejst ind i Det Forenede Kongerige. Omkring 4 mio. er rejst, mens nettobefolkningsstigningen er på over 2 mio. De nuværende immigrationstal i Storbritannien resulterer nu i en nettobefolkningstilvækst på over 200 000 mennesker om året – eller en nettobefolkningstilvækst på 1 mio. mennesker hvert femte år. Dette svarer til en ny by på størrelse med Birmingham. De fleste af disse migranter indrejser lovligt, fordi de er EU-borgere. Derudover har vi sandsynligvis en million illegale indvandrere. England er et af de tættest befolkede lande i verden – tættere befolket end Indien, Kina eller

Japan. Med den nuværende tendens vil vores befolkning på 61 mio. vokse til 75 mio. i 2051, og den forventes at vokse til 85 mio. i 2081.

Vi er nødt til at forlade EU og genvinde kontrollen med vores grænser. Når vi har gjort det, må vi beslutte, hvilke landes borgere vi vil tillade indrejse med eller uden visum. Der er mange medlemsstater i EU, hvis borgere ikke må rejse ind i Storbritannien uden visum. Det Storbritannien har behov for, er et stramt visumsystem, så vi kan beslutte, hvem vi lader rejse ind i vores land, og hvem vi ikke lader rejse ind. Hvad vi ikke har behov for er et system udformet af EU.

Jeg kan tænke mig, at dets fortalere vil berettiggende det som blot en indførelse af fælles kriterier og processer for at få alt til at forløbe mere gnidningsfrit. Det kan dog have nogle utilsigtede konsekvenser. Se på et andet eksempel på EU-lovgivning, som de liberale demokrater har været fortalere for. Den europæiske arrestordre betyder, at britiske statsborgere anklaget for en lovovertrædelse i en anden EU-medlemsstat nu ikke kan beskyttes af britiske domstole eller endog af indenrigsministeren, selv når det er indlysende, at der sker en alvorlig uretfærdighed. Ethvert korrupt retssystem kan nu kræve, at en britisk statsborger udleveres, og vi er nødt til at efterleve kravet. Vi har givet afkald på retten til at beskytte vores egne statsborgere. Inden længe vil vi have retssager in absentia, og fælles anerkendelse af bøder og konfiskationsordrer. Alt dette stemte de liberale demokrater for og hilste velkommen. Disse foranstaltninger tilsidesætter de mest grundlæggende frihedsrettigheder, som englændere har haft i århundreder som stadfæstet i Magna Carta og Bill of Rights fra 1689.

Her i eftermiddag opfordrede Graham Watson, lederen af de liberale demokrater, Gordon Brown til at føre Storbritannien ind i den europæiske fælles valuta, hvilket alle, der har føling med den virkelige verden, ved er økonomisk selvmord. Nu ønsker de liberaldemokratiske fanatikere, at vi skal tilslutte os et fælles system for visumansøgninger. Når vælgerne i London bliver bekendt med Baroness Ludfords holdning til disse spørgsmål, vil de forhåbentlig indrømme hende et envejsvisum ud af Europa-Parlamentet ved Europavalgene den 4. juni 2009.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg er enig i, at visuminformationssystemet eller VIS hurtigt bør tages i brug, og at vi har brug for en fælleskabskodeks om visa. Jeg anerkender det arbejde, som Baroness Ludford har udført, men sandt at sige kan jeg ikke støtte kompromiset af flere årsager.

For det første er jeg uenig i brugen af eksterne tjenesteydere. Da vi vedtog anden udgave af Schengeninformationssystemet, SIS II, med tilslutning fra alle de politiske grupper, nægtede Parlamentet at tillade private virksomheder at få adgang til dataene, selv om dette på daværende tidspunkt blot omfattede bilregistreringsnumre. Hvad berettiger Parlamentets radikale holdningsændring, når det tillader private virksomheder at indsamle disse data, som er følsomme persondata, som f.eks. fingeraftryk? Disse virksomheder vil kunne tilbageholde dataene i en uge i henhold til bestemmelserne i kompromiset.

For det andet burde der have været en bedre databeskyttelse. Diplomatiske beskyttelse er afgørende for at sikre en effektiv beskyttelse af den enkeltes personlige rettigheder. Hvordan kan beskyttelse af data indsamlet af private virksomheder garanteres, eftersom denne diplomatiske beskyttelse ikke er blevet sikret? Glemmer vi SWIFT-sagen, der omfattede transmission af data indsamlet af de amerikanske myndigheder? Hvis en sådan situation kan opstå i et land som USA, så forestil Dem, hvad der kan ske i mindre udviklede lande med en ringere beskyttelse af grundlæggende rettigheder.

For det tredje vil udgifterne til visum stige, og de vil variere fra land til land. Kommissionens forslag sigtede mod at forhindre visashopping. Ved at tillade private virksomheder at opkræve et gebyr, der vil blive lagt oven i visumprisen, skabes der forskel i udgifterne til et visum fra medlemsstat til medlemsstat. Vi vil derfor fremme netop det, vi ønskede at bekæmpe, nemlig visashopping. Hvis udgiften til visum i en medlemsstat er 60 EUR og i en anden 90 EUR, hvor vil de fleste ansøgninger så blive indgivet? Dette vil navnlig være tilfældet, når der er tale om familier med adskillige medlemmer. For slet ikke at nævne behovet for at tage aftalerne om visumlempelse, som Parlamentet så kraftigt støttede, f.eks. med Ukraine og Serbien, op igen.

Som følge af alt dette kan jeg ikke acceptere kompromiset.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Fru formand! For det første vil jeg gerne lykønske ordføreren med hendes indsats for at skabe en lovramme, der vil give os et grundlag for gennemførelse af det biometriske identifikationssystem.

Nogle aspekter af denne rapport har givet anledning til en hed debat i mange af EU's medlemsstater, særlig aspekterne i tilknytning til biometrisk identifikation. Sådanne tvister er også for nylig opstået i Rumænien, der er det næstsidste land i EU, som indfører biometriske pas, men det første til at indføre en ny biometrisk standard omfattende fingeraftryk fra begge hænder og ansigtsudtryk.

Bekymringen over indførelsen af det biometriske identifikationssystem er baseret på den naturlige frygt med hensyn til at garantere den personlige sikkerhed, ligesom det også er naturligt at være bekymret over, hvordan de indhentede data anvendes og beskyttes.

En af medlemsstaternes vigtigste opgaver er at garantere deres borgeres sikkerhed, men uden at bringe de grundlæggende menneskerettigheder i fare. Derfor mener jeg, at vi har pligt til at finde frem til en ligevægt mellem to grundlæggende aspekter i vores liv: frihed og sikkerhed.

Den betænkning, vi drøfter her i dag, er mere en teknisk betænkning, der har til formål at harmonisere foranstaltningerne på europæisk plan om biometrisk identifikation. Det er nødvendigt at gøre dette, når man husker på, at en række medlemsstater allerede benytter denne metode uden at der findes nogen lovrammer på dette område.

Den omstændighed, at f.eks. børn under 12 år og mennesker, som det er fysisk umuligt at tage fingeraftryk af, vil blive fritaget for fingeraftrykstagning til biometriske visa, er et bevis på det mådehold og den pragmatisme, der bør udbredes til alle medlemsstater.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Jeg mener, at forordningen vil gøre det muligt for os at nå to mål: sikkerhed på den ene side og en mere borgervenlig tilgang på den anden side.

Indførelsen af fingeraftryk og fotografier vil sikre, at de nye visa ikke kan forfalskes eller misbruges. Efter min mening er de nye visa mere borgervenlige, fordi der med forslaget vil blive indført en enkelt proces, i hvilken alle de nødvendige data registreres med det samme. Derudover er det ikke nødvendigt for ansøgerne at møde op på visumkontoret hver gang, da dataene kan lagres i op til fem år.

Jeg mener også, at det er mere borgervenligt, hvis processen kan afkortes ved at opfordre medlemsstaterne til samarbejde eller ved at bringe eksterne tjenesteydere ind, hvis databeskyttelsesforordningerne overholdes. Vi vil sikre, at de vil blive fulgt, fordi de nødvendige forsigtighedsregler er blevet truffet. Jeg vil gerne forsikre alle, der er bekymret for, at systemet vil blive misbrugt, eller forordningerne ikke vil blive overholdt som følge af brugen af eksterne tjenesteydere. I mit land har vi haft meget positive erfaringer i denne henseende. Derfor støtter jeg denne mere borgervenlige tilgang.

Indtil videre støtter jeg også ordføreren, og jeg vil gerne lykønske hende. Under vores samarbejde har det ikke altid været tilfældet, Baroness Ludford. Jeg er dog ikke så glad for, at vi ikke kan tage fingeraftryk af børn fra seks år og op. Jeg er ganske enkelt imod, fordi det ville resultere i en sikrere situation for børn, fordi deres identitet kunne fastslås uden tvivl, og fordi vi kunne forhindre handel med børn og andre kriminelle aktiviteter. Jeg beklager dette. Jeg håber dog, at alle, når der er blevet gennemført en undersøgelse senest efter tre år, vil være fornuftige nok til at beslutte, at det er muligt at tage fingeraftryk af børn på seks år for at sikre en bedre beskyttelse af børn.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Med Rådets beslutning 2004/512/EF af 8. juni 2004 indførtes lovrammen for indsamling af biometriske data til personidentifikation.

Med den europæiske forordning, som vi drøfter her, fastsættes fælles standarder for indsamling af biometriske data til personidentifikation, og den er baseret på de relevante bestemmelser fra Organisationen for International Civil Luftfart.

Storbritannien og Irland vil ikke anvende bestemmelserne i den nuværende forordning, fordi Schengen-regelværket ikke finder anvendelse på dem.

Jeg mener, at iagttagelse af beskyttelsen af især persondata er vigtig for denne forordning. Rent praktisk skal disse data lagres og behandles i overensstemmelse med den specifikke europæiske lovgivning. Derudover medfører den omstændighed, at medlemsstaterne har ansvaret for at tilrettelægge, hvordan visumansøgninger modtages og behandles et stort ansvar for dem med hensyn til respekt for personlige rettigheder.

Jeg vil bare nævne, at det er meget vigtigt, at disse data behandles og indsamles af godkendt personale og ikke under nogen omstændigheder anvendes til andre formål.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det kompromis, der er indgået om indførelse af biometri, når EU's medlemsstater udsteder indrejsevisa, garanterer uomtvisteligt en højere grad af sikkerhed.

Samtidig sikrer det også tilstrækkelige muligheder for at beskytte rejsendes personoplysning og menneskelig integritet. Jeg vil også gerne understrege, at en forbedring af de tekniske krav under alle omstændigheder vil støtte kampen mod grænseoverskridende kriminalitet, ulovlig indvandring og menneskesmugling.

For grænselande som mit eget, Bulgarien, der er udsat for intenst pres fra immigrationsstrømme og international organiseret kriminalitet, vil en hurtig og vellykket indførelse af de nye standarder være yderst vigtig, når det drejer sig om at beskytte EU's eksterne grænser.

Endvidere giver de foreslåede ændringer medlemsstaterne mulighed for at forbedre og fremskynde visumudstedelsesprocessen, hvilket uden tvivl vil bidrage til at styrke båndene til tredjelande. De vil også resultere i en generel forbedring af EU's image. Når det kommer til anvendelse af den nye lovgivning, må de eventuelle finansielle konsekvenser for visumansøgere naturligvis også tages i betragtning.

Opkrævning af gebyrer ud over dem, der allerede findes, kan føre til, at der skabes hindringer, som blokerer den frie bevægelighed for rejsende i god tro. Endelig vil jeg gerne understrege, at sikring af en ordentlig beskyttelse i forbindelse med udveksling af data som en del af visumudstedelsen til rejse inden for EU vil være af afgørende betydning.

Parlamentet har altid beskyttet EU-borgernes persondata, og jeg mener, at det er retfærdigt og moralsk, at vi anvender de samme høje standarder, når vi beskytter besøgendes data.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil blot gerne endnu en gang takke Baroness Ludford og alle medlemmerne for deres bidrag og deres bemærkninger. Jeg skal fortælle min kollega, hr. Barrot, alt, hvad der er blevet sagt her i dag.

Sarah Ludford, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle de skyggeordførere, der har arbejdet sammen med mig. Jeg har været "fru VIS" i over fire år, og sammen med skyggeordførerne har vi dannet en temmelig tæt klub, og jeg vil savne jer alle. Jeg vil navnlig savne Dem, fru formand, da vi måske ikke ser hinanden efter juni. Det har været en klub bestående udelukkende af kvinder, hvilket har været dejligt, men jeg vil også gerne takke alt det involverede personale, som ikke alle har været kvinder. De har været enestående.

Jeg respekterer fru Kaufmanns og fru Ždanokas holdninger. Jeg forstår deres holdninger, og jeg takker dem for at have taget fuldt ud del i forhandlingerne og i drøftelserne, selv om de, som de har påpeget, ikke kan støtte resultatet.

Jeg er meget ked af, at hr. Coelho ikke kan støtte dette kompromis. Jeg håber, han forstår, hvor hårdt jeg har kæmpet for nogle af de ting, han ønskede. De var, når alt kommer til alt, i min oprindelige betænkning. Hvis han mener, at jeg kunne have opnået mere, kan det give anledning til nogen sprutten i Rådet og Kommissionen, for jeg tror, de opfattede mig som en hård nød at knække.

Hr. Batten har forladt salen. Jeg tror, det var en del af UKIP's valgkampagne. Som fru Picău påpegede, er UK ikke part i visuminformationssystemet, da landet ikke er med i Schengen, så UK har fuld kontrol med sine egne grænser. Jeg tror, hr. Batten som vanligt var lidt uklar i sin tankegang.

Jeg vil gerne takke alle de øvrige talere, som er fremkommet med konstruktive bidrag. Jeg er glad for, at vi kan afslutte dette, da jeg personligt føler, at jeg gerne vil være fri for at være "fru VIS" efter dette.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alin Lucian Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Indførelsen af biometriske identifikatorer som en del af VIS-markørerne er et vigtigt skridt i retning af at etablere en pålidelig forbindelse mellem indehaveren af visaet og passet og dermed forhindre brug af falsk identitet.

Lige fra førstebehandling af denne forordning har der dog været en række uoverensstemmelser mellem Rådet og Parlamentet om følgende aspekter: fingeraftrykstagning af børn op til seks år med risiko for at overse de omkostninger og den ulempe, det vil medføre for forældre, hver gang deres børns fingeraftryk

ændrer sig, nye udfordringer i tilknytning til, hvordan indsamlingen af biometriske data skal foregå, og sidst men ikke mindst medlemsstaternes manglende erfaring med forvaltning af opbevaringen af personoplysninger og tekniske fejl.

I denne situation må vi sikre, at medlemsstaterne anvender standardregler i forbindelse med udstedelse af Schengenvisaer, og at de fælles konsulære instruktioner omarbejdes og tilpasses. Vi må endvidere lægge særlig vægt på at beskytte biometriske data fra dem, der har afgivet dem. Vi må være opmærksomme på, at selv om dette biometriske dataindsamlingsystem har til formål at bekæmpe kriminalitet og terrorisme ved at give adgang til og udveksle information mellem medlemsstaternes politimyndigheder, vil forskellige interessegrupper også kunne få adgang til dem, hvis der ikke udarbejdes og gennemføres meget strenge sikkerhedsforanstaltninger.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Forordningen om ændring af de fælles konsulære instruktioner om visaer fastsætter de lovrammer, der er nødvendige i forbindelse med indførelse af biometriske identifikatorer i visuminformationssystemet, VIS, samt retningslinjerne for modtagelse og behandling af visumansøgninger.

Denne forordning giver mulighed for samarbejde med en ekstern tjenesteyder med henblik på indsamling af visumansøgninger.

Jeg mener, at begrundelserne for, at der er blevet åbnet op for samarbejde med eksterne tjenesteydere, er uberettigede og skaber risiko for handel med visa. Selv om det i forordningen bestemmes, at medlemsstaterne forbliver operatører, mens de eksterne tjenesteydere er mennesker, som operatøren har overdraget opgaver til, mener jeg, at der er blevet sat spørgsmålstegn ved beskyttelsen af privatpersoner med hensyn til behandling og cirkulering af deres biometriske data.

Retten til at opkræve et gebyr ud over det normale visumgebyr vil skabe forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til visumomkostningerne. Jeg er fuldstændig overbevist om, at dette også vil skabe forskelle mellem medlemsstater med hensyn til antallet af visumansøgninger.

Jeg vil gerne bede de medlemsstater, der anvender "outsourcing" som en metode til indsamling og behandling af visumansøgninger, huske på denne fare og gennemgå rammelovgivningen, så den minimerer muligheden for, at eksterne tjenesteydere indsamler visumansøgninger.

16. Nye fødevarer (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er betænkning af fru Liotard for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om nye fødevarer og om ændring af forordning (EF) nr. XXX/XXXX [fælles procedure] (KOM(2007)0872 – C6-0027/2008 – 2008/0002(COD)).

Kartika Tamara Liotard, ordfører. – (NL) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke skyggeordførerne, da de har hjulpet mig meget med at forbedre Kommissionens rapport. Jeg er også nødt til at nævne samarbejdet med det tjekkiske formandskab. Også det havde en hel del positive input, og vi var kun nogle små uløste problemer fra at være nået frem til en aftale ved førstebehandling, selv om det under alle omstændigheder er lidt mere demokratisk at gennemføre afstemningen i Parlamentet først.

Da jeg første gang hørte, at Kommissionen var ved at udarbejde et forslag til en forordning om nye fødevarer, undrede jeg mig over, hvad "nye fødevarer" var for noget. Jeg var også overrasket over, at Kommissionens forslag tog udgangspunkt i det indre marked.

Jeg vil begynde der. Som så mange andre emner her i Parlamentet kan også dette emne behandles i lyset af det indre marked, producenten eller økonomien. Det kan dog også behandles i lyset af fødevarer sikkerhed, forbrugere, sundhed og miljø: med andre ord i lyset af de europæiske borgeres velfærd. I EU tales der meget om miljø og dyrevelfærd, og min holdning var, at denne betænkning skulle være mere end blot ord: Der skulle også handling til. Så da der skulle foretages valg i min betænkning om nye fødevarer, valgte jeg i første omgang fødevarer sikkerhed, forbrugervelfærd, miljø og dyrevelfærd. Jeg håber inderligt, og skyggeordførerne har allerede oplyst mig om, at dette vil være tilfældet, at De støtter mig heri under afstemningen.

Innovation er naturligvis meget vigtigt. Det bringer mig videre til mit andet punkt, nemlig hvad "nye fødevarer" egentlig er. Det fremgik aldrig helt klart af Kommissionens forslag. Kommissionen informerede mig om, at det, der var tale om, var f.eks. nanoteknologi og kød fra klonede dyr. Lad mig tage nanoteknologien først.

Jeg havde absolut ingen idé om, hvad det var. Jeg tror, det samme gælder mange forbrugere, men det ser ud til, at den allerede findes i vores fødevarer i højere grad, end vi måske er klar over: i energidrikke, i emballagemateriale til frugt og grønsager, men også i visse olier og teer. Der er derfor behov for regulering meget hurtigt, da teknologi er meget godt og kan være en velsignelse for forbrugeren, men vi er nødt til at være sikre på, at de fødevarer, vi spiser, er sikre. Forordningens anvendelsesområde skal derfor omfatte dette spørgsmål.

Med hensyn til kød fra klonede dyr har Parlamentet allerede fastslået i en beslutning til Kommissionen, at det ikke ønskede kød fra klonede dyr på markedet som fødevare. Hvis kød fra klonede dyr skulle være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, ville vi i Parlamentet indirekte indrømme, at vi rent faktisk ville godkende, at kød af denne art markedsføres. Det er uacceptabelt, og kød fra klonede dyr, skal derfor ikke være omfattet af forordningens anvendelsesområde. Dette er ikke et reelt sikkerhedsproblem. Kloning for at producere kød er normalt forbundet med store lidelser for dyr, og mange af de klonede dyr lever endog ikke særlig længe. Det indebærer derfor ikke nogen merværdi for fødevareforsyningen på nuværende tidspunkt.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen fremlagde den 15. januar 2008 sit forslag om nye fødevarer for Rådet og Europa-Parlamentet med det formål at forenkle den administrative byrde for fødevarevirksomheder, når de anmoder om godkendelse før markedsføring af innovative fødevarer.

Med det aktuelle forslag opretholdes princippet om behovet for en godkendelse før markedsføring af innovative produkter for at forsikre forbrugerne om, at nye avlsmetoder eller nye produktionsteknologier er sikre for mennesker og dyr og respekterer miljøet og forbrugernes interesser.

Forslaget strømliner og fremskynder godkendelsesprocessen via en centraliseret fødevaresikkerhedsevaluering, som foretages af EFSA, og der fastsættes nøjagtige tidsfrister for hver fase af proceduren. Den omfatter også en forbedret sikkerhedsvurdering, der er skræddersyet til de forskellige typer fødevarer, hvorved sikre, traditionelle fødevarer fra tredjelande får lettere adgang til EU.

Jeg ser positivt på Parlamentets arbejde, da dets beslutning vedrører store spørgsmål omkring udvikling af en mere sikker fødevaresektor. Jeg vil især gerne bekræfte min støtte til følgende principper, nemlig behovet for en definition af forarbejdede nanomaterialer og tydeliggørelse af, at alle sådanne produkter kræver en godkendelse fra sag til sag fra EU's institutioner, og bekræftelse af den omstændighed, at fødevarer fra klonede dyr udgør nye fødevarer og derfor ikke kan markedsføres uden at blive vurderet af EFSA og godkendt via en forskriftsprocedure.

Jeg ser frem til at høre medlemmernes meninger om disse følsomme spørgsmål og vil gerne takke ordføreren, fru Liotard, og skyggeordførerne for deres værdifulde arbejde med denne vigtige betænkning.

Zuzana Roithová, ordfører for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. – (CS) Fru formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres støtte til de forslag, jeg har fremsat som ordfører. Disse forslag omfatter f.eks. indgivelse af omtvistede sager til Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik inden for Naturvidenskab og Teknologi og også nedbringelse af databeskyttelsesperioden til fem år, hvilket vil fremskynde innovation. Jeg er helt enig i, at det er vigtigt at opretholde forsigtighedsprincippet. Jeg vil dog også gerne påpege, at der på 12 år kun er blevet indgivet 86 ansøgninger, 28 nye fødevarer er blevet godkendt, mens 3 er blevet afvist. Den lovgivning, der hidtil har været gældende, er ikke særlig gennemsigtig, og derfor indarbejder vi nu proceduren for alle medlemsstater på dette område, hvorved godkendelse og markedsføring af nye fødevarer forenkles.

Jeg mener dog ikke, at udkastet til betænkning er særlig tilfredsstillende. Jeg beklager, at mine kolleger ikke er bekendt med forbindelsen til forordningen om genetisk modificerede fødevarer og dyrefoder. Genetisk modificerede fødevarer blev fritaget fra virkningerne af denne forordning, fordi de på nuværende tidspunkt er omfattet af en separat forordning, og der er ingen grund til overlappinger her. Jeg er derfor imod forslagene om beskyttelse af dyr og miljøet, dyrefoder og genetisk modificerede fødevarer. De hører ganske enkelt ikke hjemme i denne forordning og vil blot komplicere forslaget, selv om de repræsenterer et meget vigtigt område. På den anden side går jeg ind for en forordning, der fastsætter regler for fødevarer fremstillet ved hjælp af nanoteknologi, som vil garantere en klar fødevaresikkerhed for de europæiske borgere.

Philip Bushill-Matthews, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Dette er en kompliceret sag, hvorom der er mange forskellige synspunkter, så jeg vil gerne starte med at takke ordføreren for, at hun har taget hensyn til nogle af synspunkterne for at nå frem til et kompromis, selv om hun siger, at hun personligt ville

have foretrukket noget andet. Der er dog bred enighed blandt alle de politiske grupper om, at der er behov for en klar forordning om nye fødevarer både for at beskytte forbrugerne og for at give producenterne retssikkerhed.

Jeg vil også gerne takke kommissæren ikke blot for hendes arbejde, men også for hendes introduktion, hvori hun gør det helt klart, at målet er at forenkle og strømline hele processen. Et af de vigtigste principper for vores gruppe er, at en sådan forordning skal bidrage til at fremme udviklingen af nye fødevarer og ikke lægge så mange hindringer i vejen, at de aldrig ser dagens lys. Derfor har vi bedt om en afstemning ved navneopråb om ændringsforslag 30 for at bekræfte støtten til dette centrale mål.

Vi mener også, at enhver forordning bør være proportional og praktisk. Derfor er vi imod forslaget om, at alle produkter fremstillet ved hjælp af nanomaterialer skal forsynes med en separat angivelse heraf på etiketten. Vi er også imod forslaget om, at en ny fødevarer ikke kan godkendes, hvis "det har en negativ indvirkning på miljøet, når det er forbrugt eller bliver til affald". Det kan lyde fornuftigt, men hvem skal fastslå dette og på grundlag af hvilke beviser? Ville visse eksisterende produkter ikke også blive forbudt på grundlag af et sådant krav?

Vi er enige i, at det er nødvendigt, at Kommissionen fremlægger et lovgivningsforslag om kloning. Vi er også enige i behovet for at styrke databeskyttelsen i en periode. Vi er glade for, at en række af vores ændringsforslag er blevet godkendt i udvalget, og håber, at de af vores ændringsforslag, der blev nedstemt med en snæver margin i udvalget, vil blive endelig vedtaget på plenarforsamlingen i morgen. Men jeg kan bekræfte, at vi som et tegn på vores generelle støtte vil foreslå, at der stemmes for betænkningen til slut, så vi får processen sat i gang.

Åsa Westlund, for PSE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for dette forslag. Jeg vil også gerne takke fru Liotard for en rigtig god betænkning, der sammenlignet med Kommissionens forslag har forbedret de dele, som jeg mener er særlig vigtige, nemlig folkesundhed og forbrugerbeskyttelse. Jeg genkender også mange af de spørgsmål, vi har arbejdet sammen om ved en tidligere lejlighed vedrørende tilsætningsstoffer til fødevarer.

Det vedrører spørgsmål i tilknytning til nanopartikler og nanomaterialer. De behandles rigtig godt i ordførerens forslag, men også i et ændringsforslag af fru Breyer, som jeg genkender fra arbejdet om kosmetikdirektivet. I den forbindelse fremlagde vi næsten det samme forslag, som nu er blevet taget op i direktivet, og som naturligvis bør medtages her. Det vedrører mærkning af nanomaterialer og den omstændighed, at indholdet altid skal være tydeligt for forbrugeren, så alle selv kan vælge at undgå fødevarer indeholdende nanopartikler og nanomaterialer, hvis de måtte ønske det.

Andre aspekter, som jeg genkender og hilser velkommen, er den omstændighed, at vi skal kunne tage hensyn til, hvordan fødevarer påvirker miljøet. Dette er et yderst vigtigt spørgsmål af voksende betydning. Der er også etiske aspekter forbundet hermed f.eks. med hensyn til kloning, der nu er medtaget i betænkningen på en konstruktiv og klar måde. Det handler ikke om, hvordan forbrugerne påvirkes af at spise klonet kød, men frem for alt om de etiske aspekter, som vi virkelig må tage hensyn til, når vi træffer beslutninger om denne form for lovgivning.

Jeg vil også gerne sige, at jeg er enig med ordføreren i, at nanomaterialer i emballage, der kommer i kontakt med fødevarer, også skal godkendes.

Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet mener, at ordførerens forslag er et rigtig godt forslag. Vi vil også støtte nogle af ændringsforslagene. Vi håber, at vi stadig kan nå frem til en aftale med Kommissionen inden alt for længe.

Magor Imre Csibi, for ALDE-Gruppen. – (RO) Fru formand! Forordninger om nye fødevarer skulle fremme diversificeringen af fødevarer på det europæiske marked, samtidig med at det sikres, at disse nye produkter er sikre for forbrugeren.

Kun ganske få nye fødevarer godkendes dog på EU-markedet på grundlag af den aktuelle forordning på grund af de yderst komplekse anvendelses- og vurderingsprocedurer. Hvis vi havde anvendt de aktuelle procedurer på godkendelse af kartofflen eller kiwifrugten, kunne vi måske ikke spise dem i dag. Revisionen af den aktuelle forordning bør sigte mod at fastsætte et mere effektivt og praktisk gennemførligt system for godkendelse af nye fødevarer.

Jeg forstår nogle af mine kollegers bekymringer over at tillade nye produkter på markedet, som vil kunne være til fare for eller vildlede forbrugeren. Vi må dog ikke falde i fælden med sikkerhedshysteri og slå

innovationen ihjel, og vi bør ikke forskelsbehandle nye fødevarer og stille dem ringere end produkter, der allerede findes på markedet, og som ikke nødvendigvis har en ernæringsmæssig fordel for forbrugerne. Forbrugerne har dog valgfrihed.

Min gruppe er generelt tilfreds med resultatet af afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer. Der er dog visse ting, der går langt videre end denne forordnings anvendelsesområde, og vi vil derfor ikke kunne støtte den. Vi kan f.eks. ikke kræve, at en ny fødevarer ikke har nogen negativ indvirkning på miljøet. Uanset om vi kan lide det eller ej, så har alle menneskelige aktiviteter en indvirkning på miljøet, og sådan en bestemmelse er uforholdsmæssig i denne forbindelse. I stedet mener min gruppe, at vi må finde den rette balance mellem tilskyndelse til innovation og anvendelse af forsigtighedsprincippet vedrørende fødevarer, forbruger- og miljøbeskyttelse samt dyrevelfærd.

Vores mål var at lette de lange og bureaukratiske procedurer for markedsføring af nye fødevarer og at beskytte industriens investeringer ved hjælp af en øget databeskyttelse.

I denne forbindelse har vi med henblik på afstemningen på plenarforsamlingen på ny indgivet en række ændringsforslag for at lette proceduren for produkter, der ligner fødevarer eller ingredienser, der allerede findes på markedet, og hvor godkendelsesproceduren allerede er blevet indledt på grundlag af den gamle forordning. Endnu ikke afgjorte ansøgninger under den gamle forordning bør færdiggøres i henhold til de regler, der var gældende på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen. Genindgivelse af ansøgningen i henhold til den reviderede forordning ville kun betyde yderligere forsinkelser og omkostninger for industrien.

Samtidig forsøgte vi også at fremme forbrugernes interesser ved at styrke gennemførelsesforanstaltninger om f.eks. markedsføring og overvågning, ved at støtte udelukkelsen af klonede dyr fra fødekæden og særlige mærkningsbestemmelser.

Med hensyn til spørgsmålet om kloning støtter jeg på det kraftigste udelukkelsen af fødevarer fra klonede dyr og deres afkom fra forordningens anvendelsesområde og opfordrer Kommissionen til at forbyde klonede dyr i fødekæden. I september 2008 vedtog Europa-Parlamentet med et stort flertal en beslutning, hvori det krævede et forbud mod klonede dyr i fødekæden.

Vi må være konsekvente i det politiske budskab, vi sender til Kommissionen og borgerne. Der er stadig grundlæggende spørgsmål, der skal løses, om de etiske konsekvenser af kloning af dyr til fødevarer og selv konsekvensen af kloning af dyr på menneskets sundhed og dyrevelfærd.

Derfor er forordningen om nye fødevarer ikke en egnet ramme for et så komplekst spørgsmål. Hvis der engang i fremtiden skal indføres fødevarer fra klonede dyr på det europæiske marked, bør det ske ved hjælp af en specifik forordning, der sendes i offentlig høring og dernæst vedtages demokratisk.

Jeg mener, at Parlamentet bør indtage en fast holdning og ved hjælp af en flertalsafstemning lægge pres på Kommissionen for at finde løsninger, der afspejler borgernes vilje.

Vi vil også støtte en mærkning af nanoingredienser. Folk har ret til at vide, hvad de spiser og træffe deres valg i overensstemmelse hermed. Hvis nogle mennesker er bekymrede over nanoteknologi, bør de kunne foretage et andet valg. Vi mener dog, at mærkning af fødevarer fra dyr fodret med genetisk modificerede fødevarer ganske enkelt ikke er realistisk eller praktisk gennemførligt. Jeg er personligt meget imod gmo'er, men jeg kan ikke forestille mig, hvordan vi effektivt skulle kunne spore, hvilke dyr der er blevet fodret med gmo'er, og hvilke der ikke er.

Zdzisław Zbigniew Podkański, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Forordning (EF) nr. 258/97 om nye fødevarer er en god lejlighed til at tydeliggøre, hvad det egentlig er, vi har med at gøre. Fremmer vi virkelig sunde og sikre fødevarer og beskytter forbrugernes sundhed, eller beskytter vi visse pressionsgruppers og personers interesser, for hvem det altafgørende ikke er mennesker og menneskers sundhed, men derimod penge.

Hvis vi bekymrer os om mennesker og deres sundhed, må vi sikre os, at forbrugerne får ærlig information om fødevarers oprindelse og ingredienser. Etiketterne skal bl.a. omfatte: ingredienser og mængder, om fødevarer er miljømæssig forsvarlig eller baseret på gmo-produkter, de tilsætningsstoffer, den evt. indeholder, som f.eks. fødevarer og smagsstoffer, oprindelsesland, og hvorvidt den kommer fra klonede dyr, hvilket efter min mening bør forbydes fuldstændigt.

Helt grundlæggende er behovet for at gennemføre passende procedurer for udstedelse af tilladelser til produktion og markedsføring af nye fødevarer noget, der ikke burde være til diskussion. Procedurene skal

beskytte forbrugerne mod faren ved usunde fødevarer og mod at blive vildledt. Ordføreren, fru Liotard, er enig i Kommissionens rapport om behovet for gennemsigtige godkendelsesprocedurer for nye fødevarer, selv om hun har fremsat talrige ændringsforslag, der viser hendes engagement i arbejdet med rapporten, som absolut bør anerkendes.

Hiltrud Breyer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, fru Liotard, mine damer og herrer! Vi har brug for nye forordninger om nye fødevarer. Navnlig når det gælder nanoteknologi bør vores krav til fødevarer ikke være mindre strenge end til kosmetik.

Vi har brug for en definition af nanomaterialer og en klar mærkning. Nanofødevarer bør dog ikke godkendes, før der er indført specifikke risikoanalysemetoder, ellers vil vi gøre forbrugerne til forsøgskaniner, hvilket jeg håber, ingen ønsker at gøre.

Med hensyn til genteknologi må vi snarest muligt lukke smuthullet med hensyn til mærkning. Fødevarer, der stammer fra dyr, der er blevet fodret med gmo-foder, skal mærkes. Vi har på papiret sporbarhed, så det vil være muligt. I morgen vil vi se, hvordan medlemmerne fra Tyskland har stemt, for der findes et smuthul her. Vi ønsker ikke at fratage forbrugerne retten til selv at vælge. De bør have valgfrihed og muligheden for at træffe deres egne beslutninger.

Vi må være helt klare omkring det forhold, at vi ikke ønsker, at klonet kød godkendes i Europa, både af hensyn til dyrevelfærd og af etiske årsager. Vi bør gøre det helt klart i denne forordning.

Afslutningsvis vil jeg sige, at dyr ikke bør udsættes for unødigt lidelse. Derfor opfordrer vi til et forbud mod kopiering af dyreforsøg.

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Det ville være dejligt, hvis De ville indrømme mig det ekstra halve minut, som fru Breyer fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance lige har fået.

Kommissionen har fremlagt et godt forslag til ajourføring af forordningen om nye fødevarer. Desværre er der blevet stillet nogle ændringsforslag med det formål at give dette forslag nogle mål, der ikke er forenelige med forordningens mål, eller som endog griber ind i den eksisterende retspraksis. Forpligtelsen om, at fødevareleverandører skal overvåge nye fødevarer med hensyn til dyresundhed og -velfærd ville være en for stor byrde at lægge på de detailhandlende.

Endnu en gang gøres der et forsøg på at underminere den eksisterende gmo-lovgivning, i dette tilfælde et krav om en særlig mærkning for nye fødevarer, der stammer fra dyr, der er blevet fodret med genetisk modificeret foder. Vi har allerede hørt alt herom.

Noget, der vedrører lovgivningen om gmo'er bør ikke medtages i forordningen om nye fødevarer. Når dette er sagt, har jeg selv stillet et ændringsforslag om sontring mellem nye plantetyper og definitionen af nye fødevarer. Interesserede personer her i Parlamentet må dog ikke få lov til at misbruge forordningen om nye fødevarer til at føre valgkampagne. Ændringsforslag 62 og 90, som De Grønne har krævet afstemning ved navneopråb om, er naturligvis et forsøg herpå. Hvem agter de at sætte i gabestokken? Min gruppe har altid støttet forbrugernes ret til at vide, hvad fødevarerne indeholder. Hvorfor skulle der ikke være en henvisning til nanostoffer på listen over ingredienser? Selv om ændringsforslag 62 gør et ret klodset forsøg på at foregribe min betænkning om mærkning af fødevarer, må jeg sige, at jeg tror, at mærkningen af nye fødevarer er fuldt ud forenelig med min betænkning.

Derfor anbefaler jeg, at min gruppe stemmer for ændringsforslagene. I min betænkning om forordningerne om fødevaremærkning vil jeg henvise til den del af forordningen om nye fødevarer, der vedrører mærkning. Dette vil være muligt, fordi førstebehandlingen af mærkningen af fødevarer er blevet udskudt til den kommende valgperiode, stik imod De Grønnes ønsker. Det står dog nu klart, hvor fordelagtig denne udsættelse var for dem.

En kort bemærkning om kloning. Det er dyremishandling, og vi er imod det. Alligevel må fødevarer medtages i denne forordning, ellers ...

(Formanden afbrød taleren)

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Det er meget beroligende for de europæiske forbrugere, at de kan have fuld tillid til de fødevarer fra EU, de spiser. På mellemlang og lang sigt er dette en af de vigtigste årsager til at opretholde den fælles landbrugspolitik. Vi må kompensere de europæiske producenter for den omstændighed,

at vi pålægger dem strengere fødevarer sikkerheds- og miljøbeskyttelsesregler end vores konkurrenter uden for EU.

Det ville være dejligt, hvis vi under WTO-forhandlingerne havde held til at understrege vores retmæssige krav om, at vores globale konkurrenter skal overholde de samme strenge normer og standarder for en stram fødevarer sikkerhed, dyre- og plantesundhed og miljøbeskyttelse.

Forordningen om nye fødevarer og det ændringsforslag, der er fremlagt i denne betænkning skal også tjene til at øge fødevarer sikkerheden. Samtidig øger de udfordringer, som den aktuelle fødevarekrise medfører, og den stødt voksende befolkning betydningen af at søge nye løsninger og gør det endog afgørende vigtigt. Hvis jordkloden skal kunne brødføde 9 mia. mennesker i 2050, er det absolut nødvendigt at udnytte de muligheder, som de teknologiske fremskridt, primært brugen af bioteknologier, indebærer.

For at undgå misforståelser, vedrører denne betænkning ikke genetisk modificerede fødevarer. I overensstemmelse med Kommissionens hensigter henhører fødevarer fremstillet ved hjælp af nanoteknologier dog under anvendelsesområdet for nye fødevarer. Nogle af mine kolleger har bekymringer, som jeg til en vis grad forstår, men det er vigtigt for os at erkende, at nanoteknologien er en af nøglerne til fremtiden.

Europa ville have en alvorlig konkurrencemæssig ulempe, hvis det ikke deltog i udviklingen på dette område. Nøglen er den videnskabelige og indgående afprøvning, der ledsager godkendelsesprocessen, som garanteres med den foreslåede forordning. En vigtig betragtning er det strengt regulerede mærkningssystem. Vi må ikke tillade, at de pågældende fødevarer kan vildlede forbrugerne.

Der er også en betydelig debat om klonede dyr. Det ville være mere hensigtsmæssigt at regulere kloning i en separat forordning. Ifølge udtalelsen fra Den Europæiske Fødevareautoritet bør afkom af klonede dyr ikke betragtes som kloner, men forordningen bør dog alligevel henvise til afkom af klonede dyr også. Vi må gøre dette fuldstændig klart for forbrugerne.

Mojca Drčar Marko (ALDE). - (EN) Fru formand! Sidste år stemte vi med et overbevisende flertal for betænkningen om et forbud mod kloning af dyr til fødevarer og salg af produkter fra klonede dyr og deres afkom.

Inden afstemningen om lovgivningen om nye fødevarer bør vi huske på årsagerne til, at vi var forsigtige og opmærksomme på risiciene for dyresundhed og -velfærd. Vi ved fra tidligere erfaringer med lignende spørgsmål, der vedrører både fødevarer sikkerhed og etiske forbindelser mellem mennesker som den dominerende art og naturen, at offentlighedens opfattelse i høj grad afhænger af det specifikke kendskab til spørgsmålet. Forbrugerne er i stigende grad følsomme over for landbrugsdyrs lidelser og skader, og de har derfor ret til at blive informeret om kloningens evne til at forårsage smerte og spilde naturressourcer. Alligevel fortsætter udviklingen af kloning af dyr som en metode til fødevareproduktion uden for offentlighedens opmærksomhed.

Problemerne med kloning vedrører ikke blot dyrevelfærd, men også forbrugerens tillid til fødevarer, da det er opfattelsen, at fødevarer i Europa fremstilles efter meget høje standarder. Eurobarometerundersøgelsen fra oktober sidste år dokumenterede alvorlig offentlig bekymring med hensyn til den hypotetiske fremtidige brug af fødevarer fra kloner. Dette hænger sammen med salget af importerede fødevarer, der i sidste ende kan sælges i Europa uden at være mærket som et produkt fra klonede dyr. Jeg er derfor enig i ordførerens tilgang, der indebærer en kraftig opfordring til Kommissionen om at udarbejde en separat lovgivning om kloner.

Blandt de øvrige problemer, der er omfattet af de ændringsforslag, min gruppe har stillet, vil jeg navnlig støtte udvekslingen af information om dyreforsøg, så vi undgår behovet for nye forsøg med dyr.

Endelig vil jeg gerne takke ordføreren mange gange for hendes grundige arbejde med denne vigtige europæiske lovgivning om fødevarer sikkerhed, forbrugerbeskyttelse samt dyresundhed og -velfærd.

Satu Hassi (Verts/ALE). - (FI) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne rette en tak til fru Liotard for hendes fine arbejde og fremragende betænkning. Jeg glæder mig især over, at udvalget tog risikoen i forbindelse med nanomaterialer seriøst og ønsker at forbyde brugen af kød fra klonede dyr. Når alt kommer til alt medfører kloning store lidelser for dyrene.

Jeg anser også ændringsforslag 60 for at være vigtigt. Det er intentionen, at produkter fra dyr, der er blevet fodret med genetisk modificeret foder, dvs. mælk, æg og kød, skal mærkes, og jeg håber, at dette får støtte fra hele Parlamentet. De europæiske forbrugere skyr genetisk modificerede fødevarer, og genetisk modificerede

fødevarer på basis af planter, som skal mærkes, findes næsten ikke i forretningerne overhovedet. Når det gælder foder, findes der imidlertid et gabende smuthul, der gør det muligt at bringe genetisk modificeret foder ind på vores middagsbord. En stor del af det europæiske foder importeres fra andre steder i verden, hovedsageligt fra Brasilien og Argentina, hvor andelen af genetisk modificerede foderstoffer er enorm.

Det er på tide, vi udvider princippet om gennemskuelighed til at gælde foder, og tanken om mærkning af genetisk modificerede produkter til at omfatte produkter fra dyr. Premierministeren i mit land støttede denne tanke for to år siden, og jeg håber, at Finland vil støtte den i Rådet.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg ser positivt på revisionen af forordningen om nye fødevarer, som skal fremme innovation inden for fødevare- og drikkevareindustrien. Den skal beskytte det indre markeds funktion og folkesundheden og samtidig lette markedsadgangen for nye fødevarer.

Jeg er dog generelt bekymret over det, jeg vil kalde videnskabelig antipati og mistro her i Europa-Parlamentet – og rent faktisk i vores nationale parlamenter – som nu er blevet et seriøst problem på en række områder. Vi yder ikke os selv retfærdighed med følelsesfulde, hysteriske eller populistiske reaktioner på de seneste fagligt evaluerede videnskabelige udviklingstendenser, og vi yder ikke vores demokratiske mandat retfærdighed. Når genetisk modificerede produkter, kloning og nanoteknologi nævnes her i Parlamentet, så skal vi gå med både livrem og seler og svaret er "nej". Derefter åbner vi langsomt op og forsinker godkendelsen.

Fru kommissær, jeg er bekymret over EFSA og over, om den har den resourcemæssige kapacitet til at behandle sager på grundlag af denne forordning på en rettidig, men grundig måde. Hvis vi skal tage efter vores pinlige erfaring med godkendelse af genetisk modificerede fødevarer og foder og fremskridtshastigheden i forbindelse hermed, må svaret være "nej". Hvorfor reagerer vi, som om vi er videnskabelige analfabeter over for ethvert ny aspekt på dette område? Hvorfor har vi i den grad mistillid til fagligt evalueret videnskab? Er der slet ingen af os eller kun meget få af os her i Parlamentet, der har en videnskabelig baggrund? Det samme spørgsmål kan stilles de nationale parlamenter. Vi må basere lovgivningen på grundig og seriøs videnskab og acceptere det. Hvis ikke, er det vores troværdighed som lovgivere, der står på spil.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Ud fra, hvad der er godt for forbrugerne og under hensyntagen til, i hvor høj grad de fødevarer, vi indtager, påvirker vores helbred, er jeg enig med ordføreren i, at vi har behov for klart at definere formålet med forordningerne om nye fødevarer. Vi bør bestræbe os mest muligt på at sikre, at gennemskueligheden og effektiviteten af ordningen for udstedelse af tilladelser til nye fødevarer vil garantere forbrugersikkerhed og forbedre det indre markeds funktion.

Efter min mening skal den aktuelle definition af nye fødevarer finjusteres under hensyntagen til de generelle principer og krav i fødevarelovgivningen. Jeg mener, at en fødevare kun bør markedsføres, når den ikke vildleder forbrugeren, når den fuldstændig sikker, og produktets ernæringsværdi ikke er blevet forringet. Hvad angår stoffer og forbindelser heraf, der endnu ikke har været brugt til menneskeføde, bør vi være særlig omhyggelige med at træffe beslutninger om lovregulering af disse. Jeg støtter alle aktiviteter, der vil hjælpe til at opretholde et højt fødevarer sikkerhedsniveau, og dem, der taler om ...

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne gøre nærmere rede for nogle få, meget vigtige punkter, som medlemmerne har rejst.

Med hensyn til nanoteknologi har jeg noteret mig de seneste videnskabelige udtalelser, og jeg er overbevist af dokumenterne herom i fru Liotards betænkning. EU vil blive den første i verden, som har en lovgivningsmæssig definition af forarbejdede nanomaterialer og en sammenhængende og fleksibel tilgang til denne teknologi.

For at klarlægge Kommissionens holdning til definitionen af nanoteknologier vil jeg gerne fremsætte følgende erklæring på Kommissionens vegne.

Kommissionen noterer sig, at arbejdet med at nå frem til en fælles definition af nanomaterialer stadig pågår. Kommissionen bekræfter derfor, at der i fremtidig lovgivning skal tages hensyn til fremskridt med hensyn til den fælles definition og noterer sig, at komitologiprocedurerne i dette forslag også muliggør en ajourføring af definitionen i dette forslag.

Med hensyn til den obligatoriske mærkning af alle fødevarer fremstillet ved hjælp af nanoteknologi vil jeg gerne sige, at Kommissionen ganske rigtigt går ind for forbrugeroplysning om tilstedeværelsen af nanomaterialer i fødevarer. I forordningen om nye fødevarer har vi imidlertid en godkendelse fra sag til sag, der også fastsætter betingelserne for brug af sådanne produkter, herunder kravene til mærkning. Mærkningen vil således blive behandlet fra sag til sag.

Lad mig nu tydeliggøre min holdning til det vigtige spørgsmål om kloning. Jeg har allerede tilkendegivet, at jeg ikke mener, at forordningen om nye fødevarer er det mest velegnede instrument til håndtering af alle spørgsmål i forbindelse med kloning. Nye fødevarer vedrører kun fødevaresikkerhed og markedsføringstilladelse. Brugen af kloner i avlsprogrammer – sæd, embryoer og æg – kan derfor ikke reguleres i forordningen om nye fødevarer, ligesom spørgsmål i tilknytning til dyresundhed og -velfærd ikke kan behandles her.

Den 13. januar gennemførte kollegiet en orienterende debat om kloning af landbrugsdyr til fødevarerproduktion. Kommissionen var enig i, at der fortsat findes en række ubesvarede spørgsmål. I denne forbindelse arbejder Kommissionen tæt sammen med EFSA og sikrer, at der gennemføres videnskabelig forskning på dette område. Samtidig har jeg lanceret drøftelserne med vores vigtigste handelspartnere, nemlig USA, Canada, Japan, Australien og New Zealand.

Ja, vi har behov for flere oplysninger og data om kloningsteknikker og den måde, hvorpå afkom af klonede dyr bør håndteres ud fra et lovgivningsmæssigt synspunkt.

Som nogle af Dem har nævnt, afgav Den Europæiske Fødevareautoritet i juli sidste år sin udtalelse om de videnskabelige aspekter af kloning til fødevarer i EU. Den generelle konklusion i udtalelsen er, at risikovurderingen er utilstrækkelig på grund af de begrænsede data, der foreligger. Med hensyn til dyresundhed og -velfærd gøres det i udtalelsen klart, at man har fundet, at en betydelig del af klonerne påvirkes i negativ retning, ofte alvorligt og med et dødeligt resultat både for de klonede dyr og for surrogatdyret.

I udtalelsen fra Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik fremhæves ligeliges en række videnskabelige spørgsmål, der skal besvares, og forskning i fødevaresikkerhed, dyresundhed og -velfærd, sporbarhed og mærkning, der skal gennemføres.

Afslutningsvis vil jeg gerne erkende, at der med hensyn til kloning helt klart er et spørgsmål, der skal tages op, men forordningen om nye fødevarer er ikke det rette sted at regulere alle spørgsmålene om dette følsomme emne.

Alligevel vil jeg dog gerne indgå en forpligtelse på Kommissionens vegne om, at der snarest muligt udarbejdes en detaljeret rapport om alle aspekter af kloningsteknikker med henblik på fremstilling af fødevarer, herunder dyresundhed og -velfærd i tilknytning til kloner og deres afkom, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsaget af et lovgivningsforslag. Lad mig understrege, at jeg mener, at vi kan finde frem til en løsning på dette spørgsmål, og i denne forbindelse takker jeg Parlamentet for dets forståelse og samarbejde.

Liotard-betænkningen (A6-0512/2008)

Kommissionen kan acceptere ændringsforslag 7, 12, 34, 35, 41, 42, 44, 45, 53 og 63.

Ændringsforslag 3, 8, 15, 20, 58, 64, 65, 76, 87, 88 og 89 kan principielt accepteres.

Ændringsforslag 1, 6, 10, 25, 30, 31, 36, 40, 66, 67, 69, 77, 82, 84, 85 og 93 kan accepteres, hvis de omformuleres.

Kommissionen kan ikke acceptere ændringsforslag 2, 4, 5, 9, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 37, 38, 39, 43, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 68, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 78, 79, 80, 81, 83, 86, 90, 91 og 92.

Kartika Tamara Liotard, ordfører. – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne sige hjerteligt tak til mine kolleger her i Parlamentet for deres input i forhandlingerne og for den støtte, jeg har fået til forskellige punkter i min betænkning. Der var naturligvis også nogle kritiske bemærkninger. Det er jeg også glad for, da det kun kan være en fordel for forhandlingerne.

Vores mål er at garantere over for forbrugerne, at fødevarer, der fremstilles ved hjælp af nye teknologier, eller nye fødevarer, der bringes på markedet, er sikre. Via vores input og vores forslag vil vi nå dette mål. Dette vil også skabe klarhed for de producenter, der ønsker at gå nye veje, så de ved, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er. Betænkningen omfatter også databeskyttelse i tilknytning til disse producenter, noget der også fremmer innovation på fødevaresikkerhedsområdet.

Derudover vil jeg gerne sige hjerteligt tak til kommissæren for det, hun sagde om nanoteknologi. På dette område er det korrekt, at der endnu vil ske store forandringer, og hvis vi allerede nu her i starten fastlægger en definition, bør det være muligt at revidere den, efterhånden som videnskaben udvikler sig.

Jeg vil også gerne takke kommissæren for det, hun sagde om kloning af dyr. Jeg vil dog gerne påpege, at Parlamentet allerede har vedtaget en beslutning, hvori vi gør det klart, at vi ikke ønsker, at kød fra klonede dyr markedsføres som fødevarer. Dette punkt kommer op igen i denne betænkning, og jeg vil gerne indtrængende opfordre til, at kloning af dyr udelukkes fra forordningen om nye fødevarer. I betænkningen opfordres der hertil, og som De netop har hørt, bakker Parlamentet kraftigt op om denne tanke.

Endelig vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke mit personale, Thomas, Vivian og Jan-Jaap, som har arbejdet hårdt sammen med os på at frembringe denne betænkning.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

17. Ozonlagsnedbrydende stoffer (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er betænkning af hr. Blokland for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ozonlagsnedbrydende stoffer (omarbejdning) (KOM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD)).

Johannes Blokland, ordfører. – (NL) Fru formand! Af hensyn til miljøet og folkesundheden for hele verdens befolkning er det vigtigt at få lukket hullet i ozonlaget. Vores atmosfære er sammensat på en sådan måde, at der er to forskellige lag, der beskytter os. CO₂ i troposfæren holder på varmen, så vi ikke får det for koldt. Ozonlaget i stratosfæren beskytter os mod skadelig uv-stråling fra solen. Forordningen om ozonlagsnedbrydende stoffer sigter navnlig mod at beskytte ozonlaget i stratosfæren, men også mod at forhindre klimaændringer. De stoffer, der forbydes, nedbryder således både ozon og øger den globale opvarmning. De vigtigste ozonlagsnedbrydende stoffer findes i aerosoldrivgasser, køleskabe, isoleringsmaterialer og visse bestemte opløsningsmidler og rengøringsmidler. CFC'er og haloner, som har den største ozonlagsnedbrydende virkning, er blevet fuldstændig fjernet bortset fra et mindre antal undtagelser. Det er allerede forbudt at fremstille HCFC'er, og brugen af dem vil være forbudt fra 2010. I præambelen til den nye forordning bestemmes det, at produktionen og anvendelsen af ozonlagsnedbrydende stoffer så vidt muligt skal afvikles eller minimeres. Dette er et vigtigt politisk grundlag.

Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer vedtog 64 ændringsforslag. Dernæst blev der afholdt to trepartsmøder, der resulterede i en aftale mellem Rådet og Parlamentet. Dette betød, at de 64 ændringsforslag blev erstattet af en enkelt konsolideret tekst. Jeg vil gerne kort redegøre for ni vigtige resultater af denne aftale.

For det første er retsgrundlaget for forordningen blevet ændret til miljø. Dette giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage mere vidtrækkende foranstaltninger for at beskytte miljøet. For det andet vil brugen af pesticidet methylbromid være forbudt fra den 18. marts 2010. Dette gælder også gasning af containere til skadedyrsbekæmpelse. Den eneste tilbageværende undtagelse vil gælde nødsituationer, når der f.eks. opstår omfattende epidemier. For det tredje er procentsatsen for 1997 i forbindelse med udfasningsprogrammet for HCFC'er blevet nedsat med 7 % i de afsluttende år. For det fjerde kan HCFC'er kun anvendes i virksomheder udpeget af staten. For det femte er der blevet tilføjet nogle nye stoffer til listen over stoffer, der udpeges til restriktive foranstaltninger. Europa-Kommissionen har sat sig for at undersøge disse stoffer yderligere. For det sjette er kravet om mærkning i forbindelse med de nødvendige undtagelser som f.eks. brug som reagenser i laboratorier blevet obligatorisk. I denne forbindelse blev det også aftalt, at der ikke må ske nogen stigning i anvendelsen i laboratorier. For det syvende kan genanvendelse og genbrug af ozonlagsnedbrydende stoffer i eksisterende apparater kun ske i en virksomhed. Derudover skal der føres journal over de tilstedeværende mængder for at forhindre svindel og ulovlig handel. For det ottende lægges der vægt på håndhævelse ved hjælp af inspektioner. På den måde er medlemsstaterne tvunget til at samarbejde om at håndtere ulovlig handel. For det niende skal kontrol- og håndhævelsesordningen strammes op for at forhindre lækager af ozonlagsnedbrydende stoffer.

Der skal dog gøres mere for at håndtere problemet med oplagrede ozonlagsnedbrydende stoffer. Kommissionen har her en vigtig opgave. Jeg vil gerne indtrængende opfordre den til at udvikle direktivet om bygge- og nedbrydningsaffald efter de retningslinjer, vi blev enige om for syv år siden i det sjette handlingsprogram på miljøområdet.

Alt i alt har vi opnået et tilfredsstillende resultat. Ozonlaget vil få en bedre chance for at blive genoprettet, så de skadelige virkninger såsom hudkræft og beskadigelse af planter og træer nedbringes.

Stavros Dimas, *medlem af Kommissionen*. – (EL) Fru formand! Først vil jeg gerne takke og lykønske ordføreren, hr. Blokland, og alle skyggeordførerne med deres enestående arbejde med dette forslag til omarbejdning af forordningen om beskyttelse af ozonlaget.

Jeg glæder mig navnlig over, at der blev indgået en aftale ved førstebehandlingen i vid udstrækning takket være Parlamentets positive og konstruktive bidrag.

Politikken for beskyttelse af ozonlaget i stratosfæren er blevet anerkendt som værende en meget stor succes, og EU har her spillet en afgørende rolle. Takket være de innovative foranstaltninger, der blev vedtaget i EU, har vi haft held til at få 99 % af de ozonlagsnedbrydende stoffer forbudt.

Bortset fra beskyttelse af ozonlaget har en begrænsning af disse stoffer haft yderst positive virkninger på klimaet. Dette skyldes, at disse stoffer har et globalt opvarmningspotentiale, der er helt op til 14 000 gange større end det er tilfældet for CO₂. Uden Montrealprotokollen og uden den endnu mere ambitiøse fællesskabsforordning ville udledningerne af drivhusgasser på globalt plan måske have været op mod 50 % højere, end de er i dag.

Takket være disse internationale bestræbelser skønner videnskabsfolkene nu, at ozonlaget kan være fuldt ud genoprettet mellem 2050 og 2075. For at gøre dette muligt er der dog en række vedvarende problemer, der skal løses. Kommissionens forslag har til formål både at forenkle fællesskabsforordningen og nedbringe bureaukratiske hindringer samt at bringe forordningen på linje med den nyeste videnskabelige udvikling og fremtidige udfordringer for at sikre genopbygningen af ozonlaget.

Den kompromisaftale, der er indgået, bibeholder opbygningen i Kommissionens forslag, men samtidig omfatter den specifikke foranstaltninger, der er nødvendige for at løse uløste problemer i form af fuldt forbud mod eller begrænsning af brugen af ozonlagsnedbrydende stoffer.

Vigtigere endnu indeholder den strengere bestemmelser for stoffer, der er "lagret" i produkter som f.eks. køleudstyr eller plasticisoleringskum. Den styrker kommercielle foranstaltninger mod ulovlig brug af og ulovlig handel med ozonlagsnedbrydende stoffer i EU, og den vil bidrage til at forhindre miljødumping i udviklingslandene. Endelig forbyder den enhver brug af methylobromid undtagen i særlige nødstilfælde. Dette vil gøre fællesskabslovgivningen om methylobromid til den førende på globalt plan.

Fordelene både med hensyn til genopbygning af ozonlaget og nedbringelse af drivhusgasserne vil være betydelige. Europa-Kommissionen er i en position, hvor den kan acceptere hele kompromispakken med ændringsforslag.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Europa-Parlamentet for dets betydelige bidrag til at holde forslagets miljømål intakt og for, at vi nåede frem til aftalen ved førstebehandlingen.

Eija-Riitta Korhola, *for PPE-DE-Gruppen*. – (FI) Fru formand! Denne forordning er den naturlige fortsættelse af og en vigtig del af Montrealprotokollen, der forpligter de 191 underskrivende lande til aktivt at opgive brugen af ozonlagsnedbrydende stoffer.

Montrealprotokollen anses for at være en af de mest vellykkede af alle internationale miljøaftaler. Resultaterne taler for sig selv. Forbruget af ozonlagsnedbrydende stoffer er blevet reduceret med 95 % i forhold til fastsatte grundlinjer. Desuden vil vi over en periode på 20 år have undgået en udledning af drivhusgasser svarende til over 100 mia. t CO₂. Derfor vil denne forordning ikke blot fremme genopbygningen af ozonlaget. Den er også en vigtig del af bekæmpelsen af klimaændringer.

Den tidligere forordning, der blev udarbejdet for ni år siden, var håbløst forældet, og det var nødvendigt at opdatere den. Forenklingen af den aktuelle forordnings struktur, udeladelsen af forældede bestemmelser og udvidelsen af forpligtelsen til at indgive rapporter til at omfatte nye stoffer er hårdt tiltrængte reformer. Jeg vil gerne varmt lykønske min kollega, hr. Blokland, med hans arbejde som Parlamentets ordfører. Kompromiset ved førstebehandlingen er, skønt demokratisk tvivlsomt, en fornuftig løsning i forbindelse med en opdatering som denne, og at man er nået frem til det, er i sig selv en miljømæssig gevinst.

Den nu acceptable forordning vil bringe de aktuelle fællesskabsforordninger mere på linje med de oprindelige bestemmelser i Montrealprotokollen. For eksempel er det fornuftigt og begrundet at fremrykke fristen for afvikling af produktionen af HCFC'er med fem år til 2020, og det samme er nedbringelsen af antallet af undtagelser fra forbuddet mod eksporthandel. Da forordningens mål ikke kan nås på tilfredsstillende vis i EU gennem medlemsstaternes indsats alene, må vi løse problemet på globalt plan inden for rammerne af

den globale økonomi. Hvis der var for mange undtagelser fra eksportforbuddet, ville det være vanskeligt at påvise, at de var begrundede.

Der er også blevet foretaget tilføjelser til Montrealprotokollen ikke mindre end fire gange. Den 20 år gamle traktat blev ændret på denne måde i London, København, Montreal og Beijing. Det er ikke blot en succeshistorie. Det er også en historie om nødvendigheden af at rette op på fejlslagne tendenser, efterhånden som vi får mere viden. Det er den samme visdom, vi nu har brug for med hensyn til Kyotoprotokollen.

Den oprindelige Montrealprotokol fokuserede på beskyttelse af ozonlaget, hovedsageligt gennem en begrænsning af CFC'er, og dette mål blev hurtigt strammet op til næsten nul. Så CFC'erne begyndte med at blive erstattet af f.eks. HCFC'er, der var langt mindre skadelige for ozonlaget. Som det ofte er med løsninger på miljøproblemer, opstod der dog et andet aspekt af problemet. HCFC'er eller fluorerede gasser viste sig at være særlig skadelige på grund af deres enorme globale opvarmningspotentiale eller GWP. Nogle af dem er mere end tusind gange mere potente globale opvarmere end kuldioxid. Det blev således nødvendigt at ændre de svage punkter i traktaten.

Vi må drage den samme erfaring i tilknytning til Kyotoprotokollen. Vi må indrømme, at den overhovedet ikke er effektiv, som den er. Den vil ikke nedbringe de globale emissioner og vil end ikke nedbringe kulstofintensiteten. Problemet ligger måske i, at dem, der havde ansvaret for udarbejdelse af Kyotoprotokollen, antog, at problemet med kuldioxid kunne løses på samme måde som problemet med freon.

Klimaændringer er et miljøproblem af et helt andet omfang end tidligere problemer. Mens ozonlagsnedbrydning vedrørte problemer, der var skabt af biprodukter fra industriel produktion og energiproduktion, ligger årsagen til klimaændringer i noget, der opretholder hele den globale økonomi og den globale produktion. Verden fungerer stadig på kulstof. Derfor må klimaændringerne først og fremmest ses som et problem i tilknytning til industriel fremstilling. Beslutningernes fokus må ændres fra begrænsning af udledningerne til en indgående omorganisering af energi- og materialeproduktionssystemerne. Lad os tage ved lære af Montreal.

Leopold Józef Rutowicz, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand! Hr. Bloklands betænkning om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ozonlagsnedbrydende stoffer er et vigtigt dokument for yderligere handling for at beskytte ozonlaget. Jeg vil gerne understrege, at en af Europa-Parlamentets og Rådets succeser har været at afvikle produktionen af og handelen med gasser indeholdende CFC'er, haloner, bromider og metyler, der nedbryder ozonlaget og påvirker drivhusvirkningen.

Et godt eksempel på fremadrettet arbejde ville være at gennemføre arbejde i det land, der ligger under hullet i ozonlaget, nemlig New Zealand. Der har man ud over de aktiviteter, som EU har gennemført, påbegyndt arbejdet med at nedbringe emissioner af metan, idet en kubikmeter af dette har en drivhusvirkning i størrelsesordenen 30 kubikmeter CO₂, og det nedbryder ozonlaget. Metan er en gas, der frembringes ved nedbrydningsprocesser, af dyr, der frigives under jorden i miner og via forskellige kemiske processer. På grund af den mængde metan, der frigives til atmosfæren, bør dette stof også indgå i det fremtidige arbejde.

UEN-Gruppen støtter denne betænkning. Jeg vil gerne takke hr. Blokland for hans arbejdsintensive og relevante betænkning.

Satu Hassi, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Fru formand, mine damer og herrer! Mine lykønskninger til hr. Blokland for et fremragende resultat. Parlamentet har haft held til at fremrykke fristen for afvikling af brugen af methylobromid med fire år, og planen for nedskæring af HCFC'er er desuden blevet strammet op.

Det er vigtigt, at EU fortsat udfører pioneararbejde i tilknytning til forbud mod brug af ozonlagsnedbrydende stoffer, selv om dette emne ikke længere er forsidestof. Mange af disse stoffer er kraftige drivhusgasser, men de var ikke desto mindre udelukket fra Kyototraktaten. Det skyldtes, at man mente, de ville være reguleret af Montrealprotokollen. Det er vigtigt, at vi også husker på dette spørgsmål og fortsat forbyder kraftige drivhusgasser i fremtiden. Det er også vigtigt, at vi sætter et eksempel for andre lande i dette spørgsmål, herunder udviklingslandene.

Med hensyn til stoffer, hvis brug er blevet forbudt i EU, havde min gruppe gerne set en tydeligere begrænsning af eksporten, end der nu er aftalt. Jeg håber, at dette princip vil blive indarbejdet i lovgivningen, når de næste skridt tages.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! En bemærkning til forretningsordenen, før jeg begynder, da der ikke ser ud til at være nogen, der ønsker at tale under "catch-the-eye"-proceduren – De må gerne rette mig,

hvis jeg tager fejl, men jeg har set mig omkring og vurderet situationen – må jeg så bruge et minut af "catch-the-eye"-taletiden ud over mit et minut lange bidrag?

Formanden. – Det er i orden, fru Doyle, gør De bare det.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Parterne i Montrealprotokollen vedtog supplerende foranstaltninger til beskyttelse af ozonlaget på parternes konference i september 2007. Disse vil nu blive indarbejdet i denne omarbejdede forordning for at fremskynde udfasningen af ozonlagsnedbrydende stoffer og for yderligere at begrænse undtagelserne til brug af disse stoffer. Denne omarbejdede forordning handler hovedsageligt om forbud og begrænsninger af produktion, import, eksport, markedsføring, anvendelse, nyttiggørelse, genbrug, genvinding og bortskaffelse af disse ozonlagsnedbrydende stoffer.

Montrealprotokollen har været et af de mest vellykkede miljøinitiativer til dato med det resultat, at niveauet for nedbrydningen af ozonlaget i 1980'erne i bredt omfang er blevet vendt. På grund af denne udfasning af brugen af de ozonlagsnedbrydende gasser – CFC'er, HCFC'er, haloner, methylobromider med meget få tidsbegrænsede undtagelser til visse former for "kritisk anvendelse", f.eks. haloner i brandbeskyttelsesudstyr i fly – er forbruget af ozonlagsnedbrydende stoffer blevet reduceret med 95 % sammenlignet med 1980'erne.

Vi må huske på, at disse stoffer også har et globalt opvarmningspotentiale. Ozonlaget er et af de to lag i atmosfæren, der beskytter livet på Jorden. Navnlig ozonlaget yder beskyttelse mod skadelig ultraviolet stråling fra solen, der forårsager mange sygdomme og problemer, herunder hudkræft og øjenlidelser.

Formanden. – Fru Doyle, De holdt ord. Tak!

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Jeg er ked af, at der ikke er flere medlemmer til stede her i Parlamentet i dag, for vi drøfter det, der rent faktisk er en meget, meget vellykket protokol, som har medført meget positive resultater for såvel miljøet som sundheden og genopbygningen af ozonlaget, der nu er vendt tilbage til de niveauer, der herskede før 1980'erne.

Jeg vil gerne takke dem, der deltog i aftenens forhandling, for deres konstruktive bemærkninger, og sige, at Kommissionen aktivt vil benytte sig af de beføjelser, den har, og undersøge, om forudsætningerne er til stede for at medtage yderligere tre stoffer midt i 2010. En erklæring herom vil blive sendt til Europa-Parlamentets sekretariat, så den kan blive medtaget i protokollen for dagens forhandling.

Jeg vil også gerne sige, at jeg tror, vi vil nå frem til en aftale om bekæmpelse af klimaforandringer i København i slutningen af året, som er mindst lige så ambitiøs og vellykket som Montrealprotokollen. Jeg har tillid til, at den vil blive endnu mere effektiv, og vi må alle arbejde i den retning.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at Kommissionen især er tilfreds med resultatet af forhandlingerne, og den er i stand til at acceptere alle de foreslåede kompromisændringsforslag.

Kommissionens erklæring

Blokland-betænkningen (A6-0045/2009)

Kommissionen bekræfter, at den agter inden den 30. juni 2010 at overveje medtagelse af yderligere stoffer i del B af bilag II til forordningen, og især at evaluere, om betingelserne for deres medtagelse fastsat i artikel 24, stk. 3, er opfyldt. Denne fremskyndede behandling vil fokusere på følgende stoffer:

- Hexaklorbutadien
- 2-brompropan (isopropylbromid)
- Iodmethan (methylidid).

Johannes Blokland, ordfører. – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissær Dimas for hans vilje til at acceptere fru Hassis forslag om, at andre stoffers virkninger skal undersøges. For mit vedkommende vil jeg blot gøre kommissæren opmærksom på methylobromid. Vi ved stadig kun lidt om dette stof og produktionen af det for den sags skyld. Heldigvis er det nu blevet besluttet at bede leverandørerne om under høringen at redegøre for, hvordan dette stof produceres. På den måde vil vi opnå nøjagtige oplysninger om dette stof.

Jeg vil også gerne rette en hjertelig tak til mine kolleger her i Parlamentet, navnlig skyggeordførerne og dem, der har talt her i aften, for den støtte, jeg har fået. Vores gensidige samarbejde har været fremragende, i udvalget og under forhandlingerne. Jeg vil også gerne takke det tjekkiske formandskab for de gode aftaler, vi var i stand til at nå både før og under forhandlingerne. I alle tilfælde var resultatet tilfredsstillende. Jeg

sætter også stor pris på den støtte, der har fået fra Kommissionens tjenestemænd og fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed og fra mit eget personale. Vi har virkelig arbejdet sammen som et team, hvilket også har gjort det muligt for os at afslutte denne vidtrækkende ændring af lovgivningen inden for seks måneder.

Afslutningsvis har jeg endnu en kommentar. Jeg er ikke særlig glad for omarbejdningssystemet. Det er ikke nemt at vide, på hvilket grundlag man kan eller ikke kan foretage ændringer. Heldigvis var der jurister, som kunne rådgive mig om, at retsgrundlaget var blevet ændret i den omarbejdede tekst, så vi kunne foretage ændringer på dette grundlag, ellers ville det næsten have undgået vores opmærksomhed. Heldigvis var Rådet af samme holdning, og i sidste minut kunne vi bringe det på plads i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed. Omarbejdning er dog fortsat et vanskeligt område af Parlamentets arbejde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Dette forslag følger strukturen i forordning (EF) nr. 2037/2000, men tilføjer et nyt kapitel om undtagelser fra forbuddet mod fremstilling, markedsføring og brug af de pågældende stoffer, der oprindeligt var spredt i adskillige bestemmelser om faserne for fjernelse af regulerede stoffer og produkter.

De vigtigste udfordringer er:

– det er nødvendigt at nedbringe puljen af ozonlagsnedbrydende stoffer/drivhusgasemissioner til atmosfæren, da den globale pulje ifølge skøn vil svare til 2 mio. potentielle ozonlagsnedbrydende t eller 13,4 mia. t CO₂-ækvivalenter i 2015

– dispensationerne til brug af ozonlagsnedbrydende stoffer, hvor der endnu ikke findes nogen tekniske eller økonomisk bæredygtige alternativer, f.eks. methylbromid til karantæneformål eller til desinfektion inden afsendelse

– nye ozonlagsnedbrydende stoffer: Det fremgår af de nyeste videnskabelige beviser, at det ozonlagsnedbrydende potentiale af visse kemiske stoffer, der ikke i øjeblikket kontrolleres af protokollen, er væsentlig højere, mens salget af disse stoffer vokser hurtigt.

Ændringen tydeliggør teksten og forenkler lovrammen samtidig med, at den administrative byrde nedbringes, hvorved anvendelsen af lovgivningen forenkles for at sikre genopbygning af ozonlaget inden 2050 og forebygge de negative virkninger på menneskets sundhed og på økosystemerne.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Efter min mening bør vi alle være optaget af både de nuværende og fremtidige generationers sundhed. Vores sundhed sikres via et rent miljø og en ren atmosfære omkring os. Alle videnskabelige undersøgelser fremhæver den omstændighed, at ozonlaget er yderst vigtigt ikke blot for befolkningens sundhed, men også for opretholdelsen af livet på Jorden.

Desværre er der en række stoffer, som, når de frigives til atmosfæren, nedbryder ozonlaget og dermed bidrager til at øge drivhusvirkningen. Selv om der er blevet observeret tegn på, at ozonlaget er ved at blive genoprettet som følge af de foranstaltninger, der er truffet, mener man, at tykkelsen af ozonlaget i atmosfæren først vil nå niveauet, som det var før 1980'erne, i anden halvdel af det 21. århundrede.

Derfor er jeg helt enig i de supplerende foranstaltninger, der træffes for at begrænse eller endog forbyde ozonlagsnedbrydende stoffer. Jeg mener, at vi ved at tage et sådant skridt opfylder vores forpligtelse ikke blot over for de nuværende, men også over for fremtidige generationer.

18. Dagsorden for næste møde: se protokollen

19. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.00)